

Giới thiệu Hang Động Kinh Khủng

Truyện Hang Động Kinh Khủng của tác giả Chu Hạo Huy là một câu chuyện trinh thám rất hay. Khi thánh nữ bị nguyên rủa trăm năm, chỉ vì bảo vệ một tín ngưỡng. Tướng quân mang một ý nghĩ sai lầm, cũng là ác ma cũng là anh hùng.

Khi xưa thần linh đánh rơi thánh vật của Cáp ma tộc, bình máu của ác ma bị niệm phong mất tích ly kỳ. Mấy tháng sau bỗng xuất hiện ở Long Châu cũng bị sảy tay đánh vỡ, giải phóng ác ma đã lâu bị niệm phong.

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Lúc chạng vạng tối, nắng chiều đã xuống, nhưng đèn điện lại chưa được mở. Ngoài cửa sổ bị bóng cây che lấp, khiến cho ánh sáng phía trong hành lang hẹp dài càng thêm u ám. Hành lang, trần nhà cùng hai bên vách tường đều bị biến thành một màu sắc ảm đạm, rất thích hợp với màu xám xịt của mặt đất xi-măng. Khiến cho không gian bên trong toàn bộ đều tràn ngập một bầu không khí bị đè nén.

”Lộp cộp” tiếng bước chân của ai đó đột nhiên phá vỡ bầu không khí vốn yên tĩnh. Đi kèm âm thanh này, là một cô gái tuổi còn trẻ đang từ cửa cầu thang rẽ vào hành lang. Cô nhất thời có chút không thích ứng được với cái điều kiện mờ tối ở đây, nguyên nhân có lẽ là vì cô mới vừa từ bên ngoài tiến vào. Theo bản năng bước chân cô chậm lại, đồng thời cô cố gắng mở to hai mắt quan sát tình hình xung quanh.

Một vị bác sĩ già cả người ăn mặc toàn đồ trắng, mũ trắng theo sau cô gái này, đồng thời rất nhanh đã vượt qua đi đến trước người cô. Ông hiển nhiên rất quen thuộc hoàn cảnh của nơi này, ông không dừng lại chút nào mà vẫn hướng về phía chỗ sâu ở trong hành lang đi tới, đồng thời hạ thấp giọng, nói : “Mời đi theo tôi.” Bước chân của ông vừa nhanh vừa nhẹ, lại không có phát ra một chút tiếng động nào.

Hai mắt cô gái lúc này đã có thể nhìn rõ sự vật xung quanh, có thể đi đến một đầu hành lang kia, bởi vì liên quan đến khoảng cách, vẫn là một mảng tối đen.

Tại đó trong bóng tối, sẽ ẩn giấu gì đây?

Cô gái đứng tại chỗ, có vẻ có chút lo lắng. Thấy vị bác sĩ già và mình khoảng cách dần bị kéo xa, cô mới vội vã bước nhanh đi theo, giày cao gót cứng rắn đập xuống mặt đất, lại vang lên liên tiếp âm thanh “ lộp cộp.”

Hai người cứ như vậy một trước một sau, dần dần đã đi tới cuối hành lang.

Một cánh cửa gỗ bị đóng chặt đã xuất hiện ở ngay trước mặt của họ. Ông lấy ra chìa khóa, cũng không vội mở cửa, mà lại quay đầu nhìn cô gái bên cạnh, dường như ra hiệu gì đó. Cô gái ít nhiều có chút căng thẳng, cô cắn môi một cái, sau đó gật đầu với ông.

Ông đem chìa rồi gắn vào bên trong lỗ khóa, phát ra một tiếng vang nhỏ. Tiếng vang này cực kỳ nhỏ, nhưng trong phòng lại lập tức xuất hiện ra một phản ứng to lớn.

”A ~~~“

Một tiếng kêu thảm thiết dễ dàng mà đi xuyên ra cửa, trong tiếng kêu kia ngập tràn sự sợ hãi cùng tuyệt vọng, đâm thẳng vào sâu bên trong màng tai của người nghe. Cô gái mặc dù đã có chuẩn bị, nhưng vẫn là không tự chủ được mà thoáng một chút run rẩy.

Vị bác sĩ già lại tựa như từ lâu đã trông thấy điều này nên không hề cảm thấy kinh ngạc, ông vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục chuyển động chiếc chìa khóa trong tay, sau đó kéo ra cánh cửa gỗ đã bị đóng chặt.

Sau cửa gỗ còn có một cánh cửa sắt, nhưng đáng đáp chỉ là một cái hàng rào, không cách nào ngăn cản được ánh sáng lờ mờ từ bên ngoài xuyên vào trong phòng. Mơ hồ có thể thấy được một bóng người đang cuộn tròn ở góc phòng, toàn thân bởi vì sợ hãi mà đánh run cầm cập. Tiếng kêu gào tê tâm liệt phế đứng là từ anh ta phát ra.

Ông ấn xuống một cái chốt mở cạnh cửa, trong phòng đèn huỳnh quang lập tức phát sáng lên. Ánh sáng có thể làm cho người đàn ông trong góc phòng thoáng chút bình tĩnh, anh ta ngừng la hét, trợn to hai mắt nhìn người khách ngoài cửa, trong ánh mắt vẫn đang sợ hãi không ngớt. Một lát sau, anh ta đột nhiên mở miệng, bật ra liên tiếp chính là lời nói có phát âm cực kỳ cổ quái.

Vị bác sĩ già tựa hồ không rõ anh ta đang nói cái gì, quay đầu dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía cô gái.

Cô gái gật đầu: “Không sai, đây chính là ngôn ngữ của thổ dân Cáp ma tộc.”

Hai mắt ông phóng ra hào quang : “Vậy cậu ta nói là có ý gì?”

Người đàn ông nói liền miên không dứt, một mực tái diễn gì đó, tâm tình của anh ta càng lúc càng kích động, giọng nói cũng càng ngày càng cao.

Cô gái nhủ thầm, nghiêng tai lắng nghe, nhìn ra được, lúc cô nhận biết lời nói của đối phương có khi cũng rất vất vả. Một lát sau, cô lộ ra biểu tình kỳ quái, lẩm bẩm nói : “ Hang kinh khủng... Ác ma đã mang đến?”

“Hang kinh khủng? Ác ma?” Vị bác sĩ già khó hiểu mà hỏi : “Cái gì ác ma?”

Cô gái lắc đầu, sau đó cô nhìn vào bên trong phòng của người đàn ông, dùng thô ngữ của Cáp ma tộc hỏi : “Ác ma? Anh nói cái gì ác ma?”

Người đàn ông bỗng nhiên đứng lên, đi tới về phía cánh cửa từng bước một, trong quá trình này, hai mắt của anh ta đồng dạng giống như dao găm, găt gao chăm chú vào trên khuôn mặt cô gái.

Vị bác sĩ già thẳng tay áp chế kích động, không che giấu được hưng phấn trong lòng: “Thật tốt quá, cậu ta nghe hiểu lời nói của cô, cô có thể cùng cậu ta trao đổi!”

Lúc này, người đàn ông đã đi tới cạnh cửa sắt. Cô cùng anh ta cách hàng rào nhìn nhau, cùng đợi câu trả lời của người đàn ông này. Nhưng anh ta lại đột nhiên đem hai cánh tay từ trong khe hở của hàng rào vươn tới, thẳng hướng cô chớp đến!

Vị bác sĩ già phản ứng mau lẹ, kéo cô lui về phía sau một bước. Hai tay người đàn ông xẹt qua trên gương mặt cô, mang theo tia gió lạnh. Cô gái hiển nhiên chịu kinh hãi rất lớn, khuôn mặt xinh đẹp khẽ biến sắc.

Người đàn ông bắt hụt, xoay tay lại nắm lấy thật chặt hàng rào trên cửa sắt, sau đó ánh mắt của anh ta mơ màng hướng về phương xa, phát ra một tiếng kêu gào làm cho người ta hồn phi phách tán : “Nhã - khô - mã!”

Cái kia đơn giản không phải là âm thanh do con người có thể phát ra! Tựa hồ toàn bộ thể giới sợ hãi, tuyệt vọng cùng thống khổ tất cả đều cô đọng trong tiếng gào thét này, cái loại sức mạnh khổng lồ này cơ hồ muốn đem người phá hủy!

Trần ngập sự sợ hãi cùng tuyệt vọng bởi sức mạnh này!

Vị bác sĩ già và cô gái ở đây toàn bộ đều run rẩy trong sức mạnh này, bọn họ không tự chủ được nhìn bốn phía, trong ánh mắt lộ ra sự sợ hãi sâu đậm.

Ác ma!

Bọn họ dường như đã cảm nhận được ác ma đến!

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Chạy Như Diên Đến Chết

Đem sự tình vừa lúc mới bắt đầu, La Phi thậm chí còn hoài nghi đây là một trò đùa.

Người báo án là ba sinh viên ở ban 32 thuộc khoa công trình, trường học viện tài nguyên và môi trường Lý Công, thành phố Long Châu. Bởi vì thị cục cảnh sát thành phố Long Châu cách học viện Lý Công rất gần, hôm nay trùng hợp lại là ngày La Phi trực, cho nên vụ án tại đây trực tiếp trình diện La Phi.

Dẫn đầu là nam sinh Trâu Văn Bản cũng chính là lớp trưởng của lớp này, đi cùng cậu còn có hai sinh viên khác là một nam và một nữ. Bọn họ đến báo án thời gian là 11 giờ 47 phút đêm khuya. Căn cứ vào miêu tả của bọn họ, chuyện đã xảy ra là như thế này :

Buổi tối hôm đó vào lúc khoảng chừng 8 giờ, sinh viên ban 32 đang trong phòng tập trung trên giờ dạy tự học buổi tối. Một nam sinh có tên gọi là Dư Tự Cường đột nhiên kêu to chạy ra khỏi phòng học, những bạn khác còn chưa kịp hiểu được, cậu ấy đã biến mất ở trong màn đêm. Mãi đến tận ban đêm ký túc xá đã tắt đèn khóa cửa, cậu cũng không có trở về. Gọi điện thoại di động cho Dư Tự Cường cũng không ai nghe. Trâu Văn Bản thân là lớp trưởng, không yên lòng, ngay sau đó liền gọi lên bạn cùng phòng của Dư Tự Cường là Trương Hồng và nữ sinh cũng quan tâm đến chuyện này là Từ Đình cùng nhau đến cục cảnh sát báo án.

“Loại tình huống này, chúng ta bây giờ vẫn không có cách nào lập án.” La Phi lời ngay nói thật : “Loại vụ án này, nhất định đương sự phải mất tích sau 48 giờ mới có thể đi vào trình tự. Các em hay là trước tiên phát động bạn học chung quanh nhiều mặt tìm kiếm hỏi thăm một chút. Hoặc là chờ một chút cũng được, không chừng ngày mai chính cậu ấy sẽ trở về.”

Nếu La Phi đã nói như vậy, ba sinh viên đương nhiên cũng không có những biện pháp nào khác. Có điều có thể thấy, bọn họ đối với kết quả như thế cũng không hề hài lòng, đặc biệt là nữ sinh kia, tựa hồ luôn muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn là cùng hai cậu nam sinh kia rời đi.

La Phi cũng không có thấy đến cách làm của mình có gì đó không ổn. Đầu tiên, anh là đang làm việc dựa theo pháp luật quy định, tiếp theo, người báo án nói tình hình cũng quá thực khiến cho anh không có cách nào coi trọng. Hơn nữa, Dư Tự Cường là chính mình tự đi ra ngoài, nguyên nhân tuy không rõ, nhưng bây giờ sinh viên mang ý nghĩ cổ quái và cách làm kì lạ có nhiều lắm, La Phi nếu như nghiêm trang theo bọn họ đi qua đi lại, không thể không đem mình một chết!

Có thể tình thế cũng rất nhanh trở nên phức tạp. Sáng sớm hôm sau, một người già đang tập thể dục ở Thành Đông phía bắc trên đê sông Đại Ngọc phát hiện một xác chết nam, thi thể trên người còn có văn kiện chứng tỏ thân phận rõ ràng, người chết chính là Dư Tự Cường.

Sau khi nhận được báo cáo, La Phi lập tức mang theo pháp y Trương Vũ cùng đám người đi đến hiện trường. Sông Đại Ngọc là một con sông chảy xung quanh thành phố Long Châu, chuyện xảy ra thuộc về ở một đoạn tương đối hẻo lánh, con đê hai bên bờ đều là đường đất chưa được tu sửa, cũng không có lắp đặt đèn đường, tại ban đêm có rất ít người sẽ từ nơi này đi qua.

Người chết nằm ở trên đê hướng mặt phủ xuống, thân thể tự nhiên, trước khi chết không có dấu hiệu thống khổ giãy dụa. Quần áo hoàn chỉnh, hiện trường không có vết máu, cũng không tìm được những vật vứt bỏ khả nghi khác.

Sau khi có một tổ đã chụp ảnh, La Phi cùng Trương Vũ đeo găng tay lên, đem thi thể trở mình quay lại. Làm khuôn mặt người chết hiện ra trước mắt bọn họ, hai người nhìn không được xảy ra điểm khả nghi.

Người chết nhe răng trợn mắt, bắp thịt của bộ mặt vặn vẹo cứng ngắc, khiến cho thoát nhìn mũi cũng tựa hồ lệch sang một bên. Chỉ có điều khiến cho người ta cảm thấy bất an thật sâu, không nghi ngờ gì vẫn là ánh mắt của Dư Tự Cường.

Đó là ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi, đôi mắt kia gần như đã trợn thành hình tròn, lộ ra mảng lớn tia máu trải rộng trông trắng mắt, con ngươi lồi nhô cao hướng hẳn ra bên ngoài, giống như muốn từ trong hốc mắt mức toác lòi ra vậy. Cho dù là La Phi, lúc như vậy đang cùng hai mắt đối diện, sau lưng cũng khó tránh khỏi sinh ra cảm giác lạnh lẽo nhẹ nhẹ.

“Câu thầy thế nào?” La Phi biết rõ Trương Vũ là chuyên gia trên phương diện khám nghiệm thi thể, cho nên La Phi đầu tiên là muốn trung cầu ý kiến của đối phương.

Trương Vũ ở thân thể người chết tinh tế tra xét một phen mấy cái vị trí máu chót, sau đó nói : “Thi thể mặt ngoài hoàn hảo không chút tổn hại, không có gặp vết tích bị xâm hại bạo lực. Đến xem từ miệng mũi không có tình trạng vật bài tiết, cũng có thể bước đầu gạt bỏ khả năng trúng độc. Cuối cùng xem ra, tựa hồ có khả năng bị sát hại không lớn. Về phần cụ thể nguyên nhân cái chết, vậy còn muốn chờ đợi tiến một bước khám nghiệm cùng phân tích. Có lẽ là đột phát bệnh tật nào đó bẩm sinh, đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của tôi.”

“Khoảng thời gian nạn nhân tử vong đâu?”

“Hừm, khoảng cách hiện tại trong lúc đó hẳn là có thể từ 9 đến 11 tiếng. Cũng chính là đêm qua giữa 8 giờ đến 10 giờ.” Trương Vũ nhéo một cái ở cổ tay phải người chết, căn cứ vào mức độ cứng ngắc của thi thể phán đoán.

La Phi cũng bắt chước làm theo, nắm lên một cổ tay khác của người chết, sau đó La Phi lộ ra một nụ cười thỏa mãn, nói: “Tối hôm qua 8 giờ 47 phút.”

“Cái gì?” Trương Vũ có chút không rõ ý tứ của La Phi.

“Tôi là nói thời gian cụ thể nạn nhân chết.” La Phi lại nhấn mạnh một lần, “Tối hôm qua 8 giờ 47 phút.”

“Làm sao có thể chính xác như vậy?” Trương Vũ lắc đầu khó có thể tin, “Tôi làm pháp y đã nhiều năm như vậy, đây là không thể nào!”

“Kiến thức của tôi không chuyên nghiệp bằng cậu, nhưng tôi có phương pháp của mình.” La Phi vừa nói, một bên đem cổ tay người chết xoay chuyển lại, lộ ra trên mu bàn tay đang đeo một cái đồng hồ thể thao, “Cậu xem biểu hiện cái này, người chết khi ngã xuống đất đã bị va chạm, mặt đồng hồ hư hại nghiêm trọng, kim đồng hồ cũng bởi vậy mà ngưng lại, mà đây lại liên quan đến khoảng thời gian chúng ta vừa mới ghi chép xuống. Cậu cho ra phạm vi thời gian mặc dù lớn một chút, nhưng cũng xác minh lấy suy đoán của tôi.”

Trương Vũ cười một tiếng, rất hiển nhiên, anh đối với phân tích phi thường của La Phi rất tán đồng.

La Phi cũng đã nhún mày, bắt đầu suy nghĩ một vấn đề khác. Một lát sau, La Phi một bên phân phó cho trợ thủ Tiểu Lưu : “Bây giờ cậu đi đến hãng công ty taxi, mời bọn họ phối hợp điều tra một chút, ở thời điểm tối hôm qua lúc 8 giờ đến 9 giờ, trong lúc đó có hay không tài xế đã từng ở cửa học viện Lý Công chờ khách là một sinh viên có bộ dạng một thanh niên trẻ tuổi.”

Tiểu Lưu nhận lệnh rồi đi, La Phi hướng về phía Trương Vũ giải thích: “Căn cứ vào tình hình trước mắt hiểu rõ, tại đúng 8 giờ đêm qua người chết rời khỏi học viện Lý Công, mà khoảng cách ở đây cách học viện Lý Công ít nhất là mười km hành trình.”

Trương Vũ lập tức hiểu ý tứ của La Phi, từ 8 giờ đúng đến 8 giờ 47 phút, trong thời gian không đến 40 phút, một người muốn xuất hiện ở nơi cách hơn 10km, hiển nhiên cần nhờ vào phương tiện giao thông nào đó. Nơi đây hẻo lánh, không thông xe bus, đối với tiến hành điều tra xe taxi có thể nói là một ý nghĩ vô cùng tự nhiên rõ ràng.

Kế tiếp nhiệm vụ cũng là rà soát: Trương Vũ phụ trách công việc kiểm tra phương diện thi thể, La Phi thì đi đến học viện Lý Công, tìm hiểu cận kề tình hình từ đầu đến cuối Dư Tự Cường chạy đi.

Bạn học cùng thầy cô giáo ban 32 đối với tin cái chết của Dư Tự Cường đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc và bi thương. Theo như được biết, nạn nhân

học giỏi và có nhiều mặt đa tài, cùng người xung quanh chung sống đều đặc biệt hòa thuận, quan hệ giữa người với người cũng vô cùng đơn giản. La Phi xem biểu hiện kiểm tra sức khỏe lúc nhập học của Dư Tự Cường, phát hiện cậu ta không chỉ có tình trạng thân thể tốt, mà còn trong dòng họ cũng không tồn tại bệnh án quan trọng nào.

Lúc chuyện xảy ra, hiện trường phần lớn sinh viên đều đang chuyên tâm tự học. Cho đến khi tiếng kêu thảm thiết của Dư Tự Cường phá vỡ sự yên tĩnh bên trong phòng học, bọn họ mới ý thức tới có chuyện gì xảy ra. Lập tức Dư Tự Cường liền chạy ra khỏi phòng học, chạy hướng về phía sinh mạng kết thúc.

”Trong phòng học những người khác đều tốt, cũng không có tình huống đặc biệt gì phát sinh, không biết tại sao cậu ta phải đột nhiên kích động như vậy?”

”Tất cả mọi người ai cũng bận rộn, trước đây không ai cùng cậu ta nói chuyện à? Hay là chính bản thân cậu ta đã làm gì?”

”Có phải hay không là nhận được điện thoại hoặc tin nhắn gì đặc biệt? Cho nên bị kích động?”

”Cậu ta có thể chạy nhanh, tiếng kêu cũng đặc biệt khiếp người, hươ tay múa chân, giống như điên rồi vậy. Em hiện tại ngẫm lại, còn cảm thấy có chút sợ hãi đây này.”

Ở hiện trường, các sinh viên bảy miệng tám lưỡi mà thảo luận cũng không có cung cấp nhiều manh mối có giá trị, mãi đến tận khi cô nữ sinh kia gọi là Từ Đình tìm được La Phi rồi.

Lúc tối hôm qua báo án, La Phi liền chú ý tới tình hình Từ Đình có phần bất thường, nhưng lúc đó anh cũng không có để ý. Lúc này cô nữ sinh này đặc biệt yêu cầu cùng La Phi nói chuyện một mình.

Đây là một cô gái có thân hình gầy yếu, đeo một cặp kính cận có gọng đen, có vẻ thành thật mà điềm đạm. Trên thời điểm tự học, cô ngồi vào chỗ ở phía sau lưng Dư Tự Cường, nhớ lại tình hình lúc đó, trong ánh mắt Từ Đình lập tức chớp động khó có thể che giấu sợ hãi cùng bất an.

”Em vẫn cho rằng chỉ là ảo giác... Những bạn học khác đều rất bình thường, vậy hẳn là tự em có vấn đề. Thế nhưng Dư Tự Cường... Cậu ta không làm sao giải thích được đã chết? Em hiện tại. . . rất. . . sợ.”

”Sợ? Tại sao e phải sợ?” La Phi đánh hơi được một chút manh mối, lập tức đuổi theo manh mối này.

”Tối hôm qua, xuất hiện thứ gì đó... Em không biết đó là cái gì, cũng không ai có thể nhìn thấy nó. . .” Theo những lời này, Từ Đình rơi vào trong lòng một loại cảm xúc khẩn trương, cô tròn to hai mắt nhìn La Phi, cơ hồ có thể từ trên người đối phương thu được một ít dũng khí.

Chân mày La Phi nhíu lên: “Xin lỗi, Tôi không hiểu rõ ràng lời nói của em.”

Từ Đình đang lo lắng trong lòng, cử động chà xát hai tay của mình: “Em biết cái này rất khó lý giải. Nếu như em nói cho bạn khác biết, bọn họ nhất định sẽ trêu chọc em, nhưng em hiện tại phải nói với anh. Em có thể cảm giác được sự tồn tại của thứ kia, cụ thể ở nơi nào? Em không biết, có lẽ đang bay bổng trong không khí ở phòng học, có lẽ ẩn giấu trong đêm tối ngoài cửa sổ. Nói chung, em có một loại sợ hãi mãnh liệt cùng cảm giác bị áp bách, cái loại cảm giác đó rất chân thật, em gần như không nhận được muốn kêu thành tiếng.”

Cô bé miêu tả không thể nghi ngờ là làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, nhưng câu nói sau cùng của Từ Đình lại nhắc nhở La Phi, sau đó lập tức hỏi: “Ý của em là, Dư Tự Cường cũng sinh ra cảm giác cùng em giống nhau?”

Từ Đình cố sức gật đầu: “Đúng vậy, cảm giác của cậu ấy so với em rõ hơn, hơn nữa càng thêm mãnh liệt. Em đầu tiên là thấy cậu ấy sợ hãi bất an nhìn xung quanh, dường như đang tìm cái gì. Quá trình này kéo dài chừng 5 6 phút, không biết có phải hay không là bị cậu ấy lây nhiễm, em cũng đột nhiên cảm thấy sợ lên, tựa hồ có thứ gì kinh khủng đang ở bên người.”

La Phi cảm giác mình giống như đang nghe một câu chuyện ma quỷ, nhưng anh vẫn là không nhận được truy vấn: “Sau đó thì sao?”

”Về sau Dư Tự Cường đột nhiên nghiêng đầu, nhìn em chăm chăm. Ánh mắt của cậu ấy có chút mập mờ, có lẽ cũng không phải đang nhìn em, mà là đang nhìn thứ núp ở sau lưng em. Nhưng cậu ấy nhất định là phát hiện gì đó, bởi vì trên mặt cậu ấy biểu tình thay đổi càng lúc càng đáng sợ. Tự em cũng sợ hãi, cả người đánh run cầm cập, một câu cũng không nói được. Mãi đến khi Dư Tự Cường phát ra một tiếng hét thảm cuối cùng kia, em mới hoàn hồn.” Nói đến đây, Từ Đình thở một hơi thật sâu, “Chuyện kể tiếp anh đều biết, Dư Tự Cường một dạng nổi điên mà chạy ra phòng học, cũng không trở về nữa.”

Dưới tình huống trước mắt, La Phi chỉ có thể tạm thời giả thuyết Từ Đình không có nói dối, anh buồn bực lắc đầu, lại hỏi: “Vậy chính em sau đó thế nào?”

”Sau khi Dư Tự Cường cố gắng lao ra khỏi phòng học, cảm giác của em tốt hơn nhiều. Cái loại sợ hãi này tới cũng nhanh, biến mất cũng mau. Có thể là bởi vì thứ kia đã theo Dư Tự Cường rồi đi?”

”Thứ kia? La Phi rốt cục nhìn không được giấu cợt một tiếng, biểu đạt ra hoài nghi trong lòng, “Thứ gì vậy? Lúc đó nhiều người đều đang nhìn Dư Tự Cường như vậy, làm sao có thể có thứ gì đi theo cậu ta?”

”Không ai có thể thấy thứ kia, nhưng thứ kia thực sự tồn tại, em thật sự cảm thấy!” Đối mặt chất vấn của La Phi, Từ Đình ở trong sự sợ hãi cả đêm cuối cùng cũng bộc phát, cổ họng cô bứt lên cao giọng gào, “Thứ kia nhất định đuổi theo Dư Tự Cường, bằng không tại sao Dư Tự Cường lại chạy trốn? Lại

vì sao sẽ chết?”

La Phi không cách nào nói được gì nữa, anh cầm tay cô bé, giúp đỡ đối phương bình tĩnh trở lại, trong lòng âm thầm suy nghĩ: Bản thân mình cần phải đến phòng học kia thăm dò một chút.

Đối với kết quả tra xét phòng học là làm người ta thất vọng, vô luận từ góc độ nào mà nói, căn phòng học này đều bất quá rất phổ biến. Bàn học, bục giảng, vách tường, bảng đen, không hề có chỗ nào đặc biệt. Duy nhất có thể khiến cho La Phi chú ý là mấy cánh cửa sổ ở hướng bắc. Ngoài cửa sổ là một loạt dài cây ngô đồng tươi tốt, ở trong đêm tối, cành lá đong đưa có lẽ sẽ phản chiếu ở thủy tinh ra bóng dáng quý dị, khiến người sinh ra liên tưởng ma quỷ tồn tại. Như vậy có thể lập tức, nhiều nhất cũng chính là khiến người nhát gan ở trong lúc lo lắng dọa cho giật mình, hoàn toàn không cách nào đạt đến cái loại trình độ sợ hãi mà Từ Đình miêu tả.

Xong xuôi La Phi lại thăm tra những bạn học khác có mặt ở đây, muốn nhìn một chút còn có hay không những người có cảm giác giống như của Từ Đình. Kết quả là làm người ta thất vọng.

“Sợ hãi? Sau khi nghe nói Dur Tự Cường đã chết giờ có một chút, nhưng lúc đó khẳng định không có. Chỉ là có chút kinh ngạc, cậu ấy làm sao sẽ như vậy một bên la hét một bên chạy ra ngoài.”

“Không cảm giác được. Ngược lại, đêm qua tâm tình của em tương đối tốt, tình trạng thân thể cũng rất dễ chịu, tại sao có thể sợ hãi chứ?”

“Có những thứ kinh khủng tồn tại? Không thể nào? Dù sao em cũng không phát hiện, có lẽ là em đọc sách quá mê mẩn? Tối hôm qua trạng thái học tập của em vô cùng tốt, nếu như không phải là Dur Tự Cường kia lên tiếng hô to, gần như không có gì có thể quấy nhiễu được em.”

...

Tất cả những sinh viên khác cách nói đều khác với miêu tả của Từ Đình một trời một vực. La Phi thực sự bắt đầu hoài nghi việc này, Từ Đình kỳ thực là cố tỏ ra sợ hãi để làm ra vẻ huyền bí. Nhưng kết quả kiểm tra thi thể của Trương Vũ mang tới vào buổi chiều lại làm cho La Phi rơi vào mờ mịt càng sâu.

La Phi sau khi rời khỏi học viện Lý Công, tìm một quán ăn nhỏ mua phần cơm hộp. Thời điểm trở về thị cục cảnh sát đã là hơn 2 giờ chiều, Trương Vũ đã đợi anh từ lâu.

“La đội trưởng, tôi nghĩ phán đoán của anh vào buổi sáng đã xuất hiện một ít sai lầm.” Trương Vũ đi thẳng vào vấn đề nói, “Trước tiên công tác tìm kiếm tài xế taxi có thể dừng lại rồi.”

“Vì sao?”

“Người chết cũng không có đã từng ngồi qua phương tiện giao thông bất kỳ.” Trương Vũ có vẻ rất tự tin.

“Làm sao cậu biết?” La Phi buồn bực nhìn đối phương, “Không đi phương tiện giao thông, Dur Tự Cường làm sao có thể tại nơi nào thời gian ngắn ngủi đi qua một lộ trình dài như vậy.”

Trương Vũ không có trực tiếp trả lời, liền đem báo cáo kiểm tra thi thể đã viết xong đưa tới: “Anh xem trước cái này một chút.”

La Phi tiếp nhận báo cáo, ánh mắt thành thạo trực tiếp liếc tới một cột mẩu chốt nhất: Nguyên nhân cái chết - cạn kiệt sức lực.

“Cạn kiệt sức lực?” La Phi tự lẩm bẩm, ít nhiều có chút không giải thích được. La Phi nhiều năm làm cảnh sát như vậy, vẫn là lần đầu tiên ở trong báo cáo kiểm tra thi thể thấy bốn chữ này.

Trương Vũ liệu trước được nghi ngờ của La Phi, nghiêm túc giải thích: “Nói đơn giản, cậu ta là chính mình chạy đến chết. Dur Tự Cường sau khi từ học viện Lý Công chạy ra, vẫn ở vào trạng thái gần như chạy trốn điên cuồng, không có bất kỳ dấu hiệu giữa chừng dừng lại, cho đến khi trái tim của cậu ta không cách nào đảm nhiệm chống đỡ như vậy, cuối cùng ngã xuống đất chết bất ngờ.”

“Ý của cậu là ở trong thời gian không đến 40 phút, cậu ta đã chạy hơn 10 km?” La Phi mỉm cười khó có thể tin.

Trương Vũ gật đầu: “Không sai, chạy kiểu này hoàn toàn vượt ra khỏi gánh nặng cực hạn của chính bản thân mình, cuối cùng dẫn đến cái chết, không chút nào kỳ quái.”

“Một người đang yên lành, làm sao có thể tự mình chạy đến chết?”

Trương Vũ bất đắc dĩ đem hai tay mở ra: “Giải đáp vấn đề này là thuộc về công việc của anh.”

La Phi sững sờ đứng yên tại chỗ, trong đầu là một mớ hỗn độn.

Dur Tự Cường tại sao phải chạy trốn như vậy? La Phi thực sự không nghĩ ra đáp án hợp lý.

Chẳng lẽ đúng như Từ Đình nói như vậy, có một ác ma hết sức kinh khủng ở sau lưng đuổi theo cậu ta?

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Đà Điều Sợ Hãi

Buổi trưa hôm nay tại khách sạn Kim Hoa cử hành cuộc hôn lễ này có chút đặc biệt.

Cô dâu chú rể là một đôi thanh niên nam nữ dân tộc Triều Tiên, nghi thức hôn lễ bởi vậy có chứa cử chỉ dân tộc sâu đậm. Ngồi ở đại sảnh trước nhất quả nhiên là hai bàn dòng họ, tất cả đều ăn mặc một bộ quần áo và trang sức của nước Triều Tiên, đỏ xanh sắc sỡ, thật là đáng chú ý.

Sau khi qua ba lần rượu, không khí của hội trường trở nên sôi nổi. Ở dưới, các tân khách cổ động cô dâu chú rể đi lên sân khấu cùng bạn bè thân thích cất tiếng hát, tay cặp tay nhảy múa uyển chuyển. Bài hát này cùng âm thanh và dáng múa dường như có sức cuốn hút cực mạnh.

Không bao lâu, lại có mấy khách mời với họ hàng đứng dậy rời bàn, ở bên cạnh người mới đi chung lên múa. Cảm xúc vui sướng lan truyền ra khắp toàn bộ hội trường.

Đang ngồi, các tân khách người Hán thường thấy kinh ngạc các phong tục tiệc cưới và trò chơi quái đản. Ở bên trong hôn lễ như vậy không khí trong rất tự nhiên, sinh ra một loại cảm giác vui vẻ. Bọn họ tuy rằng không giống người nam nữ dân tộc Triều Tiên giỏi ca múa như vậy, nhưng mỗi người đều tự cảm chén ăn uống no say, chuyện trò vui vẻ, cũng là hoà thuận ấm áp.

Mỗi người cũng rất cao hứng, tình trạng thể xác và tinh thần của bọn họ dường như chưa từng có tốt như vậy giống như hôm nay.

Mọi người hoặc ca múa, hoặc cười, hoặc uống, tất cả mọi người ở đây đều tha hồ vui vẻ. Ngoại trừ Trần Bản.

Đây là một chàng trai không quá 30 tuổi, anh ta là bạn học thời đại học của chú rể, bởi vì đi tới công tác ở Long Châu, vừa may tham dự kịp buổi tiệc này. Lúc này Trần Bản chính là đang mang theo một loại biểu tình quái dị, nhìn xung quanh đám người chung quanh, hơi thở dồn dập bất định.

Trần Bản cũng không có uống quá nhiều rượu, nhưng không biết tại sao, ngực lại có một loại cảm giác bị đè nén. Loại cảm giác này đang từ từ mãnh liệt, anh ta đã có chút không khống chế nổi tâm tình của chính mình.

Nếu ở lại có thể sẽ thất lễ. Trần Bản chống đỡ cơ thể, bước nhanh đi tới về phía nhà vệ sinh.

Trong lúc đó tham gia tiệc cưới người lẫn vào nhau vốn là không quá quen thuộc, lại ở vào dưới một bầu không khí huyền ảo như vậy, không ai quan tâm Trần Bản rời đi, cũng không có ai khó hiểu: Anh ta vì sao vẫn chưa có trở về?

Sau 2 giờ, tiệc cưới kết thúc, khách khứa về hết. Nhân viên hậu cần khách sạn đang quét dọn nhà vệ sinh, thời điểm này mới phát hiện Trần Bản. Lúc này, anh ta đã thành một thi thể lạnh lẽo.

Khi nhận được tài liệu báo án ở khách sạn Kim Hoa, La Phi là đang ở trong phòng làm việc nhìn chăm chăm đến ngay người ảnh chụp hiện trường tử vong của Dư Tự Cường. Nghe nói lại đồng thời xảy ra sự kiện tử vong quý dị, La Phi lập tức gọi đám người Trương Vũ, đi không ngừng nghỉ chạy thẳng đến nơi phát sinh vụ án.

Quản lý khách sạn sớm đã ở cửa phòng vệ sinh lo âu thấp thỏm chờ đợi cảnh sát đến. Nhìn thấy La Phi và mọi người, ông ta vội vàng mà không kịp ghé miệng tiếp trước: “Lại có thể có chuyện như vậy, quá kỳ quái, quá kỳ quái!”

Ông ta liên tục lắc lư cái đầu to béo, bày một điệu bộ có vẻ khó mà tin nổi.

La Phi không cần thiết cùng ông ta tốn nhiều lời, anh chỉ vì lễ tiết mà gật đầu, sau đó nói thẳng hỏi: “Ai là người đầu tiên chứng kiến?”

“Tôi.” Một người đàn ông trung niên ăn mặc quần áo công nhân làm vệ sinh lên tiếng.

“Ông theo tôi vào đây, những người khác ở bên ngoài chờ.” La Phi vừa nói, một mặt dẫn đầu đi vào phòng vệ sinh.

Người công nhân làm vệ sinh đi theo sau cùng, ông ta xiết chặt tay chỉ vào bên trong phòng kia nói: “Người là ở phía chỗ này, chính các cậu xem đi, rất hãi người đấy.”

La Phi đi lên trước, nhẹ nhàng kéo ra cửa gỗ khép hờ, một bộ tình cảnh quý dị xuất hiện ở trước mắt anh.

Một nam giới ở phía trong phòng nửa quỳ trước bệ xí, hai tay của anh ta ôm chặt mép bệ xí, toàn thân các đốt ngón tay cùng bắp thịt đều xiết chặt, tựa hồ đang dùng tất cả sức lực để hoàn thành chuyện gì đó.

Từ tư thái của anh ta rất dễ đoán được anh ta là muốn làm gì, đáp án rồi có thể lại làm cho không người nào có thể hiểu được.

La Phi không nhịn được quay đầu lại một chút nhìn Trương Vũ bên cạnh, phát hiện giữa ánh mắt của đôi phương cũng tràn đầy nghi hoặc.

”Lẽ nào. . . Lẽ nào anh ta muốn chui vào bên trong bệ xí?” Một lát sau, Trương Vũ thì thảo luận nói.

Điều Trương Vũ nói nghe hết sức vô lý, nhưng này quả thực là cảm giác đầu tiên mà hiện trường để lại cho tất cả mọi người.

Thân thể của nam giới cúi xuống, nảy lên thật cao, đầu thì đâm vào bên trong bệ xí thật sâu. Bắp thịt của anh ta tuy rằng cứng ngắt từ lâu, nhưng rất hiển nhiên, đến tận một khắc cuối cùng trước khi chết, anh ta còn đang cố gắng muốn đem đầu của mình chui được vào càng sâu!

Lúc này, người công nhân vệ sinh kia bắt đầu giải thích quá trình mình phát hiện người chết: “Khoảng chừng 2 giờ chiều, đám người khách khứa ở tiệc cưới kia giải tán, tôi sau đó tới đây làm vệ sinh. Cửa cửa nhỏ này lúc đó từ bên trong được khóa trái, tôi cho là có người đang sử dụng, đều đem chỗ khác quét dọn xong, sau đó chờ ở gần cửa. Nhưng hơn nửa canh giờ trôi qua, cũng không thấy có người đi ra. Tôi có chút buồn bực, liền thử đi qua gõ cửa, bên trong không ai đáp lại. Tôi liền nằm sấp xuống dưới chân cánh cửa hướng mặt vào trong nhìn, phát hiện có người không nhúc nhích đang quỳ trên mặt đất. Lúc này tôi biết đã xảy ra chuyện, vội vã đem cửa đá văng. Người này ngay lúc đó tư thế giống như một dạng bầy giờ. Tôi muốn đem cậu ta kéo lên, nhưng cậu ta chui vào gát gạo, một người cần bản kéo không hề nhúc nhích. Sau đó quản lý của chúng tôi tới rồi nói với tôi: “Đừng kéo, người sớm đã chết, vẫn là mau mau báo cảnh sát!”

Thời điểm người dọn vệ sinh nói đoạn này, La Phi tuy rằng vẫn không có mở miệng, nhưng ánh mắt bén nhọn của anh đều đã quét qua khắp nơi ở bốn phía. Đầu tiên La Phi chú ý là cách mắc nối khóa phòng của cánh cửa gỗ. Đây là kiểu then cài khóa cửa thông thường nhất, chỉ có thể chốt mở từ bên trong. Bốn phía vách ngăn cửa có chiều cao cỡ hơn một người, mà chung quanh cửa gần đây lại không có vật thể có thể dùng để giẫm đạp, tựa hồ khó có thể leo lên. Những tình trạng hiện trường này kết hợp với miêu tả của người dọn vệ sinh, có lẽ có thể gạt bỏ khả năng lúc vụ án xảy ra bên trong phòng có tồn tại những nhân viên khác.

Trợ thủ Tiểu Lưu không đợi phân phó, từ lâu đã đem tình hình hiện trường tỉ mỉ mà chụp hình lại. Chợt sau khi hoàn thành bước này, La Phi cùng Trương Vũ tiến vào phòng vệ sinh, đi tới bên cạnh người chết.

Người chết đầu hoàn toàn đâm vào bên trong bệ xí, cho nên bộ phận bên ngoài thân thể của anh ta để lộ trực tiếp cũng chỉ có hai tay. Riêng là đôi tay này liền đủ để làm cho khắc sâu lưu lại ấn tượng!

Tuy rằng da thịt sớm đã lạnh lẽo, máu huyết cũng ngưng chảy, thế nhưng mười ngón tay vẫn đang nắm thật chặt ở mép bệ xí. Các đốt ngón tay trên mu bàn tay nhô ra, hiện lên gân xanh, cái loại sức mạnh ẩn chứa này dường như đủ để đem bất cứ thứ gì trong đó cầm vào mà bóp nát.

Thực ra thì không chỉ có hai tay anh ta, toàn thân của nạn nhân cũng tràn ngập một loại sức mạnh đáng sợ, cho dù anh ta đã chết từ lâu, sức mạnh kia vẫn không có biến mất. Nó khiến cho xác người chết cùng bệ xí cứng rắn liên vững vàng ở cùng nhau, khó có thể tách ra.

Đừng bảo là người dọn vệ sinh kia, La Phi và Trương Vũ hai người hợp lực, đầu đầy mồ hôi mặt mũi, mới rốt cuộc làm cho cái thân thể cứng ngắt này có một ít buông lỏng.

Từ từ, từ từ, theo thân thể xoay chuyển, đầu người chết dần dần hiện ra.

Do thời gian dài ngâm ở dưới đáy nước động bên trong bệ xí, da dẻ khuôn mặt người chết hiện ra một loại bệnh trạng màu sắc trắng bệch. Cặp mắt trợn lên nổi bật, ánh mắt kia đặc biệt lại đỏ như máu.

Hai mắt đầy tơ máu hết mức lồi ra bên ngoài, ghi chép lại cảm giác sau cùng của người chết lúc còn sống. Nước dơ trong nước bệ xí theo mép tóc trên trán trượt qua hốc mắt, khiến cho người ta một loại ảo giác người chết đang khóc thút thít.

Tại đây ánh mắt La Phi dừng lại trên khuôn mặt này thật lâu, anh tựa hồ loáng thoáng có thể nghe thấy người chết trước khi hấp hối nức nở, đó là một loại âm thanh tràn đầy tuyệt vọng cùng sợ hãi không phải của mình.

Đồng thời ở La Phi cùng người chết tiến hành trao đổi cảm xúc, Trương Vũ đang bước đầu khám nghiệm nguyên nhân tử vong của nạn nhân.

Lúc vừa mới nhận được báo án, La Phi và Trương Vũ đã từng suy đoán có phải hay không nguyên nhân đây là cùng nhau say rượu mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nhận giao việc đến xem hoàn cảnh địa điểm cùng hiện trường, đây đúng là một loại giả thiết có khả năng nhất. Bởi vậy Trương Vũ cố ý mang một dụng cụ đo độ cồn đơn giản, lúc này có đất dụng võ.

Trải qua đo định, người chết trong máu có hàm lượng cồn là 12mg/100ml, tương đương với từa lợm uống một ly bia hoặc mua tám phân tiền rượu trắng của người bình thường. Rất hiển nhiên, như vậy lượng rượu uống được không có đủ để đạt được trình độ khiến người ta say.

Nhưng chẳng qua nguyên nhân tử vong cũng nhận định không khó, bộ phận mũi miệng người chết có biểu hiện bọt khuẩn, mắt có tình trạng kết mô dưới, kết hợp tình hình của hiện trường, Trương Vũ bước đầu cho ra kết luận: “Người này là chết chìm.”

”Chết chìm?” Điều này hiển nhiên có chút ngoài dự đoán của La Phi.

”Đúng vậy. Anh ta liều mạng chui đầu vào trong bệ xí, đến toàn bộ khuôn mặt ngâm dưới mặt nước, đồng thời bản thân cuối cùng nghẹt thở dẫn đến tử vong.” Trương Vũ vừa nói, một bên nhẹ nhàng mà lắc đầu. Trương Vũ biết rõ chính mình miêu tả tình cảnh quả thực có thể dùng hai chữ “hoang đường” để hình dung. (Ở đây tác giả có nói dùng 4 chữ hoang đường, nhưng trong tiếng việt chỉ có 2 chữ nên mình xin phép được sửa lại một chút)

Có thể nơi phát hiện đủ loại tình trạng vụ án lại xác xác thật thật mà đem chuyện hoang đường này một màn hiện tại xuất hiện trước mắt mọi người.

”Anh ta đến cùng muốn làm gì?” Trương Vũ lầm bầm nói một mình, sau đó lại tự giễu cười khò, “Lẽ nào bên trong cái bệ xí có vàng sao?”

La Phi hơi cúi đầu, hai hàng lông mày khóa thành một cái khó chịu. Cánh tay trái của anh đưa ngang trước ngực, tay phải khoác lên trên cổ tay trái, ngón cái và ngón trỏ tay phải mở thành một chữ “/Λ- tám”, khẽ nắm lấy cằm của mình. Người quen của La Phi đều biết biểu hiện này, đây là cho thấy La Phi đang rơi vào sâu trong trạng thái suy nghĩ.

Trương Vũ và đám người Tiểu Lưu tất cả đều im lặng không lên tiếng, chỉ sợ quá rầy suy tư của La Phi. Bên trong hoàn toàn yên tĩnh, mọi người lo lắng chờ đợi.

Sau một hồi lâu, La Phi rút cuộc ngẩng đầu, ánh mắt của anh một lần nữa trở lại trên khuôn mặt người chết, sau đó La Phi nhẹ nhàng chậm chạp nhưng trịnh trọng nói ra một từ: “Đà điều.”

“Cái gì?” Trương Vũ hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

“Đà điều.” La Phi tăng thêm giọng nói lại nhấn mạnh một lần, “Đà điều sợ hãi!”

Trong phòng những người khác ngơ ngác nhìn nhau, vẫn đang không cách nào hiểu ý La Phi.

“Khi nguy hiểm đến, mà thời điểm bản thân lại không có cách nào tránh né, đà điều sẽ đem đầu của mình vùi vào trong đất cát. Phương pháp tự giải thoát này, không thể nghi ngờ là tràn ngập bi ai và tuyệt vọng.” La Phi khẽ thở dài, quay trở lại vấn đề chính, “Người này, liền giống một con chim đà điều đang sợ hãi.”

Trương Vũ hiểu ý La Phi: “Anh là nói, nạn nhân gặp một việc gì đó đáng sợ, lại dưới tình huống không có đường trốn, sợ hãi cực độ khiến cho cậu ta đem đầu của mình đâm vào trong bệ xí?”

“Nếu như có khả năng, cậu ta sẽ đem cả người đều chui vào.” La Phi nhàn nhạt nói. Thanh âm của anh không lớn, nhưng mang theo một loại hàn ý sâu đậm.

Đầu mọi người tại đây đều có chút mơ hồ, ở trước mặt của bọn họ, khuôn mặt người chết vẫn vẹn, một loại không khí quỷ dị đang từ trong ánh mắt trợn tròn kinh khủng của nạn nhân tản mát ra, xuyên vào giữa lòng của mỗi người.

“Nạn nhân đến tột cùng có thể đang sợ cái gì chứ?” Trương Vũ mờ mịt nhìn xung quanh bốn phía.

Đây cũng chính là vấn đề La Phi đang suy tư. Ở nơi này không gian bên trong bị kín thu hẹp, đến tột cùng xuất hiện tình cảnh đáng sợ gì, có thể khiến một nam thanh niên trẻ tuổi thẳng đến nghẹt thở mà chết, cũng không dám đem đầu của mình lộ ra ngoài?

Bây giờ trong phòng vệ sinh, ngoại trừ cỗ thi thể ra, tựa hồ không nhìn thấy bất kỳ vật kỳ quái hoặc dấu hiệu khác thường. Thế nhưng không khí kinh khủng mà quỷ dị kia lại tồn tại chân thật như vậy ở từng góc trong không gian!

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bàn Chân Của Quỷ

Sau khi rời khỏi khách sạn Kim Hoa, Trương Vũ mang theo trợ thủ đem thi thể người chết đưa về trung tâm giám định pháp y, làm thêm một bước xác định tình tiết cái chết.

La Phi cùng đám người Tiểu Lưu thì phân công nhau đi điều tra những người khách trong tiệc cưới từng ngồi cùng bàn với Trần Bản, hy vọng có thể từ trong miệng bọn họ tìm được một ít manh mối có giá trị.

Nhưng kết quả là làm người ta thất vọng:

“Trần Bản? Tôi không biết... A, anh nói là chàng trai cắt tóc húi cua kia à? Tôi đúng thật là không có để ý cậu ta, chỉ là thời điểm khai tiệc mọi người dốc lòng uống rượu, có chạm qua ly một lần. Cậu ta làm sao vậy?”

“Đúng, cậu ta là ngồi ở bên cạnh tôi, chúng tôi tán gẫu qua vài câu. Cậu ta không phải là người địa phương. Tôi cũng không biết cậu ta rồi đi vào lúc nào, dù sao cũng là sớm rời đi. Có cái gì khác thường? Không phải chứ? Lúc đó tất cả mọi người đặc biệt cao hứng.”

“Trần... Trần Bản? Có... Có biết cái gì không... Không biết hay sao? Đều... Đều là bạn thân! Anh gọi cậu ta tới... Chúng ta nữa... uống nữa vài ly... Ai uống nhiều rồi? Anh... Anh mới uống nhiều rồi đấy!”

...

Ở đằng kia giữa một bàn khách mời, lại không có một người trước kia cùng Trần Bản quen biết, cũng không có ai chú ý tới Trần Bản ra sao, vì nguyên

nhân gì mà rời khỏi bữa tiệc. Mọi người lúc đó đều đắm chìm giữa hiện trường không khí tiệc cưới vui vẻ, thậm chí thời điểm khi La Phi tìm được bọn họ, trên mặt của bọn họ vẫn tràn đầy sung sướng cùng hưng phấn không hề nín được.

Trạng thái của La Phi và bọn họ thì hoàn toàn trái ngược. Cả ngày hôm nay ba tấn công vô ích khiến anh cả người đều mệt mỏi. Sau bữa cơm chiều, La Phi thoáng chớp mắt một hồi, tinh thần cùng thể lực mới lấy được khôi phục. Anh bắt đầu cố gắng suy nghĩ, trong một ngày lại phát sinh ra hai sự kiện quái dị, nhưng cũng rất khó tìm đến manh mối gì, điều này làm cho La Phi trong lòng có chút phiền muộn.

Sau khi La Phi cảm giác được tình trạng bản thân hồng hết, quyết định trước tiên đem vụ án vừa rồi để xuống, tinh thần thay đổi đầu óc. La Phi mở cửa sổ ra, cảm thụ khoảnh khắc gió đêm mát mẻ phả vào mặt, điều này làm cho tâm tình của anh thoải mái rất nhiều. La Phi chấp hai tay để sau, ở trong phòng nhân nhả đứng lên đi dạo.

Hoàn toàn là theo bản năng, cuối cùng La Phi dừng ở trước tủ sách góc phòng. Tại đây ở bên trong gáy sách có rất nhiều thể loại, một quyển sách to lớn “Toàn tập những vụ án của Holmes” đặc biệt làm người khác chú ý.

Quyển sách này vẫn đi theo La Phi từ thời trung học cho đến bây giờ, đã là hơn mười năm. Thậm chí có thể nói, chính là câu chuyện ở bên trong quyển sách này khiến cho La Phi say mê hành trình phá án, cuối cùng là ghi danh trường cảnh sát, về sau đi lên con đường này. Lúc này La Phi đem cái quyển toàn tập từ một hàng trong sách rút ra, lấy bìa mặt nhẹ nhàng đặt ở trong tay.

Động tác của anh vô cùng dịu dàng, có vẻ đối với quyển sách này cực kỳ yêu quý, mà ánh mắt của La Phi lại là chăm chú như vậy, dường như đang cùng làm một việc nào đó vượt qua thời không giao lưu nhân vật tràn ngập truyền kỳ trong sách.

Bỗng nhiên, hai hàng lông mày của La Phi hơi giật mình nhăn lại, động tác trên tay cũng theo đó dừng lại. Sau đó anh nghiêng đầu suy nghĩ, đang nằm ở trạng thái nhân nhả, hệ thống tư duy lại thật nhanh xoay vòng.

Hiển nhiên, La Phi là đang nghĩ tới điều gì. Chỉ một lát sau, anh gọi điện thoại cho Trương Vũ, hẹn đối phương ngay lập tức đến phòng làm việc của mình gặp mặt.

Trương Vũ và La Phi thời gian hợp tác tuy rằng không dài, nhưng đối với Trương Vũ phong cách làm việc như vậy đã thành thói quen. Nửa giờ sau, Trương Vũ liền chạy tới, lúc này, La Phi đang ngồi ngay ngắn ở trước bàn làm việc chờ anh.

La Phi dùng tay ra hiệu một cái, ý bảo Trương Vũ ngồi xuống đối diện anh. Tiếp đó đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Cậu bên kia tình huống mới nhất có cái gì không?”

“Trên cơ bản vẫn là như thế. Nguyên nhân tử vong của Trần Bân có thể xác định chính là chết đuối. Hơn nữa đúng như lời anh nói, cậu ta và Dư Tự Cường giống nhau, có thể trước khi chết bị kinh hãi quá lớn.”

“Ừ.” La Phi gật đầu trầm mặc. Một lát sau, La Phi lại hỏi: “Vậy bây giờ cậu nghĩ như thế nào?”

“Tôi cho rằng hai sự kiện tử vong này có thể gộp lại điều tra án.”

“Từ quan điểm pháp y học mà nói, đúng là có khả năng.” La Phi đầu tiên bày tỏ một chút tán thành, nhưng lập tức lại nói lại xoay chuyển: “Nhưng từ quan điểm của điều tra mà nói, muốn gộp án gặp phải rất nhiều vấn đề. Đầu tiên là hai cái người chết, một là sinh viên học viện Lý Công, một là người từ nơi khác đi tới công tác, bắt luận từ vai trò xã hội đến mạch quan hệ, hai người cũng không có cái gì tương đồng hoặc có phần liên quan. Nhìn lại địa điểm phát sinh vụ án, học viện Lý Công và khách sạn Kim Hoa hoàn cảnh hiện trường không có bất kỳ chỗ nào tương tự, khoảng cách cũng đặc biệt xa, mà động cơ gây án? Đây càng thêm khiến tôi suy xét không ra. Có thể nói, chỉ có hai trường hợp duy nhất có khả năng, trước là có liên hệ chỗ ở. Hai là cũng chỉ có một điểm cậu vừa mới nhắc đến kia: Người chết lúc còn sống đều đã từng gặp qua kinh hãi.”

“Có thể một điểm này, lại là phần vừa vấn đề cho anh cảm thấy bối rối.” Trương Vũ lắc đầu cười khổ, “Tôi đã nhiều năm làm pháp y như vậy, cảnh gì kinh khủng đáng sợ chưa từng thấy qua? Tôi thực sự nghĩ không ra có cái gì có thể đem người sống hù dọa như vậy.”

“Quả thực rất khó tưởng tượng.” La Phi ngẩng đầu, một bên vuốt cằm râu mép trên cằm mình, một bên suy nghĩ về điều gì đó. Sau đó La Phi đột nhiên hỏi một vấn đề dường như không liên quan gì tới vụ án: “Cậu xem qua Sherlock Holmes chưa?”

“Sherlock Holmes?” Trương Vũ hơi sững sốt một chút, “Có xem qua một ít, cũng không hoàn chỉnh.”

La Phi nghiêng thân thể về phía trước, ánh mắt lóng lánh mà nhìn đối phương: “Toàn tập những vụ án của Sherlock Holmes - Một trong tám câu chuyện trong series cung đàn sau cuối, có tên là bàn chân của quỷ. Cậu có ấn tượng không?”

Trương Vũ thoáng nở nụ cười có chút lúng túng, tiếp đó lắc đầu.

La Phi nhíu mày, lộ ra biểu tình thất vọng, sau đó anh dựa trở lại vào trên lưng ghế. Sau khi sửa sang xong ý nghĩ của mình, La Phi bắt đầu nhìn về phía đối phương giảng giải một ít tình tiết đã từng xuất hiện trong quyển sách danh tiếng.

“Ở trong tiểu thuyết của Conan Doyle, 'bàn chân của quỷ' là một loại thực vật kỳ lạ sinh trưởng tại Châu Phi. Loại thực vật này một nửa giống chân người, một nửa giống chân dê, bởi vậy có được cái tên kỳ cục này. Đương nhiên nó đáng sợ cũng không phải là vì cái tên. Loại cây cỏ này tại thời điểm sẽ phóng ra một loại khói mù độc, trong khói mù này có thể khiến cho xuất hiện ảo giác kinh khủng dị thường. Ở trong tiểu thuyết, hung thủ đúng là lợi dụng điểm này đem người bị hại hoảng sợ mà chết.”

”Ảo giác?” Trương Vũ lĩnh ngộ được gì đó, “Anh cho rằng trong vụ án, hai người kia đã bị kinh ngạc mà chết cũng là bởi vì xuất hiện ảo giác?”

”Từ điều đó ra, thực sự tìm không được lời giải thích nào tốt hơn.” Trong giọng nói của La Phi ít nhiều lộ ra chút bất đắc dĩ.

”Đây là nguyên nhân sinh ra ảo giác? Bàn chân của quý? Đây chẳng qua chỉ là tình tiết trong tiểu thuyết.” Trương Vũ bị mang theo dòng suy nghĩ, mê muội các loại cũng nối đuôi nhau mà ra, “Nếu như là có người cố ý tạo thành, như vậy động cơ là cái gì? Hơn nữa lúc đó hiện trường đều có rất nhiều người, vì sao chỉ riêng bọn họ là xuất hiện ảo giác kinh khủng?”

Đổi mặt liên tiếp nghi vấn này của Trương Vũ, La Phi ngược lại thắng thắng mà nở nụ cười, sau đó anh trả lời, nói: “Tôi cũng không biết. Trên thực tế tôi hẹn cậu tối, còn chính là muốn đạt được sự trợ giúp của cậu. Dù sao cậu cũng học y, cậu tốt nhất suy nghĩ một chút, tình tiết trong tiểu thuyết, có thể trên thực tế rất cục có khả năng xảy ra hay không? Nếu như có khả năng, như vậy thông qua cái cách gì, sử dụng loại dược vật nào, cơ chế học này sinh tình thần ảo giác là cái gì? Những thứ này tôi đều là khẩn cấp muốn hiểu rõ.”

Trương Vũ đem hai tay mở ra: “Tôi là không có năng lực giúp anh giải đáp mấy vấn đề này.” Bất quá giây phút Trương Vũ trầm đầu xuống suy nghĩ, còn nói thêm: “Tôi ngược lại nhớ đến một người, có lẽ anh nên đi thỉnh giáo ông ấy một chút.”

”Ai?” La Phi hiển nhiên đối với đề cử của Trương Vũ rất cảm thấy hứng thú.

”Chu Lập Vĩ. Phó viện trưởng đại học y Long Châu, nổi tiếng trong nước là chuyên gia tâm thần học.” Thời điểm Trương Vũ nói đến người này, trong giọng nói tràn đầy tôn kính.

La Phi tuy rằng không phải là người của giới y học, nhưng đối với cái tên Chu Lập Vĩ này cũng sớm có nghe nói. Tiến sĩ du học Mỹ, chiêu bài học giả đại học Long Châu, chuyên gia cấp cao nhất của khoa tâm thần, bệnh viện nhân dân thành phố. Một loạt danh hiệu này đủ để giành được tôn kính của bất luận kẻ nào.

”Cậu và ông ta quen biết sao? Có thể hay không giúp tôi gấp mặt một chút, càng nhanh càng tốt.” La Phi có phần không kịp chờ đợi, đưa ra yêu cầu của mình.

”Thời điểm trước đây phá án từng có tiếp xúc mấy lần.” Trương Vũ vừa nói, một bên giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ một chút, đã sắp mười giờ tối, “Như vậy đi, đầu tiên tôi liên lạc với ông ấy thử xem, có điều đêm nay nếu muốn gấp mặt sợ rằng có khả năng không lớn.”

”Ừ, thử trước xem, tận lực đem tình hình nói rõ ràng một chút.”

Trương Vũ gạt đầu, lấy điện thoại di động ra, tìm số của Chu Lập Vĩ, nhấn phím gọi.

Sau đó chuông reo qua bốn năm tiếng, điện thoại có người bắt máy.

”A lô.” Trong ống nghe truyền đến âm thanh trầm thấp của người đàn ông, nghe mang theo vài phần mệt mỏi.

”Là giáo sư Chu sao?”

”Đúng, cậu là ai?”

”Chào ông, tôi là Trương Vũ ở cục cảnh sát.”

”A, pháp y Trương, chào cậu.”

”Đã quá rày. Là như thế này, hôm nay thành phố xảy ra hai án mạng, vụ án tương đối kỳ quặc, có thể nói nạn nhân trước khi chết tựa hồ bị kinh hãi...”

”Không cần nói nữa.” Chu Lập Vĩ bên đầu điện thoại kia cắt đứt lời Trương Vũ mà nói, “Cậu mang theo báo cáo kiểm tra thi thể và tài liệu liên quan của người chết, bây giờ liền tới gặp tôi, tôi đang ở phòng làm việc của mình tại đại học y Long Châu, cậu biết chứ?”

”À, tôi biết.”

”Vậy cậu nhanh qua đây, tôi chờ cậu.”

Chu Lập Vĩ dường như vô cùng bận rộn, hai người mới vừa nói xong chuyện này, ông liền vội vã cúp điện thoại.

Đêm đã tối, cảnh vật xung quanh phòng làm việc rất yên tĩnh, La Phi lại là người thông minh hiểu biết, đối với nội dung cuộc trò chuyện song phương trong điện thoại đại khái nghe xong đã hiểu. Không đợi Trương Vũ nhắc lại, anh đã đứng lên: “Vậy chúng ta bây giờ liền lên đường đi.”

”À.” Trương Vũ ngược lại có chút không hiểu ra, “Này, Chu Lập Vĩ hôm nay là thế nào? Tôi còn chưa nói hết, ông ấy so với anh còn giống như gấp gấp hơn!”

”Rất hiển nhiên, ông ấy đã biết gì đó.” La Phi vừa nói, một bên bước nhanh đi về phía cửa, Trương Vũ cũng không cần phải nhiều lời nữa, đứng dậy đi theo.

Nửa giờ sau, hai người chạy xe tới trước cửa cao ốc đại học y Long Châu. Cả tòa nhà lúc này đã gần như tối đen, chỉ có một cái văn phòng ở lầu ba vẫn

còn ánh sáng đèn, lẻ loi tro trọi đặc biệt nổi bật. Hiển nhiên, Chu Lập Vĩ lúc này là đang ở ngay trong gian phòng này.

Lối vào tòa nhà có một chàng trai hơn hai mươi tuổi, lúc cậu ta đang muốn đi vào trong, vừa vặn thấy La Phi điều khiển xe cảnh sát. Ngay sau đó cậu ta dừng bước, đứng ở cửa chờ đợi.

Hai người La Phi xuống xe, đi dần dần tiền gần, rất nhanh đã đi lên trước bậc thang lầu. Lúc này chàng trai kia tiến lên đón, nhiệt tình chào hỏi: “Các người là cảnh sát à? Đến tìm giáo sư Chu?”

La Phi gật đầu, thấy trong tay đối phương cầm bút máy và bản ghi chép, liền suy đoán hỏi: “Cậu là học sinh của ông ấy?”

“Tôi là Luru Vân.” Chàng trai cười ha ha hết tưng giới thiệu, lại chủ động ở phía trước dẫn đường, “Vừa lúc, chúng ta cùng đi lên lầu thôi.”

Không bao lâu, ba người đã đến tới bên ngoài cửa phòng làm việc. Luru Vân rất có lễ phép gõ cửa một cái, trong phòng lập tức truyền đến âm thanh của người đàn ông: “Vào đi.”

Luru Vân nhẹ nhàng đẩy cửa ra, ba người lần lượt mà vào. Đây là một gian phòng lớn nhỏ ước chừng khoảng hai mươi mét vuông, dựa vào tường hai bên trái phải đều có một loạt giá sách, bên trong chất đầy nhiều loại sách vở chuyên ngành. Vị trí phía trước cửa sổ bên trong để một bộ bàn ghế làm việc, đối diện dùng để tiếp khách là ghế sofa và bàn trà, trừ những cái đó ra, trong phòng cũng không có trưng bày những thứ khác.

Chu Lập Vĩ đang ngồi ở trước bàn làm việc hết sức chuyên chú mà xem đến gì đó, mãi đến khi ba người vào phòng, ánh mắt của ông ấy mới từ trên bàn rời đi, sau đó ông đứng lên, hướng về phía trước đón hai bước: “Trương pháp y, các người đến rồi.”

Đây là một người đàn ông trung niên lão luyện, thoát nhìn chừng bốn mươi tuổi. Tuy rằng vóc dáng không cao, nhưng lại có vẻ rất tráng kiện. Có thể là bởi liên tục làm việc thời gian quá dài, hai mắt của ông có chút đỏ lên, lộ ra một ít mệt mỏi, bất quá lúc ông đi lại bước chân vừa ổn định lại nhanh chóng, khiến người ta có một loại cảm giác mạnh mẽ phần chần.

Có lẽ là bởi vì hình tượng bên trong Chu Lập Vĩ cùng nhóm người học giả tư tưởng truyền thống có khác biệt khá lớn, La Phi nhìn không được, hai mắt chăm chú ở quanh người ông ấy trên dưới mà đánh giá tỉ mỉ.

Chu Lập Vĩ cách xa mọi người khoảng một mét thì dừng bước lại, ông cảm nhận được sự chú ý của La Phi dành cho mình, mỉm cười hỏi Trương Vũ: “Vị này chính là?”

Trương Vũ vội vàng làm giới thiệu cho hai người. Biết được thân phận La Phi, Chu Lập Vĩ có thoáng chút lộ ra kinh ngạc. Đội trưởng cảnh sát hình sự đêm khuya đến gặp rất rõ ràng là báo trước tính nghiêm trọng của tình hình.

Ở phía Chu Lập Vĩ chào hỏi, Trương Vũ cùng La Phi ngồi ở trên ghế sofa, Luru Vân thì mang qua một cái ghế nhỏ, ngồi một mình ở một bên.

Chu Lập Vĩ đem cái ghế của mình dời đến bên ngoài ngồi xuống, sau đó đi thẳng vào vấn đề chính: “Được rồi, cậu nói một chút tình huống mà nhóm cậu gặp phải đi.”

Trương Vũ đầu tiên đem báo cáo kiểm tra thi thể, ảnh chụp hiện trường, các loại tài liệu liên quan đưa cho Chu Lập Vĩ. Sau đó đem lên hai sự tình liên quan vụ án tử vong, biểu đạt tình huống trước sau miêu tả cặn kẽ một lần. Bao gồm suy đoán và nghi ngờ của La Phi đối với việc liên quan đến “bàn chân của quỷ” vẫn vẫn.

Về mặt Chu Lập Vĩ nghiêm túc, một bên nghe một bên liếc nhìn tài liệu trong tay. Thấy ông đặc biệt chăm chú, đến nỗi ngay từ đầu Trương Vũ phải hoài nghi đối phương là có hay không có thể đem những lời mình vừa nói nghe vào đầy đủ. Nhưng Trương Vũ rất nhanh thì phát hiện loại lo lắng này là dư thừa. Bởi vì chỉ cần anh thuyết minh có hơi thiếu sót hoặc nói phần không rõ nghĩa, Chu Lập Vĩ sẽ liền ngắt đầu, đưa ra tính chuẩn xác mà kịp thời truy hỏi.

Tức thời là La Phi lúc này cũng không nhìn được, âm thầm kính phục đối với năng lực suy nghĩ kín đáo của người này.

Trong quá trình, Luru Vân trước sau không nói một lời bên trên mang cuốn sổ ra làm ghi chép.

Sau khi Trương Vũ nói, trong phòng tạm thời xuất hiện yên lặng. La Phi đợi Chu Lập Vĩ suy tư chốc lát, sau đó bắt đầu bổ sung nói rõ ý nghĩ của mình cùng yêu cầu: “Giáo sư Chu, chúng tôi lần này tới, chính là muốn mời ông đối với hai án sự kiện đưa ra một ít chỉ bảo. Nạn nhân đến tột cùng là đúng hay không sinh ra ảo giác trên tinh thần? Nếu như là cái kia vậy nguyên nhân sinh ra là cái gì? Có phải hay không là có người ác ý làm?”

“Tôi hiện tại chỉ có thể cẩn thận tỏ ý tán thành đối với nghi vấn thứ nhất của cậu.” Chu Lập Vĩ bất đắc dĩ thờ dài một tiếng, “Hai vấn đề sau đó, tại trước khi các người đến, cũng đã khuấy nhiễu tôi rất lâu rồi.”

Trên mặt La Phi xuất hiện biểu tình mê muội: “Lẽ nào ông sớm đã biết xảy ra hai sự kiện tử vong này, ông là từ đâu mà nghe nói đây?”

“Không, tôi cũng không biết sự tình của các người. Đồng dạng, các người cũng không biết đến tình huống bên này của tôi.” Chu Lập Vĩ xoay người, cầm lấy một xấp tài liệu từ trên bàn của mình, biểu tình ngưng trọng bộc phát, “Thời điểm Trương pháp y gọi điện thoại cho tôi, tôi mới vừa từ bệnh viện nhân dân thành phố chạy về, tình thế bây giờ, có lẽ so với chỗ các người nắm giữ còn muốn nghiêm trọng hơn nhiều.”

La Phi trong lòng trầm xuống, đưa tay nhận lấy tài liệu Chu Lập Vĩ đưa tới. Anh lướt qua mà lật xem một chút, trong lòng càng ngày càng sùng sốt.

Khi đó một xấp bệnh án, tổng cộng có hơn mười tờ, tất cả đều là hai ngày này người bệnh mới phát sinh chứng bệnh tâm thần phân liệt, mà tập trung ở cột trong nguyên nhân gây bệnh, đều không ngoại lệ mà điền đầy bốn chữ: “Quá mức kinh hãi!”

”Nói như vậy qua hai ngày gần đây, khu vực thành phố Long Châu, người gặp phải kinh khủng sợ hãi cũng không phải là chỉ có hai người Dư Tự Cường và Trần Bản. Chỉ là hai người này đã chết, cho nên vụ án mới xuất hiện ở đội cảnh sát hình sự chúng tôi, mà càng nhiều trường hợp hơn nữa nằm ở khoa tâm thần bệnh viện nhân dân.”

Trong giọng nói La Phi để lộ ra lo lắng và bất an sâu đậm, Trương Vũ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy La Phi xuất hiện tâm tình như vậy, ở trong ấn tượng của anh, đối phương xưa nay là một người cơ trí, dũng cảm và tràn ngập tự tin. Khắp nơi, rất nhiều người khác không cách nào giải quyết được vấn đề nan giải nhưng La Phi trong lúc cười nói lại giải quyết dễ dàng. Bất quá lúc này đây, sự tỉnh lại bất thường cổ quái như vậy, đủ để vượt qua tưởng tượng của bất luận kẻ nào.

Không chỉ có La Phi, thanh danh hiển hách tại giới y học là Chu Lập Vĩ lúc này cũng đồng dạng mà nghĩ mãi không ra: “Tôi đã từng phân tích tỉ mỉ hơn mười bản tài liệu trường hợp này, từ quan điểm bệnh lý học mà nói, tôi không có cách tìm được bất kỳ manh mối có giá trị nào. Bệnh viện nhân dân nhận điều trị trường hợp đầu tiên là một phụ nữ họ Ngô ba mươi hai tuổi. Hơn hai giờ chiều hôm qua, người phụ nữ ấy ở trung tâm mua sắm Vạn Thịnh đi vào phòng thử quần áo, không lâu sau bỗng nhiên phát ra tiếng la hét, nhân viên bán hàng vội vàng đi vào phòng thử quần áo kiểm tra, thần trí người phụ nữ ấy lúc đó đã sợ hãi cực độ mà không rõ nguyên nhân. Bệnh án thứ hai thì là một thanh niên mười chín tuổi. Cậu ta là một người ăn không ngồi rồi trong xã hội, đêm khuya ngày hôm qua cùng một băng bạn xấu tụ họp tại một vũ trường nhỏ hít thuốc phiện. Thời điểm những người khác đang high, cậu ta giống như một dạng thấy quỷ hết lên kêu loạn điên cuồng, bốn năm người bảo vệ đi qua mới đưa cậu ta chế ngự. Ban đầu tưởng rằng cậu ta là do hít thuốc phiện bị lên cơn ảo giác, nhưng lúc tôi gặp cậu ta, cậu ta cả người run rẩy, ánh mắt rời đi, hiển nhiên là đang sợ cái gì. Sáng sớm hôm nay một ca bệnh nữa thì lại càng thêm kỳ quái, đây là một người già đến bảy mươi tuổi, phát bệnh lúc đang ở trong công viên cùng một đám bạn già luyện kiếm đánh quyền, ở nơi không khí trong lành, thực sự nghĩ không ra có thứ gì có thể tạo cho người ta kích động lớn đến như vậy. Nói chung, ca bệnh trên những người này nữ có nam có, trẻ có già có, các nghề nghiệp thân phận không giống nhau, lúc thời gian xảy ra chuyện, hoàn cảnh không gian cũng không có cái gì có thể theo quy luật. Giữa bọn họ điểm duy nhất giống nhau chính là đều gặp phải kinh hãi to lớn, loại kinh hãi này trong thời gian cực ngắn khiến cho bọn họ hỗn loạn tinh thần, tạo thành kết quả đáng sợ. Chỉ có điều cái điểm giống nhau này vừa đúng lại là để cho người khác có phần khó hiểu, phần lớn bệnh án hiện trường phát sinh đều có rất nhiều người chứng kiến, nhưng bọn họ lại không có bất cứ dị thường nào, ai cũng không biết khiến người bệnh xuất hiện khủng hoảng rối loạn là cái thứ gì.”

Giải thích của Chu Lập Vĩ cùng lý giải đến vụ án tử vong trước đây của La Phi là ăn khớp với nhau. Hiện tại, nghi vấn đều tập trung vào một cái tiêu điểm: Đến tốt cùng là vì nguyên nhân gì khiến những người đáng thương kia gặp phải sợ hãi to lớn?

Trong phòng tạm thời xuất hiện yên tĩnh, tất cả mọi người ở đây đều cúi đầu trầm tư.

”Ác ma! Ác ma lựa chọn tể phẩm!” Sau khi vào phòng một mực im lặng không lên tiếng, Lưu Văn lúc này đột nhiên nhẹ nhàng mà nói ra.

Hoang đường! La Phi lập tức ngẩng đầu, bất mãn mà trừng mắt liếc cậu một cái, những lời nói này thực sự không nên xuất hiện ở bầu không khí nghiêm cẩn trịnh trọng. Có điều cần nhắc đến đối phương là học trò của Chu Lập Vĩ, La Phi không tiện tiến hành trách cứ.

Chu Lập Vĩ cũng đang nhìn Lưu Văn, trong ánh mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc. Lưu Văn lại chỉ lo hưng phấn mà cầm bút lên, ở trên bàn ghi chép mà nhanh chóng viết xoạt xoạt, xem ra đối với suy đoán mới của mình có chút đắc ý.

La Phi lắc đầu, quay lại nói với Chu Lập Vĩ: “Giáo sư Chu, cái hồ sơ bệnh án này tôi có thể hay không mang đi sao chép? Có chút tình huống liên quan tôi nghĩ nên phải người đi điều tra kỹ càng một chút.”

”Như vậy là tốt nhất.” Chu Lập Vĩ sáng khoái trả lời, “Tôi cũng hy vọng có thể thu được tin tức cận kề của hai cái người tử vong kia. Chuyện này cần mọi người hợp tác phối hợp, bởi vì việc này thoạt nhìn quả thật không đơn giản như vậy.”

Vốn mục đích đến là muốn đạt được câu trả lời hữu ích hoặc gợi ý hướng dẫn cho vụ án, kết quả lại là xuất hiện sự kiện có thể trở nên càng ngày càng nghiêm trọng và phức tạp. Cục diện này không hề nghi ngờ chút nào là nằm ngoài dự liệu của La Phi. Đương nhiên La Phi sẽ càng không biết, một đoạn kinh khủng kinh tâm hiểm trĩnh* lúc này chỉ là vừa mới mở màn.

*Hiểm trĩnh : chạng đường nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Tiên Đoán Thần Bí

Buổi sáng ánh nắng mặt trời rất tốt, chiếu vào xuyên thấu qua cửa sổ. Sắc mặt của La Phi nhưng lại là u ám, cùng khí trời trong sáng tạo thành sự đối lập rõ ràng.

La Phi đang ngồi ngay ngắn ở trước bàn làm việc, cau mày nhìn màn hình vi tính cách đó không xa.

Sáng sớm hôm nay, một cổng trang web thông tin nổi tiếng trong nước nào đó trên trang đầu tin tức xuất hiện một tựa đề bắt mắt như thế này: “Ác ma ẩn hình hiện gây kinh hãi Long Châu, nhiều người sợ hãi điên loạn tình hình không rõ.” Trong thời gian ngắn hai đến ba tiếng, thì cái bản thảo tin tức này số lượng click đã hơn mười ngàn. Sau khi La Phi nhận được tin tức, lập tức mở máy vi tính ra, lên mạng xem cái phần tin tức đang lan truyền bốc lửa này.

Không phải không thừa nhận, cái bài báo này hành văn và kết cấu đều vô cùng xuất sắc, dùng lực văn vô cùng thổi phồng miêu tả tường tận rất nhiều sự kiện kinh khủng phát sinh gần hai ngày qua tại thành phố Long Châu, trong đó để cho La Phi kinh ngạc không thể nghĩ ngờ là đoạn văn phía dưới này:

“... Buổi tối ngày 13, La Phi đội trưởng cảnh sát hình sự thành phố Long Châu chạy đến đại học y Long Châu, xin giúp đỡ của chuyên gia y học tâm thần nổi tiếng Chu Lập Vĩ. Hai người liền đều tự đem tình hình mình đang nắm giữ tiến hành phân tích nghiêm túc. Đến tận cùng là thứ gì có thể khiến cho trong bệnh án người bị hại cảm thấy kinh khủng như vậy? Mà ở hiện trường những người khác vì sao có thể không bị ảnh hưởng? Trước mắt vẫn không có manh mối bất kỳ có thể giải đáp những nghi vấn này. Lẽ nào ở thành phố Long Châu, thực sự xuất hiện một ác ma kinh khủng đang ẩn hình, mà những người này đều là tế phẩm do nó lựa chọn trúng sao...”

Rất hiển nhiên, nhất định là đêm qua có người ở chỗ này tiết lộ tin tức ra ngoài. La Phi ở trong lòng rất nhanh xác định người có hiềm nghi lớn nhất, sau đó bấm điện thoại gọi cho Chu Lập Vĩ.

Vừa nghe La Phi đề cập sự tình tin tức trên mạng, Chu Lập Vĩ tức cũng không tính đến một chỗ: “Đúng, tôi đã biết. Đã có mấy phóng viên gọi điện thoại muốn tới phỏng vấn tôi, thật là đủ loạn. Người viết bài là làm sao biết những thứ nội tình kia?”

“Lúc đó ở đây có mặt một số người. Tôi hoài nghi là học sinh kia của ông đem tin tức truyền ra ngoài.” La Phi không quanh co, trực tiếp nói thẳng.

“Học sinh của tôi?” Thanh âm của Chu Lập Vĩ nghe rất mờ mịt.

“Đúng vậy, nhất định chính là cậu thanh niên tên là Lưu Văn kia. Cái gì ‘Ác ma’, ‘Tế phẩm’, cái này không phải đều là do cậu ta nói sao?”

“Cậu nói người thanh niên đêm qua à? Cậu ta cũng không phải là học sinh của tôi.” Chu Lập Vĩ trịnh trọng phản bác, “Cậu ta không phải là cùng với các người đến đây sao? Tôi còn tưởng rằng cậu ta cũng là người của đội hình sự đấy!”

Nghe nói như thế, La Phi đầu tiên là sững sốt một chút, lập tức hiểu rõ ra: “Tôi đã biết. Lúc đó là tôi vào trước, ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, tôi lại đem cậu ta cho rằng là học sinh của ông. Chúng ta hai bên đều không biết, bị cậu ta chui vào chỗ sơ hở.”

“Vậy cậu ta đến cùng là ai?”

“Vậy còn phải hỏi sao?” La Phi cười khò trả lời, “Hơn phân nửa chính là phóng viên. Cậu ta biết một ít chuyện tình bệnh án, cho nên tới phỏng vấn ông. Vừa lúc gặp phải chúng tôi đi đến, cậu ta liền thuận thể đi theo vào, đem tất cả chuyện chân tướng đều nghe qua. Cái tin tức này đương nhiên cũng chính là cậu ta viết.”

“Việc này có thể có chút phiền toái.” Chu Lập Vĩ lo lắng, “Trước không nói sẽ ảnh hưởng công việc của tôi, có một số việc lan truyền ra, tất nhiên sẽ gây nên khủng hoảng ở trong xã hội.”

La Phi trầm ngâm chỉ chốc lát, sau đó nói: “Hiện tại biện pháp tốt nhất, chính là im lặng không nói. Không nên tiếp nhận phỏng vấn của bất luận kẻ nào. Có thể phóng viên bây giờ quá thậm tệ, ông nói cái gì, họ đều có thể thêm mắm thêm muối mà không biết làm sao một lần.”

“Đúng.” Chu Lập Vĩ hoàn toàn tán đồng cách nói của La Phi, “Tôi cũng nghĩ như vậy!”

Chỉ có điều cảm xúc khủng hoảng vẫn là không thể tránh mà lan truyền ra. Long Châu cũng không tính là một thành phố lớn, đám dân thành thị nghe ngóng lẫn nhau, rất nhanh thì phát hiện tin tức đề cập trong những sự kiện kinh khủng kia, cũng không phải là không có lửa thì làm sao có khói. Càng ngày càng có nhiều điện thoại gọi đến bệnh viện nhân dân thành phố và cục cảnh sát đội hình sự, hỏi thăm đầu đuôi sự tình và tình huống phát triển.

La Phi cảm nhận được áp lực cực lớn. Anh triệu tập người của đội cảnh sát hình sự mà thành lập hạn độ lớn nhất, vội đầu vào trong công việc điều tra vụ án. Gần hai mươi cảnh viên bị phân tán tới các ngõ ngách thành phố, liên mỗi một lần có phát sinh ca bệnh thì tiến hành thăm viếng cùng tra xét cận kề.

Bên kia, Chu Lập Vĩ đồng dạng bận tới mảy mòi mịt. Đối với bệnh tật, nhân viên chẩn bệnh kiểm tra và phân tích bệnh lý, công tác một khắc cũng không có từng dừng lại. Cũng may bệnh viện nhân dân khoa tâm thần có thiết bị khám và điều trị nghiên cứu khoa học hạng nhất toàn quốc, làm cho Chu Lập Vĩ trong quá trình này có điều kiện tinh tế mà phát huy ra sở học cùng tài hoa của mình.

Chạng vạng tối, cảnh viên trong đội đi ra ngoài lần lượt trở về. La Phi đem tất cả triệu tập lại, mở một cuộc họp thông báo tình tiết vụ án.

Mọi người công tác phải nói là vừa nghiêm túc lại tỉ mỉ, tất cả ghi chép thu thập điều tra ở trước mặt La Phi tích lũy trở thành một chồng dày đặc. Chỉ có điều lúc phát biểu, mỗi người lại nói đến hết sức ngắn gọn, nguyên nhân là bởi vì bây giờ bọn họ không có tìm được manh mối có giá trị gì.

Mà tình hình dường như còn đang trở nên hồng бет hơn. Hết thời gian đến 4 giờ chiều ngày hôm nay, lại mới phát sinh ra bốn trường hợp bệnh án tương tự. Mặt khác, có một ít người dân phản ánh, bọn họ cũng từng xuất hiện qua cảm giác sợ hãi không giải thích được, chỉ là loại cảm giác này cũng không hết sức mãnh liệt, hơn nữa cũng không kéo dài thời gian lâu.

Cái này tự nhiên khiến cho La Phi nhớ lại cái cô nữ sinh tên là Từ Đình kia, miêu tả lúc đó của cô cùng cảm giác của những người này là giống nhau. Đây là một loại cảm giác hư ảo mà không cụ thể, không người nào có thể nói ra khi đó khiến bọn họ sợ hãi đến tận cùng là thứ gì, nhưng bọn họ lại xác thực mà cảm nhận được cái loại áp bức cùng cảm giác sợ hãi này.

La Phi hơi nghiêng thân thể, khuỷu tay phải chống ở trên tay vịn ghế tựa, ngón trỏ cùng ngón cái mở ra khẽ bóp cảm của mình. La Phi cũng không có nóng lòng đi lật xem những thứ ghi chép kia, muốn từ trong tài liệu nhiều như thế loại bỏ lấy ra tin tức có giá trị, kia nhất định là cần phải đòi hỏi một thời gian lớn và đủ kiên nhẫn làm việc. Mà ở trước mắt dưới một loại trạng thái mờ mịt này, với tư cách đội trưởng đội cảnh sát hình sự, chuyện quan trọng nhất là vạch một phương hướng rõ ràng cho bước nhiệm vụ kế tiếp.

Nhóm cảnh viên cũng đều đang dùng ánh mắt mong chờ nhìn La Phi, bên trong phòng họp nhất thời yên tĩnh không tiếng động.

Đang ở trong bầu không khí như vậy, cửa phòng họp được nhẹ nhàng đẩy ra, thư ký văn phòng Trương Thành Lâm đi tới.

“Đội trưởng La, anh có một cuộc điện thoại.”

“À? Có chuyện gì? Tôi đang họp.” La Phi bởi vì mạch suy nghĩ bị cắt đứt, hơi nhũn mày.

“Là một cuộc điện thoại đường dài đến từ Vân Nam. Nói là thấy được tin tức online, có manh mối muốn cung cấp.”

“Vân Nam?” Đây chính là nơi cách Long Châu nghìn dặm, tại sao có thể có người cung cấp manh mối? Mặc dù đầu óc mơ hồ, nhưng cuộc điện thoại này không tầm thường vẫn là đưa tới cho La Phi hứng thú cực độ, anh lập tức đứng lên, rời khỏi phòng họp, bước nhanh đến hướng về phía phòng làm việc.

Ông nghe điện thoại để không đặt trên bàn làm việc, phát hiện số vùng điện thoại gọi đến quả nhiên chính là đến từ Vân Nam.

La Phi cầm lấy ống nghe: “Xin chào. Tôi là La Phi.”

“Xin chào. Tôi là Hứa Hiểu Văn.” Ngoài dự đoán của La Phi, thanh âm dễ nghe dịu dàng cho thấy: Đứng ở điện thoại đầu bên kia chắc là một cô gái tuổi còn trẻ.

“Cô ở Vân Nam?” Đầu tiên La Phi chỉ ra nghi ngờ trong lòng của bản thân.

“Đúng, tôi thấy tin tức trên mạng nói có chuyện đã xảy ra ở Long Châu, những... những điều này đều là sự thật?” Hứa Hiểu Văn tự nói hỏi lại La Phi.

Có chút không đoán ra mục đích của đối phương, La Phi trầm ngâm, không có trả lời ngay.

Hứa Hiểu Văn lập tức hiểu được cảm xúc của La Phi: “Anh không cần lo ngại, tôi cũng không có tâm lý hiếu kỳ, càng không phải là phóng viên nhảm chán.”

Đối phương sắc bén và thẳng thắn đánh động La Phi, anh nhẹ nhàng thoáng nở nụ cười, sau đó bình thản nói: “Báo đương nhiên là thổi phồng, nhưng căn bản là sự thật, đúng là tồn tại.”

“Chuyện đó lại có thể thực sự xảy ra, không thể tưởng tượng nổi, tôi thật là không thể tin được.” Hứa Hiểu Văn gấp rút nói, tuy rằng cách xa nhau nghìn dặm, nhưng La Phi vẫn có thể tưởng tượng ra lúc cô nói chuyện về mặt kia biểu tình rất kích động.

Mà trong giọng nói đối phương có lời ngầm càng đưa tới sự quan tâm của La Phi, anh lập tức truy hỏi: “Thế nào? Cô trước đây cũng sẽ biết phát sinh chuyện kia sao?”

Giống như là không biết nói ra thế nào, bên kia ống nghe Hứa Hiểu Văn có đoạn do dự, trầm mặc. Sau một lát, cô mới chậm rãi, dùng một loại tâm trí hết sức giữ vững, giọng nói bình tĩnh nói ra: “Tôi kể anh nghe câu chuyện dưới đây, tôi là nửa năm trước trải qua một việc. Chuyện đó nghe sẽ rất hoang đường, nhất là dưới tình trạng bây giờ. Nhưng mà, tôi có thể dùng đạo đức cam đoan, mỗi một câu nói tôi nói với anh đều là thật... Anh sẽ tin tưởng tôi chứ?”

Tuy rằng chưa từng gặp mặt, nhưng trong lòng La Phi xuất hiện một loại trực giác kỳ quái. Cô gái này là chân thành và đáng tin tưởng. Gần như không có bất kỳ do dự nào, anh trả lời ngay: “Cô nói đi, tôi tin tưởng cô.”

“Cảm ơn.” Đối phương rất lễ phép đối với loại tín nhiệm này biểu đạt ra cảm kích, sau đó cô bắt đầu nói về đoạn ký ức lưu lại trong đầu mình một ấn tượng sâu sắc.

“Tôi là nghiên cứu sinh của đại học tỉnh Vân Nam, chuyên ngành ngôn ngữ dân tộc. Ở khu vực Vân Nam có rất nhiều dân tộc thiểu số, nội dung chủ yếu mà tôi nghiên cứu chính là những thứ ngôn ngữ bản địa mà họ sử dụng hằng ngày kia. Khoảng nửa năm trước, tôi nhận được lời đề nghị nhờ giúp đỡ của một bệnh viện tâm thần ở tỉnh thành...”

“Bệnh viện tâm thần?” La Phi không hiểu chen vào một câu, anh không nghĩ ra cái này và chuyên ngành sở học của Hứa Hiểu Văn có liên hệ gì.

“Đúng. Bệnh viện tâm thần này nhận điều trị cho một bệnh nhân kỳ quái, chứng bệnh của anh ta... Tôi nghĩ anh có thể đoán được.”

La Phi thốt ra: “Quá mức kinh hãi tạo thành tâm thần phân liệt?”

Hứa Hiểu Văn “Ừ” một tiếng, tỏ vẻ khẳng định: “Thời điểm phía bệnh viện đang cho anh ta làm điều trị thì gặp phải vấn đề khó khăn. Bệnh nhân này nói một ít từ ngữ làm người ta không thể nghe hiểu anh ta nói gì, bởi vì vẫn là mấy câu lặp đi lặp lại nhiều lần, bác sĩ đoán đó cũng không phải là lời nói nhảm

vô ý thức, mà rất có thể là ngôn ngữ địa phương của dân tộc thiểu số nào đó.”

”Cho nên bọn họ mời cô qua, chính là muốn biết người kia đang nói cái gì?”

”Đúng vậy.”

”Vậy cô nghe hiểu lời của anh ta?” La Phi đã nhạy cảm mà ý thức được, một ít mấu chốt đặc biệt ẩn giấu liền chính là ở trong lời nói của người này, anh nín thở lặng lẽ đợi đối phương nói tiếp.

”Anh ta nói tháng tám, ác ma hang động vào tương lai sẽ đến Long Châu.”

Tháng tám? Hiện tại đúng là tháng tám! La Phi ngơ ngác choáng váng.

La Phi vốn là tràn đầy mong đợi, cho rằng có thể biết được một ít manh mối tương quan và nguyên nhân gây bệnh. Nhưng ai biết được người bệnh nhân xa tại Vân Nam này lại có thể nói ra một câu tiên đoán.

Thần bí, quý dị, làm cho không người nào có thể lý giải nhưng lại là tiên đoán cực kỳ chính xác!

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: 5: Tọa Đàm* Chứng Sợ Hãi

(*tọa đàm: Họp mặt trao đổi, nói chuyện thân mật với nhau về một vấn đề nào đó.)

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Hứa Hiểu Văn, La Phi cúp điện thoại gọi cho Trương Vũ, hướng về phía Trương Vũ giảng thuật đại khái tình huống, cũng hỏi có hay không kết quả kiểm tra thi thể mới nhất. Dưới cuộc trò chuyện, mới biết được Chu Lập Vĩ cũng đang cùng Trương Vũ ở trung tâm pháp y đang tiến hành công tác kiểm tra thi thể. Cảm thấy nói chuyện trong điện thoại tốn sức, La Phi dứt khoát cũng lên đường chạy tới hướng trung tâm pháp y.

Thời điểm tới nơi cần đến sắc trời đã tối đen. Mặc dù là giữa hè tháng tám, nhưng khí lạnh bên trong nhà xác phả vào mặt vẫn để cho La Phi rùng mình.

”A, trong này thật là đủ lạnh, có thể có hai mươi độ sao?” La Phi khàn giọng rút ra hơi thở, ôm lấy hai tay, dùng bàn tay cho vào cánh tay.

Trương Vũ tiến lên đón, một ống tay áo dài màu trắng đưa lên, tiếp đó làm ra cái dấu im lặng, cũng dừng lại hướng về phía bàn thi thể chep miệng.

Chu Lập Vĩ đang đứng ở trước đầu bàn thi thể, cúi người đối mặt với thi thể của Dur Tự Cường. Hai mắt ông sáng ngời hữu thần, không chút nào liếc xéo, đối với La Phi đến không có bất kỳ phản ứng nào, rõ ràng đang chuyên tâm cho mục nào đó trọng yếu trong công việc.

La Phi nhẹ nhàng đi lên trước, lúc này mới phát hiện tóc người chết đã bị cạo sạch toàn bộ, bên trái đỉnh đầu một khối xương sọ cũng đã được lấy xuống, làm giải phẫu cũng giống như mở ra được một cánh “Cửa sổ ở mái nhà”. Tay trái Chu Lập Vĩ cầm một cái đèn pin, tay phải đem một cái dụng cụ kim loại dài mảnh từ “Cửa sổ ở mái nhà” đưa vào trong đầu người chết.

”Vùng sáu trên não trái, đây là bộ phận không chế cơ thể người này sinh các loại cảm giác.” Trương Vũ đưa miệng ghé sát vào bên tai La Phi, nhẹ giọng giải thích.

La Phi gật đầu, chỉ thấy vật kim loại trong tay Chu Lập Vĩ ở trong đầu người chết một lát sau dừng lại, vừa chậm rãi lui đi ra, đầu vật kim loại là một cái thìa dẹp nhỏ nhỏ, bên trong chứa đựng một ít bộ phận não của người chết.

Chu Lập Vĩ nhanh chóng thả tay xuống, cầm lấy một cái lọ thủy tinh nhỏ, sau đó đem bộ phận não mới vừa ở trong tay bỏ vào cất giữ. Sau khi hết thấy đều hoàn thành, Chu Lập Vĩ mới thở một hơi thật dài, đối với La Phi gật đầu chào hỏi: “Chào cậu, đội trưởng La.”

La Phi chú ý tới cái trán thâm đầy một tầng mồ hôi của ông, kia xem ra mới vừa một phen làm việc có phần hao tâm tổn trí sức lực.

”Tôi cho là bác sĩ các ông làm việc chỉ cảm thấy hứng thú đối với bệnh nhân, không nghĩ tới ông đối với thi thể cũng rất có nghiên cứu.” La Phi dùng một câu nửa đùa nửa thật mà nói coi như vì chính mình mà mở lời nói đầu.

”Suy nghĩ kia của cậu có thể có chỗ bất công.” Chu Lập Vĩ lắc đầu, nghiêm trang sửa chữa nói, “Điều trị bệnh nhân luôn chỉ là một bộ phận công việc của chúng tôi, trong mắt của tôi, ngăn chặn chứng bệnh xảy ra kỳ thực trọng yếu hơn.”

”Đúng!” La Phi tán thưởng một câu, rất có cảm giác gấp tri âm, “Về điểm này, bây giờ bác sĩ và cảnh sát là hai loại nghề nghiệp nhưng thực ra có chỗ tương quan. Người cần làm công tác chấp pháp tuyệt không phải chỉ là đi bắt tội phạm, quan trọng hơn là tránh cho hành vi phạm tội xảy ra.”

Chu Lập Vĩ mỉm cười lộ ra một tia hiểu ý: “Cho nên hơn bốn giờ chiều tôi liền đi tới nơi này. Muốn phòng ngừa bệnh án phát sinh, phải tiến hành nghiên cứu phương diện bệnh lý học. Mà từ góc độ này mà nói, thì thể so với bệnh nhân vốn có nhiều giá trị nghiên cứu hơn, bởi vì ở trên thân thể người chết, các loại yếu tố bệnh chứng chắc chắn đều rất là đầy đủ.”

“Như vậy, cho tới bây giờ có phát hiện gì sao?” Đây là vấn đề La Phi quan tâm nhất.

Chu Lập Vĩ quơ quơ lọ thủy tinh nhỏ trong tay: “Còn cần tiến hành phân tích cận kề sinh hóa.”

“Phân tích sinh hóa?” La Phi nhiều hứng thú nhìn trong lọ những thứ chất nâu màu xám trắng kia, “Chẳng lẽ trên tinh thần bị kích thích cũng sẽ lưu lại dấu vết có thể cung cấp để truy theo sao?”

“Đó là đương nhiên. Ở trong não cậu, bất luận suy nghĩ gì, bất kỳ cảm xúc gì, thực ra đều là do hóa học khống chế đến phản ứng. Từ tuyến bộ phận thân thể phân chia tới các loại vật chất hóa học đối với vật thể não tiến hành thúc đẩy, tiến vào cơ thể người tạo thành các loại, các dạng phản ứng tinh thần. Đưa ra một điểm ví dụ thực tế, cậu biết bệnh trầm cảm chứ?”

La Phi gật đầu, ý bảo đối phương tiếp tục nói.

“Rất nhiều bệnh nhân trầm cảm phủ nhận bản thân sinh bệnh, cự tuyệt uống thuốc hoặc tiến hành điều trị liên quan, bọn họ cho rằng chuyện gì đó trong lòng chỉ cần mình nghĩ thông là được. Cái này là hoàn toàn sai lầm, bắt đầu từ bệnh lý học mà nói, chứng trầm cảm nhưng thật ra là một loại bệnh biến não bộ, biểu hiện nổi bật là loại chuyển giao thần kinh trung ương chất amine đơn, đặc biệt là chức năng chất amine norepinephrine và serotonin giảm thấp, mà hai loại vật chất này ở bên trong đại não của con người có tác dụng lên điều tiết và làm cho ổn định cảm xúc. Cho nên đối mặt tính chất loại bệnh tật tinh thần này, đơn thuần tư vấn tâm lý là không được, phải kết hợp điều trị bằng thuốc.” Chu Lập Vĩ chậm rãi mà nói, đem một cái kiến thức y học phức tạp nói ra.

La Phi ngộ ra được chút thành tựu, ánh mắt sáng lên truy vấn: “Đến bao giờ cụ thể trường hợp kia đây? Phân tích của ông có khả năng mang đến kết quả thể nào?”

“Mục tiêu của tôi chính là nỗ lực phân tích ra ngọn gốc thành phần chất hóa học dị thường có trong ngón tay giữa và não bộ, những thành phần này đúng là có liên quan đến nguyên nhân tử vong. Như vậy chúng ta liền có đủ cơ sở phân tích bệnh lý.” Chu Lập Vĩ trả lời ngắn gọn mà nói.

La Phi cau mày suy nghĩ chốc lát, lắc đầu: “Xin lỗi, tôi có chút không rõ. Chúng ta đã biết nguyên nhân gây ra tử vong của người này là do bị sợ hãi quá độ. Với tư cách là một chuyên gia khoa tâm thần, ông hẳn là hiểu rõ những vật chất hóa học kích thích đại não sẽ cho người này sinh phản ứng sinh lý sợ hãi chứ?”

“Tôi đương nhiên hiểu, hơn nữa tôi biết rõ nghi vấn của cậu ở đâu: Nếu đã biết thành phần hóa học đem lại sự sợ hãi là cái gì, vậy tôi kế tiếp phân tích còn có ý nghĩa gì đây?” Chu Lập Vĩ dùng ánh mắt sáng rực nhìn La Phi, “Đối trường La, tôi rất khâm phục tư duy chủ động cùng tính logic của cậu, nếu như cậu làm nghiên cứu khoa học, nhất định sẽ có chút thành tựu.”

La Phi cười cười: “Đây cũng là nhờ vào lời giải thích của ông, rõ ràng trật tự mà lại nổi bật trọng điểm, tôi hiện tại rất muốn biết nhiều kiến thức hơn.”

“Ừ.” Chu Lập Vĩ trầm ngâm, sau đó ông buông cái lọ nhỏ kia xuống, chà xát hai tay, “Được rồi, vậy tôi sẽ ở trong nơi này mà giảng một khóa ngắn gọn, liên quan đến kiến thức bệnh lý học sợ hãi.”

La Phi vênh tai, kính cẩn chăm chú nghe. Trương Vũ một bên lúc này cũng là một bộ dáng vẻ hết sức chăm chú.

“Sợ hãi, là một loại phản ứng dây chuyền trong đại não, nó bắt đầu từ kích thích bên ngoài, theo trên các loại phản ứng sinh lý mãnh liệt mà kết thúc.” Chu Lập Vĩ bắt đầu giảng giải, “Cái phản ứng sinh lý này bao gồm hô hấp dồn dập, tim đập rộn lên, thịt bắp mỡ, vân vân. Kích thích bên ngoài thì đa dạng, có thể là một con nhện từ nóc nhà, một con dao chĩa ngang gác ở trên cổ cậu, một cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, hoặc là không biết bất luận cái gì, sự vật thần bí sẽ làm cậu cảm thấy gấp uy hiếp.”

Chu Lập Vĩ bước đi đến phía trước người chết, dùng ngón tay chỉ cái đỉnh đầu thì thể “Cửa sổ ở mái nhà” kia: “Cảm giác sợ hãi do cái hình dạng hạnh nhân cấu tạo trong đại não khống chế, nên cấu tạo này gọi là hạch hạnh nhân - đại khái ở vị trí này. Đương nhiên không ở mặt ngoài, mà ở trong bộ phận rất sâu, ta phải sử dụng công cụ chuyên môn mới có thể chạm đến. Cái trong lọ tôi vừa thu nhặt đi ra ngoài đó chính là mẫu hạch hạnh nhân. Nó tiếp thu nhiều tin tức truyền tới vùng đại não, cân nhắc trình độ trọng yếu. Ở lúc tình huống đủ đáng sợ, hạch hạnh nhân đi qua vị trí trung tâm 'thần kinh nguyên phát' tự động khởi động phản ứng sợ hãi, do đó dẫn đến những thay đổi sinh lý.

Các nhà khoa học thông qua nghiên cứu đối chiếu với mẫu cắt não bộ, quan sát cận kề trung tâm nguyên thần kinh hạch hạnh nhân dùng để chuyển tín hiệu quá trình sợ hãi. Kết quả phát hiện, do tuyến bộ phận não bộ tiết ra một loại hormone - Vasopressin, có thể tăng cường chuyển động một vùng trung tâm hạch hạnh nhân thần kinh nguyên phát. Nói cách khác, vật chất hóa học Vasopressin có thể khiến cho đại não loài người sản sinh phản ứng sợ hãi.”

“Như vậy trong những mẫu ở đây, hàm lượng Vasopressin nhất định rất cao?” La Phi hí híp mắt, đánh giá tỉ mỉ vật thể não bên trong lọ thủy tinh nhỏ, tựa hồ chỉ dựa vào là có thể phát hiện rất nhiều huyền cơ.

“Rất có thể là như vậy.” Chu Lập Vĩ khẽ mỉm cười, rồi lại xoay đề tài câu chuyện, “Chỉ có điều, cũng không loại trừ một số tình huống có ý nảy sinh.”

“Hả?” La Phi hiểu đến chỗ mấu chốt, ngừng đầu lên chuyên chú nhìn đối phương.

“Nếu như mẫu trong thể não cũng không có mức Vasopressin dị thường, nhưng lại có số lớn vật chất hóa học khác, những vật chất này cùng

Vasopressin đối với hạnh nhân ảnh hưởng cùng loại kích thích, nhưng cũng không phải là do thể tuyến não bộ người bài tiết sinh ra...”

“Tôi đã biết!” La Phi hưng phấn mà vỗ bàn tay một cái, “Vậy cũng có thể khiến người xuất hiện sợ hãi, nhưng loại sợ hãi này cũng không phải do sự thực tế tạo thành, mà là một loại hóa học từ bên ngoài dẫn đến kích thích, cũng chính là - ảo giác!”

“Bàn chân của quý?” Trương Vũ hiển nhiên cũng hiểu đạo lý trong đó, anh lập tức nhớ lại La Phi đã từng nói qua chính là cái kia cùng cốt truyện của Sherlock Holmes có liên quan.

“Không sai. Như vậy làm rõ nguồn gốc và thành phần loại vật chất hóa học này, chúng ta có thể nắm vững nguyên lý bệnh học gần hai ngày qua đã đem lại sợ hãi cực độ cho nhiều người, từ đó tiến hành điều trị thích hợp hoặc ngăn chặn bệnh án lần nữa phát sinh.” Chu Lập Vĩ vừa nói, bên cạnh lại đem cái lọ nhỏ cầm ở trong tay kia ngắm, một bộ dáng vẻ thỏa thuê mãn nguyện.

“Như thế, đã có hormone kích thích hạnh nhân, có hay không cái loại vật chất có khả năng ức chế hoạt động hạnh nhân?” La Phi vuốt cằm, tư duy nhảy chuyển tới trên một cái vấn đề khác.

Trong ánh mắt Chu Lập Vĩ đã không còn chỉ là tán thưởng, thậm chí lộ ra chút kinh ngạc: “Đội trưởng La, tôi không phải không thừa nhận, ý nghĩ của cậu mỗi một bước đều trúng mục tiêu điểm vấn đề quan trọng! Thể tuyến não người còn có thể tiết ra một loại hormone khác, được gọi là Oxytocin, nó có thể ức chế hoạt động hạnh nhân trong nguyên thần kinh.”

“Nói cách khác, nếu như có thể cấu thành Oxytocin, liên tục được phương pháp giảm bớt cảm giác sợ hãi trong cơ thể người, thậm chí có lẽ trị hết cho bệnh nhân bởi vì sợ hãi những thứ kia mà tâm thần phân liệt?” Lần này ngay cả hai mắt Trương Vũ cũng nhấp nháy tia sáng.

“Oxytocin thì không cách nào dùng nhân công cấu thành. Bất quá, có một ít loại hóa học khác có thể thay thế. Rất đúng dịp, gần hai năm qua, tôi một mực bắt tay vào nghiên cứu phương diện này. Mà vật này, chính là thành quả của tôi.” Chu Lập Vĩ vừa nói, một bên đem tay luôn vào áo bào trắng, từ trên túi áo trong lấy ra một tờ chất thuốc nho nhỏ, có thể thấy được, ở bên trong chứa một ít chất hình dạng bột phần.

“Đã có thành quả, ông vì sao không đi cứu trợ những bệnh nhân kia?” La Phi không hiểu hỏi.

“Đây chỉ là thành quả phòng thí nghiệm, còn lâu mới đến trình độ ứng dụng lâm sàng. Chúng ta chỉ biết là nó có tác dụng ức chế sợ hãi, đối với mặt khác khả năng tồn tại các tác dụng phụ cũng không rõ ràng lắm. Muốn đi vào sử dụng, phải trải qua quá trình thí nghiệm thuốc khá dài. Cái này rất bất đắc dĩ, phải không? Làm một bác sĩ, rõ ràng có nắm chắc điều trị chứng bệnh nào đó, nhưng lại không thể thao tác. Đội trưởng La, giống như cảnh sát các người cho dù biết người nào đó phạm tội, nhưng không có chứng cứ thì không thể bắt hãm, tương tự loại này chính là xấu hổ.”

La Phi lại nở nụ cười, lời nói của đối phương đang cắt vào đốt vấn đề cũng vô cùng thích hợp, cảnh này khiến giao lưu giữa bọn họ trở nên đặc biệt dễ dàng.

Trương Vũ vốn cũng xem như học y, khi anh nghe lần giảng giải này của Chu Lập Vĩ càng được lợi ích không nhỏ, Trương Vũ tấm tắc mà tán tụng: “Thành tựu y học hiện đại thật là làm người ta khâm phục, thoát nhìn không cách nào giải thích, không có cách gì xử lý vấn đề, vừa nghe giáo sư Chu nói như vậy, dường như thoáng cái thì có manh mối.”

“Không, sự tình còn lâu mới được cậu tưởng tượng đơn giản như vậy.” Giọng của La Phi lại trở nên nghiêm túc, “Buổi chiều tôi nhận được một cuộc điện thoại, nội dung điện thoại sẽ làm cho các người cực kỳ hoang mang.”

“Cái gì điện thoại?” Trương Vũ mở to hai mắt, có vẻ vừa hiếu kỳ lại lo lắng.

Chu Lập Vĩ không hề giống Trương Vũ kích động như vậy: “Cậu là nói cuộc điện thoại gọi từ Vân Nam kia sao?”

La Phi sùng sốt, ngay sau đó hiểu rõ: “Cô ấy cũng gọi cho ông? Nói như vậy, ông đã biết cái tiên đoán kia.”

Thần sắc Chu Lập Vĩ chìm vào lo lắng mà gật đầu.

“Ông thấy thế nào?” La Phi hỏi ý kiến đối phương.

Với tư cách là một giáo sư đại học du học trở về, loại chuyện hoang đường này chắc chắn sẽ bị coi như là lời nói vô căn cứ?

Có thể câu trả lời của Chu Lập Vĩ nhưng có chút ngoài dự liệu của La Phi.

“Tôi đã đặt xong vé máy bay, sáng sớm ngày mai sẽ bay đi Vân Nam.” Chu Lập Vĩ trịnh trọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Bệnh Nhân Đầu Tiên

Sân bay Côn Minh, tỉnh Vân Nam

Mặc dù là thời gian giữa hè, nhưng khí hậu Xuân Thành vẫn trong lành mát mẻ thoải mái. Thời điểm La Phi đi qua sân bay, kim lòng không được mà hít vài hơi thật sâu không khí ướt át nơi đó. Bị mờ mắt đầu óc vì bay một chặng đường dài, cảnh sắc này khiến cho anh lập tức thanh tỉnh rất nhiều, hai ngày qua thần kinh luôn luôn căng thẳng tựa hồ cũng buông lỏng.

Chu Lập Vĩ đi ở trước người của La Phi, uốn ngực ngẩng đầu, bước chân kiên định mạnh mẽ. Nhìn ra được, đây là một người có cuộc sống bận rộn, những chuyến bay sớm đã thành thói quen. Dưới sự hướng dẫn của ông, hai người nhanh chóng đi về phía cửa ra phi trường, hành vi một đường thẳng tắp, không có bất kỳ lệch đi.

Cùng với Chu Lập Vĩ hoặc khoan thai, hoặc một mối, các lễ khách so với trên người của hai người kia không thể nghi ngờ mang theo một loại khí chất lồi lạc bất quân, mọi người đứng chờ đón ở những lối ra kia không ngoại lệ mà đều đưa ánh mắt đầu tiên nhìn ở trên người của bọn họ.

"Ngài là giáo sư Chu Lập Vĩ?" Một lão giả xuyên qua đám người, vươn tay đón. Tuy rằng thân là trưởng giả, nhưng ngữ khí của ông cùng trên nét mặt đều tràn đầy cung kính, loại cung kính này bắt nguồn đối với tri thức và tôn trọng quyền uy.

Ông biết, bản thân mình đang nghênh tiếp là một trong những chuyên gia lĩnh vực bệnh tâm thần học, trong nước chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Chu Lập Vĩ khách khí cùng bắt tay lão giả: "Ngài là bác sĩ Lưu?"

La Phi đứng nghiên ở phía sau Chu Lập Vĩ, lúc này đối với hai người cùng ngành trong lúc hàn huyên cũng không có hứng thú. Tầm mắt của anh bắt tới cô gái trẻ tuổi đang đi theo lão giả đến.

Đây là một cô gái miền nam khoảng hai mươi tuổi, da trắng nõn, khuôn mặt thanh tú. Cô mặc t-shirt và quần jean phối hợp giả đồ thể thao, tuy rằng thân hình nhỏ bé và yếu ớt, nhưng lộ ra một cỗ sức sống tuổi trẻ không che giấu được. Một bộ tóc dài đen nhánh phủ ở đầu vai, lại mang theo vài phần khí chất học trò điểm đạm nho nhã.

Thấy La Phi đang quan sát nhìn mình chằm chằm, cô nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng tinh chỉnh tề: "Cảnh sát La? Không nghĩ tới các người đến nhanh như vậy."

La Phi ban đầu đối với thân phận cô gái đã đoán được tám chín phần, lúc này vừa nghe thanh âm, càng xác thật chắc chắn. La Phi cũng lễ độ trở lấy mỉm cười: "Chào cô, tôi nên gọi cô là... Hứa Hiểu Văn?"

"Chính là cháu gọi điện thoại?" Chu Lập Vĩ lúc này cũng quay đầu nhìn về phía cô gái, nhíu mày nói, "Nếu như tình huống cháu nói là thật, vậy thì thật là làm người ta khó mà giải thích."

"Tôi có thể chứng minh những điều này đều là thật." Lão giả họ Lưu gấp gấp ở trước cô gái giúp cô trả lời, "Năm trước, thời điểm tôi mời được Hiểu Văn đến bệnh viện tâm thần thành phố Côn Minh, Hiểu Văn ở hiện trường liền phiên dịch ra thổ ngữ bệnh nhân nói. Bất quá chúng tôi lúc đó đều cho rằng đây chỉ là bệnh nhân ăn nói có chút không bình thường. Ngày hôm qua từ trên web biết được gần đây Long Châu có chuyện đã xảy ra, chúng tôi nhất định là người kinh ngạc nhất. Giáo sư Chu, cảnh sát La, các người một người là chuyên gia bệnh tâm thần học, một là Holmes bậc thầy của những câu đố, hi vọng các người có thể đưa ra đáp án hợp lý."

La Phi cùng Chu Lập Vĩ liếc nhìn nhau, hai người đồng thời cơ hồ là biểu đạt ý tưởng giống nhau: "Trước tiên dẫn chúng tôi đi xem hiện trường một chút."

Bệnh viện tâm thần cách sân bay khoảng chừng bốn mươi phút đường xe. Dọc theo đường đi, bác sĩ Lưu giảng thuật trước sau quá trình nhận điều trị bệnh nhân thần bí này.

"Bệnh nhân này thân phận thực sự đến bây giờ chúng tôi cũng không biết rõ ràng. Thời điểm tháng giêng năm nay, một đội làm phim đài truyền hình tình đến vùng biên giới phụ cận trong rừng rậm quay phim loại chương trình phổ cập khoa học thì phát hiện cậu ta. Cậu ta ở trong rừng rậm xuất quỷ nhập thần, thường xuyên ăn vụng thức ăn đội làm phim mang theo. Lúc đầu đội làm phim còn tưởng rằng gặp được 'Dã nhân' trong truyền thuyết, đi theo cậu ta chừng mấy ngày, cuối cùng mới đem cậu ta bắt được, kết quả phát hiện cậu ta có thể thuần thục sử dụng phương tiện xã hội hiện đại, chắc là một người hiện đại bị lạc ở trong rừng rậm. Khiến mọi người không hiểu là, cậu ta trước sau bị vây trong một loại trạng thái sợ hãi cực độ, trên tinh thần dường như tồn tại vấn đề rất lớn. Ngay sau đó đội làm phim đem cậu ta mang về Côn Minh, đưa đến bệnh viện tâm thần chúng tôi. Bởi vì không biết nguyên nhân phát bệnh, rất khó triển khai điều trị thích hợp. Chúng tôi cố gắng cùng cậu ta trao đổi, nhưng đều không thành công. Từ một số dấu hiệu nhìn lên, cậu ta lẽ ra có thể nghe hiểu lời nói của chúng tôi, nhưng lại không bao giờ trả lời bất luận cái gì, cậu ta chỉ là tự nhiên lặp đi lặp lại một số lời nói kỳ quái. Dựa theo lẽ thường mà nói, bên trong những lời này hẳn là được cất giấu trước khi cậu ta phát bệnh, để lại cho cậu ta ấn tượng khắc sâu gì đó."

"Không sai." Nghe đến đó, Chu Lập Vĩ gật đầu tán đồng, "Hơn nữa điều này rất có thể chính là nguyên nhân gây ra khiến cậu ta phát bệnh."

"Đây không phải là suy đoán hợp lý thông thường. Bất quá chúng tôi lúc đó lại nghe không hiểu ý nghĩa những lời này. Về sau mời tới Hiểu Văn, vấn đề này mới có thể giải quyết, thế nhưng những lời hàm ý đó lại đem chúng tôi lôi kéo vào thật sâu trong mê muội." Bác sĩ Lưu bày ra bàn tay bất đắc dĩ.

"Hiện tại cảnh sát La và giáo sư Chu đã đến, tôi tin đáp án chẳng mấy chốc thì sẽ mở ra." Hứa Hiểu Văn lúc nói những lời này, tuy rằng nhắc tới tên của hai người, nhưng ánh mắt lại chăm chú vào trên người La Phi.

La Phi bị cô nhìn có chút ngượng ngùng, lúng túng cười cười, tự mình đánh trống lảng mà nói: "Cô đối với chúng tôi có lòng tin như vậy sao? Nhưng khi nghe xong tình huống hiện tại, thế nhưng tôi một điểm đầu mối cũng không có."

“Anh khẳng định được.” Trong mắt Hứa Hiểu Văn đột nhiên hiện lên một tia sáng giao hoạt, dùng một loại giọng nói hàm chứa thần bí, “Tôi chính là đã nghe nói qua chuyện trước kia của anh.”

Trong lòng La Phi khẽ động, chẳng trách ở phi trường lúc mới vừa gặp mặt, thần thái trong ánh mắt đối phương tựa hồ có loại cảm giác đã từng quen biết. Nhưng bản thân từng điều tra vụ án chưa bao giờ công khai thời phỏng, cô gái này tại sao có thể hiểu biết chứ?

“Cô nghe nói qua cái gì?” La Phi không nhịn được truy vấn.

Hứa Hiểu Văn lại cười không đáp, lúc này xe đứng lúc đã ngừng lại ở trước lầu bệnh viện tâm thần. Bác sĩ Luru kêu mọi người xuống xe, trọng tâm câu chuyện cũng không cách nào tiếp tục nữa.

Bởi vì triệu chứng bệnh nhân kỳ lạ, trạng thái tinh thần hết sức không ổn định. Cho nên cậu ta bị bắt điều trị ở một tòa nhà nhỏ bên trong bệnh viện. Tòa nhà nhỏ này là đặc biệt chuẩn bị cho bệnh nhân có triệu chứng nghiêm trọng nguy hiểm khó khăn khống chế, đã nhiều năm không có từng dọn dẹp tốt, lộ ra một loại không khí âm u cũ kỹ.

Đoàn người lên lầu hai, hướng về phòng nhỏ cuối hành lang đi đến. Hứa Hiểu Văn hồi tưởng lại nửa năm trước tình cảnh này làm cho người ta kinh hãi run rẩy, sau lưng không nén nổi có chút phát lạnh mơ hồ. Cô lấy cổ hướng về bên cạnh La Phi hai bước, tựa hồ như vậy có thể làm cho mình an toàn một chút.

Bác sĩ Luru dừng lại ở trước cửa gỗ phòng nhỏ, sau đó đem chìa khóa ổ khóa, nhẹ nhàng vặn chuyển...

Phía sau cửa phát ra tiếng người kêu thảm thiết kinh sợ, tràn ngập sợ hãi cùng tuyệt vọng. Hơi thở Hứa Hiểu Văn trở nên dồn dập, La Phi hơi nhíu mày, khóe mắt Chu Lập Vi cũng nhảy giật mình, chỉ có bác sĩ Luru là thấy không kinh ngạc, một bộ dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Cửa gỗ bị kéo ra, trong phòng đèn cũng bật sáng lên. Tại góc tường bệnh nhân co rúm lại, đem đầu chôn ở thật sâu trong hai cánh tay, toàn thân không ngừng run rẩy, một bộ hình dạng hoảng sợ không ngớt.

“Này, đừng sợ. Chúng tôi không phải là người xấu, sẽ không hại anh.” Bác sĩ Luru dùng giọng nói hết sức ôn hòa.

Bệnh nhân ngừng la hét, run rẩy mà ngẩng đầu lên, ở dưới ánh đèn, mọi người rốt cục có thể thấy rõ khuôn mặt của cậu ta.

Đây là một người đàn ông rất to lông mày rậm, tuy rằng hàm râu rậm rạp, tóc rối tung, nhưng thoát nhìn tuổi tác cũng không lớn, có lẽ còn không đến ba mươi. Khuôn mặt cậu ta gầy, ngũ quan đoan chính rắn rỏi, nếu như rửa sạch chỉnh đốn một chút, phải là một chàng trai khôi ngô khiến người yêu thích. Vậy mà bây giờ, cậu ta nhưng không có cách nào mang cho người ta bất kỳ cảm giác vui thích, không chỉ có là bởi vì hình dạng cậu ta bản thủ, càng là bởi vì trong ánh mắt của cậu ta ẩn giấu một điều gì đó.

Đó là một loại cảm giác phức tạp khiến người ta cảm thấy bị đè nén cực độ, sợ hãi, tuyệt vọng, phẫn nộ, oán hận, vân vân, dường như tất cả cảm tình xấu xa trong cuộc sống đều pha trộn trong đó, làm người ta không rét mà run.

Mang theo loại cảm giác này, người đàn ông chặt chẽ nhìn chăm chăm bốn cái người đang nhìn vào, sau đó cậu ta từ từ đứng lên, nói ra liên tiếp lời nói kỳ quái.

Lỗi tai La Phi thoáng cái, ánh mắt cũng bỗng nhiên thu hẹp. Đúng vậy, lời nói của người đàn ông này hiển nhiên không phải là tiếng Hán, nhưng trong đó có phát âm hai chữ anh lại nghe được rành mạch.

Longzhou!

Đây là địa danh, bất kể dùng ngôn ngữ dân tộc nào nói ra, phát âm đều sẽ không thay đổi. Long Châu! Cậu ta quả nhiên nhắc tới Long Châu!

“Đây chính là lời nói cô từng nghe qua sao?” Biết rõ câu trả lời là khẳng định, xuất phát từ trời sinh thái độ cẩn thận, La Phi vẫn hỏi Hứa Hiểu Văn một câu.

Hứa Hiểu Văn gật đầu: “Anh ta đang nói, tháng tám, ác ma hang động kinh khủng tương lai sẽ đến Long Châu.”

“Ác ma? Cô có hay không hỏi qua cậu ta, ác ma gì?”

“Hỏi qua.”

“Cậu ta nói như thế nào?”

Hứa Hiểu Văn không trực tiếp trả lời La Phi, cô nhìn người đàn ông, dùng thờ ơ hắc ma tộc nói tới cái vấn đề kia lần nữa: “Ác ma gì?”

Hứa Hiểu Văn bị ánh mắt của người bệnh dẫn tới, cậu ta chuyển động bước chân, cứng đờ nhìn chăm chăm khuôn mặt Hứa Hiểu Văn, hướng về đi tới cạnh cửa.

Hứa Hiểu Văn đã dự liệu được kết quả như vậy, cô nghiêng thân thể, trốn phía sau La Phi.

Ánh mắt của người bệnh mất đi mục tiêu đuổi theo, ánh mắt của cậu ta mờ mịt mà tuyệt vọng, lập tức cổ họng của cậu ta có tiếng lẩm bẩm, phát ra tiếng

trầm giống như đã thú tru: “Nhã khó mã! Nhã khó mã!”

”Nhã khó mã? Có ý gì?” La Phi vội vàng quay đầu, hỏi Hứa Hiểu Văn sau lưng.

Hứa Hiểu Văn lại lắc đầu: “Cái này... Tôi cũng không biết.”

Bác sĩ Lưu và Chu Lập Vĩ cũng nhú mảy trăm tư, khó khăn nghiền ngẫm hàm nghĩa khả thi tiêu biểu trong ba chữ này.

Trong quá trình này, người bệnh đã đi tới cạnh hàng rào.

”Cẩn thận. Anh ta sẽ đưa tay ra!” Hứa Hiểu Văn đứng ở phía trước vội vã nhắc nhở La Phi và Chu Lập Vĩ.

Chu Lập Vĩ vẫn luôn đứng gần hàng rào, ngưng mắt quan sát nhất cử nhất động bên trong phòng bệnh người đàn ông, vẻ mặt cực kỳ chuyên chú, chợt nghe Hứa Hiểu Văn nói, ông hình như ý thức được gì đó, lúc đang muốn lui thân thể, cũng đã muộn.

Hai cánh tay bệnh nhân đã từ trong hàng rào vuron ra, chợt quắp lấy, nắm vạt áo trước Chu Lập Vĩ thật chặt!

Chu Lập Vĩ gấp rút không kịp đề phòng, sức mạnh đối phương to lớn khiến cho ông không cách nào kháng cự, cả người bị kéo chặt ở trên hàng rào. Dù ông ngày thường điềm tĩnh lão luyện, lúc này cũng không nhịn được ra một đầu mồ hôi lạnh!

Người đàn ông gắt gao trừng mắt nhìn Chu Lập Vĩ, mặt của hai người gần như dán lên nhau, tiếp đó cậu ta lại phát ra âm thanh kêu gào khiến người ta hồn phi phách tán kia: “Nhã - khó - mã!”

Thanh âm của cậu ta tràn ngập tuyệt vọng cùng sợ hãi khiến da đầu La Phi cũng không chịu được! Bất quá anh rất nhanh phục hồi lại tinh thần, cùng bác sĩ Lưu xông về phía trước, dùng sức tách bàn tay bệnh nhân ra.

Sức mạnh của đối phương lớn đến khác thường, hai người dốc hết sức lực, cộng thêm Chu Lập Vĩ ra sức mình vùng vẫy, rốt cục lúc này mới thoát khỏi được mười ngón tay đối phương.

Chu Lập Vĩ lui ra hai bước, thở hổn hển, sắc mặt nghẹn đến đỏ bừng. Một lát sau, ông mới thoáng ổn định lại tâm tình mình, lúng túng cười khổ một cái, nói: “Người thường hay mất khống chế tinh thần có thể bộc phát ra sức lực gấp mấy lần người bình thường, tôi hôm nay coi như là tự thể nghiệm tính chính xác của lý thuyết này.”

Bệnh nhân xoay tay lại trên hàng rào, trong miệng còn đang ô ô mà gặm thét.

La Phi ở một bên lẳng lặng quan sát cậu ta - hàng loạt bệnh chứng kinh khủng của người bị hại thứ nhất, đồng thời ở trong đầu của mình hiện ra liên tiếp nghi vấn, lại kiểm không ra được một chút đầu mối!

Người bệnh bên trong hàng rào đúng là hình dạng đáng sợ của bệnh tâm thần, còn lại bên ngoài hàng rào là bốn người hăm sâu mê muội cùng cảm giác bất an. Giữa bọn họ tạo thành một loại giằng co kỳ quái.

Bốn người đều không nói lời nào, dễ nhận thấy, bọn họ đắm chìm trong ý nghĩ khác nhau của mình. Sau đó một lúc lâu, rốt cục vẫn phải là La Phi mở miệng trước, anh hỏi Chu Lập Vĩ: “Giáo sư Chu, đối với chuyện này, ông bây giờ thấy thế nào?”

”Tôi chỉ có thể nói, dựa vào phán đoán của tôi, Hứa Hiểu Văn cũng không có nói dối, triệu chứng người bệnh nhân kia quả thực cùng bệnh chứng người bệnh mấy ngày nay ở Long Châu giống nhau.” Trầm ngâm chỉ chốc lát, Chu Lập Vĩ cho ra một câu trả lời như thế.

Hứa Hiểu Văn liếc mắt nhìn Chu Lập Vĩ, giọng điệu mang theo chút bất mãn nói: “Vậy cháu phải cảm tạ tín nhiệm của ngài đây.”

La Phi không có thời gian để ý tới tính khí của cô gái nhỏ, bất quá anh đối với cách diễn tả mơ hồ của Chu Lập Vĩ cũng không hài lòng, ngay sau đó hướng tới truy vấn: “Lời tiên đoán đó của bệnh nhân thì sao? Còn chuyện ở trong rừng rậm cậu ta từng trải qua, mấy vấn đề này ông có manh mối gì không?”

”Cậu cho là mầm bệnh ở trong rừng rậm?” Chu Lập Vĩ bèn nhảy bắt được lời ngầm bên trong câu nói của La Phi, mắt ông híp lại, chuyên chú nhìn đối phương, “Tôi cũng đã nghĩ như vậy. Thế nhưng rừng rậm cùng Long Châu có quan hệ gì? Lễ nào những bệnh nhân ở Long Châu trước kia cũng đã có đi qua rừng rậm ở Vân Nam sao?”

”Không.” La Phi rất kiên quyết lắc đầu một cái, hủy bỏ suy đoán của Chu Lập Vĩ, “Thành viên đội điều tra của tôi đối với tất cả bệnh nhân cùng bạn bè thân thích đã làm phỏng vấn cận kề, nếu có manh mối trọng yếu như vậy, tuyệt đối sẽ không để sót từ trong tầm mắt cảnh sát.”

”Vậy còn có khả năng gì đây? Có người đem mầm bệnh từ rừng rậm mang đến Long Châu? Thế nhưng bệnh nhân này luôn luôn ngây ngốc ở Côn Minh, căn bản cũng không có đã từng tới Long Châu.” Bác sĩ Lưu bên trong cũng cùng hai người trò chuyện.

”Không, không nhất định là bệnh nhân này.” Trong mắt La Phi rõ ràng có mang ánh sáng lóe lên một cái, “Cậu ta chẳng qua là người bị hại đầu tiên, hơn nữa, cậu ta vô cùng có khả năng cũng là người hiểu rõ tình tiết sự việc. Cho nên, cậu ta mới có thể nói ra tiên đoán chính xác như vậy!”

”Theo ý của cậu, đây hết thảy đều là do con người gây ra?” Khóe miệng Chu Lập Vĩ giật giật, tựa hồ khó có thể tiếp thu sự thật chuyện như vậy, “Vậy do ai làm ra? Làm sao làm được? Mục đích lại là gì?”

La Phi lắc đầu, đối phương hỏi liên tiếp vấn đề này anh cũng là không có một chút manh mối.

Hứa Hiểu Văn nhìn La Phi, tựa hồ thực vì đối phương sốt ruột. Lập tức cô lại quay đầu nhìn về phía bệnh nhân trong hàng rào, lẩm bẩm: “Nếu như anh ta có thể khôi phục thần trí, thì có lẽ sẽ có đáp án.”

Lời nói của Hứa Hiểu Văn nhắc nhở La Phi, sau ánh mắt bỗng nhiên sáng lên, tiếp đó nhìn Chu Lập Vĩ, dùng giọng nói tràn ngập dẫn dụ: “Trước tiên đem bệnh nhân này chữa khỏi, cái này cũng không phải là không thể được.”

Chu Lập Vĩ lập tức hiểu dụng ý La Phi: “Cậu muốn tôi đem nghiên cứu chế tạo thuốc mới dùng ở trên người bệnh nhân này? Không, bây giờ còn chưa được.”

“Vì sao?” La Phi lộ ra thần sắc rõ ràng thất vọng.

“Cái này trái với nghề nghiệp đạo đức của một bác sĩ, cho dù tôi bằng lòng làm như vậy, phía bệnh viện tâm thần Côn Minh cũng tuyệt đối sẽ không chấp ứng. Loại thuốc này còn ở giai đoạn thử nghiệm.” Thái độ Chu Lập Vĩ dứt khoát mà trả lời.

“Không sai.” Bác sĩ Lưu nghe được sơ lược ý tứ, phụ họa theo, “Ở vào giai đoạn thử nghiệm thuốc, nói theo quy định khởi đầu, cũng là tuyệt đối không thể dùng để lâm sàng.”

“Nếu như chúng ta liền coi nó là một thứ thuốc thử nghiệm?” La Phi thăm dò thay đổi một khía cạnh, “Có khả năng hay không dùng ở trên người bệnh nhân này? Nếu có khả năng, phải thao tác thế nào, mới có thể không vi phạm quy định cùng nghề nghiệp đạo đức của các người?”

“Này ngược lại là có thể được.” Chân mày Chu Lập Vĩ hơi nhúc nhích một chút, tựa hồ La Phi nói cho mình nhắc nhở rất lớn, “Nhưng mà, chúng ta phải tìm được thân nhân của bệnh nhân.”

“Tìm được thân nhân?”

“Đúng vậy.” Chu Lập Vĩ nghiêm túc nói, “Bệnh nhân phải hiểu rõ đồng thời nguyện ý chấp nhận khả năng tạo thành kết quả xấu, thử nghiệm thuốc mới có thể tiến hành. Mà bây giờ bệnh nhân đánh mất thần trí, phải do dòng họ trực tiếp đại diện ký kết giấy tờ thỏa thuận liên quan thử nghiệm, bằng không vạn nhất xảy ra vấn đề, trách nhiệm này ai cũng không đảm đương nổi.”

La Phi gật đầu, lời của đối phương nói đã rõ ràng lại hợp lý, nhưng thế nào mới có thể tìm được người thân của bệnh nhân đây? Cậu ta đã đánh mất năng lực trao đổi cùng người bình thường, mà trên người lại không có mang theo giấy tờ chứng nhận bất cứ thân phận gì. Đây chính là cái vấn đề nan giải khó giải quyết.

La Phi một bên trầm tư, vừa cùng bệnh nhân trong hàng rào nhìn nhau. Bộ mặt người đàn ông bởi vì sợ hãi mà sinh ra vằn vẹo, nhưng đại khái tập trung dung mạo vẫn có thể dễ dàng phân biệt ra được. Nếu như người thân cậu ta có thể thấy cậu ta thì tốt rồi. La Phi nghĩ như vậy, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, một chủ ý xông ra.

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Học Thuật Điên Cuồng

(*Học thuật: Học thuật là các hệ thống lý luận nhằm giải quyết một vấn đề, là hệ thống kiến thức về khoa học xã hội và khoa học tự nhiên)

Với tư cách là một phóng viên trang web tin tức xã hội nổi tiếng, cả ngày Lưu Văn làm việc trọng điểm chính là đi sưu tập những việc kỳ quái, náo nhiệt, manh mối tin tức khó có thể thuyết phục hoặc là làm người nghe kinh sợ. Đây là một xã hội xao động, mọi người cần kích thích.

Hai ngày trước thành phố Long Châu liên tiếp xảy ra bệnh chứng sợ hãi kỳ quái, cái động tĩnh dưới mắt này đương nhiên không có tránh được khurú giác nhạy bén của Lưu Văn. Mà cậu đâm lao phải theo lao, giả mạo sinh viên học viện y, lại có thể dễ dàng mà thu được tư liệu trực tiếp liên quan đến quái bệnh. Sau khi tuyên bố những tài liệu này ở trên trang web, gây xôn xao thật lớn. Lưu Văn hưng phấn hơn, trong lòng khó tránh cũng có một chút thấp thỏm, dù sao ngày đó một trong đương sự là đội trưởng cục cảnh sát hình sự, nếu như đối phương thật sự không vui tức giận, bản thân chỉ sợ là không chịu nổi.

Giữa trưa hôm nay, La Phi thực sự tìm tới.

Lưu Văn ngồi ở trước bàn tiếp khách, nhìn người cảnh sát ở đối diện sắc mặt nghiêm túc, nỗ lực nặn ra vẻ tươi cười: “Ha ha, cảnh sát La, chúng ta... chúng ta lại gặp mặt.”

La Phi không nói gì, chỉ là dùng ánh mắt lợi hại hồi báo. Lưu Văn bị nhìn chăm chăm cả người không được tự nhiên, lúng túng cười ha ha: “Cảnh sát La, chuyện lần trước, tôi nghĩ, chắc là một sự hiểu lầm.”

“Cậu chó khản trương.” La Phi lại đột nhiên buông lỏng bộ mặt biểu tình, rất hiền hoà mà nói, “Tôi xem bản tin cậu viết, nội dung rất tường tận, tài văn cũng tốt, cậu đúng là có khiếu làm phóng viên.”

“Hả?” Luru Văn bị thái độ của La Phi khiến cho không nghĩ ra, không biết nên nói cái gì cho phải.

La Phi không cùng cậu vòng vo nữa, nói thẳng: “Tôi lần này tới, là hi vọng cậu tiếp tục làm một bài báo.”

Luru Văn lộ ra vẻ mặt mê muội: “Tiếp tục bài báo? Tiếp tục dạng tin tức gì?”

“Tiếp tục đưa tin về nguyên nhân gây ra bệnh. Tôi mới trở về từ Côn Minh, nơi đó có một người bệnh triệu chứng giống nhau, nhưng cậu ta hơn nửa năm trước thì phát bệnh, tôi hi vọng cậu đem tin tức này phát ra ở trên trang web.”

Thấy đối phương có vẻ không giống đùa giỡn, mắt Luru Văn sáng rực lên, cậu đưa thân thể hướng đến phía trước dò xét: “Vậy tôi cần đầy đủ tài liệu liên quan.”

La Phi “Khúc khích” mà cười, đem một sấp văn kiện vung đến trên mặt bàn: “Tôi đều chuẩn bị xong cho cậu, bao gồm ảnh chụp rõ ràng bệnh nhân này.”

Luru Văn kích động môi mình, nhưng không có nóng lòng đi lấy những tư liệu kia, cậu xoa xoa tay, khổng chế được cảm giác mình, hỏi lại La Phi: “Vậy các người cần tôi làm cái gì?”

La Phi trong lòng cười thầm một chút, đầu óc thẳng thóc này cũng đúng là rất linh hoạt. Sau đó anh thần nhiên trả lời: “Hiện tại cảnh sát cần điều tra rõ thân phận của người này. Nhưng trên người của cậu ta không có bất cứ giấy chứng nhận gì, cho nên, tôi hi vọng có thể lợi dụng sức mạnh truyền thông.”

“Vậy có thể anh đã tìm đúng người.” Luru Văn nở nụ cười đắc ý, “Trang web chúng tôi được nhiều người biết đến, mặt truyền thông truyền thông không cách nào so sánh được. Tôi sẽ đem ảnh chụp của người này dán ở đầu đề trang web tin tức, anh rất nhanh có thể cảm thấy được sức mạnh khổng lồ của mạng lưới internet!”

“Chi hy vọng như thế.” La Phi lạnh nhạt nói. Trong lòng anh biết rõ, hệ thống internet tuy rằng diện tích che phủ rất lớn, nhưng tính hạn chế cũng rõ ràng nhất. Nếu như bệnh nhân này đến từ sơn thôn hẻo lánh, hiệu quả tìm kiếm trên internet kia liền gần như là số không. Có điều cuối cùng là không có biện pháp mạnh nào sánh bằng, tạm thời thử một lần.

La Phi thực sự không ngờ, phản hồi liền đến nhanh như vậy.

Sáng sớm hôm sau tin tức liên quan này phát hành ở trên trang web, buổi trưa, La Phi liền nhận được số điện thoại xa lạ, rất dễ nghe ra, bên đầu điện thoại kia là một giọng nói người đàn ông xa lạ tràn ngập tâm trạng xúc động.

“Là cảnh sát La sao? Sáng hôm nay tôi thấy được tin tức kia, ở trên internet, trời ạ, tôi thật không thể tin được! Internet, thật là quá thần kỳ, nó thay đổi thế giới của chúng ta!”

“Xin lỗi.” La Phi nghĩ lời nói của đối phương có chút lạc đề, liền cắt đứt ông ta, “Ông biết người trong hình kia sao?”

“Đương nhiên! Internet khiến cho cậu ấy tìm được tôi, hiện tại lại để cho tôi tìm được cậu ấy, quá thú vị, quá thú vị!”

“Ông là cái gì của cậu ta? Bạn bè sao?”

“Bạn bè? Có thể nói như vậy, có lẽ gọi là tri kỷ thích hợp hơn một chút! Tôi quá kích động, có lẽ có chút từ không diễn đạt được, nhưng tin tưởng tôi, tôi chính là người các người muốn tìm. Trước đây các người đối với thuyết pháp của tôi chẳng thêm ngó tới, hiện tại các người phải chăm chú nghiêm túc nghe tôi giảng thuật, tôi sẽ để cho các người trọn mắt há mồm! Ha ha, loại cảm giác này, thật là quá tuyệt vời!”

Nghe đối phương dây dưa loạn nói mơ hồ, La Phi không khỏi nhíu mày, anh nhin không được, trực tiếp hỏi: “Xin hỏi ông bây giờ ở đâu?”

“Cậu muốn tới tìm tôi sao?” Đối phương phát ra một trận cười khanh khách quái dị, “Không, không cần. Tôi mới vừa từ sân bay Long Châu đi ra, cậu biết rõ, thấy tin tức như thế, tôi là một khắc cũng không chờ đợi được! Còn có nửa giờ, tôi sẽ xuất hiện ở trước mặt của cậu. Đúng rồi, cậu tốt nhất cũng đem Chu Lập Vĩ kia gọi đến. Ha ha, nhà khoa học, đây đúng là từ lúc sinh ra đến nay lần đầu tiên tôi hãnh diện mà đối diện với bọn họ!”

La Phi thực sự có chút không chịu nổi: “Xin lỗi, tôi hỏi như vậy có thể có chút không quá lễ phép - ông rốt cuộc là ai?”

“Tôi? Trước đây có người nói tôi là người điên, cũng có người nói tôi là tên lừa đảo. Nhưng tôi là một học giả, tên của tôi gọi là Nhạc Đông Bắc, từ hôm nay trở đi, tất cả mọi người phải nhìn thẳng vào thân phận của tôi! Tốt lắm, một lát gặp!”

Ở một màn quên hết tất cả trong tiếng cười, đối phương cúp điện thoại.

Sau khi nhận được tin báo của La Phi, rất nhanh Chu Lập Vĩ liền chạy tới, không chờ đợi dứt khoát ngồi vào chỗ của mình, ông mở miệng nói trước: “Nhạc Đông Bắc, tôi trước khi tới, đi lên trang web tìm hiểu người này một chút. Thật là có một ít tin tức. Ông ta tự xưng mình là học giả, vốn là bằng cấp lịch sử, về sau lại giao thiệp với huyền học. Bởi vì tuyên dương lý thuyết có đầy đặc màu sắc mê tín, cho nên bị đánh mất tước vị ở giới học thuật. Hai năm gần nhất hoạt động nhiều lần ở trên hệ thống internet, thông qua cái mở cửa mạng lưới truyền thông này trắng trợn tuyên bố cho mình là đạt được thành quả nghiên cứu, cũng có một nhóm rất nhiều người theo đuổi.”

“Ừ, chính là người này.” La Phi gật đầu, sau đó nhìn Chu Lập Vĩ, “Nghe khẩu khí của ông, ông thật đối với ông ta giống như rất không thích?”

“Tôi là một nhà khoa học, khoa học và mê tín là kiên quyết đối lập.” Chu Lập Vĩ nghiêm túc trả lời, lập tức còn nói, “Người này làm sao sẽ cùng bệnh án gần đây có liên hệ? Cái này cũng thật là có chút kỳ quặc.”

“Đừng có gấp, trước ngồi một chút.” Tay của La Phi làm một thế nhún nhường, “Chờ sau khi ông ta đến, hết thấy đều sẽ có đáp án.”

Nhạc Đông Bắc cũng không có để hai người chờ quá lâu, khoảng chừng mười phút sau, ông ta ở dưới sự hướng dẫn của Tiểu Lưu đi vào phòng làm việc của La Phi.

Đây là một người đàn ông mập lùn chừng năm mươi tuổi, đỉnh đầu trọc bóng loáng, không có một sợi tóc, trên cằm cũng không thấy có râu, đầu của ông ta khiến cho thoạt nhìn giống như một viên thịt vo tròn. Một bộ đồ lỗi thời ông tay áo sơ mi dài, áo căng thật chặt ở trên bụng, khuy áo tựa hồ bất cứ lúc nào cũng sẽ có đạn nguy hiểm bắn ra ngoài.

“Cậu là cảnh sát La? Mà ông, có phải là giáo sư Chu Lập Vĩ danh tiếng lừng lẫy không?” Ánh mắt Nhạc Đông Bắc lần lượt đảo qua ở trên người hai người, đỉnh đặc nói. Sau đó không đợi người khác chào hỏi, chính ông ta thông thả bước đi đến trước ghế sofa bàn tiếp khách, ngồi xuống. Lập tức, nửa người của Nhạc Đông Bắc tựa hồ cũng lồm vào ở trong ghế sofa, cho người ta một loại cảm giác quái dị.

“Ông chính là Nhạc Đông Bắc? Cái người học giả trên internet kia?” Chu Lập Vĩ trong lời nói đúng là mang theo giọng điệu rõ ràng châm chọc.

“Ông thù hận internet, phải không?” Nhạc Đông Bắc âm dương quái khí* phản kích, “Đúng thật là thời điểm công bố sự thật bị các người áp chế, internet cung cấp cho chúng tôi nền tảng chiến đấu sau cùng.”

“Sự thật?” Chu Lập Vĩ thấy buồn cười, “Ông một bộ dạng mê tín cũng có thể gọi là sự thật gì đó sao?”

“Mê tín?” Nhạc Đông Bắc đối chọi gay gắt, không nhường chút nào, “Cái gì gọi là mê tín? Mù quáng, si mê, thậm chí lý do không hề tin tưởng sự vật nào đó, gọi là mê tín. Các người này tự xưng là nhà khoa học, giọng cao cò hiệu phản đối người mê tín, nhưng không biết trong xã hội hiện nay, khoa học đã thành mê tín lớn nhất! Các người ngoan cố mà không chế lĩnh vực học thuật, không được phép tồn tại bất luận thứ gì đó phản lại tín ngưỡng của các người! Cho dù xuất hiện hiện tượng khoa học không cách nào giải thích, các người cũng kiên quyết không chấp nhận lý thuyết của họ. Giới khoa học, hiện nay trên thực tế đã trở thành lĩnh vực học thuật tông giáo tài phán sở!” (*)

Quả đám mập mạp của Nhạc Đông Bắc đang vung vẩy, càng nói càng kích động, dường như đang ở một loại oán khí bị đè nén nhiều năm.

Chu Lập Vĩ cười lạnh một tiếng, còn muốn nói thêm gì nữa. La Phi ở một bên khoát khoát tay, ngăn ông lại.

“Được rồi, chúng ta không nên đem trọng tâm câu chuyện kéo xa.” La Phi nhìn Nhạc Đông Bắc nói, “Nói cho tôi biết về chuyện tình người bệnh nhân kia.”

“Các người phải tiếp thu lý luận của tôi, có ít thứ các người bình thường kiên quyết chống đối. Nhưng bây giờ, các người phải nghe tôi giảng thuật, nếu không chúng ta không cách nào trao đổi.” Nhạc Đông Bắc ôm lấy hai tay, một bộ thần sắc kiêu ngạo.

La Phi gật đầu: “Được rồi vậy chúng tôi rửa tai lắng nghe.”

Chu Lập Vĩ khẽ hừ một tiếng, hiển nhiên có chút xem thường. Nhưng cục diện bây giờ, ông cũng không có thể phản đối cái gì nữa, không thể làm gì khác hơn là chịu nhịn tính khí bắt đầu nghe Nhạc Đông Bắc giảng thuật.

“Tôi biết các người rất khó tán đồng tôi là một học giả. Nhưng tôi muốn nói cho các người biết, tôi thật sự được sinh ra là dành cho lịch sử khoa học, kiến thức lịch sử của tôi, tuyệt đối không kém hơn bất kỳ một gã chuyên gia nào trong nước. Chỉ bất quá tôi đối với nghiên cứu lịch sử thực sự quá sâu, khó tránh khỏi sẽ phát hiện một ít bí mật chôn giấu thật lâu, mà những bí mật này lại là thường hay khó có thể dùng tri thức khoa học hiện đại giải thích. Tôi nỗ lực trong bí ẩn cũ nát đó, vì vậy dẫn chứng phong phú, đọc lướt qua rất nhiều kiến thức chênh lệch, sau cùng chợt phát hiện bản thân si mê huyền học. Từ đó về sau, bản chất giới học thuật sẽ không có người như tôi.” Nói đến đây, giữa hai hàng lông mày Nhạc Đông Bắc mơ hồ hiện ra chút ưu thương, chẳng qua cái ưu thương này nháy mắt rồi biến mất, khi ông ta chạm đến chủ đề “Lĩnh vực học thuật” của mình, tức khắc liền đổi lại vẻ mặt biểu tình say mê.

“Tôi sắp sửa nói cho các người, là một đoạn lịch sử cuối nhà Minh đầu nhà Thanh. Công nguyên năm 1644, Minh triều hoàng đế Sùng Trinh Chu Do Kiềm thất cô bỏ mình, rất nhiều người cho rằng chính quyền Minh triều cũng theo đó tiêu vong. Đây là sai hoàn toàn. Lúc đó đại bộ phận ở khu vực phía nam Trung Quốc vẫn đang dưới sự khống chế của vương triều Chu Minh, lịch sử gọi là Nam Minh. Nam Minh đối với Mãn Thanh một mực phản kháng kéo dài đến công nguyên năm 1662, lúc đó người hoàng đế cuối cùng của Nam Minh chính là Vĩnh Lịch đế Chu Do Lang, tướng lĩnh nổi tiếng nhất dưới tay ông ta tên là Lý Định Quốc.”

“Đoạn lịch sử ông nói có chút kiến thức mọi người biết rõ, căn bản không có chỗ nào đặc biệt.” Chu Lập Vĩ lạnh lùng nói xen vào, “Quân đội Nam Minh một mực thoái lui phòng thủ đến vùng biên giới Vân Nam. Năm 1659, Vĩnh Lịch đế lưu vong đến lãnh thổ Miến Điện, Lý Định Quốc không cam lòng ăn nhờ ở đậu, vẫn cứ ở vùng biên giới Vân Nam kiên trì kháng Thanh, mãi đến năm 1662 mới bị thất bại bỏ mình.”

La Phi không thông lịch sử, nghe hai người đột nhiên bứt lên cái đề tài này, nhất thời có chút mờ mịt, cho đến khi Chu Lập Vĩ đề cập bốn chữ “Biên giới Vân Nam”, anh mới ý thức tới cái gì, vội vênh tai lắng nghe.

“Cái này viết ở trong sách vở lịch sử, dĩ nhiên là nhiều người đều biết.” Nhạc Đông Bắc khinh thường mà bĩu môi, “Tôi hỏi ông, thời điểm Lý Định Quốc lui giữ vùng biên giới Vân Nam, binh lực không đủ vạn người, đứng trước Mãn Thanh, Miến Điện và dân bản xứ nơi đó nhiều mặt thể lực vậy kìa, lại chống đỡ nhiều hơn ba năm, chuyện này không kỳ quái sao?”

Chu Lập Vĩ thần nhiên ứng đối: “Chuyện này có cái gì kỳ quái? Lý Định Quốc trước kia đi theo Trương Hiến Trung, là quân khởi nghĩa xuất thân hãn tướng. Thủ hạ binh sĩ cũng đều là thân kinh bách chiến, đặc biệt dũng mãnh.”

“Thứ ông biết thật đúng là không ít, bắt quá ở trước mặt tôi, cũng chỉ là bề mặt mà thôi.” Nhạc Đông Bắc tận lực đem mắt híu trọn to hai mắt, liếc mắt trừng đối phương. “Theo ông nói như vậy, vương triều Nam Minh sớm nên đem quân Thanh đuổi về quan ngoại* đi. Thời điểm bọn họ binh nhiều tướng mạnh liên tục tháo chạy, cuối cùng bị nhốt ở rừng rậm đơn độc, hoàng đế lưu vong nước khác, lòng người thấp thỏm, nhưng ở trong chiến đấu cao thấp ba năm mấy trăm lần giữ cho không bị bại, toàn bộ chuyện này giải thích được sao?”

Chu Lập Vĩ biết tri thức lịch sử của mình khẳng định không bằng đối phương, dứt khoát đổi công làm thủ, hỏi lại: “Tôi ngược muốn nghe một chút lý luận của ông.”

Nhạc Đông Bắc đắc ý cười hai tiếng quái dị, sau đó đem thân thể hướng trên ghế sofa dựa vào một chút, chậm rãi nói: “Năm đó Lý Định Quốc đóng ở vùng biên giới sơn lâm kia, bây giờ có cái tên, gọi là 'Hang kinh khủng' !”

“Hang kinh khủng? !” La Phi và Chu Lập Vĩ cùng lúc thờ nhẹ ra tiếng, thần sắc vẻ mặt kinh ngạc.

“Các người đã nghe qua danh tự này, đúng không? Là cậu ấy nói cho các người biết.” Nhạc Đông Bắc đối với phản ứng của hai người có vẻ rất hài lòng. “Chỉ có điều các người khẳng định không biết lai lịch cái tên này. Có thể tra theo sách vở đều ghi chép nói, bởi vì năm đó chiến đấu vô cùng oanh liệt, xác chết khắp nơi trên đất, lại không có người chôn cất, tình cảnh kinh khủng, cho nên có tên này. Ha ha, nhìn chung lịch sử, lời nói dối nhiều như vậy đếm không xuể, có bao nhiêu chân tướng lúc ấy bị vùi lấp.”

Trọng tâm câu chuyện nói đến đây, Chu Lập Vĩ và La Phi đều đã không chen lời vào, bọn họ chỉ có thể mê hoặc mà liếc mắt nhìn nhau, sau đó nửa ngơ nửa tin mà tiếp tục nghe đối phương giảng thuật.

Chỉ thấy Nhạc Đông Bắc hăng giọng một cái, giọng cao thâm thẳm, trịnh trọng kỳ sự nói: “Theo tôi khảo chứng, sở dĩ được gọi là hang kinh khủng, là bởi vì Lý Định Quốc đã thành công đóng giữ nơi đây một ma đầu đáng sợ, ông ta đã khống chế sức mạnh ác ma, cho nên có thể đánh nhiều thắng nhiều.”

Nghe xong lời nói lần này, La Phi lắc đầu liên tục, Chu Lập Vĩ càng nói thẳng trách cứ: “Vớ vẩn!”

Nhạc Đông Bắc lại không chút hoang mang: “Nghiên cứu học vấn, khảo chứng lịch sử, chứng cứ được chú trọng. Tôi dĩ nhiên không phải tin miệng nói xàng.”

Nói xong, ông ta mở ra cặp công văn mang theo người, từ bên trong lấy ra một túi da văn kiện nhựa plastic cứng rắn, sau đó đứng dậy đem túi văn kiện bày ra trên bàn làm việc ở trước mặt hai người.

Hai người La Phi ngưng mắt nhìn, chỉ thấy trong túi văn kiện kẹp lấy một đám khoảng chừng dài một thước, rộng một tấc vải, cái vải kia xem ra cũ kỹ chịu không nổi, nhưng trên mặt một nhóm vết tích chữ phồn thể màu đỏ sậm lại có thể phân biệt loáng thoáng:

“Cùng ma song hành, đại hỉ không có gì lo lắng, lòng sinh dị chí, vào ngục kinh khủng!”

“Đây chính là năm đó lúc chiến đấu thủ hạ binh sĩ dưới quyền Lý Định Quốc, viết ở trên vải đầu. Mấy năm trước, tôi thông qua một cái vô tình chiếm được bảo bối này, cũng chính là từ đó bắt đầu, tôi mới khai giải bên trong đoạn lịch sử bí mật hiếm ai biết. Các người xem những lời này, ý nghĩa rất rõ ràng. Chắc chắn Lý Định Quốc đã công khai nói cho thủ hạ của mình: Ta đã có nắm trong tay sức mạnh ác ma, thuận theo người của ta, nhận được vui thích, mà người phản bội ta, bị ác ma đem kéo vào Địa Ngục kinh khủng!” Nhạc Đông Bắc vung vẩy tay chậm rãi mà nói.

Chu Lập Vĩ không cho là đúng lúc đầu: “Đây chẳng qua là một cái mảnh khốe tướng lĩnh cổ đại thường dùng khích lệ binh sĩ mà thôi. Nghĩa Hoà Đoàn năm đó chẳng phải được xưng thần linh phụ thể sao? Sự thật lại là thế nào đây?”

“Sự thật? Người ngồi ở nhà lật sách vĩnh viễn sẽ không biết sự thật là cái gì!” Nhạc Đông Bắc trợn trắng mắt, âm thanh quái dị luận điệu quái lạ nói, “Tôi là một học giả, có thái độ nghiêm cẩn nghiên cứu học vấn. Sau khi lấy được cái vải này, tôi lập tức xuất phát đi vùng biên giới Vân Nam, tại vùng lân cận phỏng vấn điều tra hang kinh khủng. Ha ha, chân tướng cuối cùng là không ẩn giấu được, rốt cuộc bị tôi tìm được hậu nhân cuối cùng còn lại của Lý Định Quốc. Trong truyền thuyết gia tộc của bọn họ miêu tả một vài thứ, lại cùng suy đoán của tôi cực kỳ ăn khớp.”

“Ăn khớp thế nào?” La Phi nhú mày truy vấn, và lại bắt luận tính chân thật giảng thuật lần này, ít ra cái câu chuyện này có điểm khiến anh bị hấp dẫn.

“Căn cứ vào thuyết pháp bọn họ đời đời tương truyền. Năm đó sau khi Lý Định Quốc bị bại đến vùng biên giới Vân Nam, lòng quân tán loạn, lòng người bàng hoàng, thế cục tràn ngập nguy cơ. Lúc này, Lý Định Quốc đột nhiên xuất hiện sức mạnh to lớn y hệt ác ma. Phàm là nghe ông ta hiệu lệnh, người cùng ông đồng lòng tác chiến, tất cả đều có thể đạt được dũng khí vô cùng, có người nói, cho dù chiến đấu đến chết, trên mặt cũng lộ dáng vẻ tươi cười khoái trá. Mà người nhu nhược sợ chiến, liền sẽ phải chịu nghiêm phạt ác ma kinh khủng, số phận cuối cùng, không phải là bị hù dọa điện, chính là bị hù chết! Ở dưới loại tình huống này, tướng sĩ ba quân người người liều mạng, mới có thể sáng tạo ra một tuyệt cảnh đơn độc, kỳ tích đấu tranh bất bại!”

“Ông nói đấu tranh bất bại, nhưng cuối cùng Lý Định Quốc không phải là bại binh bỏ mình sao? Nếu như ông ta thật có sức mạnh như ác ma, việc này lại giải thích thế nào đây?” La Phi bắt được 'Học thuyết' Nhạc Đông Bắc bên trong có một lỗ thủng trí mạng.

"Hồi rất hay!" Nhạc Đông Bắc nhưng trái lại hưng phấn mà vỗ bàn tay một cái, "Đây mới là bộ lý luận then chốt của tôi, cũng là mục đích hôm nay tôi đến nơi này, hơn nữa, nó còn có thể giải đáp loại quái sự các người gặp đủ gần đây!"

Hai người La Phi trầm mặc không nói, lặng lẽ đợi Nhạc Đông Bắc tiếp tục giảng thuật.

"Lý Định Quốc trú đóng ở rừng cây, nhiều năm liên tục chinh chiến, không chỉ quân Thanh sợ hãi, dân bản xứ chung quanh cũng bị liên lụy, khổ không thể tả. Lúc này Lý Định Quốc đã bị truyền là hóa thân ác ma, khu vực của ông ta cũng có danh hiệu hang kinh khủng. Về sau một lão chủ tế dân bản xứ bày mưu kế, thông qua một ít loại phương pháp khác, cuối cùng hủy đi tính mệnh Lý Định Quốc." Nhạc Đông Bắc nói đến đây, nhắm mắt lắc đầu, có vẻ có chút tiếc nuối.

"Loại phương pháp khác? Vậy rốt cuộc là phương pháp gì?" La Phi không buông tha bất kỳ một cái chi tiết hàm hồ nào.

"Cái này tôi cũng không biết." Nhạc Đông Bắc mở ra hai tay, lần đầu tiên trên mặt xuất hiện thần sắc bất đắc dĩ, "Tôi là một học giả, bất luận mà nói đều phải có căn cứ xác thật. Tôi chỉ có thể nói cho cậu biết, cuối cùng là do chiến sĩ anh dũng nhất trong dân bản xứ chặt bỏ đầu Lý Định Quốc, lập tức, quân đội tại Miến Điện, dưới bao vây của quân Thanh và chiến sĩ dân bản xứ, quân đội Lý Định Quốc sụp đổ. Thế nhưng lực uy hiếp của ác ma vẫn đang tồn tại, người thắng trận chiến đấu lo lắng ác ma trả thù, lo âu tiêu tụy. Sau này chủ tế thi triển pháp thuật thần kỳ, rốt cục ngăn chặn ác ma, làm cho mọi người an tâm."

Chu Lập Vĩ lập tức nghi ngờ nói: "Việc này lẽ nào đều có căn cứ thuyết pháp?"

"Đương nhiên là có căn cứ, hơn nữa còn là sách sử ghi chép!" Nhạc Đông Bắc dương dương tự đắc đầu tròn mà lắc mình, "Bất qua không phải là sách sử Trung Quốc. Lịch sử là người thắng biên soạn, quan văn Mãn Thanh đương nhiên sẽ không đem đoạn xấu hổ này viết lại ghi vào sử sách. Tôi tìm được phương diện sách sử Miến Điện."

"Sách sử Miến Điện?" La Phi có chút kinh ngạc nhìn cái người mập mạp trước mắt này, nếu như lời ông ta nói đều là thật, vậy ông ta ở trên tinh thần nghiên cứu học thuật cũng quả thật là làm cho người ta khâm phục.

"Không sai. Tôi xem số lớn tư liệu văn sử Miến Điện, rốt cuộc tìm được ghi lại lần chiến đấu này. Chẳng qua quân đội Miến Điện cũng không có tham dự lần kế hoạch này, bọn họ chỉ là tham dự chiến đấu, cũng không chứng kiến Lý Định Quốc chết và sau cùng chủ tế dùng pháp thuật áp chế ác ma. Cho nên bọn họ ghi lại là mơ hồ không hoàn toàn đầy đủ."

"Ông không có đi tìm kiếm những con cháu đời sau của dân bản xứ kia sao? Cái này có thể không phù hợp tinh thần học thuật của ông!" Chu Lập Vĩ châm chọc nói.

"Nếu như tôi có năng lực, tôi đã sớm đi. Đáng tiếc tôi không đi được." Nói đến đây, Nhạc Đông Bắc ít nhiều có chút buồn bã, "Cáp ma tộc, bao gồm địa điểm cũ của hang kinh khủng, bọn họ sớm đã núp ở chỗ sâu trong rừng rậm, người bình thường căn bản không có biện pháp đến được ở chỗ sâu trong rừng. Phải có khí lực cường tráng cùng kỹ năng sinh tồn dã ngoại chuyên nghiệp, mới có khả năng tìm được bọn họ. Tôi chỉ đem được thành quả nghiên cứu của mình tuyên bố ở trên mạng, hy vọng có thể tìm được người có năng lực hơn nữa lại cùng chung chí hướng, giúp tôi hoàn thành điều tâm nguyện này."

"Người bệnh nhân kia, người đàn ông kia!" La Phi bỗng nhiên tỉnh táo, thốt ra, "Cậu ta chính là người ông tìm được!"

"Suy nghĩ của cậu rất nhạy cảm." Nhạc Đông Bắc liếc mắt tán thưởng La Phi, "Nhưng mà có một chỗ cậu nói sai rồi, không phải là tôi tìm được cậu ấy, mà là cậu ấy tìm được tôi. Cậu ấy đối với học thuật của tôi cực kỳ cảm thấy hứng thú, chủ động đến nhà, hướng tôi thỉnh giáo rất nhiều thứ. Sau đó dưới sự chỉ đạo của tôi, cậu ấy lên đường. Tôi biết cậu ấy sẽ thành công, bởi vì cậu ấy thiên phú hơn người, hơn nữa có tính cách cứng cỏi cùng lòng hiếu kỳ mãnh liệt."

"Cậu ta là ai? Tên gọi là gì?" Đây là vấn đề hiện tại La Phi quan tâm nhất.

"Cậu ấy là một nhà thám hiểm, tên? Tôi không biết." Nhìn ánh mắt kinh ngạc của La Phi, Nhạc Đông Bắc chẳng hề để ý nhếch miệng, "Tên có quan trọng không? Tôi nghĩ không có chút ý nghĩa nào, mấu chốt là cậu ấy cuối cùng tìm được bình máu rồi, thật là không tưởng, làm người ta đạt được kích động!"

"Bình máu, đó là vật gì?"

"À, tôi còn không có nói với các người. Chủ tế sau cùng thông qua pháp thuật, đem ác ma tồn tại phong ấn trong bình máu. Chỉ cần bình máu vẹn toàn, ác ma liền không cách nào thi triển được sức mạnh đáng sợ." Nói đến chỗ kích động, về mặt Nhạc Đông Bắc đầy hồng quang, ông ta rất nhanh di chuyển đến bên sofa, từ trong cặp lại nháy ra một cái kẹp tư liệu, đẩy tới trước mặt La Phi, "Các người xem một chút đi, tại văn sử trong Miến Điện, chẳng những có văn tự ghi chép bình máu, còn có bức họa, tôi cố ý sao chép một phần."

Quả nhiên, trong tài liệu mang theo hé ra giấy photo, phía trên hình vẽ đúng là một cái bình hình dạng nho nhỏ, vật thể kia giống như là bị cắt đi một góc con thoi, bên trên là đỉnh nhọn, còn lại dưới đáy là mặt phẳng, nói là "Bình", nhưng bốn mặt nó lại tròn trịa, giống như là tổng thể bị phong bế, không thấy có miệng mở.

Sắc mặt của La Phi đột nhiên biến đổi, ánh mắt anh nhú lên, nhìn chăm chăm Nhạc Đông Bắc: "Làm sao ông biết cậu ta tìm được bình máu rồi?"

"Ha ha ha." Nhạc Đông Bắc càn rỡ mà cười quái dị, "Cái này còn phải hỏi sao?" Cậu ấy không chỉ tìm được bình máu, hơn nữa đã đánh vỡ! Do đó làm ác ma, hơn ba trăm năm trước bị phong ấn, giờ đây lại xuất hiện lần nữa! Người trẻ tuổi đáng thương, cậu ấy thành người bị hại đầu tiên, chỉ vì để cho

chân tướng dưới ánh mặt trời đi ra, cho những phần tử khoa học ngoan cố chết tiệt kia một cái đòn giáng, loại hy sinh này không thể nghi ngờ là đáng giá! Tôi chỉ là không rõ, ác ma tại sao lại sẽ đến Long Châu? Đây thật là thú vị, đáng giá để tôi cẩn thận mà nghiên cứu một phen.”

La Phi nhìn chằm chằm tờ giấy photo kia, dường như có chút bưng bít, sau một lát, anh hết sức cố gắng mới ổn định lại tâm tình của mình, đối với Nhạc Đông Bắc nghiêm mặt nói: “Xin lỗi, những lý luận này của ông thực sự khiến người ta rất khó tiếp thu. Có điều, nếu như có thể mà nói, hi vọng ông có thể đem bức tranh này để lại ở đây.”

“Tôi sớm dự liệu được sẽ có kết quả như vậy, nhưng mà không sao, sự thật đang trước mắt, các người cuối cùng sẽ hướng về phía tôi, không, hướng sự thật cuối cùng!” Nhạc Đông Bắc nói xong những lời này, ngạo nghễ ngóc đầu lên, sải bước rời đi.

“Kẻ điên, lời nói vô căn cứ, lờ thiên hạ! Tôi thấy ông ta đơn giản là muốn lợi dụng chuyện này để cho mình nổi danh!” Chu Lập Vĩ nhìn bóng lưng của Nhạc Đông Bắc, giọng điệu cuối cùng tràn ngập chán ghét, thấy La Phi còn đang nhìn tờ giấy photo đến gần người, ông nhìn không được nói, “Cảnh sát La, tôi thực sự không rõ anh tại sao muốn đem cái này lưu lại, chẳng lẽ anh sẽ tin tưởng những học thuật điên cuồng của ông ta?”

“Không phải là vấn đề tôi có tin hay không.” Trầm mặc một lúc lâu, La Phi làm bầm nói, “Bình máu này, trước đây không lâu đúng là xuất hiện ở Long Châu, hơn nữa, nó đã bị đánh vỡ!”

*Chú thích: + âm dương quái khí: Chỉ tính cách, hành động quái gở, không giống bình thường.

+ Tông giáo tài phán sở: (tiếng Latinh: Inquisitio Haereticae Pravitatis) còn có nghĩa là tòa án xét xử và phán quyết dị giáo, tại công nguyên năm 1231 Thiên Chúa giáo, giáo hoàng Gregory IX quyết ý, nói rõ sẽ thiết lập toà án tôn giáo này.

+ Quan ngoại: vùng đất phía đông Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía tây Gia Cốc Quan, Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Bí Mật Bình Máu

Nếu như không phải là xuất hiện bức tranh sao chép kia, La Phi hơn phân nửa cũng sẽ đem Nhạc Đông Bắc coi như một người điên mê tín tẩu hỏa nhập ma. Có thể bức tranh “Bình máu” trên ghi chép lại khiến ý nghĩ của anh phải chuyển hướng khác, cái phương hướng này thoát nhìn là hoang đường như vậy, chúng ta căn bản không cách nào tưởng tượng nó sẽ cùng đáp án liên kết ra sao.

La Phi rất hiểu lúc này Chu Lập Vĩ kinh ngạc và mê muội, cho nên sau khi anh làm sơ lược những điều liên quan, lập tức mang theo Chu Lập Vĩ chạy tới trung tâm giám định văn vật thành phố Long Châu.

Ở trên đường, La Phi đem tình huống liên quan lúc “Bình máu” xuất hiện ở Long Châu hướng đối phương giải thích đơn giản một lần.

Khoảng chừng bốn tháng trước, đội hình sự cục cảnh sát nhận được báo cáo của gián điệp, có một cuộc hoạt động ngoại giao buôn lậu văn vật đang tiến hành ở bên trong khách sạn Tây Duyên thành phố. Bởi vì để lộ ra vụ án tương đối trọng đại, La Phi tự mình bố trí cũng tham gia hành động bắt giữ hiện trường.

Hành động ngay từ đầu có vẻ đặc biệt thuận lợi. Dưới sự phối hợp ở bên trong của gián điệp, cảnh sát nằm vùng dễ dàng lọt vào địa điểm giao dịch, không uổng một súng bắn ra thuận lợi không chế cục diện hiện trường. Ngoại trừ gián điệp bên ngoài, hai bên mua bán tổng cộng có bốn người. Người đưa hàng là con buôn văn vật ác danh chông chát địa phương Long Châu, lão Hắc cùng hai tên thuộc hạ mã tử của lão. Còn lại người mua hàng là một kẻ da ngăm đen, đàn ông trung niên đáng người thấp nhỏ, xem ra giống như là một nhân sĩ khu vực Đông Nam Á, sau đó thẩm vấn chứng thực, người này đến từ Miến Điện.

Lúc cảnh sát tiến vào, giao dịch đã hoàn thành, văn vật đã chuyển dời đến trong rương da gấu đàn ông Miến Điện mang tới. Cảnh sát yêu cầu hắn phải mở rương da ra, để tiến hành công tác lấy bằng chứng hiện trường. Ai biết trong quá trình này xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Gã đàn ông Miến Điện mở rương da ra, bên trong rương da tiến hành lấp đặt tỉ mỉ, có đủ chức năng cố định và chống rung cực tốt. Rất hiển nhiên, cái biện pháp này cũng là vì bảo vệ hàng hóa chứa trong rương - một cái bình hình dạng đặc biệt.

Cái bình như là cắt đi một góc con thoi, cũng không phải là rất lớn, cao 10 cm, phần đường kính dày xung quanh cũng là khoảng 3 4 cm. Toàn thân vật thể đồ nhẵn bóng mượt mà, chất liệu xem ra rất đặc biệt, vừa như là thủy tinh, vừa như là kim loại nào đó không biết tên.

Đám người La Phi cũng không biết cái bình này là vật gì, ngay sau đó liền thẩm vấn nghi phạm ở đây. Có vài người nhưng đều trầm mặc không nói, ngay thời điểm giằng co, gã đàn ông Miến Điện đột nhiên cầm cái bình lên, từ trước cửa sổ gian phòng khách sạn nhảy ra ngoài!

Bởi vì căn phòng giao dịch nằm ở tầng 15, cho nên cảnh sát đối với hành động này của hắn không hề dự liệu, đương nhiên cũng không có làm phòng bị thích hợp. Chờ La Phi chạy tới trước cửa sổ, mới phát hiện ở tầng 12 và tầng 13 khách sạn trong lúc đó có một sân thượng nhô ra, gã đàn ông đứng là nhảy tới trên cái sân thượng này, ý đồ chạy trốn!

La Phi không có bất cứ do dự nào, lập tức nhảy xuống theo, nhưng thời điểm rơi xuống sơ suất bị thương trật mắt cá chân. Cái gã đàn ông Miến Điện kia lại thân thủ mạnh mẽ, rơi xuống đất một cái liền xoay người nhảy lên, hướng về phía một cánh cửa sổ đang mở ra ở căn phòng tầng 13 chạy đi.

Mất thấy gã đàn ông liền muốn đi vào cửa sổ, La Phi lại không có năng lực đuổi theo, không thể làm gì khác hơn là nổ súng báo động. Gã đàn ông cũng không để ý tới, ở dưới cái tình huống này, La Phi nhắm vào bộ phận chân của hắn bóp cò.

Gã đàn ông phát hiện La Phi nổ súng đối với hắn, lập tức lẩn tránh né ngay tại chỗ. Sau khi chờ hắn đứng dậy lần nữa, hắn lại đứng yên tại chỗ bất động.

La Phi khập khiễng đi tới trước mặt gã đàn ông, chỉ thấy vẻ mặt hắn biểu tình kinh ngạc chấn động, hai mắt tràn ngập sợ hãi, kinh ngạc nhìn chăm chăm tay phải của mình.

Máu tươi đỏ sẫm đang rỉ ra từ trong bàn tay siết chặt.

Mấy giây trước còn đang liều mạng chạy trốn, nhưng lúc này khí lực toàn thân gã đàn ông lại dường như trong nháy mắt bị hút hết, sau khi dờ dẫm một lát, bàn tay của hắn buông lỏng, cái bình đó vừa mới rơi một tiếng “Leng keng” ở trên mặt đất.

Tại phần eo cái bình nứt ra một cái khe hở, lại có máu tươi từ bên trong không ngừng ào ạt ra!

Lại có hai cảnh sát đi tới trên sân thượng, bọn họ từ hai bên kẹp lấy cánh tay của gã đàn ông. Gã đàn ông hình như đột nhiên tỉnh ngộ lại, hắn phát ra một tiếng gào thét kinh sợ hồn phách người, sau đó giùng giàng vịn vịn bật phát ra sức mạnh kinh người. Hai cảnh sát không kịp phản ứng, lại bị hắn thoát khỏi đi ra, nhưng chuyện kể tiếp lại làm cho những người ở đây vô cùng cực kỳ kinh ngạc.

Gã đàn ông không có chạy trốn, hắn chỉ là mãnh liệt cử động vung tay phải của mình, tiếp đó lại đem bàn tay nhiều lần chà lau trên mặt đất. Trong quá trình này, động tác về mặt của hắn là điên cuồng như vậy, tựa hồ trên bàn tay đang bám vào đầy thứ quái vật gì đó làm người ta rợn cả tóc gáy! La Phi vốn đang cho là hắn trong tay bị đạn làm bị thương, lúc này mới phát hiện cũng không phải là như vậy. Bàn tay của hắn hoàn hảo không tổn hại gì, chỉ là dính rất nhiều máu tuôn ra từ trong cái bình.

Trong miệng hắn là hết một ít lời nói, mặc dù không cách nào nghe hiểu, nhưng thần sắc hoảng sợ rõ ràng. Mà loại hoảng sợ này không thể nghi ngờ chính là đến từ những thứ máu tươi kia. La Phi thậm chí tin tưởng, nếu như mà nói hiện trường có dao, gã đàn ông sẽ không chút do dự đem tay phải của mình đến chặt xuống, khiến những máu tươi này nhanh chóng rời khỏi thân thể của mình.

Đám người La Phi cũng không biết cái bình là gì, càng không rõ cái bình vỡ tan làm sao sẽ tuôn ra máu tươi. Bọn họ chỉ là kết thúc trách nhiệm cảnh sát, đem cái bình làm vật chứng giữ gìn kỹ, cũng đem nghi phạm mạng về cục cảnh sát thẩm vấn.

Gã đàn ông Miến Điện tâm tình trước sau không ổn định, một mực hoảng sợ lặp đi lặp lại chính là lời nói giống nhau. Trải qua phiên dịch, trong những lời ngôn ngữ này chủ yếu có hai câu ý nghĩa.

Một câu là: “Phá vỡ nó!”

Một câu khác là: “Ác ma sẽ sống lại!”

Bởi vì gã đàn ông có thân phận ngoại tịch, sau khi xử lý đơn giản, liền bị thả về nước. Đám người La Phi công tác tiến hành thẩm vấn chủ yếu là nhằm vào lão Hắc.

Hành vi phạm tội của lão Hắc là ván đã đóng thuyền, không thể bác bỏ, nhưng có một chút bí ẩn cũng không có đáp án.

Đầu tiên là cửa trên cung cấp nguồn hàng. Theo lão Hắc nói, cái người cung cấp hàng thần bí này từ đầu đến cuối không có xuất hiện qua, liên lạc giữa bọn họ luôn luôn thông qua điện thoại và tiến hành trên internet. Người cung cấp hàng đầu tiên là cung cấp ảnh chụp hàng hóa và thu hình lại tư liệu, đồng thời nói cho lão Hắc tìm kiếm nhà dưới ở khu vực Miến Điện. Ở dưới chỉ điểm của hắn, lão Hắc thuận lợi mà tìm được người có ý định mua hàng, chính là cái gã đàn ông Miến Điện thấp đen kia. Một cái bình nho nhỏ, người Miến Điện lại có thể xuất ra giá cả 100 vạn đô la, cũng ứng trước 30% tiền đặt cọc. Lão Hắc lập tức đồng ý ra giá 500 vạn nhân dân tệ cho người cung cấp. Sau đó đôi bên tiếp tục thông qua phương thức không thấy mặt hoàn thành giao nhận số tiền và vật phẩm. Cho nên đến lúc bị bắt, lão Hắc chẳng những không nói ra được thân phận chân thật của người cung cấp, thậm chí ngay cả người này rốt cuộc rõ ràng là nam hay nữ đều không nói được.

Mặt khác bí ẩn chính là về cái bình kia. Cái bình rốt cuộc là cái gì? Vì sao giá trị nhiều tiền như vậy? Máu tươi trong bình giải thích thế nào? Ngon nguồn gã Miến Điện sợ hãi ở đâu? Đây hết thảy đều là chuyện lão Hắc không biết chút nào. La Phi chỉ có thể đem cái bình đưa qua trung tâm giám định văn vật, chờ mong có thể thông qua nhân sĩ chuyên nghiệp tìm được đáp án trong đó. Cũng may chuyện này cũng sẽ không ảnh hưởng đến tính ổn định của vụ án trước tòa, lão Hắc rất nhanh liền bị luật pháp công chính xét xử, La Phi do bận rộn trong công việc cũng dần dần bỏ quên truy tìm đối với những chi tiết này.

Nhưng bây giờ, La Phi lại phải một lần nữa đối mặt những vấn đề này. Bởi vì anh nhớ rõ, cái bình vỡ tan kia, cùng bản vẽ “Bình máu” Nhạc Đông Bắc cung cấp, từ vẻ ngoài mà nhìn là hoàn toàn nhất trí.

Trong mấy tháng vừa qua, người nghiên cứu nhiều nhất đối với cái “Bình máu” này, chắc chắn chính là phó chủ nhiệm trung tâm giám định văn vật Chu Hiểu Hoa. Sau khi nhận được điện thoại của La Phi, ông vẫn ở trong phòng làm việc đợi đợi phương đến, so với La Phi, tâm tình Chu Hiểu Hoa lúc này không thể nghi ngờ là vô cùng khoái trá. Đối với một học giả mà nói, có người muốn bắt kịp đến cửa nghe ông giảng thuật thành quả nghiên cứu, còn có

chuyện gì tuyệt vời hơn so với chuyện này?

Sau khi La Phi cùng Chu Lập Vĩ đến, ba người không có chào hỏi quá nhiều, rất nhanh tiến nhập vấn đề chính.

Chu Hiểu Hoa thoạt nhìn chừng bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, hình thể hơi có phần mập ra, trên mặt tròn trịa mang một bộ kính đen, lộ ra vài phần đáng vẻ thật thà. Trên bàn làm việc ở trước mặt ông đặt một cái hộp thủy tinh nhỏ hình chữ nhật, chứa đựng bên trong đúng là cái bình La Phi vừa mới từng đề cập qua.

Chu Hiểu Hoa đem hộp thủy tinh cầm lên phô bày một chút, nụ cười chân thành mà nói: “Cảnh sát La, hai người các người chính là vì cái này mà đến? Mấy tháng nay, tôi ở trên phương diện này cũng mất không ít tâm tư đấy.”

“Tôi có thể nhìn một chút không?” Chu Lập Vĩ đi lên trước, chỉ vào hộp nói. Ông chắc là lần đầu tiên nhìn thấy cái bình thần bí này, ánh mắt chuyên chú mà sắc bén.

“Xin tùy ý.” Chu Hiểu Hoa thoải mái đem hộp đưa tới, “Vật này xem ra không hư, nó dùng một loại vật liệu đặc thù đặc biệt chế thành, cực kỳ kiên cố, cho dù từng bị đạn bắn trúng, cũng chỉ là tét một đường nứt mà thôi. Chúng tôi đem đặt ở trong hộp thủy tinh, hoàn toàn là vì thuận tiện lúc cất giữ.”

Chu Lập Vĩ cầm hộp ở trong tay tỉ mỉ ngắm. Quả nhiên, chỗ viên đạn bắn trúng ở gần bình xuất hiện đường lõm vết nứt, hình dạng cả ngày vẫn đang duy trì hình con thoi mượt mà, đồng thời lóe ra một loại ánh sáng xanh đen thần bí. Từ ngoại hình mà nhìn, cái bình ở đây cùng trên bức tranh Nhạc Đông Bắc để lại xác thực là giống nhau như đúc. “Nếu như tôi đoán không sai, ông nghiên cứu chắc là có chút thành quả?” Khi Chu Lập Vĩ nhíu mày suy tư, La Phi đối Chu Hiểu Hoa nói, thoạt nhìn vóc dáng người của đối phương, trong lòng hi vọng ái ố tất cả đều có thể ở trên mặt nhìn rất rõ ràng.

“Đúng vậy.” Chu Hiểu Hoa hưng phấn mà trả lời, “Đây là một món văn vật cực kỳ khó có được. Xem trên khoảng thời gian, nó chắc là chế tạo từ 300 400 trăm năm trước.”

La Phi và Chu Lập Vĩ liếc mắt nhìn nhau, thời gian này cùng tự thuật của Nhạc Đông Bắc là ăn khớp.

Chu Hiểu Hoa không có chú ý tới phản ứng người nghe, tự mình tiếp tục nói: “Nó ở rất nhiều lĩnh vực đều có giá trị nghiên cứu cực cao, thứ này bao quát lĩnh vực lịch sử, văn hóa, dân tộc, thậm chí Vũ thuật, chế tạo, vân vân. Nếu như không phải là bởi vì phát súng kia của cậu, nó thật có thể cũng coi là phát hiện khảo cổ kích động lòng người năm gần đây nhất.

Thời điểm Chu Hiểu Hoa nói câu nói sau cùng, trong giọng nói rõ ràng là tiếc nuối. La Phi bị ông cảm hoá, nhìn không được có chút áy náy: “Lúc đó chuyện đột nhiên xảy ra, tôi đang vội vàng cũng không có biện pháp tốt hơn. Cái bình xuất hiện tổn hại, quả thực rất đáng tiếc.”

Chu Hiểu Hoa không cho là đúng lúc đâu: “Không, không, thật ra thì tổn hại là thứ yếu. Thật ra bình này chỉ là một vật chứa, bên trong nó chứa đựng gì đó mới là chú ý đáng giá nhất. Ha ha, đến từ mấy trăm năm trước giữ máu huyết của người hết sức còn tươi, cái này đem ra ở y học, khảo cổ, các loại lĩnh vực sinh vật thì sẽ dẫn đến bao nhiêu chấn động!”

Tuy rằng chính mắt thấy được trong bình rỉ ra “Máu tươi”, nhưng cuối cùng từ trong miệng chuyên gia nhận được kiểm chứng, trong lòng La Phi dù sao vẫn là có chút kinh ngạc: “Có đúng không? Những thứ dịch thể đỏ tươi kia thực sự chính là máu sao? Như vậy làm sao có thể bảo tồn đến tận bây giờ chứ?”

“Cái này chính là chỗ thần kỳ của cái bình. Chất liệu cùng phương pháp chế tạo nó e rằng sẽ trở thành câu đố không giải thích được. Nhưng chính là có thể xác định, sau khi chế tạo hoàn thành cái bình, tạo thành một thứ hoàn toàn bịt kín chân không, có chức năng giữ tươi cực tốt. Đương nhiên, sau khi cái bình tổn hại, loại chức năng này cũng liền hoàn toàn mất đi. Thời điểm các người đem cái bình đưa đến trong tay tôi, lại làm trễ nải một đoạn thời gian, những thứ máu lưu lại kia sớm đã khô cạn, các phương diện giá trị đều giảm bớt nhiều!”

“Nhưng vì cái gì muốn đem máu đóng kín ở trong bình? Lẽ nào trong máu này sẽ cất giấu thứ gì đáng sợ?” La Phi đem biểu hiện của gã đàn ông Miến Điện cùng ca bệnh kỳ quái phát sinh gần đây ở thành phố Long Châu liên hệ với nhau, rất tự nhiên sinh ra một ít phỏng đoán: Chẳng lẽ là trong máu chứa đựng vật chất cổ đại mang lại bệnh? Nhưng bản thân anh lại lập tức lắc đầu, cái phỏng đoán này là nói không thông ở rất nhiều nơi, một điểm đơn giản nhất: Bản thân là người đầu tiên ở Long Châu tiếp xúc trực tiếp máu, nhưng cho tới bây giờ vẫn bình an vô sự.

“Thứ đáng sợ?” Chu Hiểu Hoa cười trả lời, “Không, không có huyền diệu như vậy, chúng ta cũng không phải đang thảo luận một bộ tiểu thuyết khoa huyền. Những thứ máu này chính là máu người bình thường, ngoại trừ năm tháng lâu một chút, cùng chất lỏng chảy theo mạch máu trong người tôi và cậu cũng không có gì khác nhau. Về phần nó tại sao bị đóng kín ở trong bình? Ha ha, vấn đề này cũng từng quấy nhiễu tôi thật lâu. Tôi bỏ ra thời gian hơn hai tháng, lật khắp các loại tư liệu, thậm chí là truyền thuyết dã sử dân gian, cuối cùng rốt cuộc tìm được đáp án.”

La Phi cùng Chu Lập Vĩ tất cả lúc này đều trợn to mắt nhìn Chu Hiểu Hoa. Chu Hiểu Hoa đối với phản ứng của bọn họ thu được cảm giác bên trong thỏa mãn mãnh liệt, ông đắc ý liếm liếm môi, nói tiếp: “Loại hành vi này có chút liên quan đến lưu truyền của tộc người Vũ thuật, lại nghiêm ngặt nói tiếp, phải coi như là một loại nguyên rùa.”

“Nguyên rùa?” La Phi nhíu mày, dùng ánh mắt mong chờ ý bảo đối phương nói tiếp.

“Đúng vậy, nguyên rùa.” Chu Hiểu Hoa dùng sức gật đầu, ở thần thái nói chuyện giống như là chính thức cử hành toạ đàm, “Ở nước tôi vùng biên giới Tây Nam có một ít người dân tộc thiểu số, bao gồm một số nước nhỏ ở Đông Nam Á, cư dân bản xứ sẽ có một loại nhận thức mê tín thế này: Sau khi người đã chết, toàn thân hân, máu, tóc, vân vân, toàn bộ phải trở về cát bụi, như vậy mới có thể đạt được cơ hội đầu thai chuyển thế.”

“À” Ánh mắt La Phi nhúc nhích chớp động, mạch suy nghĩ thuận theo Chu Hiểu Hoa suy đoán nói, “Nếu như đem máu của một người chết đóng kín ở

trong binh này, không gặp mặt trời, vậy người này cũng liên vĩnh viễn không thể đầu thai?”

”Đúng, đem linh hồn của hân vĩnh viễn trôi dạt giữa hai giới Âm Dương, không chỗ nào nương tựa. Tất nhiên, đây chỉ là cách nói mê tín.”

”Đích thật là nguyên rủa rất ác độc. Có điều là, phương pháp như vậy, ở trong lịch sử hình như cũng ít khi thấy?” La Phi dựa vào tính hiếu hoi của “Bình máu” làm ra điều suy đoán này.

”Chuyện này có hai nguyên nhân.” Chu Hiểu Hoa giải thích nói, “Thứ nhất là 'Bình máu' chế tác vô cùng khó khăn, phương pháp truyền thụ chỉ có ở một ít mấy đời chủ tể dân tộc thiểu số, thứ hai loại nguyên rủa này bởi vì quá mức tà ác, là bị nghiêm cấm tuyệt đối. Chỉ ở dưới tình huống đặc biệt cực đoan, được thủ lĩnh bộ tộc cho phép mới có thể sử dụng.”

”Chẳng hạn như, toàn bộ bộ tộc đối với người kia vô cùng căm hận?”

”Đây là một loại tình huống, còn lại một loại tình huống khác là vô cùng sợ hãi đối với người nào đó.”

”Vô cùng sợ hãi?” La Phi nhíu mày, dường như có chút khó hiểu.

”Những dân tộc này có quan điểm thờ phụng quan niệm về số kiếp. Người là có ân oán tương báo đời đời kiếp kiếp, nếu như người kia lúc còn sống cực kỳ hung ác, mọi người sợ hãi sau khi đầu thai chuyển thế kế tục làm hại, cũng có thể sau khi hân chết đối với hân tiến hành nguyên rủa.”

”Ừ.” La Phi gật đầu, Chu Hiểu Hoa giúp cho anh thấy “Bình máu” có liên quan đến rất nhiều huyền bí, nhưng anh còn có một điểm tính nghi vẫn then chốt cần đối phương giải đáp, “Vậy chứa trong bình máu này, đến cuối cùng là máu của người nào?”

Chu Hiểu Hoa bĩu môi, bắt đầu dĩ bất cười, “Tôi đây liên không cách nào trả lời cậu. Cậu chỉ là đưa tới một cái bình như thế, cũng không có bất cứ những manh mối khác.”

La Phi cũng ý thức được vấn đề này mình có chút làm khó người khác, một lát sau anh do dự, mở miệng hỏi: “Ông có biết một người tên Lý Định Quốc hay không?”

”Lý Định Quốc?” Chu Hiểu Hoa sững sốt một chút, “Biết chứ, là tướng lĩnh kháng Thanh cuối nhà Minh sao?”

”Có người cho rằng, cái bình máu này cỡ lẽ cùng Lý Định Quốc có quan hệ.”

”Ai nói?” Chu Hiểu Hoa quan tâm vấn đề này đầu tiên.

Đối với Nhạc Đông Bắc, La Phi cảm thấy hơi có chút khó mà diễn đạt, do dự một lát, mới lên tiếng: “Một người...Chuyên môn nghiên cứu lịch sử của con người.”

”Tôi cũng nghiên cứu qua số lớn lịch sử, làm sao chưa từng có phát hiện qua tương tự?” Chu Hiểu Hoa lập tức đưa ra nghi vấn.

”Ông ta tự xưng là nghiên cứu sách sử Miến Điện.” Chu Lập Vĩ lúc này rốt cục không nhịn được nói, “Tôi cho là đối với ông, ông ta căn bản là một bọn bịp bợm giang hồ.”

Đối mặt ánh mắt hỏi thăm của Chu Hiểu Hoa, La Phi đem bộ lý luận trước đây không lâu của Nhạc Đông Bắc từ đầu chí cuối mà thuật lại một lần.

”Hoang đường, lời nói vô căn cứ!” Chu Hiểu Hoa nghe được lác đầu liên tục, sau đó, ông hình như nghĩ đến cái gì, kinh ngạc nói, “Cảnh sát La, cậu làm sao có thể tán đồng nói như thế chứ?” Giáo sư Chu, tôi cũng sớm có nghi hoặc về ông, ông là nghiên cứu y học tinh thần, vì sao cũng chạy đến chỗ này của tôi?”

La Phi cười khở một cái, hướng Chu Hiểu Hoa giải thích mấy ngày qua thành phố Long Châu trải qua bệnh án quỷ dị.

Chu Hiểu Hoa bình thường bận việc nghiên cứu, cùng bên ngoài tiếp xúc rất ít, đúng là lần đầu tiên nghe nói cái khởi sự này. Ông kinh ngạc há to miệng, sau một lúc lâu trầm mặc, đột nhiên nói: “Đây hết thấy nhất định là âm mưu do con người làm ra! Cái người Nhạc Đông Bắc kia, tôi cho là ông ta vô cùng khả nghi!”

Chu Lập Vĩ quay đầu lại, sau đó ánh mắt thu hẹp nhìn La Phi, hiển nhiên, ông vô cùng tán đồng quan điểm của Chu Hiểu Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Sức Mạnh Ác Ma

Lúc này phòng làm việc của Chu Hiểu Hoa yên tĩnh, hai người lĩnh vực học giả có thanh danh hiển hách mỗi người đều tự im lặng không lên tiếng nhìn La

Phi. Trên người cảnh sát hình sự này mang theo một loại khí chất khó có thể nói lên lời, nhất là hai mắt của anh, thường có một loại năng lực ánh sáng vô cùng xuyên thấu. Ở trước mắt có chuyện biến hoá kỳ lạ kỳ như vậy, có lẽ chỉ có người nhân tài như vậy mới có thể vạch trần sương mù dày đặc, khiến chân tướng bại lộ dưới ánh mặt trời?

Bất quá nháy mắt ở nơi đây, trong ánh mắt La Phi nhưng cũng hiện ra mơ hồ sâu đậm. Anh nhìn cái bình máu trên bàn, suy nghĩ nhưng ở trong một thời không đặc biệt rộng lớn đi đi về về: Nam Minh Vân Nam, tháng tám Long Châu, tướng lĩnh mấy trăm năm trước, người đàn ông thần bí, nhà huyền học cuồng vọng... Những điều này vốn là yếu tố chẳng liên quan chút nào, bây giờ lại xuất hiện cái bình máu nhỏ ngang trời này bị gắn liền ở cùng một chỗ. La Phi muốn cố gắng đưa ra thêm ý rõ ràng mạch lạc, đem cái manh mối tạp nham này quy thành một bó chính tề, nhưng hạng công việc này gian nan như vậy. Sau một lát, anh rốt cục lắc đầu, hình như là tạm thời bỏ qua.

Sau đó anh ngẩng đầu, một lần nữa ánh mắt trở nên sáng lên, cái biểu hiện này chỉ ra suy nghĩ của La Phi lại trở về trong trạng thái hiện thực.

“Tôi gọi điện thoại cho Nhạc Đông Bắc.” La Phi vừa nói, bên cạnh lấy ra điện thoại di động của mình.

Điện thoại rất nhanh liền chuyển được.

“Tôi là La Phi... Chúng tôi tìm được bình máu rồi... Hiện nay ở trung tâm giám định văn vật.” La Phi cùng đối phương nói chuyện hết sức ngắn gọn, sau khi cắt đứt điện thoại di động, anh nhìn hai người Chu Lập Vĩ và Chu Hiểu Hoa, dùng một loại giọng nói ý vị thâm trường nói: “Ông ta liền lập tức đến đây. Ông ta nghe được liền vô cùng kích động.”

Quả nhiên, ba người đợi không đến nửa giờ, Nhạc Đông Bắc đã xuất hiện ở cửa ra vào phòng làm việc. Ông ta thậm chí không để ý tới chào hỏi, liền ưỡn bụng bự vội vã xông vào. Nhìn thấy bộ dạng của ông ta, Chu Hiểu Hoa và Chu Lập Vĩ mới hiểu được: “Vô cùng kích động” là một dạng khái niệm gì.

Cái người đàn ông mập lùn đầu nhẵn bóng này đã hoàn toàn căng ra thành màu đỏ tím, hai mắt ông ta trợn tròn, trong miệng mũi gấp rút thở hỗn hển. Rõ ràng vừa trải qua vận động kịch liệt, mặt mũi Nhạc Đông Bắc đều phủ lên rất nhiều mồ hôi hột. Lúc này mặc dù đã chạy tới mục đích, nhưng ông ta lại không chút nào ý tứ muốn lau chùi một cái.

“Bình máu! Bình máu ở nơi nào?” Nhạc Đông Bắc rất không có lễ phép lớn tiếng la hét, trong giọng nói mang theo vẻ run rẩy. Trong phòng ba người còn chưa kịp có phản ứng, ánh mắt của ông ta đã khóa được cái mục tiêu trên bàn kia. Lập tức, thân thể to mập của ông ta bộc phát ra mau lẹ làm người ta kinh ngạc, gần như chỉ trong nháy mắt, Nhạc Đông Bắc liền nhảy tới bên cạnh bàn, một tay lấy hộp thủy tinh kia siết ở trong tay.

Chu Hiểu Hoa trừng hai mắt nhìn Nhạc Đông Bắc, đối với ông loại người tồn tại hành vi coi thường gia chủ này có chút bất mãn. Nhưng Nhạc Đông Bắc lại không thèm để ý chút nào, ông ta dùng ánh mắt gần như si mê nhìn cái bình máu trong hộp, ngực phập phồng kịch liệt, kích động đến suýt nữa không thở nổi. Sau một lát, ông ta mới thoáng ổn định một tí, dùng ngón tay mập mập của mình vuốt nhẹ vách hộp thủy tinh, đầy thôn thức nói: “Bình máu, thật là bình máu! Tôi nhiều năm nghiên cứu như vậy, rốt cuộc kiểm chứng đến vật thật rồi!”

Nói xong câu đó, ông ta ngẩng đầu lên đảo mắt nhìn đám người La Phi, đúng là khuôn mặt xúc động tang thương, khóe mắt thậm chí còn xuất hiện nước mắt lưng tròng.

Trong lòng La Phi bỗng dưng ngăn ra, biểu hiện đối phương như vậy ít nhiều có chút ngoài dự liệu của anh. Chu Lập Vĩ và Chu Hiểu Hoa cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc, định ý tần đi không ít.

“Nó thật là đã vỡ. Hóa ra nó ở ngay Long Châu! Chẳng trách gặp phải ác ma ở Long Châu! Thế nhưng, trong này vốn là chứa cái gì đây?” Nhạc Đông Bắc lúc nói một câu cuối cùng, vốn là kích động trở thành mê hoặc sâu đậm cùng tiều nuối.

Chu Hiểu Hoa liếc mắt nhìn La Phi, không biết có nên đem thành quả nghiên cứu của mình nói cho đối phương biết hay không.

Nhạc Đông Bắc chộp được chi tiết này, lập tức ngạc nhiên kêu lên: “Ông biết đáp án! Xin ông mau nói cho tôi biết!”

Thấy Chu Hiểu Hoa vẫn đang nhủ mảy may do dự, Nhạc Đông Bắc sùng sộ lên, có ngôn từ chấn động mà nói: “Ông nên nói cho tôi biết! Chúng ta đều là học giả, chúng ta cùng nhau tháo ra một bí mật, lúc này, ông không nên có bất kỳ giấu diếm!”

Chu Hiểu Hoa khẽ cười một cái, hiển nhiên đối với thân phận “Học giả” của Nhạc Đông Bắc rất không đồng ý.

La Phi xuất phát từ cân nhắc nào đó, gạt đầu với Chu Hiểu Hoa, Chu Hiểu Hoa lúc này mới đem bí mật liên quan bình máu hướng Nhạc Đông Bắc nói một lần.

Nhạc Đông Bắc trợn to hai mắt nghe xong kỹ càng, hưng phấn mà khen: “Đúng vậy! Là như vậy! Vô cùng hợp lý! Cùng tư liệu tôi nắm giữ không hề bất đồng, chẳng trách trong ghi chép người Miến Điện lại gọi nó là 'Bình máu', hầu như không tìm được tên gọi nào thích hợp hơn so với tên gọi này!”

Ông ta đem hai tay chuyển động mà chà xát qua lại đến mấy lần, sau đó lại quay đầu nhìn về phía La Phi: “Bình máu kia tại sao lại xuất hiện ở Long Châu? Cảnh sát La, vấn đề này có lẽ cho anh một vòng trả lời tôi đi.”

La Phi bất động thanh sắc gạt đầu, tiếp đó bắt đầu giải thích trước sau quá trình bình máu xuất hiện. Trong quá trình này, anh luôn nhìn chăm chăm hai mắt Nhạc Đông Bắc, đối phương có bất kỳ tâm lý nhỏ chấn động đều khó có thể mà chạy thoát khỏi ánh mắt nhạy cảm của La Phi.

Nhạc Đông Bắc không có kỳ chút nào mà cùng La Phi nhìn nhau, trong ánh mắt ông ta nhúc nhích có tàn dư tình hình thực tế, ngoại trừ hưng phấn, còn

là phản khởi. La Phi vừa hoàn tất giải thích, ông ta đã cấp bách không ngần ngại bắt đầu phát biểu quan điểm của mình: “Đúng vậy, như thế mà nói, hết thảy đều có thể nói thông suốt. Hiện tại khẳng định các người rất mê muội? Ha ha, tôi có thể giải đáp tất cả vấn đề cho các người!”

Nhìn bộ dạng kia của ông ta cân xứng Trương Dương*, Chu Lập Vĩ và Chu Hiểu Hoa mặt cũng cau mày lên, La Phi nhưng chỉ là nhàn nhạt cười một tiếng: “Vậy thì mời ông nói xem.”

Cho dù không có La Phi mời, Nhạc Đông Bắc cũng không cách nào dừng lại miệng của mình.

“Sự tình đã rất rõ ràng. Năm đó Cáp ma tộc, quân Thanh cùng với người Miến Điện hợp mưu giết chết Lý Định Quốc. Do sợ hãi sức mạnh ác ma kinh khủng của Lý Định Quốc, chủ tể Cáp ma tộc đem máu Lý Định Quốc phong ấn trong bình máu, khiến cho vĩnh viễn không cách nào siêu thoát. Mà người trẻ tuổi kia, cậu ấy dưới sự chỉ điểm của tôi tìm được cái bình máu kia rồi, cũng đem nó bán ở Long Châu. Mà đánh vỡ bình máu, người đó, lại là cậu, cảnh sát La! Đây thật là ngoài dự liệu của tôi. Cậu khẳng định lúc đó không có ý thức được mình làm cái gì, cậu mở ra cái bình Pandora! Cậu thả ác ma ra! Sức mạnh tà ác bị phong ấn nhiều năm phục sinh, Long Châu vì vậy mà gặp kiếp nạn! Ha ha, thật thú vị, cậu còn đang truy tìm hung thủ, nhưng người khởi xướng lại chính là cậu!” Nhạc Đông Bắc nói một hơi chính là lời nói kể trên, nói đến chỗ đắc ý sau cùng, nhìn còn có hơi chút hả hê, cười quái dị hai tiếng.

La Phi mặt không thay đổi nhìn đối phương biểu diễn, những lời nói bịp bợm không chút kiêng kỵ kia hình như cũng không khiến cho anh không vui. Một bên hai người họ Chu nhưng sớm đã đối xử lạnh nhạt với Nhạc Đông Bắc.

“Bộ dạng các người không tin lời tôi nói, phải không?” Nhạc Đông Bắc đã sớm nhìn quen thái độ lạnh nhạt tương tự, mà hôm nay, ông ta lại có đầy đủ lý do phải một thanh phần kích. Nhạc Đông Bắc làm bộ ho khan hai tiếng, to giọng nói, “Các người tự xưng mình là nhà khoa học, đương nhiên không muốn tiếp thu quan điểm của tôi. Nhưng mà các người có thể đưa ra một lời giải thích tốt hơn sao? Về sự kiện quý dị ở Long Châu, về cái bình máu kia! Ha ha, căn bản là các người không có manh mối! Sự thực đang từng bước từng bước nghiệm chứng lý thuyết của tôi. Nếu như trước đây các người những người nhỏ nhen này không tiếp thu quan điểm của tôi, như vậy hiện tại, các người là không dám thừa nhận quan điểm của tôi. Bởi vì các người thua ở trước mặt của tôi. Buồn cười, các người được xưng là những người bảo vệ của chân lý, nhưng ngay cả dũng khí nhìn thẳng vào sự thật cũng không có.”

“Sự thật? Tôi ngược lại thật ra cảm thấy đây càng giống như là có một số người gắng sức tiến hành một trò lừa bịp, hoặc là nói, một hồi âm mưu.” Chu Lập Vĩ lúc này rốt cục không nhịn được, nghiêm túc bác bỏ nói.

“Ông là nói tôi có thể giờ trò?” Nhạc Đông Bắc xem ra bị chọc giận, gân xanh trên trán nổi lên, “Tôi là một học giả, tôi có thái độ nghiêm cẩn nghiên cứu học vấn! Tôi nói ra bất kỳ một câu nói, đều là lấy tư liệu lịch sử hoặc là dựa vào sự thật. Ông nói như vậy, đối với tôi hoàn toàn là một loại công kích nhân sinh! Lừa bịp? ư mưu? Đây sợ là chỉ với những người thờ phụng những thứ khoa học này vô điều kiện mới có thể thường dùng thủ đoạn khiến người ta chán ghét chứ?”

“Được rồi, bây giờ không phải là thời điểm công kích lẫn nhau.” La Phi vung tay một chút, quyết đoán mà đề kêu tạm ngưng cái cục diện giương đông kích tây này, tiếp đó anh đem đề tài một lần nữa dẫn ngay hướng đường mình quan tâm: “Cái cậu thanh niên trẻ đi tìm bình máu kia, đến tột cùng thân phận cậu ta là gì, lại ôm mục đích thế nào?”

“Tôi đã nói qua một lần, tôi đối với cậu ấy cũng không hề biết, chúng tôi chỉ là thông qua internet mà biết nhau.” Nhạc Đông Bắc bĩu môi, tựa hồ đó cũng không phải là cái vấn đề quan trọng gì, “Cậu ấy tin tưởng lý luận của tôi, có kỹ năng sinh tồn xuất sắc trong rừng, đối với bí mật bình máu đầy lòng hiếu kỳ, với tôi mà nói này như vậy là đủ rồi. Thân phận của cậu ấy, tôi đoán cậu ta là nhà thám hiểm? Mục đích, hiện tại xem ra, hình như cậu ấy chính là hướng về phía tiền đi.”

“Lẽ nào cậu ta ngay cả tên cũng không có để lại sao?”

“Thật ra tôi có hỏi qua cậu ấy, câu trả lời của cậu ấy lúc đó tương đối kỳ quái.” Nhạc Đông Bắc nhớ ra cái gì đó, lấy tay gãi gãi cái đầu nhăn bóng của mình.

La Phi lập tức truy hỏi: “Cậu ta là trả lời như thế nào?”

“Cậu ấy nói tám chữ: 'Trong Bách gia tính*, đứng hàng thứ Chu.'” Nói đến đây, Nhạc Đông Bắc giương mắt nhìn Chu Lập Vĩ, không có ý tốt khiêu khích một câu, “Đại giáo sư Chu, cậu ấy và ông cũng có lẽ là người trong tộc đấy.”

Chu Lập Vĩ bất ngờ ngẩn người: “Cậu ta nói cậu ta cũng họ Chu?” Khiêu khích của Nhạc Đông Bắc hình như có hiệu quả, ánh mắt của ông có vẻ có chút mê hoặc.

La Phi cũng hơi nhíu mày, thấp giọng trầm ngâm: “Trong Bách gia tính, đứng hàng thứ Chu?” Những lời này nghe có chút lạ, anh nỗ lực phỏng đoán tâm tình người nói chuyện lúc đó cũng ẩn ẩn, nhưng tạm thời cũng sờ không ra đầu mối gì, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục truy hỏi, “Chỉ là câu này sao? Trên dưới không có cái chữ nào khác?”

“Không có.” Nhạc Đông Bắc lắc cái đầu tròn của ông ta, “Thật ra, chúng tôi trên thực tế chỉ gặp mặt qua một lần. Hơn nữa phần lớn thời gian chúng tôi đều đang thảo luận nghiên cứu liên quan đối với Lý Định Quốc. Chúng tôi trò chuyện đặc biệt ân ý, căn bản không rành cổ kỹ đề tài nhàm chán của những việc khác.”

“Thảo luận?” La Phi nhảy bén bắt được từ ngữ mấu chốt trong đó, “Đúng là cậu ta ban đầu đối với Lý Định Quốc vốn cũng có nghiên cứu?”

“Đúng vậy. Chẳng qua cậu ấy trước khi nghiên cứu trên cơ bản chỉ là ở mặt ngoài.” Nói đến cái đề tài này, trên mặt Nhạc Đông Bắc không che giấu

được thần sắc đặc ý, “Có thể tưởng tượng, khi cậu ấy ở trên web thấy những lý luận sâu sắc và bí ẩn của tôi, phải có một loại tâm tình rung động như thế nào! Cho nên cậu ấy lập tức lấy được liên lạc cùng tôi.”

“Ông thật sự tin tưởng lý luận của ông?” La Phi cũng không che giấu nghi vấn của mình. Cho dù hiện đang phát sinh rất nhiều chuyện sự kiện khó mà giải thích, nghe Nhạc Đông Bắc nói những lời này nhưng rất hoang đường. Như vậy, trước đó, cũng đã có người tiếp thu thuyết pháp về “Ác ma” của ông ta sao?

“Đương nhiên!” Nhạc Đông Bắc tròn tròn hai mắt, “Cậu ấy lúc gần đi còn mang theo một quyển văn chuyên đề học thuật của tôi.”

“A? Văn chuyên đề học thuật? Tôi có thể xem không?” La Phi liếc mắt nhìn Nhạc Đông Bắc hơi có chút kỳ quái, với tính cách của ông ta, vật như vậy có lẽ đã sớm lấy ra khoe khoang rồi.

Nhạc Đông Bắc bước chân đi qua đi lại chốc lát, sau đó từ trong cặp lấy ra một bản đóng sách sơ sài, đưa tới trong tay La Phi: “Chính là cái này, cậu xem đi.”

Tất cả nội dung đều in trên một xấp giấy a4 ở đây, ước chừng có hai mươi, ba mươi trang dày. Trang đầu dùng kiểu chữ cỡ lớn làm ra một cái bìa mặt đơn giản, trên đó viết phụ đề chính tác phẩm:

“Giải đáp bí ẩn sức mạnh ác ma - phân tích nhân vật Lý Định Quốc cuối nhà Minh.”

“Sức mạnh ác ma?” La Phi khẽ lẩm bẩm, giơ tay lên lật ra trang bìa trong.

‘Sức mạnh ác ma’ đến tột cùng là cái gì? Đằng sau chiến sự huy hoàng của Lý Định Quốc và thất bại quân cơ, đến cùng cất giấu dạng bí mật gì? Những thứ sắp sửa tham khảo này đều là nội dung nguyên văn.”

Xem xong đoạn lời tựa này, La Phi thoáng dừng lại một chút, sắp xếp lại suy nghĩ của mình, sau đó anh hỏi một vấn đề: “Người Miến Điện làm sao sẽ tham dự vào trong chuyện này? Lúc đó Vĩnh Lịch Đế không phải là còn trốn ở Miến Điện sao?”

“Người Miến Điện trên thực tế là đem giam lỏng Vĩnh Lịch Đế. Bọn họ bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi sức mạnh quân Thanh, thậm chí còn nghĩ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, cướp đoạt quân mã Lý Định Quốc. Kết quả Lý Định Quốc giận dữ, chinh đồn hàng ngũ, tiến hành mệnh lệnh phản kích. Theo tài liệu lịch sử quân chủ lực Miến Điện, nói có ‘Mấy chục vạn quân’, ở bờ sông bên kia bày trận, chuẩn bị nghênh chiến. Quân Lý Định Quốc tấn công qua sông, chỉ có một trăm kỵ binh liền đánh tan quân Miến Điện, sau đó thuận thế đánh lên, quân Miến Điện chết và bị thương đã hơn vạn người. Quan viên Miến Điện cuối cùng mang Vĩnh Lịch Đế ra, mới bắt buộc Lý Định Quốc lui binh. Trải qua chiến dịch này, người Miến Điện đối với Lý Định Quốc sợ như ma linh, có người nói đứa trẻ nhỏ Miến Điện nghe tên Lý Định Quốc, cũng không dám lớn tiếng khóc. Mà xưa nay Lý Định Quốc thủ đoạn độc ác, người Miến Điện đương nhiên coi đó là đại họa trong đầu. Cậu mới vừa nói qua, người mua cái bình máu kia chính là người Miến Điện? Hẳn nhất định là hậu duệ của dân bản xứ vùng biên giới, sợ binh máu vỡ tan, ác ma sống lại. Có thể thấy được Lý Định Quốc tạo cho bọn họ sợ hãi đến bây giờ cũng không tiêu trừ!”

Chu Hiểu Hoa đối với lịch sử cũng có làm nghiên cứu, lúc này ở một bên khẽ gật đầu. Chuyện tình Lý Định Quốc đánh bại quân Miến Điện, ở trên chính sử quả thật cũng có chỗ ghi chép.

La Phi một bên nghe Nhạc Đông Bắc giải thích, một bên lật xem nội dung phía sau bản thảo sách. Bất quá anh rất nhanh phát hiện hơn hai mươi trang sách này chỉ là đối với lời tựa mở rộng tự thuật mà thôi. Anh thất vọng đóng lại bản thảo sách, nhẹ nhàng lấy tay mà vỗ vỗ bìa mặt: “Ông cuối cùng ở đây nói lên hai vấn đề của lời tựa, hình như cũng không có cho ra giải đáp.”

“Bởi vì hiện tại tôi cũng không biết đáp án.” Nhạc Đông Bắc có vẻ hơi có chút xấu hổ, “Làm một học giả, thứ như vậy quả thật có chút không lấy ra được...”

“Tôi ngược lại nghĩ vấn đề ở chỗ, chuyện như vậy cũng sẽ có đáp án sao?” Chu Lập Vĩ lãnh đạm mà nói một câu.

“Đương nhiên là có.” Nhạc Đông Bắc không chút nào tỏ ra yếu kém mà lớn tiếng trả lời, “Hơn nữa hiện tại đã có người biết đáp án!”

La Phi lập tức hiểu ý tứ của Nhạc Đông Bắc: “Ông nói cậu thanh niên trẻ kia sao?”

Nhạc Đông Bắc gật đầu, vẻ mặt đột nhiên trở nên rất uể oải: “Chỉ tiếc ác ma đã khống chế cậu ấy, cậu ấy không bao giờ có thể đem chuyện mình biết nói ra nữa.”

La Phi khẽ lấy tay sờ vào cằm mình. Kể từ khi vui đầu vào cái chuyện quái dị này, anh đã chừng mấy ngày chưa từng có cạo râu. Gốc râu mép dày lại đâm vào đầu ngón tay, mang đến một loại cảm giác gai nhọn đâm nhẹ, La Phi nghĩ điều này giống như giúp mình cải thiện tính tự duy nhạy bén.

“Cậu ta rốt cuộc là ai? Sau khi tiến vào rừng rậm, cậu ta lại gặp phải cái chuyện như thế nào?” La Phi tự nói khẽ. Tuy rằng cả sự kiện vẫn một đoàn sương mù, nhưng người thanh niên trẻ tuổi có chút hành vi chắc chắn đưa đến phản ứng ảnh hưởng quan trọng. Thật ra La Phi sớm đã đem việc điều tra cất vào điểm tập trung ở trên cái người bệnh nhân thần bí này. Chính là xuất phát từ mục đích điều tra thân phận của cậu ta, La Phi để cho Lưu Văn ở trên internet phát bản tin và ảnh chụp liên quan, Nhạc Đông Bắc tiếp theo đến, đồng thời ném ra một đồng lớn lý luận làm cho người ta trở mắt ghen lời. Sau khi ở đây đánh một vòng, dường như tất cả lại trở về điểm xuất phát ngày hôm qua.

“Đây là vấn đề chúng ta đều quan tâm.” Nhạc Đông Bắc tròn to hai mắt, lóe ra ánh sáng phấn khích khác thường, “Chân tướng, chân tướng liền giấu ở trong đó, chúng ta phải truy tìm đến cùng. Cảnh sát La, mục đích của cậu chính là vạch trần bí mật ẩn giấu, mà tôi, thì có thể hoàn thành được cái phần tác phẩm học thuật này, về phần hai người nhà khoa học các người, khả khả, các người nhưng thật ra là thu hoạch lớn nhất đấy, bởi vì điều này sắp giúp

các người xây dựng lại một quan niệm chân lý chính xác.”

”Truy tìm đến cùng?” La Phi từ trong thần thái của ông ta cảm giác được gì đó, lập tức ngừng đầu nhìn Nhạc Đông Bắc, “Ông đã có kế hoạch gì?”

”Đúng vậy. Kế hoạch! Lúc cậu nói cho tôi biết bình máu xuất hiện ở Long Châu, thì tôi đã có kế hoạch!” Nhạc Đông Bắc đắc ý hai tay xoa vào nhau, “Tôi sẽ đi vào rừng, một lần nữa tìm hiểu lộ trình chàng trai trẻ tuổi kia đi qua. Tôi đối với hành tung mỗi một bước của cậu ấy đều rõ như lòng bàn tay, bởi vì cậu ấy chính là dựa theo chỉ dẫn của tôi tiến về phía trước. Có thể tưởng tượng, hành trình lần này với tôi mà nói có nhiều trắc trở, thậm chí là vô cùng nguy hiểm, nhưng tôi dứt khoát phải đi làm như vậy! Tình cảnh bí hiểm của cậu thanh niên trẻ đã đúng là có thể xác minh tính chính xác trong lý luận của tôi! Hiện tại, tất cả bí mật liên giấu ở khung cảnh bên trong rừng rậm kia, chờ tôi đi giải đáp.”

La Phi kinh ngạc nhìn ông ta, không nghĩ tới cái người mập này ngay cả đi bộ cũng sẽ thờ hớn hớn, lại có quyết tâm muốn tiến lên phía trước đi một chuyến hành trình rừng rậm gian nan như vậy. Ngay sau đó lời nói ra, lại càng ngoài dự liệu của La Phi.

”Cảnh sát La, hai vị nhà khoa học. Bây giờ tôi mời các người cùng tham gia chuyến hành trình thú vị này.” Ánh mắt Nhạc Đông Bắc lóe sáng lần lượt đảo qua theo trên thân ba người.

Lời mời này quá mức đột ngột, ba người La Phi nhin không được phút chốc đều ngẩn người. Sau đó La Phi nở nụ cười, hỏi lại: “Tại sao lại muốn mời chúng tôi?”

”Nhiều người mà, có thể thêm một chút can đảm.” Nhạc Đông Bắc giống như là trêu chọc mà nói một câu, nhưng mà ông ta lập tức lại nghiêm mặt nói, “Quan điểm chúng ta tin tưởng có chênh lệch rất lớn, nhưng đều có đủ năng lực phân tích cùng quan sát xuất sắc, lại có sở trường. Tôi sẽ cần sự trợ giúp của các người.”

”Được! Tôi đây liền đi theo ông một chuyến.” La Phi xưa nay hành sự quyết đoán, sau một chút suy tư, liền quyết định, tiếp đó anh quay đầu nhìn về phía Chu Lập Vĩ và Chu Hiểu Hoa, hỏi, “Hai người các người thì sao?”

Chu Hiểu Hoa lắc đầu trước tiên, “Tôi sẽ không đi. Công việc của tôi xưa nay đều chỉ ở văn phòng cùng Đồ Thư Quán tiến hành bên trong, khám tra hiện trường, đó là chuyện của ngành khảo cổ.”

Chu Lập Vĩ lại im lặng, ba người trong phòng ánh mắt lúc này đều tập trung ở trên người của ông.

Dường như trải qua một phen cân nhắc cẩn thận, Chu Lập Vĩ rốt cuộc đã mở miệng.

”Được rồi. Tôi cũng tham gia. Có điều cái này cũng không đại biểu tôi tán đồng quan điểm của ông. Trái lại vừa may, tôi là cần khoa học lật gạt bỏ lời lẽ sai trái của ông.” Sau khi dừng một chút, ông lại bổ sung: “Tinh thần tìm kiếm của ông ngược lại khiến người ta tôn trọng, vào lúc này, tôi với tư cách một phương đại biểu khoa học, tựa hồ cũng không nên chấp nhận lùi bước.”

”Tốt.” Nhạc Đông Bắc mỉm cười một cái đối với biểu hiện của Chu Lập Vĩ bày tỏ hoan nghênh, “Bản đồ đường đi tôi đã trù tính tốt. Chúng ta phân công nhau chuẩn bị một chút, một tuần lễ sau xuất phát!”

*Chú thích:

+ Trương Dương: Đại diện cho sức sống, cũng đại diện cho suy nghĩ tích cực dám nghĩ dám làm. Trương Dương cũng là chỉ một người không có lòng dạ, làm việc loay hoay giống trống khua chiêng.

+ Bách gia tính: Bách gia tính (nghĩa là họ của trăm nhà) là một văn bản ghi lại các họ phổ biến của người Trung Quốc. Văn bản này được soạn vào đầu thời Bắc Tống. Ban đầu danh sách có 411 họ, sau đó tăng lên 504 họ, gồm 444 họ đơn (chỉ gồm một chữ, ví dụ Triệu, Hồ,...) và 60 họ kép (gồm hai chữ, ví dụ Tư Mã, Gia Cát,...). Hiện nay có khoảng 800 họ phát sinh từ văn bản gốc này. (Theo Wiki)

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Nước Mắt Thần Mưa

Tỉ mỉ quan sát bản đồ Trung Quốc, ở khu vực phía cực nam tỉnh Vân Nam, khoảng 21 độ vĩ bắc, tọa độ 100 độ kinh đông, có một góc nhỏ nhô ra hướng nam. Theo trên hành chính nói, cái địa khu này chính là chịu sự quản lý của tỉnh Vân Nam, châu tự trị Tây Song Bản Nạp huyện Mãnh Lạp.

Huyện Mãnh Lạp trừ tổng thể bên ngoài lãnh thổ phía bắc nối liền Trung Quốc, sát phía tây là Miến Điện, phía đông và nam thì giáp với Lào, gần đây có tên gọi là “Lục địa bán đảo”, là thông hướng tự do phát triển đường giao thông quốc tế Đông Dương, là một loại quốc gia mở cửa bốn cảng.

Mãnh Lạp, ý là vùng đất của trà, Lạp tức là trà. Trà Phổ Nhĩ được trồng trong núi Ngũ Đại sơn trà - Mạn Sái, Mạn Trang, Dị Võ, Cách Đăng, Ý Bang, đều ở trong huyện Mãnh Lạp.

Tây Song Bản Nạp là danh lam thắng cảnh du lịch nổi tiếng, Trung Quốc có những khu rừng mưa nhiệt đới nguyên thủy được bảo tồn tốt nhất. Mà những rừng mưa này 60% trở lên lại nằm ở lãnh thổ huyện Mãnh Lạp. Rừng mưa nhiệt đới Mãnh Lạp cấu thành bởi hơn bốn nghìn loài thực vật bậc cao, bên trong rừng lại có hơn bốn nghìn chủng loài chim sinh sống, hơn năm trăm loài động vật có xương sống ở trên cạn.

Có thể nói, nơi này phát triển sức sống vô tận, đương nhiên, ở đây cũng cất giấu rất nhiều bí mật không muốn người biết.

La Phi, Chu Lập Vĩ và Nhạc Đông Bắc đi tới huyện Mãnh Lạp.

Ba người này dĩ nhiên không phải đến du lịch, bọn họ xuất phát từ thị trấn Mãnh Lạp, chọn một khách du lịch thông thường căn bản sẽ không hỏi thăm tuyến đường gian nan, đi hướng về phía tây biên giới Miến Điện.

Đường nhỏ gấp ghe đã không cho xe cộ đi về phía trước, bọn họ cưỡi ngựa, đi chừng nửa ngày, cuối cùng tới cái nơi trong thôn trại gọi là Nĩ Hoành.

Dưới chân núi ở đây có một hòn đập thành thang, xa hơn về phía tây, chính là những ngọn núi liền nhau và rừng mưa rậm rạp.

Trong huyện Mãnh Lạp cư dân phần nhiều là dân tộc thiểu số, thường cư ngụ có dân tộc Thái, Cáp Nê, Dao, Di, và hơn mười dân tộc. Nĩ Hoành. Có lẽ huyện Mãnh Lạp là huyện duy nhất có một người dân tộc Hán làm chủ thôn trại.

Các thôn dân nói tiếng Hán, khởi nguồn sống bằng nghề nông làm nên đồn điền. Bọn họ mặc trang phục tuy rằng cũ kỹ, nhưng rõ ràng là di sản của dân tộc Hán.

Nhạc Đông Bắc từ lâu đã hướng La Phi và Chu Lập Vĩ giới thiệu mô tả tình hình thôn trại này.

”Theo sách sử ghi lại, Lý Định Quốc sau khi chết, không ít tướng sĩ thủ hạ của ông ta bị bức bách bắt đày, đầu hàng quân Thanh. Nhưng bọn họ lại không muốn thật tâm bán mạng vì Thanh triều, tướng lĩnh đầu tiên tiếp cận Ngô Tam Quế xin giúp đỡ, hi vọng trú đóng ở Vân Nam vùng biên giới Miến Điện. Ngô Tam Quế đáp ứng thỉnh cầu của hắn, cư dân trong thôn làng này là dân tộc Hán, chính là hậu duệ của đội quân xin giúp đỡ năm đó.”

Lúc ba người tiến vào thôn trại, sắc trời đã vào xế chiều. Dưới sự hướng dẫn của người dẫn đường, bọn họ đi dọc theo một lòng sông khô cạn hướng về sâu trong trại.

Trong sơn trại cư dân xưa nay có thói quen ngủ sớm thức dậy sớm làm việc, lúc này đã hiếm thấy hoạt động bên ngoài của thôn dân. Chợt có một hai người đàn ông trong thôn cùng đám người La Phi ở trên đường nhỏ gặp nhau, nhưng cũng chỉ là đơn giản nhìn lướt qua, lại liền vội vã tự mình đi.

”Thôn trại này mặc dù là nơi hẻo lánh, nhưng các thôn dân thấy người từ bên ngoài tới hình như ngược lại cũng không thấy kỳ quái?” La Phi hơi có chút kinh ngạc nói.

”Thôn trại này là nơi trú ở của người thám hiểm rừng rậm.” Người dẫn đường đến từ thị trấn Mãnh Lạp giải thích thắc mắc của La Phi, “Bởi vì toàn huyện, thôn trại này gần địa khu rừng rậm nhất. Những khách du lịch ưa thích thách thức và kích thích đều sẽ chọn ở đây làm trung tâm xuất phát hướng về phía rừng rậm, đồng thời thuê thôn dân làm người dẫn đường. Người như thế mặc dù không nhiều lắm, nhưng hằng năm luôn có vài nhóm như vậy, cho nên bọn họ cũng không cảm thấy kinh ngạc lắm, Các người cũng không phải là muốn đến rừng rậm thám hiểm sao?”

Ba người La Phi nhìn lẫn nhau, tuy rằng cũng không có ai nói cho người dẫn đường biết mục đích của họ, nhưng trong lòng mỗi người có cảm khái. Lại nói tiếp, bọn họ cũng xác thực có thể coi như là nhà thám hiểm, chỉ là bọn họ đối mặt đoạn hiểm trình này cũng vượt quá sự tưởng tượng của mọi người.

Trại Nĩ Hoành quy mô không tính là quá nhỏ, trong ngoài cũng có mấy trăm hộ. Đi tới vị trí trung tâm trại, người dẫn đường chỉ vào mấy gian gạch đất xây lên phòng ốc cách đó không xa nói: “Chủ mảnh gian nhà này họ Vương. Trong nhà ông ấy có phòng trống, người cũng thành thật, khách từ bên ngoài đến thông thường đều ở lại nhà ông ấy.”

Lão Vương năm nay sắp sáu mươi, là một người đơn thân. Năm trước bạn già mất, hai người con gái đều đi mưu sinh ở thị trấn. Nhìn thấy người lạ, ông dường như nói năng vụng về. Sau khi đem đám người La Phi dẫn tới nhà kẻ*, ông ấy và người dẫn đường nói vài câu đơn giản, liền rời đi vì bận chuyện của mình.

”Ngủ lại một ngày mỗi người là mười nhân dân tệ. Thức ăn mỗi ngày cũng là mười nhân dân tệ, nhưng mà trưa mai không cung cấp bữa trưa.” Người dẫn đường đem ý tứ của lão Vương chuyển đạt cho đám người La Phi.

”Vì sao không cung cấp bữa trưa?” Nhạc Đông Bắc đối với cái tình huống này hình như không hài lòng lắm, ngóc đầu tròn hỏi, “Có phải đòi thêm tiền hay không?”

”Không phải là vấn đề tiền.” Người dẫn đường cười theo giải thích, “Ngày mai trong trại phải cử hành nghi thức, đi miếu Long Vương tế bái thần mưa.”

”Tế bái thần mưa?” La Phi lập tức nhớ tới cái lòng sông khô cạn trong trại, “Nơi này đã rất lâu không có mưa sao?”

”Gần một tháng rồi.” Người dẫn đường bắt đầu gật đầu nói, “Ồ mùa này, đúng thật là muốn chết rồi. Trời lại không mưa, khẩu phần lương thực người cả thôn cuối năm coi như treo.”

Đây cũng đích thực là tình hình thực tế, Nhạc Đông Bắc tự biết cũng không có thể tiếp tục làm khó dễ, không thể làm gì khác hơn là phần nộ mà nuốt hớp nước miếng, nhắm phía người hướng dẫn phát tay một cái: “Được rồi được rồi, vậy chúng tôi liền tự mình giải quyết. Có điều cơm tối hôm nay nên mau mau chuẩn bị tốt, cậu đi thúc giục một chút.”

Người dẫn đường luôn miệng đáp ứng, quay người lại rời khỏi phòng.

Nhạc Đông Bắc một thân ngã nằm ở trên giường ghép trong phòng, cái bụng cao lên, thở ra một hơi dài, nhắm mắt lại cảm khái: “Ôi, hôm nay thật đúng là một chết tôi.”

“Nhiều đây đã một mối?” Chu Lập Vi khẽ cười một tiếng, “Nếu vào rừng rậm ông sẽ làm sao bây giờ?”

“Yên tâm đi, tôi sẽ không thua ông.” Nhạc Đông Bắc âm dương quái diệu* mà đáp lại, không biết là do một mối hay là muốn tỏ ra với Chu Lập Vi câu nói mới vừa rồi kia xem thường, ông ta ngay cả mí mắt cũng lười giờ lên động một cái.

La Phi không tham gia tranh cãi của hai người, anh theo thói quen quan sát xung quanh căn phòng nhỏ này. Gian phòng diện tích lớn ước chừng chỉ có mười lăm mét vuông, trình bày cực kỳ đơn giản, chỉ ở đầu phía tây chỗ dựa vào tường có một loạt giường ghép, trừ cái đó ra, đến ngay cả cái bàn cũng không có.

Khoảng chừng sau hai mươi phút, người dẫn đường đến báo cho biết cơm tối đã chuẩn bị xong. Bốn ba một ngày, ba người đã sớm bụng đói cồn cào, lập tức theo người dẫn đường hướng đi về phía bên cạnh nhà chính.

Vừa vào nhà chính, liền ngửi thấy một trận mùi thơm mê người, càng thêm câu dẫn con sâu đói bụng của ba người, chỉ thấy ngay giữa phòng trên bàn cơm bày ra mấy cái chén, món chính trong chén cũng là mấy miếng thức ăn màu trắng cắt thành hình thoi, giống như là bỏ thêm miếng thịt, trứng gà, các loại rau dưa phối liệu xào chế mà thành.

“Đây là cái gì?” La Phi chưa ăn qua đồ ăn như vậy. Đối với thứ mình không biết, anh bao giờ cũng vui lòng mở miệng hỏi.

Lão Vương vẫn là một khúc gỗ không nói, người dẫn đường nhanh chóng trả lời: “Đây là đặc sản huyện Mãnh Lạp chúng tôi, xào môi khối. Môi khối dùng gạo làm thành, nhẵn nhụi, ngon miệng. Nó còn có một cái tên, gọi là 'Đại cứu giá'?”

“Đại cứu giá?” Chu Lập Vi hiểu kỳ chẳng hề tính toán nhiều, nghe thấy cái tên kỳ cục, cũng nhin không được hỏi, “Cái này có cách nói gì sao?”

Người dẫn đường sớm đã dự bị tốt câu hỏi như vậy của đối phương, hàm xúc ý tứ hơi có chút khoe khoang mà dâng lên giải đáp: “Nơi này có một truyền thuyết. Năm đó triều Nam Minh, Vĩnh Lịch Đế bị Ngô Tam Quế truy đuổi, chạy trốn tới Mãnh Lạp, vừa mệt vừa đói. Đại tướng Nam Minh là Lý Định Quốc liền ra lệnh thôn dân địa phương xào một chén môi khối cho ông ta ăn. Vĩnh Lịch Đế ăn khen không dứt miệng, nói: 'Xào môi khối đại giá cứu trầm.' Từ đó về sau xào môi khối liền có một cái tên, gọi là đại cứu giá.”

Ba người đều sùng sốt, bỗng nhiên nghe được cái tên “Lý Định Quốc”, nguyên là tên gọi trong truyền thuyết tựa hồ cũng mang theo một loại không khí thần bí khó mà buông lỏng.

La Phi nhớ tới điều gì, từ trong túi xách mang bên mình lấy ra một tấm hình đưa cho lão Vương: “Ông nhìn một chút, có thấy qua người trong hình này hay chưa?”

Lão Vương nhận lấy tấm hình, tỉ mỉ quan sát một lúc lâu, cuối cùng mở miệng nói: “Cậu ta từng ở qua chỗ này của tôi, đi cũng gần được một năm.”

Người đàn ông trong hình dĩ nhiên chính là người thanh niên trẻ trong bệnh viện tâm thần Côn Minh kia. Nhạc Đông Bắc loáng một tia đắc ý nổi lên suy nghĩ: “Tôi nói không sai chứ? Trạm dừng chân đầu tiên của cậu ấy chắc chắn cũng là thôn trại này, cậu ấy là nghe theo chỉ điểm của tôi mà đi.”

La Phi rất bình tĩnh, tiếp tục truy hỏi: “Cậu ta ở bao lâu?”

“Hai ngày. Cậu ta hỏi thăm đường đi 'Hang kinh khủng', sau đó liền đi.”

“Cậu ta không thuê người dẫn đường sao?”

Lão Vương lắc đầu: “Cậu ta vẫn luôn đi một mình.”

La Phi có chút thất vọng “A” một tiếng. Nếu như cậu ta thuê người dẫn đường, từ trong miệng người dẫn đường kia chắc chắn có thể thu được số lớn thông tin. Nhưng bây giờ con đường này hiển nhiên là đi không thông. Nhưng mà xem ra cậu thanh niên trẻ thật là đi đến “Hang kinh khủng”, bọn họ truy tìm phương hướng cũng không có lệch khỏi quỹ đạo.

Người dẫn đường từ về mặt La Phi bắt được cái gì: “Thế nào, các người cũng cần phải đi 'Hang kinh khủng' sao?”

La Phi không đáp hồi lại: “Cậu biết hang kinh khủng?”

“Biết thì biết, nhưng không đi qua. Người của mảy đời Cáp ma tộc ở tại vùng phụ cận kia. Chỗ đó quá sâu, người bình thường vào không được. Bất quá Cáp ma tộc và trại phải có chút qua lại. Lão Vương, ông nói nghe một chút?” Người dẫn đường đem lời đầu chuyện cho lão Vương.

Lão Vương trầm giọng trả lời một câu: “Nơi đó, bây giờ không nên đến thì tốt hơn.”

Ai cũng nghe ra được lời lão Vương nói có một nửa ẩn giấu, La Phi lập tức truy hỏi: “Vì sao?”

”Nơi đó hiện tại không yên ổn, nửa năm gần đây, có không ít người trong tộc cùng chạy trốn. Bọn họ nói ác ma đã trở về.” Lão Vương lúc nói chuyện nhìn chằm chằm ánh mắt của La Phi. Xem ra ông ấy tuy rằng không giỏi cùng người khác giao lưu, nhưng lúc này lại đúng là lo lắng cho an toàn của những người khách.

”Ác ma? Ác ma dạng gì?” Nhạc Đông Bắc ngửi được hương hơi thờ chó săn, hưng phấn mà tiếp cận trước.

Lão Vương lắc đầu: “Đây là bí mật của người Cáp ma tộc.”

”Bí mật?” Nhạc Đông Bắc cười ha ha hai tiếng, lùi thân thể về nói, “Bí mật tồn tại ý nghĩa, chính là chờ bị người tháo mở.”

La Phi quay mặt sang, cùng Chu Lập Vĩ trao đổi một ánh mắt bất đắc dĩ. Mặc kệ bọn họ có nguyện ý tiếp thu hay không, chuyện khắp nơi dường như cũng chứng thực đến cái học thuật hoang đường kia của Nhạc Đông Bắc.

Hang kinh khủng, ác đã trở lại hang kinh khủng!

Xem ra, bọn họ dù thế nào đi nữa đều phải đem đoạn quá trình này điều tra ngọn nguồn!

Ăn xong cơm tối, xem đồng hồ thời gian mới tới bảy giờ. Người dẫn đường ngày mai phải chạy về thị trấn, sớm đi nghỉ ngơi. Đám người La Phi nhưng là thói quen sinh hoạt thành thị, dù cho chặng đường đi mệt mỏi, điểm thời gian này cũng khó mà ngủ. Thừa dịp gió đêm mát mẻ, ba người liền ở trong sân rảnh rỗi ngồi một hồi, lúc đang cảm thấy buồn chán, thì thấy lão Vương thu thập một cái giỏ trúc lớn, xách ở trong tay từ trong nhà đi ra, nhìn dáng dấp giống như phải ra khỏi cửa.

La Phi hỏi thăm vài câu đơn giản, hóa ra trong giỏ kia sắp xếp đồ cúng tế đều là muốn hiến tặng cho thần mưa. Lão Vương sẽ đi miếu Long Vương ngay bây giờ, như thế đồ cúng của ông dâng lên có cơ hội sắp xếp ở vị trí tốt ngay gần thần mưa, đề năm sau có thể được thần mưa phá lệ chiếu cố.

”Cái miếu Long Vương này có xa hay không? Chúng tôi có thể đi xem một chút được không?” La Phi hỏi.

”Địa điểm chính là một dặm rưỡi. Nói đến trong trại, trước đây trại có phần cũng liền cái miếu Long Vương này. Trước kia khách cũng đều đã từng đi xem, bất quá không có vận may tốt như các người, đúng lúc có thể thuận lợi xem cầu mưa.” Lão Vương vừa nói, một bên dừng bước lại ở trong sân, hiển nhiên là chờ đám người La Phi lên đường.

Ba người La Phi lập tức đứng dậy. Chủ nhà và một nhóm khách ra khỏi sân cửa, hướng đi đến phía đầu đông của trại.

Dọc theo đường núi mà đi, nhà ở ven đường thưa dần, tựa hồ đã đến sát ranh giới trại. Mắt thấy càng đi càng nghiêng, trong lòng La Phi đang có chút nghi ngờ, chợt xuất hiện đường nhỏ quẹo thật nhanh, đi qua liền cảm thấy một tâm nhìn rộng, một mảnh đất trống nho nhỏ xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Mảnh đất trống này trên dưới lớn nhỏ khoảng chừng một mẫu*, chắc là đã từng được dày công tu sửa, mặt bên ngoài thậm chí san bằng, cảm giác hơi có phần giống quảng trường. Ở đầu đông quảng trường, mặt quay về hướng nam lưng dựa về hướng bắc, một tòa miếu thờ đang đứng sừng sững.

Miếu thờ tuy rằng không lớn, nhưng trơ trọi mà đứng ở trong đất trống, cũng có thể hiện ra một phen khí thế riêng biệt. Mọi người rất nhanh đi tới phụ cận, đến xem từ kiến trúc phong thái và chất liệu đặc trưng, miếu thờ hẳn là đã có lịch sử không ngắn, chẳng qua do giữ gìn thoải đáng, cũng không có cảm thấy cũ kỹ rách nát.

”Nơi này chính là miếu Long Vương. Nơi trong trại thờ phụng thần bảo hộ.” Thời điểm lão Vương nói câu này, vẻ mặt cực kỳ cung kính thành kính. Sau đó ông thả nhẹ bước chân, dẫn đầu đi vào trong miếu thờ.

La Phi ban đầu cho rằng, trại Ni Hoàn tuy là tương đối hẻo lánh, nhưng cho đến ngày nay, điều mà họ gọi là tế bái thần mưa phần nhiều cũng chính là một loại trình tự trên nghi thức, giúp thôn dân trong khốn cảnh tìm kiếm một chút an ủi tâm hồn mà thôi. Nhưng xem biểu hiện hiện tại của lão Vương, sự tình hình như cũng không đơn giản như vậy.

Tình hình thực tế có lẽ là bị lão Vương lây lan tư tưởng, lúc La Phi tiến vào miếu thờ, trong lòng cũng dâng lên một loại cảm giác nghiêm trang. Lúc này sắc trời đã sớm tối đen, tất cả tia sáng toả ra bên trong miếu thờ là bởi do hai tường minh đăng đứng cạnh bàn thờ toả ra. Miếu thờ đơn độc tối tăm, ánh nến mờ nhạt chập chờn, không khí ít nhiều có chút âm u.

Đã có người nhanh chân đến trước, ở trên bàn thờ đặt vật cúng nhà mình. Bất quá hấp dẫn ánh mắt mọi người đầu tiên, vẫn là tượng thần tôn kính đứng sừng sững sau bàn thờ kia.

Ngoài dự đoán của La Phi, lão Vương vẫn luôn gọi không gian ngôi miếu này là “Miếu Long Vương”, nhưng bên trong miếu thờ cúng tượng thần không phải là Long Vương, khi anh chăm chú nhìn thấy rõ bài vị bên cạnh tượng thần, tuy rằng thần đang ở trong hoàn cảnh trang nghiêm, cũng không nhận được mà khẽ hô một tiếng “Á!”

Không riêng gì La Phi, Chu Lập Vĩ và Nhạc Đông Bắc lúc này cũng há to miệng, một bộ biểu tình kinh ngạc. Nhạc Đông Bắc càng không khống chế được, kêu lên: “Cái gì? Cái này. . . Đây là Lý Định Quốc? !”

Chính xác, ở đó trên bài vị to lớn, chính là rõ ràng viết năm chữ: “Thần mưa Lý Định Quốc” !

Lão Vương cũng không có để ý tới phản ứng khác thường của ba người khách, tự nhiên quỳ mọp xuống đất, sau khi dập đầu ba cái, đứng dậy đem giỏ

tế phẩm cung kính đặt trên bàn thờ, đồng thời đối với đám người La Phi giải thích nói: “Trại chúng tôi là dựa vào ông trời kiếm sống. Thần mưa phù hộ chúng tôi khỏi đói khát có bình an.”

Đầu óc La Phi vùng lên xoay như chong chóng. Căn cứ vào tình hình anh đã biết, cái trại này đều là hậu duệ của thuộc hạ Lý Định Quốc, đem Lý Định Quốc thờ phụng là thần ngược lại cũng không tính là đặc biệt kỳ quái, nhưng có một nghi vấn anh làm thế nào cũng nghĩ không thông.

“Đây là miếu Long Vương, tại sao phải thờ phụng Lý Định Quốc?” La Phi mong đợi lão Vương có thể cho anh một đáp án.

“Ban đầu vốn cũng là thờ phụng Long Vương, nhưng thờ cúng Long Vương làm ăn, cũng không giáng cho trại phúc lành.” Đầu đuôi trong câu chuyện này vốn là một câu chuyện xưa được tương truyền trong trại, lão Vương đương nhiên hiểu, lúc này hướng đám người La Phi nói liên tục.

Vốn là năm đó trước khi Lý Định Quốc bị đánh bại phải vào rừng rậm ở, từng dẫn quân trú đóng ở khu vực Mãnh Lạp. Năm đó khô hạn, thôn trại đứng trước nguy cơ mất mùa. Các thôn dân cả đàn cả lũ đến miếu Long Vương cầu mưa, nhưng tiếp mấy ngày liền, lại vẫn là trời nắng chan chan. Lý Định Quốc vừa đến tuần tra trong thôn trại, biết cái tình hình này, liền đến trong miếu Long Vương mắng to, đại ý là: Ông thân là Long Vương, trông coi mưa xuống, hiện nay hạn hán đã lâu không có mưa, dân chúng chịu khổ, ông thất trách nhiệm, ta thân là tướng quân, nhận trách nhiệm to lớn bảo vệ quốc thái dân an, bây giờ, ta sẽ thay lão Thiên trừng phạt ông!

Sau khi mắng xong, Lý Định Quốc phái người hủy đi tượng thần Long Vương, lại đắp tượng của mình, tự phong “Thần mưa”, sau đó lưu lại một viên đại tướng, để cho hắn mỗi ngày mang theo thôn dân lễ bái “Thần mưa”, đồng thời ở lại nói, nếu như thôn dân thành tâm có thể khiến “Thần mưa” cảm động rơi lệ, thì trời sẽ giáng xuống mưa to.

Các thôn dân lúc đầu trong lòng đều tồn tại nghi ngờ, nhưng lo sợ quân uy của Lý Định Quốc, chỉ có thể làm theo. Kết quả ba ngày liên tục lễ bái, tượng đắp “Thần mưa” Lại có thể thật sự chảy nước mắt. Ban đêm ngày hôm đó, mưa to như trút nước, tình hình hạn hán của thôn trại được giải trừ.

Thôn dân không khỏi cảm tạ rơi nước mắt, từ đó về sau thờ phụng Lý Định Quốc là thần bảo hộ của trại, mấy đời không đổi.

Nghe đoạn truyền thuyết ít được người khác biết đến này, Nhạc Đông Bắc hưng phấn không thôi, luôn miệng cảm khái: “Hủy đi tượng Long Vương, tự phong ‘Thần mưa’, mà tính Lý Định Quốc hiện ra hết không thể nghi ngờ! Thật tốt quá, đoạn việc quan trọng này ghi lại rất có giá trị, thật tốt quá!”

Chu Lập Vĩ thì hoàn toàn là một phen phản ứng khác, ông thấy buồn cười, hỏi lại lão Vương: “Thần mưa rơi lệ, trời giáng mưa to? Điều này có thể sao? Thì thôi cũng là truyền thuyết, lẽ nào bây giờ các người còn tin tưởng những thứ này?”

“Đương nhiên tin tưởng.” Giọng nói lão Vương không lớn, vẫn là một bộ dáng vẻ dửng dưng, nhưng ngữ khí của ông lại kiên định như vậy, không thể cãi lại, “Thay mặt đời đời thôn dân trong trại, mỗi một người đều đã tận mắt thấy thần mưa rơi lệ.”

Đương nhiên, Chu Lập Vĩ lập tức truy hỏi một câu: “Ông cũng đã thấy?”

Lão Vương lặng lẽ gật đầu, vẻ mặt của ông là bình tĩnh như thế, nhìn không ra chút vết tích nói dối nào.

Chu Lập Vĩ khó có thể lý giải mà lắc đầu, sau đó nhìn về phía La Phi, rõ ràng là hỏi quan điểm của đối phương.

La Phi nhưng không có làm bất kỳ biểu hiện chủ quan, anh chỉ là hỏi lại một câu: “Vậy ngày mai, chúng tôi có thể thấy thần mưa rơi lệ sao?”

“Lòng của chúng tôi rất chân thành, hơn nữa chỉ cần là lão tộc trưởng trại làm lễ tế bái, thần mưa từ trước đến nay đều sẽ hiển linh.” Lão Vương mặc dù không có trả lời trực tiếp, nhưng lời nói của ông đã công khai biểu lộ thái độ không có sai lầm.

“Chuyện này thì đơn giản.” Nhạc Đông Bắc ha ha mà cười, “Thật hay giả, ngày mai sẽ có kết quả cuối cùng!”

La Phi không nói gì nữa. Anh kiên quyết không cách nào tiếp thu được cách nói thần mưa hiển linh, nhưng bây giờ nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, ngày mai, toàn bộ sự thật sẽ sáng tỏ.

Lúc thời điểm yên tĩnh ngán ngủ, chợt nghe được tiếng bước chân vang lên từ cửa, lại có một người đi tới trong miếu thờ. Đám người La Phi đều ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ thấy người tới là một thanh niên trẻ hơn hai mươi tuổi, vóc dáng không tính là cao, nhưng thoát nhìn thân thể rất là to lớn.

Cậu thanh niên trẻ hiển nhiên không ngờ rằng trong miếu sẽ có nhiều người như vậy, cậu đầu tiên là sững sờ, lập tức cảnh giác hỏi: “Các người là ai, ở chỗ này làm gì?”

“Đây là khách ở chỗ ta, hôm nay vừa đến.” Lão Vương vội vàng trả lời, xem nét mặt hình như đối với cậu thanh niên này có chút sợ hãi, “Ta tới đặt đồ cúng tế, bọn họ muốn đi theo nhìn một chút.”

“Có gì đáng xem?” Cậu thanh niên trẻ nói năng có phần không khách khí, cậu ta dùng ánh mắt địch ý quét một lần ở trên thân ba người La Phi, sau đó vừa nhìn về phía lão Vương, “Sáng mai sẽ bắt đầu buổi lễ cúng tế, người già lĩnh không phải đã nói sao, trước sáng bình minh không được có ai quấy nhiễu thần mưa!”

“Biết biết.” Lão Vương sợ hãi giải thích, “Không phải hiện tại trời vẫn còn chưa sáng sao? Chúng ta lập tức đi ngay.”

“Ừ.” Cậu thanh niên trẻ ngạo mạn như vậy mà hừ một tiếng, đi lên vào trong vài bước, nhùng nhằng cửa ra. Cậu ta mặc dù không có nói chuyện, nhưng ý tứ đuôi khách đã rất rõ ràng.

Lão Vương tiếp một nụ cười lúng ta lúng túng, sau đó cất bước hướng đi ra ngoài miếu thờ. Ba người La Phi đương nhiên cũng không tiện ở lại, theo lão Vương nối đuôi nhau ra. Nhạc Đông Bắc hình như đối với thái độ của cậu thanh niên kia khá không hài lòng, lúc đi ngang qua bên cạnh đối phương, con ngươi trừng mắt tựa như khiêu khích. Cậu ta chỉ nghiêm mặt, đối với ông ta cũng không thèm nhìn.

”Ai vậy, kiêu ngạo vô lễ như vậy, không hiểu được một chút đạo đãi khách.” Vừa ra cửa miếu, Nhạc Đông Bắc liền không kiềm chế được mà vùng lên lớn tiếng oán giận, hoàn toàn không cần biết người trong miếu có thể nghe hay không.

Về mặt lão Vương lúng túng, hướng về phía Nhạc Đông Bắc liên tục xua tay, sau khi vừa đi ra mấy bước, mới thấp giọng nói: “Cậu ta tên là Tiết Minh Phi, đây là người bên cạnh già lĩnh, không thể đắc tội.”

La Phi nhìn dáng vẻ e dè của lão Vương, mơ hồ nghĩ có chút buồn cười. Bất quá thay đổi suy nghĩ một chút, trong lòng lại thoải mái: Ở nơi hẻo lánh này, địa vị thủ lĩnh thôn trại gần như chính là vua một cõi của địa phương, ở trong trại có uy quyền cao nhất ngược lại cũng bình thường.

Vào thời điểm này trời đã rất tối, chợt có gió nhẹ thổi qua, tuy là giữa hè, nhưng cũng mang theo vài phần cảm giác lạnh lẽo. Trên quảng trường nhỏ, bóng cây lắc lư chập chòn, bầu không khí kì dị, La Phi đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái, không nhìn được đường bước lại, ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía.

”Làm sao vậy?” Chu Lập Vĩ chú ý tới khác thường của La Phi, bất an hỏi.

Lại hướng về phía đông quảng trường, đó là một mảnh rừng mưa rậm rạp. Ở bên trong sẽ cất giấu điều gì đáng sợ hay không đây? La Phi lắc đầu, chính mình cũng nói không nên lời cái nguyên do xảy đến. Lập tức anh lại quay đầu đi, nhìn về phía miếu thờ sau lưng.

Tiết Minh Phi đang một mình đứng ở trước tượng đắp thần mưa. Ánh nến yếu ớt, ở dưới ánh sáng âm trầm, khuôn mặt thần mưa lúc sáng lúc tối, lộ ra một loại dữ tợn không rõ!

Chú thích : + Nhà kẻ: Khu nhà tứ hợp - một hình thức kiến trúc truyền thống của dân tộc Hán, Trung Quốc.

+ âm dương quái điệu: Chỉ tính cách, tâm trạng oán giận, hành động, giọng nói quái gờ không như người bình thường.

+Mẫu: đơn vị đo diện tích, một mẫu bằng khoảng 667 m².

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tái Sinh Đẫm Máu

Để không bỏ sót kỳ cảnh “Thần mưa rơi lệ” trong truyền thuyết này, ba người La Phi ngày thứ hai liền thức dậy thật sớm, theo lão Vương đi tới miếu thờ trước trên quảng trường.

Trên quảng trường đã tụ tập không ít thôn dân, hơn nữa số người còn đang từ từ tăng nhanh. Đứng ở cửa miếu Long Vương là hai người thanh niên trẻ cường tráng giàu kinh nghiệm, ánh mắt ở trong đám người quét tới quét lui, vẻ mặt thật là nghiêm túc.

Thôn dân đã đến đều tự tìm tới vị trí thích hợp, quy quy củ củ đứng ngay ngắn, toàn bộ người trên quảng trường mặc dù không ít, nhưng lại không nghe được một chút tạp âm. Trong lòng La Phi ngấm thấy kì lạ, nhẹ giọng hỏi lão Vương bên người: “Hai người đứng phía trước kia, có người già lĩnh của các người hay không?”

Lão Vương lắc đầu: “Người già lĩnh còn chưa có đến.”

La Phi cười cười: “Vậy bọn họ cũng là người bên cạnh già lĩnh?”

Lão Vương lặng lẽ gật đầu, xem như là trả lời.

Đối với việc người già lĩnh này chưa xuất hiện, La Phi hiện tại đã sinh ra hứng thú nồng hậu. Cho dù thế nào, có thể ở trong thôn trại dựng đứng lên uy nghiêm bậc này, đây tuyệt đối không phải là một người đơn giản.

Thời điểm lúc này trên đất trống đã đứng một hai ngàn người, nhìn như toàn bộ người của thôn trại đều đã đến đông đủ. Ở trên bàn thờ vật tế hiến tâng cho thần mưa xếp đặt chông chắt còn chưa xong, có người dứt khoát liền đặt ở ngoài miếu.

Lại qua một lúc lâu, đoàn người bỗng nhiên xuất hiện một trận nhỏ nhỏ, mọi người đều quay người, nhìn về phía đầu tây quảng trường cùng phương hướng thông nhau của trại. Trong lòng La Phi khẽ động, thầm nghĩ: Đây là người già lĩnh đến.

Quả nhiên, theo ánh mắt của mọi người nhìn, chỉ thấy một người đàn ông đang vòng qua đoàn người, hướng về phương hướng miếu Long Vương đi tới.

Người này nhìn lớn khoảng hơn ba mươi tuổi, tuy là khá gầy, nhưng vóc dáng rất cao, hơn nữa khắp toàn thân lộ ra một loại khí chất dũng mãnh đã mang theo từ lúc mới sinh ra. Chân dài của anh ta bước ra, chỉ chốc lát liền đi tới trước cửa miếu Long Vương, hai người trẻ tuổi kia cung cung kính kính nghênh đón, sau đó đối với anh ta nói chút gì đó.

La Phi đoán không sai, người đàn ông này chính là thủ lĩnh thôn trại Ni Hoành tên là Bạch Kiếm Ác. Hai người trẻ tuổi còn lại là thuộc hạ đứng đầu theo bên mình của anh ta tên là Ngô Quần và Triệu Lập Văn. Lúc này Ngô Quần đang thấp giọng, hơi có chút bất an nói cho anh ta biết: “Thủ lĩnh, Tiết Minh Phi đến bây giờ còn chưa có đến.”

Bạch Kiếm Ác lập tức nhíu mày. Tiết Minh Phi này có thể coi như là trợ thủ đắc lực nhất của anh ta, chuyện phân phó chưa từng có làm chậm trễ qua, chẳng nhẽ hôm nay ở trên người cậu ta xảy ra chuyện gì đó không may? Bạch Kiếm Ác một bên suy nghĩ, một bên vác lên hai tay, ánh mắt như kiếm hướng trong đám người nhanh chóng quét qua.

Ba người xa lạ khí chất đặc biệt lập tức đi vào tầm mắt Bạch Kiếm Ác, anh ta lập tức đoán được, ba người này cũng không phải là khách đến thông thường. Nhất là người đàn ông thanh niên ở giữa kia, tuy rằng vẻ mặt bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại cực kỳ sắc bén, dường như có thể nhìn thấu bất kỳ việc bí mật vậy.

Không do dự, Bạch Kiếm Ác hướng về phía ba người đi tới, đám người tự động tách ra, nhường cho anh ta một cái lối đi.

Bạch Kiếm Ác dừng bước ở trước mặt ba người, đem mỗi người từ trên xuống dưới đều quan sát một phen, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người người đàn ông thanh niên ở giữa, hỏi: “Các người từ đâu đến?”

Người đàn ông thanh niên đương nhiên lại chính là La Phi, mắt ưng dài của Bạch Kiếm Ác một đôi xê dịch thẳng đứng, người bình thường khi bị anh ta nhìn chăm chăm cũng sẽ cảm thấy cả người không được thoải mái, nhưng La Phi lại không thêm đề ý chút nào, anh cười nhạt, trả lời nói: “Có một số việc tôi sẽ cùng người già lĩnh nói chuyện, hiện tại chính là không muốn làm lỡ đại sự tế bái thần mưa.”

Bạch Kiếm Ác gật đầu, trong đầu hiểu rõ, mấy người này đúng là vì chuyện nào đó mà đến. Bất quá đối phương nếu không muốn trò chuyện lâu, bản thân cố ép cũng không có ý nghĩa gì. Anh ta cũng cười cười, giọng điệu trái lại khách khí: “Các người hay là đứng bên cạnh hướng vừa này đi, một hồi chúng tôi phải tiến hành đại lễ tế bái, các người đứng ở trong đám người cũng không tiện lắm.”

Yêu cầu của anh ta không quá phận chút nào, ba người La Phi không nói gì thêm, cùng thối lui ra khỏi đám người, đứng ở trên giao lộ tương thông phía tây trại lẳng lặng chờ đợi.

Lúc này Bạch Kiếm Ác quét mắt nhìn thôn dân mình, lớn tiếng hỏi: “Các người có ai từng nhìn thấy Tiết Minh Phi không?”

“Tôi đã thấy.” Lão Vương đang ở bên cạnh Bạch Kiếm Ác cách đó không xa, lập tức cung kính trả lời, “Đêm qua tôi đến dâng đồ tế thì gặp qua cậu ta, sau khi cậu ta đến, tôi liền đi về.”

“Ừ.” Bạch Kiếm Ác cúi đầu trầm tư chốc lát, ngay sau đó vung tay lên, “Không cần chờ cậu ta, chúng ta bắt đầu đi.”

Nói xong, Bạch Kiếm Ác bước nhanh đi tới trước miếu Long Vương, sau khi sửa sang lại áo mũ của mình, dẫn đầu tiến vào trong miếu, Ngô Quần và Triệu Lập Văn đi sát đằng sau.

Bạch Kiếm Ác đi đến trước tượng thần mưa, kỳ công trịnh trọng cúi đầu tới đất. Ngô Quần, Triệu Lập Văn cùng thôn dân trên quảng trường cũng đều làm theo, trong lúc nhất thời, bên trong miếu ngoài miếu, thôn dân trại Ni Hoành quy thành một đoàn, chỉ còn ba người La Phi thẳng tắp mà đứng ở ngoài vòng.

Bạch Kiếm Ác đang quỳ gối dưới một khối đệm cói trước mặt tượng thần. Cơ thể anh ta thẳng đứng, lớn tiếng đọc: “Tam gia thông thiên hộ pháp Như Ý Bảo Châu Xích Tử tôn thần Lý Định Quốc, trại Ni Hoành đã không có mưa hơn một tháng, nếu mưa không xuống, năm nay toàn bộ thôn trại sắp mất mùa! Bạch Kiếm Ác dẫn theo toàn thể trại dân 543 hộ 1832 nhân khẩu cầu xin tôn thần từ bi rơi lệ!”

Nói xong, anh ta liền dập đầu một cái ở trên đệm cói trước mặt, lần này đúng là dùng đủ khí lực toàn thân, dứt khoát dập đầu mà trúng đệm cói kêu “Đong” một tiếng muốn khó chịu!

Nhóm trại dân tiếp theo cũng cùng kêu lên bi thương: “Cầu xin tôn thần từ bi rơi lệ!” Ngay sau đó đều dập đầu.

Niệm tụng lễ bái như vậy tổng cộng lặp lại ba lần, nhóm trại dân lúc này mới lại ngẩng đầu lên, tất cả ánh mắt đều quét lên mà nhìn về phía tượng đắp thần mưa tôn quý trong miếu Long Vương kia, dường như đang chờ đợi điều gì.

Ba người La Phi đương nhiên hiểu rõ tất cả mọi người ở đây đều mong mỗi thần mưa rơi lệ, nhưng chỗ bọn họ đứng lại xa, nên không thể trực tiếp chứng kiến tình huống bây giờ của tượng thần mưa, không tránh được lòng đều có chút cảm giác khó chịu ngứa ngáy.

Bỗng nhiên, bên trong miếu thờ Bạch Kiếm Ác kêu “A” một tiếng, hình như vô cùng kinh ngạc. Lập tức trại dân hàng trước cũng có phản ứng, xuất hiện một trận không thể ức chế. Ảnh hưởng đến phạm vi càng ngày càng lớn, tất cả mọi người đều trợn to hai mắt nhìn phương hướng tượng thần mưa bên trong miếu, trên mặt xuất hiện thần sắc kinh sợ không thể tượng tưởng nổi.

Cuối cùng, có người không nhịn được lớn tiếng hô lên: “Ô lão thiên gia! Tôn thần, tôn thần đang chảy máu!”

Một tiếng hô này giống như một quả tạc đạn* ở trong đám người ném xuống, mọi người lúng túng kinh sợ, nghị luận ầm ĩ. Lão Vương lúc này cũng thấy

rõ tình hình bên trong miếu, bị dọa sợ mà vái lạy đến năm lần, cũng không dám ngẩng đầu nữa, trọng miêng run giọng ngậm ngùi: “Tôn thần từ bi, tôn thần từ bi!”

Một chàng trai bên cạnh hình như lá gan khá lớn, cậu ta đứng lên nhìn quanh bốn phía, ngạc nhiên hỏi: “Đây, đây là thế nào!”

Không ai có thể trả lời câu hỏi của cậu ta, một không khí sợ hãi và mờ mịt bao phủ toàn bộ quảng trường. Mấy đứa trẻ con nhỏ tuổi quỳ ở giữa người lớn, cả đám tuy rằng không nhìn thấy tình hình trong miếu, nhưng phản ứng của người lớn bên cạnh cũng đủ để cho bọn chúng bị dọa sợ đến khóc lớn lên. Vốn là lễ bái trang trọng nghiêm túc trong phút chốc ở đây trở nên hỗn loạn cực kỳ.

Ba người La Phi dĩ nhiên là không nán lại, không cần thương lượng, bọn họ gần như là cùng lúc cố gắng di chuyển bước chân, bước nhanh đến hướng về phía miếu Long Vương, muốn xem cho rõ ngọn ngành.

Ba người vòng qua đám người, mặc dù khoảng cách gần miếu Long Vương, nhưng góc độ tầm nhìn lại trở nên nhỏ hơn. Mất thấy cự ly cách cửa miếu chỉ còn có chưa đến mười mét, chợt bóng người lóe lên, Bạch Kiếm Ác ra đứng ở trước cửa, Ngô Quân và Triệu Lập Văn như hình với bóng, theo sát ở hai bên phía sau anh ta.

“Tất cả đều nên quỳ! Đừng loạn!” Thanh âm của Bạch Kiếm Ác vang dội vang lên ở trong quảng trường, thanh âm này mang theo một loại khí thế uy nghiêm tốt bậc, đám người lập tức yên tĩnh lại, thậm chí ngay cả những đứa trẻ cũng ngưng khóc nháo. Ánh mắt trại dân tất cả đều tập trung vào trên thân hình cao lớn của Bạch Kiếm Ác, hiển nhiên tại thời khắc bất thường như vậy, thủ lĩnh đã trở thành chúa cứu thế duy nhất trong thế giới tinh thần của bọn họ.

“Ba người các người cũng đừng di chuyển!” Bạch Kiếm Ác lúc này lại chỉ vào đám người La Phi lớn tiếng trách mắng nói, “Đây là sự tình nội bộ trong trại chúng tôi, các người không nên đến!”

Thái độ đối phương cực kỳ nghiêm nghị kiên quyết, ba người La Phi không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ dừng bước lại. Dù sao thân phận bọn họ ở chỗ này chỉ là người khách, công khai làm trái ý nguyện của người đứng đầu, chẳng những không thích hợp, hơn nữa cũng không có cần phải làm lớn chuyện.

Thấy cục diện căn bản đã được mình khống chế, về mặt Bạch Kiếm Ác hơi hòa hoãn một chút. Sau một lát cúi đầu suy nghĩ, anh ta lần nữa nhìn về phía trại dân mình, lớn tiếng hỏi: “Tiết Minh Phi đâu? Tiết Minh Phi còn chưa có đến sao?”

Nhiều người trại dân đưa mắt nhìn nhau, nhưng không có một tiếng trả lời. Trong lúc nhất thời, quảng trường lớn như vậy đồng loạt im ắng. Ngay cả La Phi cũng không kim lòng nổi suy xét: Tiết Minh Phi này, rốt cuộc đi đâu?

Mà Tiết Minh Phi mất tích, sẽ cùng sự kiện quý dị phát sinh trong miếu có liên hệ gì sao?

Tất cả mọi người ở đây đang vì vấn đề hoang mang giống nhau. Ngay dưới tình huống như vậy, bản thân Tiết Minh Phi lại xuất hiện.

Do sự chú ý của mọi người trước đây vẫn luôn tập trung ở hướng miếu Long Vương, cho nên mãi đến khi Tiết Minh Phi tiến vào quảng trường, mới có người phát hiện cậu ta, người phát hiện lập tức lớn tiếng hô tên Tiết Minh Phi, tầm mắt của mọi người đều theo tiếng hô của người này chuyển tới.

Tiết Minh Phi là từ hướng đông rừng cây quảng trường đi tới. Người cậu ta còng lưng, hành động chậm chạp, bước chân lổ mẫm, có vẻ vô cùng suy yếu, dường như bất cứ lúc nào đều có thể té ngã trên đất.

Mọi người tròn to hai mắt nhìn Tiết Minh Phi, trong ánh mắt tràn ngập kinh ngạc cùng mê muội. Bọn họ đứng tại chỗ ngơ ngác, không ai nghĩ đến phải đi qua đỡ cậu ta.

Dù cho có người nghĩ tới, chỉ sợ lúc này cũng không dám tiến lên đỡ.

Bởi vì tình trạng Tiết Minh Phi bây giờ thoát nhìn thật sự là rất quái dị: Cậu ta toàn thân cao thấp không có một bộ y phục, thậm chí ngay cả trên chân cũng không mang giày. Cậu ta cứ trần truồng như vậy mà đi đến, lộ ra một mảng da thịt trắng bệch.

Ở dưới nắng sớm làm nổi bật, da thịt Tiết Minh Phi trắng bệch đến khiếp người, dường như không có một chút huyết sắc. Lại thêm cử chỉ chậm chạp kia của cậu ta, thoát nhìn cậu ta căn bản không giống như một người sống, giống như một thi thể mới vừa từ trong mộ phần bò ra.

Cậu ta cứ như vậy chậm rãi đi về phía trước, có lẽ không nên gọi là đi, dùng “Xê dịch” để hình dung càng thêm chút thích hợp. Cậu ta hình như căn bản không nghe được tiếng nghị luận của trại dân, cũng không cảm giác được ánh mắt kinh ngạc tập trung ở trên người của cậu ta. Tiết Minh Phi chỉ là đem hết toàn lực chống đỡ thân thể của chính mình, hướng về phía miếu Long Vương di chuyển từng bước một.

Ba người La Phi đang đứng ở góc phía nam miếu Long Vương, mất thấy Tiết Minh Phi từ bên cạnh bọn họ xê dịch đi qua, trong nháy mắt khi cậu ta đi qua, La Phi rõ ràng cảm nhận được một loại cảm giác âm trầm, cảm giác này đến từ chính hai mắt của cậu thanh niên kia.

Trong cặp mắt kia hàn quang đầy dờ dẩn khiến người sợ hãi, lộ ra sợ hãi cực độ và tuyệt vọng. Có điều tinh thần của cậu ta vẫn chưa có hoàn toàn sụp đổ, chỉ ít trong hàn quang kia vẫn đang lưu động một tia thuộc về sự sống con người. Cậu ta nhìn chăm chăm phía miếu Long Vương, mỗi một bước đến gần, trên khuôn mặt cứng ngắc liền nhiều hơn một phần mong đợi.

Đây giống như là một chân của người đã bước vào địa ngục, mà miếu Long Vương, chính là nơi cứu chuộc sau cùng của cậu ta.

Bạch Kiếm Ác hiển nhiên cũng không đoán trước được sẽ xuất hiện tình huống như vậy. Anh ta ngạc nhiên nhìn người trợ thủ đắc lực nhất này, lấy một loại cách thức quái dị như vậy hướng mình từ từ đi tới, mãi đến khi đối phương đã đến bên trong hai mét, mới đột nhiên lấy lại tinh thần, quát hỏi: “Tiết Minh Phi! Cậu làm cái gì? Cậu làm sao?”

Tiết Minh Phi đối với câu hỏi của đầu lĩnh hồ hững, giống như là một con rối mất hồn phách, cậu ta vẫn chỉ là một lòng một dạ mà muốn hướng đi vào bên trong miếu Long Vương.

“Các người mau đỡ cậu ấy!” Bạch Kiếm Ác quay đầu lại phân phó Ngô Quân và Triệu Lập Văn bên cạnh.

Nhìn dáng điệu Tiết Minh Phi, Ngô Quân và Triệu Lập Văn cũng cảm thấy trong lòng phát rét hàng loạt, nhưng thủ lĩnh ra lệnh, bọn họ không thể làm gì khác hơn là tiến lên, một trái một phải muốn đi đỡ cái cơ thể trắng bệch kia.

Thời điểm bọn họ lách mình khiến cho cửa miếu đang được trông giữ lộ ra, tầm nhìn Tiết Minh Phi mất đi vật cản, nhìn chăm chăm trên tượng thần mưa thẳng tắp ở bên trong miếu thờ. Cậu ta như là thấy được tình cảnh đáng sợ nhất trên thế giới, thân thể rung động kịch liệt. Sau đó cậu ta nâng lên một cánh tay, chỉ vào phía thần tọa, bộc phát ra một trận cười cuồng loạn quái dị: “Ha ha. . . Ha ha ha. . . Máu của tôi! Đó là máu của tôi! Ông ta, ông ta hút sạch máu của tôi! Ha ha ha...”

Đó là một loại sợ hãi bộc phát ra tới cực điểm mà tiếng cười tuyệt vọng, khàn khàn khô khốc, đến sau cùng đã gần như là khóc thét, khiến người nghe rợn cả tóc gáy.

Tất cả mọi người bị tiếng cười kia cùng tiếng cười đáng sợ chính là lời nói kinh ngạc đến ngây người, ngay cả Bạch Kiếm Ác cũng không nhận được quay đầu lại, hướng về phía Tiết Minh Phi chỉ tay mà nhìn một cái.

Chợt, tiếng cười Tiết Minh Phi đột nhiên ngừng lại, lập tức thân thể của cậu ta lung lay hai cái, giống như một sợi mì nấu chín vậy, mềm nhũn mà tê liệt ngã xuống.

Trại dân lan truyền lớn ầm ầm, âm thanh này khiến Bạch Kiếm Ác từ trong trạng thái chợt giật mình tỉnh giấc, anh ta khẽ cắn môi, trên mặt một lần nữa xuất hiện thần sắc cương nghị, hét lớn một tiếng: “Cũng đừng hoảng hốt, có tôi ở đây!”

Trại dân được thủ lĩnh khích lệ tinh thần, tạm thời khôi phục bình tĩnh. Nhưng mắt thấy chuyện tình xảy ra, mạng người mất đi ở trước mắt, La Phi không bao giờ có thể ngồi dựa vách tường chờ đợi nữa, anh xông lên phía trước hai bước, cũng đi tới trước miếu Long Vương. Nhạc Đông Bắc đã sớm không kiềm chế được, lập tức theo thật sát. Chu Lập Vĩ dường như đề cao thân phận, bất quá ông chỉ do dự chốc lát, vẫn là chạy đến.

“Các người đến đây làm gì!” Bạch Kiếm Ác xem ra đối với mấy cái người xa lạ này còn có cảnh giác cực lớn, “Mau lui về!”

“Tôi là cảnh sát!” La Phi nói ra thân phận của mình, anh chỉ vào Tiết Minh Phi đã nằm xuống đất nói, “Tôi có nghĩa vụ là phụ trách an nguy của người này.”

“Cảnh sát với không cảnh sát cái gì, ở đây tôi quyết định!” Ánh mắt Bạch Kiếm Ác trừng lên, “Đem bọn họ đuổi đi cho tôi!”

Ngô Quân và Triệu Lập Văn chợt lách người, ngăn ở trước mặt ba người La Phi. Nhạc Đông Bắc đối với an nguy của Tiết Minh Phi vốn không có hứng thú, ông ta chỉ muốn biết tượng thần mưa rốt cuộc phát sinh biến hóa gì, lúc này đối phương tiến lên, lại chặn tầm mắt của ông ta, ông ta vốn là ngạo mạn vô lễ, lập tức lấy tay đẩy Ngô Quân một cái nói: “Tránh ra tránh ra, các người đây cũng quá bá đạo rồi!”

Cũng không biết xưa nay trong trại núi này người dân hung hãn, Nhạc Đông Bắc này ở trước mặt bọn họ xem ra hàm xúc ý tứ đã là vô cùng khiêu khích. Ngô Quân và Triệu Lập Văn lập tức đổi sắc mặt, hai người cùng lúc khoanh một tay, không biết từ đâu mỗi bên lấy ra một thanh đao sáng loáng, nhắm vào ba người trước mặt, trong lúc này không khí nhất thời khàn trương, dường như hết sức căng thẳng.

Nhạc Đông Bắc chân tay luống cuống, mặt đỏ lên: “Đây. . . Làm cái gì vậy chứ?”

La Phi sợ Nhạc Đông Bắc có nguy hiểm gì, liền vội vàng đem ông ta kéo đến phía sau mình, đồng thời thành khẩn nói: “Chúng tôi không phải là đến tìm phiền toái, bây giờ, nên cứu người quan trọng hơn.”

“Trại chủ Bạch. Tình hình tuy là hỗn loạn, nhưng bên địch bên bạn anh vẫn là phải phân biệt rõ ràng. Chúng tôi đều là người có thân phận. Đây là cảnh sát La, vị Nhạc tiên sinh này cũng là người rất có học vấn.” Chu Lập Vĩ vẫn luôn không nói gì lúc này tiến lên một bước, sau đó ngay thẳng chỉ vào lần lượt ba người nói, “Mà tôi họ Chu, là một bác sĩ, anh bây giờ cần tôi giúp đỡ, trại chủ Bạch, anh nên hiểu rõ điểm này.”

Chu Lập Vĩ đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “Bác sĩ”, Bạch Kiếm Ác hình như có chút xúc động, anh ta ngưng tụ hai mắt lại, gắt gao nhìn chăm chăm đối phương. Chu Lập Vĩ không nao núng chút nào, cùng đối phương đối diện ngạo nghễ. Cuối cùng, trên mặt Bạch Kiếm Ác thân kinh lại thả lỏng, anh ta hướng hai người thủ hạ khoát tay một cái: “Các người lui ra đi, để cho ông ta xem Tiết Minh Phi rốt cuộc là thế nào.”

Ngô Quân và Triệu Lập Văn thu hồi đao, lui về phía sau Bạch Kiếm Ác. Chu Lập Vĩ cúi xuống, đem nửa người trên Tiết Minh Phi ôm lấy, ngón tay khẽ bắt mạch đập trên người cậu ta. La Phi cũng ngồi xổm xuống theo, đầy lo lắng chờ đợi.

Rất nhanh, về mặt Chu Lập Vĩ nghiêm trọng mà nói: “Thân thể cậu ta vô cùng suy yếu, bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm tính mạng, chắc là thiếu máu quá nhiều mà ra.”

“Thiếu máu? ! Làm sao lại mất máu?” Bạch Kiếm Ác đối với tình trạng Tiết Minh Phi đặc biệt quan tâm, chẳng qua là khi trước mặt đầy trại dân, không

muốn hạ mình ngồi xổm xuống. Bất quá nghe được Chu Lập Vi chẩn đoán bệnh, anh ta vẫn là không nhận được mề muội kêu thành tiếng

La Phi cũng cảm thấy có chút khó mà lý giải. Tiết Minh Phi trần như nhộng mà nằm ở trước mặt mọi người, ai cũng nhìn thấy rõ ràng, toàn thân cậu ta từ trên xuống dưới, ngay cả một chỗ vết sẹo hơi nhỏ cũng không có, lại làm sao có thể mất máu quá nhiều chứ?

Tiết Minh Phi lẽ ra đã bị ở vào nửa trạng thái hôn mê, lúc này đột nhiên lại mở mắt, dùng âm thanh yếu ớt thì thào nói: “Là ông ta, ông ta... Hút sạch máu của tôi...” Con người của cậu ta rõ ràng phóng to rất nhiều.

Bạch Kiếm Ác phút chốc hơi ngu ngốc, nhìn ánh mắt của Tiết Minh Phi: “Ài? Là ai hại cậu? Cậu nói ra đi, tôi nhất định sẽ báo thù cho cậu!”

Khóe miệng Tiết Minh Phi thoáng nhẹ nhàng một chút, sau đó mắt cậu ta trợn thật lớn như cá chết vậy, trong ánh mắt cũng đã không có bất kỳ ánh sáng sinh mạng nào.

“... Báo thù? Đừng vậy... Ông ta đến báo thù... Ông ta sống lại... Uống máu của tôi! Ác ma! Ông ta... Ông ta sẽ không bỏ qua chúng ta, ông ta ở trong địa ngục... Chờ chúng ta!” Tiết Minh Phi dùng một loại giọng điệu làm người ta hít thở không thông nói xong những lời này, thần trí của cậu ta đã mơ hồ, ánh mắt vô hồn, quét qua bốn phía không hề có mục đích, nhưng ngón tay của cậu ta lại vững vàng xác định đến một cái phương hướng.

Tất cả mọi người đứng ở bên cạnh cậu ta đều cảm thấy trong lòng căng lên từng đợt, sau đó không hẹn mà cùng nhìn về phía cái hướng kia.

Trong miếu Long Vương tượng đắp thần mưa Lý Định Quốc!

Tối hôm qua La Phi đã tới miếu Long Vương, thế nhưng lúc đó ánh nến mờ tối, anh cũng không có đi chú ý quan sát pho tượng đắp kia. Bây giờ mới coi là chân chính thấy diện mạo “Thần mưa.” Chỉ thấy tượng đắp kia chính là làm thành một người đàn ông trung niên hình dáng uy nghiêm, ông ta lông mày rậm râu dài, mắt kiếm mũi cao, mặc áo giáp màu vàng, tay phải cầm lấy một thanh trường kiếm, toàn thân từ trên xuống dưới dường như tỏa ra đầy một loại sức mạnh làm cho người ta khó có thể kháng cự.

Mà bây giờ, cảm giác loại sức mạnh này chắc chắn đã được phủ lên mười phần sắc thái kinh khủng, bởi vì toàn thân ông ta loang lổ nhễ nhại, khắp nơi đều đang chảy xuôi, chảy ra giọt máu đầy đỏ sẫm.

Làm người ta kinh sợ nhất chính là, ở trong đôi mắt mờ to của ông ta, máu vẫn còn đang chảy liên tục không ngừng mà ào ạt ra!

Nhìn kỹ phần mắt đỏ ở tượng đắp, Tiết Minh Phi buồn bã nuốt xuống một hơi thở cuối cùng tại trần gian. Cậu ta dường như đang dùng cái chết của chính mình làm bằng chứng “Ác ma” đâm máu sống lại!

Trên quảng trường một mảnh yên lặng, một loại tâm tình bất an lo sợ không thể ngăn cản mà tràn ngập ra. La Phi gắt gao khóa thật chặt chân mày. Miếu Long Vương - Thần mưa - Lý Định Quốc - rơi lệ mưa xuống, anh vốn cho rằng những thứ này chẳng qua là một tiết mục nhỏ xen giữa quá trình bán thân truy đuổi vụ án ở Long Châu, nhưng di ngôn sau cùng của Tiết Minh Phi lại dẫn tới “Ác ma” thần bí, chuyện này có ý nghĩa như thế nào đây?

Chu Lập Vi bên cạnh không có thời gian rồi, chuyên tâm tiến hành kiểm tra thi thể của Tiết Minh Phi. Đừng vậy, đối với xảy ra sự tình cái chết này mà nói, thi thể là manh mối trực tiếp nhất. La Phi tin tưởng trình độ chuyên ngành và năng lực suy nghĩ của Chu Lập Vi, ông ta sẽ có phát hiện gì đó chẳng?

Tất cả người dân trại Ni Hoành đều im lặng không lên tiếng, đột nhiên xảy ra biến cố kỳ lạ khiến cho bọn họ ngay cả dũng khí nghị luận cũng không có. Tại tiêu điểm trong tầm mắt bọn họ, Bạch Kiếm Ác đứng sừng sững ở cửa miếu Long Vương, anh ta có thể đem thân thể ưỡn lên đến mức thẳng tắp, nhưng trong ánh mắt lại không cách nào che giấu mê ly.

Chỉ có Nhạc Đồng Bắc một bộ dáng vẻ rục rịch chộn rộn, dùng sức rướn cổ lên nhìn xung quanh phía bên trong miếu Long Vương. Nếu như không phải là mới vừa rồi đối mặt một màn bình khí trong lòng ông ta vẫn còn sợ hãi, chỉ sợ ông ta đã sớm không kiềm chế được muốn xông vào trong miếu.

Không khí phảng phất giống như ngưng đọng lại, ở trong không khí như vậy, một đoàn mây đen lặng lẽ kéo vào vùng trời thôn trại, vốn là nắng sớm rực rỡ dần dần mà bị che lấp, trên quảng trường có vẻ càng thêm âm u.

Biến hóa này hình như kích động dây thần kinh nào đó của Bạch Kiếm Ác, anh ta chợt tỉnh táo, giẫm một bước đến ngoài miếu, chỉ vào thi thể Tiết Minh Phi hỏi: “Cậu ấy... Đã chết rồi sao?”

Hai mắt Bạch Kiếm Ác hơi híp một chút, tựa lại một mảnh tinh quang, biểu hiện của anh ta cũng theo đó một lần nữa biến hóa dâng lên cương nghị. Sau đó anh ta hướng mặt về phía trại dân trên quảng trường, lớn tiếng nói: “Các người đều thấy được, tôn thân có thể khóc ra máu! Tôi còn có thể nói cho các người biết, Tiết Minh Phi đã chết!”

Trại dân quỳ gối cách chỗ miếu Long Vương còn có một khoảng cách, đối với chuyện đã xảy ra ở cửa miếu chỉ có thể nhìn sơ sơ một cái, lúc này mới biết chính xác sự tình nghiêm trọng, lập tức bùng nổ ra một trận.

Thấy tình hình này, La Phi và Chu Lập Vi liếc mắt nhìn nhau, đều có chút kỳ quái. Mấy câu nói đó của Bạch Kiếm Ác đối với không chế cục diện hiện trường có hại không có lợi, không biết anh ta là có dụng ý gì.

Chỉ thấy Bạch Kiếm Ác giơ tay lên một cái, tiếng hỗn tạp trên quảng trường dần dần ngừng lại. Ngay sau đó anh ta xoay người, sải bước đi đến hướng bên trong miếu, lúc đi qua cửa, thấp giọng phân phó một câu: “Hai người các người canh giữ ở cửa, không để cho bất cứ ai đi vào!”

Ngô Quần cùng Triệu Lập Văn rút ra đao trong tay, mặt mày nhìn trừng trừng ngoài miếu.

Bạch Kiếm Ác quỳ rạp xuống trước tượng thần, cất cao giọng nói: “Tôn thần ở trên cao! Trại Ni Hoành tôi từ trên xuống dưới đối với tôn thân một lòng trung thành hết sức chân thành, tôn thần hôm nay khóc ra máu, Bạch Kiếm Ác sợ hãi không thôi. Chỗ nào mạo phạm, xin tôn thần chỉ ra!”

Nói xong những lời này, hai tay anh ta nâng cao, cúi đầu xuống đất, đập đầu mạnh ở trên đệm cỏ, một lúc lâu không đứng dậy.

Trại dân cũng liền vội vàng quỳ gối theo, cùng kêu lên bi thiết: “Xin tôn thần chỉ rõ!”

Trong đôi mắt tượng thần “Lý Định Quốc” vẫn có máu chảy ra, lẽ nào “Ông ta” lại còn có thể nói ra gì đó?

La Phi mơ hồ cảm thấy Bạch Kiếm Ác đang làm điều bí ẩn gì đó, nhưng lại hoàn toàn không thể đoán ra. Đang giữa lúc mê muội, chợt thấy Bạch Kiếm Ác xoay người đứng lên, ba mươi hai bước chân gấp gáp ra ngoài miếu, mặt trắng như nước, hai mắt trợn tròn, có vẻ cực kỳ phẫn nộ.

“Có ai không nghe tôi căn dặn, tại trước trời sáng ngày hôm nay đi vào trong miếu, quấy rầy tôn thần?!” Anh ta đối mặt với trại dân, lớn tiếng quát hỏi.

Trại dân ngỡ ngàng nhìn nhau, ai cũng không dám lên tiếng trả lời. Một lát sau, trong đám người, lão Vương đột nhiên liên tục đập đầu, thanh âm run rẩy nói: “Tôi... Tôi đến dâng tế phẩm, nhưng chính xác là trước ngày khác, là... tối hôm qua, không thể... không thể tính là ngày hôm nay...”

Ánh mắt Bạch Kiếm Ác giống như hai thanh kiếm lập tức đi tới hướng lão Vương, truy hỏi: “Vậy lúc ông đang ở đây thì sao? Còn có người khác đến hay không?”

“Có, có.” Lão Vương như ở trong mộng mới tỉnh, luôn miệng trả lời, “Tiết Minh Phi, Tiết Minh Phi đã đến sau tôi.”

“Vậy là đúng rồi.” Bạch Kiếm Ác thở dài một tiếng, ngẩng đầu lên trời, lộ ra vẻ mặt thương xót. Sau đó anh ta hướng trở về trong miếu quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Tiết Minh Phi mạo phạm tôn thần, đã gieo gió gặt bão. Cầu xin tôn thần khoan dung thương hại, phù hộ trại Ni Hoành mưa thuận gió hoà, đời bình an! Tôn thần từ bi!”

Nhiều trại dân theo đập đầu lay tạ, niệm tụng. Lời nói này của Bạch Kiếm Ác không nghi ngờ gì khiến bọn họ “Hiểu rõ” ngọn nguồn sự tình, một khối đá lớn coi như rơi xuống. Tuy rằng trong lòng vẫn có chút bất an, lại gọi một tiếng “Tôn thần từ bi” này đặc biệt hoàn chỉnh, vang dội!

La Phi ngưng mắt nhìn Bạch Kiếm Ác, trong lòng đã sáng như tuyết. Anh âm thầm gật đầu: Cái người trại chủ Bạch này cũng thật là một nhân vật lợi hại!

Chú thích: + Tạc đạn: Vũ khí bọc sắt chứa thuốc nổ, dùng súng bắn, tay ném hoặc máy bay liệng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Câu Chuyện Trăm Năm Của Thần

Sau khi đã trải qua một phen chấn động lòng người phức tạp, nghỉ thức cuối cùng tế bái thần mưa của trại Ni Hoành cũng hoàn thành. Mây đen trên vùng trời trại nhưng đúng là càng tụ càng nhiều, đến trưa, hạt mưa rất cuộc rơi xuống.

Chuyện này đối với trại dân từ lâu trông mòn con mắt mà nói dĩ nhiên là một phen cứu mạng. Mọi người nhảy vào trong mưa, vui mừng cao giọng hát, đối với thần mưa “Từ bi” cảm tạ rơi nước mắt. Nguyên nhân Tiết Minh Phi kia mạo phạm thần mưa mà chết bất thường hình như sớm đã bị bọn họ quảng qua sau ột.

Ở một vùng hẻo lánh như vậy, tín ngưỡng lâu dài chắc chắn sẽ khiến nhiều người mất đi khả năng suy tư độc lập.

Ở trong trại Ni Hoành, Bạch Kiếm Ác chính là có quyền lực chí cao vô thượng. Anh ta đã nhận định nguyên nhân cái chết của Tiết Minh Phi. Trại dân liền không có cần thiết, cũng không có can đảm hoài nghi gì nữa. Có thể ở trong lòng bọn họ, một người chết đổi lấy hạn hán lâu ngày được trời giáng mưa xuống, vẫn là một chuyện rất là có lợi.

Về phần tượng thần mưa khóc ra máu, trại dân càng không có hứng thú đi quan tâm. Bởi vì “Tôn thần” đối với bọn họ mà nói, thật sự là rất cao cao tại thượng, khoảng cách quá cao bọn họ vốn là càng không cách nào chạm đến. Cùng “Tôn thần” trao đổi, đó là trại chủ Bạch anh minh mới có thể hoàn thành chuyện, điều bọn họ phải làm, chỉ là ở dưới bóng mát trại chủ Bạch an bình hưởng thụ cuộc sống.

Đó là lí do mà Bạch Kiếm Ác qua loa thu dọn thi thể của Tiết Minh Phi, đồng thời niệm phong miếu Long Vương, trại dân không có một ai nói lên bất cứ dị nghị gì.

Có điều ba người La Phi nhưng là sáng suốt, sau bữa cơm trưa, bọn họ tập hợp ở nhà lão Vương, trọng tâm câu chuyện đương nhiên không thể rời khỏi sự kiện quái dị phát sinh ở miếu Long Vương.

“Bọn người đó lại có thể động đao! Bọn họ chẳng lẽ cũng không hiểu được việc tôn trọng học giả sao?” Nhạc Đông Bắc một bên tức giận bắt bình mà

lầm bầm, một bên bay hoay mấy ảnh kỹ thuật số trong tay, “Không cho chúng ta vào miếu. May mà tôi mang theo cái này, khả khả, đây chính là hàng cao cấp, đảm người man rợ này, khẳng định là chưa từng được nghe nói qua.”

“Có chụp được gì không?” La Phi đối với chuyện không thể vào bên trong miếu rất là tiếc nuối, không nghĩ tới Nhạc Đông Bắc còn giữ một vật như thế trong tay, “Để tôi xem một chút.”

“Đó là đương nhiên. Làm học vấn, phải tận dụng mọi thứ, không lọt chỗ nào, nếu không thì sao có thể lấy được tư liệu trực tiếp?” Nhạc Đông Bắc hà hê đắc ý thao tác chạm điều chỉnh trên cái nút máy ảnh, sau đó đem màn hình dán đến trên chóp mũi xem xét kỹ lưỡng chỉ chốc lát, nói, “Khả khả, các người xem, thứ chảy ra này thật đúng là máu đấy.”

La Phi từ trong tay Nhạc Đông Bắc nhận lấy máy ảnh, chỉ thấy hình ảnh đã được ông ta điều chỉnh đến phần mắt đặc biệt của tượng thần mưa. Đang có chất lỏng màu đỏ từ phía dưới hốc mắt chảy ra, gần xung quanh trên hai gò má chảy xuôi vài giọt chất lỏng dầu vết có thể thấy được rõ ràng.

La Phi theo ngành cảnh sát hơn mười năm, đối với máu có thể nói còn không thể quen thuộc hơn, xác thực, trong hình chụp được những chất lỏng kia, bất luận từ màu sắc hay nhìn lên kết cấu, đều cùng máu giống nhau như đúc.

“Giáo sư Chu, ông là bác sĩ, ông cũng xem một chút đi.” La Phi đem máy ảnh chuyển lại cho Chu Lập Vĩ.

Chu Lập Vĩ chăm chú nhìn một lát, gật đầu: “Có khả năng rất lớn chính là máu.”

La Phi cúi đầu suy nghĩ một hồi, đột nhiên lại hỏi: “Các người có chú ý đến hay không, ở trên hai gò má tượng thần mưa, còn có một chút vết máu đã khô?”

Được La Phi nhắc nhở một câu như vậy, Chu Lập Vĩ cũng phát hiện: Trong con mắt trái phía dưới có ba đường vết máu, hai đường dài nhất rõ ràng là còn đang chảy xuôi, một đường khác rất ngắn, chắc là không tới một cm, cũng đã khô.

Nhạc Đông Bắc lúc này cũng lại gần, giục lấy máy ảnh đem màn hình phóng to đại thể đến mức cao nhất, lần này rõ ràng hơn, đường vết máu khô kia đã nứt, vị trí ở sát viền đều nhếch lên.

“Ha, trăm phần trăm là máu nha!” Nhạc Đông Bắc hưng phấn vỗ xuống lòng bàn tay, “Tượng thần khóc ra máu, thứ này, khoa học giải thích thế nào?”

La Phi biết Nhạc Đông Bắc lại đang gây hấn với Chu Lập Vĩ, sợ hai người bọn họ dây dưa không rõ, vội vàng khoát tay một cái: “Trước đó không thảo luận đề tài này, các người thấy lần biểu hiện sau cùng kia của Bạch Kiếm Ác thế nào, chính là chỉ trích Tiết Minh Phi mạo phạm thần mưa gì gì đó.”

“Rõ ràng là do che giấu, trấn an lòng người!” Nhạc Đông Bắc ha ha cười khẩy nói, “Tiết Minh Phi trước khi chết nói ra những lời đó, hình dáng Bạch Kiếm Ác kinh hoàng chúng ta đều nhìn ở trong mắt. Bất quá hấn ứng biến cũng đúng là nhanh, vừa thấy Tiết Minh Phi chết không có đối chứng, liền lập tức nghĩ ra một cách vu oan như thế.”

“Phân tích điều này tôi ngược lại tán thành.” Chu Lập Vĩ tiếp lời nói, “Hơn nữa cách này thực sự rất khéo léo. Cục diện lúc đó, không làm như vậy, thật đúng là không có cách nào khác để chinh đồn. Làm không được khá, mấy thập niên trại chủ tích góp từng tí một lên uy danh sẽ gặp hủy hoại chỉ trong chốc lát.”

La Phi cũng nghĩ như vậy, anh gật đầu, tựa hồ đang lầm bầm lầu bầu: “Vậy anh ta muốn che giấu điều gì chứ?”

“Ác ma sống lại chứ gì.” Nhạc Đông Bắc trợn trắng mắt, “Lời nói của Tiết Minh Phi trước khi chết các người cũng không phải là không có nghe thấy.”

“Vậy thì không đúng. Nói như vậy, trong học thuật của ông có thể có một sơ hở rất lớn.” Chu Lập Vĩ chợt dùng ánh mắt giễu cợt nhìn Nhạc Đông Bắc.

Nhạc Đông Bắc lại giống như không thêm đề ý chút nào, tùy tiện phát phát tay: “Sơ hở cái gì, ông nói đi, tôi giải đáp cho ông.”

“Dựa theo cách nói của ông, 'Sức mạnh ác ma' này năm đó là cùng tồn tại gắn bó lẫn nhau với Lý Định Quốc, về sau bị phong ấn ở trong bình máu. Hiện tại do bình máu bị phá vỡ, loại sức mạnh này lại sống lại. Nhưng nó có lý do gì ở trại Ni Hoành làm điều tàn ác chứ? Trại dân này đều là hậu duệ của thuộc hạ Lý Định Quốc, hơn nữa còn tôn Lý Định Quốc là 'Thần mưa'.”

“Ông lẽ nào đã quên bọn họ đều là hậu duệ của binh lính đầu hàng sao?” Nhạc Đông Bắc sớm có chuẩn bị, không chút hoang mang mà đáp, “Lý Định Quốc lúc còn sống rất không thể dễ dàng tha thứ cho thuộc hạ hướng kẻ địch đầu hàng. Cho nên bọn họ tuy rằng mấy đời tôn Lý Định Quốc là thần, nhưng âm linh Lý Định Quốc lại chưa chắc sẽ vì vậy mà đặc xá cho bọn họ. Huống hồ kẻ họ Bạch này... Khả khả.”

“Họ Bạch thế nào?” La Phi thấy Nhạc Đông Bắc muốn nói lại thôi, liền truy hỏi một câu.

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tổ tiên hấn phải là thủ hạ đắc lực nhất của Lý Định Quốc đại tướng Bạch Văn Tuyền.” Nhạc Đông Bắc nói hai câu, nhưng lại bán thất gút* thành lập, “Những thứ khác cũng không muốn nói nhiều, bởi vì chẳng qua chỉ là phỏng đoán cá nhân của tôi, với danh nghĩa là một học giả, tôi nhất định phải tìm được càng nhiều căn cứ sự thật hơn.”

La Phi đối với lịch sử không rõ, lần đầu tiên nghe nói cái tên “Bạch Văn Tuyền” này, chẳng qua anh từ trong lời nói của Nhạc Đông Bắc vẫn lấy được một ít gợi ý, nghiêng người hỏi: “Như vậy trong truyền thuyết, Lý Định Quốc ở lại trong thôn trại, đại tướng lãnh đạo các thôn dân lễ bái 'Thần mưa', sẽ không phải là Bạch Văn Tuyền chứ?”

Nhạc Đông Bắc gật đầu liên tục: “Có khả năng, rất có khả năng!”

Phút chốc La Phi trầm mặc như có điều suy nghĩ, sau đó đưa tay: “Đưa mấy ảnh cho tôi xem thêm.”

Chu Lập Vĩ cầm mấy ảnh đưa tới trong tay La Phi. Nhạc Đông Bắc tổng cộng chụp lên được sáu tấm hình, La Phi một tấm một tấm mà nhìn kỹ, không buông tha bất kỳ một cái chi tiết nào. Có lúc anh sẽ đem một khu vực nào đó phóng to, sau khi nghiên cứu một phen lại vùi đầu suy tư. Quá trình này xuất hiện nhiều lần, mỗi lần bắt đầu La Phi đều suy tư thời gian rất dài, về sau thì đôi lại càng ngắn. Cuối cùng, vốn là chân mày nhú thành một đoàn rớt cuộc thư giãn ra, sau đó anh vừa cười vừa nói: “Nhạc tiên sinh, tôi không cho là Bạch Kiếm Ác muốn che giấu thứ ác ma gì đó. Cho dù hướng theo như lời Tiết Minh Phi nói trước khi chết, ác ma thật tồn tại, Bạch Kiếm Ác cũng không rõ lắm ác ma là cái gì. Trong ánh mắt lúc đó của anh ta, cảm xúc mờ mịt rõ ràng là muốn vượt xa khỏi sợ hãi. Đương nhiên, tôi tự tin như vậy mà bác bỏ quan điểm của ông, nguyên nhân trọng yếu hơn chính là do tôi đã hiểu đáp án chân chính, đáp án này là ở một việc trên cơ sở thật tế, dựa vào suy đoán hợp lý mà rút ra.”

Nhạc Đông Bắc gãi gãi đầu trục của mình, nghiêm trang nhìn La Phi, nói: “Tôi rất có hứng thú nghe một chút kiến giải của cậu.”

“Đầu tiên, phân tích của tôi đặt chân ở một tiền đề, đó chính là 'Thần mưa' trong miếu Long Vương tuyệt đối sẽ không tự mình rơi lệ, hai mắt lại càng không khóc ra máu. Nhạc tiên sinh, tuy rằng ông tin tưởng huyền học*, ở rất nhiều chỗ chúng ta sẽ có bất đồng, nhưng chúng ta đều sống trong xã hội hiện đại, nền tảng cuộc sống thông thường hẳn là tán đồng đi.” La Phi đầu tiên nói ra một đoạn mở đầu như vậy.

Nhạc Đông Bắc “Xi*” mà cười một tiếng: “Huyền học là một thứ tri thức rất thâm ảo, lĩnh vực nghiên cứu đó chính là những thứ chúng ta còn không biết kia, hoặc là nói chúng ta còn không biết sinh mạng cùng hình thái vật chất tồn tại. Nó cũng sẽ không đi ngược lại nền tảng khoa học nơi tán đồng quy luật vật chất. Trượng thần ngày hôm qua chúng ta đã đến gần xem, chỉ là một bức tượng đá. Nếu như tượng đá lại khóc, đó không phải là huyền học, đó là mảnh khóa lừa gạt người của bọn giang hồ!”

Lời nói này của Nhạc Đông Bắc được vang lên danh thép, thái độ kiên quyết, hơi có chút ngoài dự đoán của La Phi. Chu Lập Vĩ càng kinh ngạc nhìn ông ta một chút: “Ồ? Xem ra ông ngược lại cũng không phải là không có lý trí.”

“Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, tôi là một học giả. Tôi là đang nghiên cứu Lý Định Quốc và 'Sức mạnh ác ma' trong truyền thuyết, đây cũng là một loại học thức! Nhưng các người chung quy cho tôi là bọn giang hồ bịp bợm.” Nhạc Đông Bắc nghiêm mặt nói, sâu trong giọng nói hàm chứa bất mãn.

La Phi cười thư thái: “Thế này tốt nhất, ý nghĩ của chúng ta có thể có một điểm chung xuất phát. Hiện tại chúng ta đều tán đồng tượng đá sẽ không tự mình khóc, nhưng buổi sáng lại chính mắt thấy trong mắt tượng đá chảy dịch, vậy cũng chỉ có một loại tính chất khả năng.”

Ấn ý trong lời nói của La Phi đã vô cùng rõ ràng, Chu Lập Vĩ giúp anh nói ra: “Có người ở trên pho tượng động tay động chân.”

La Phi gật đầu: “Không sai. Với lại đến xem tình huống gắn liền truyền thuyết, Lý Định Quốc mưu tính liên phái người xây dựng pho tượng, khi việc này cũng đã hoàn thành. Ông ta ở trong pho tượng lưu lại cơ quan ngầm, cũng đem phương pháp điều khiển nói cho đại tướng tâm phúc. Đại tướng chỉ cần có năng lực biết phân biệt hiện tượng thiên văn, sau đó tùy lúc khống chế cơ quan, khiến 'Thần mưa' ở trên trời 'Rơi lệ' lúc mưa to, từ nay về sau trại dân tất nhiên đối với 'Thần mưa' vô cùng sùng bái, Lý Định Quốc cũng liền đạt được mục đích thu phục lòng người.”

“Nếu như trong truyền thuyết này đại tướng tâm phúc chính là Bạch Văn Tuyền, Bạch Kiếm Ác lại chính là hậu duệ của Bạch Văn Tuyền, vậy anh ta biết chuyện bí mật của pho tượng cũng liền hợp lẽ rồi.” Chu Lập Vĩ kết hợp ý nghĩ trước đây của La Phi bổ sung nói.

Nhạc Đông Bắc cũng vỗ tay phụ họa: “Đại tướng tâm phúc chính là Bạch Văn Tuyền bây giờ vẫn không thể nào xác định, nhưng tôi lại biết, sau khi Lý Định Quốc chết, chỉ huy một đám binh lính đầu hàng trú đóng ở trại Ni Hoành, người đó đúng là Bạch Văn Tuyền. Như vậy xem ra, sự lựa chọn này của ông ta vẫn có mục đích?”

“Mấy trăm năm trôi qua, thế lực Bạch gia ở trại Ni Hoành trường thịnh không suy, hiển nhiên cũng không phải sự tình ngẫu nhiên.” La Phi không có trả lời trực tiếp vấn đề của Nhạc Đông Bắc, chỉ là ý vị thâm trường bổ sung một câu như vậy. Nhưng chẳng qua ý tứ của anh lại rõ ràng xác thực: Sau đó Bạch Văn Tuyền cùng bại binh lấy trại Ni Hoành là điểm dừng chân, nguyên nhân bởi vì ông ta nắm giữ bí mật có thể điều khiển tín ngưỡng trại dân, điều bí mật này tương truyền mấy đời ở Bạch gia. Tại đây kiếm sống dựa vào trời, Bạch gia cũng liền bắt đầu có quyền lực chí cao vô thượng!

“Cho nên tế bái lần này xuất hiện tình huống phía sau ngoài ý muốn, đầu tiên Bạch Kiếm Ác muốn che giấu chính là bí mật trong tượng đá. Đây là một thần thoại lưu truyền mấy trăm năm, cũng là nền móng quyền lực Bạch gia ở trại Ni Hoành.” Chu Lập Vĩ sáng tỏ thông suốt, thờ dài nói, “Tình huống lúc đó bị động như vậy, Bạch Kiếm Ác còn có thể trong khoảng thời gian ngắn xoay chuyển trời đất, trái lại cũng có khó khăn.”

“Rất có lý! Quá có lý! Loại suy luận này với sự thật ăn khớp với nhau, giải thích được hoàn toàn thông suốt! Tôi sẵn lòng tiếp thu.” Nhạc Đông Bắc khá là kính phục mà nhìn La Phi một cái, sau đó lại hỏi: “Hiện tại vấn đề thứ vị là, lần tế bái này, tại sao trong pho tượng lại chảy ra được máu tươi? Tiết Minh Phi chết lại giải thích thế nào đây?”

“Đầu tiên chúng ta phải biết tối ngày hôm qua vì sao Tiết Minh Phi lại đi tới miếu Long Vương.” La Phi vừa nói, một bên đưa ra mấy ảnh trong tay, “Các người nhìn xem cái bình gốm bị vỡ nát trên bàn thờ trong góc bên trái, đối với nó còn có ấn tượng chứ?”

Quả nhiên, mở ra tấm hình trong mấy ảnh, tại đây chỗ La Phi miêu tả có một cái bình gốm bị vỡ nát, được che lấp ở dưới vải bàn thờ, như ẩn như hiện.

Chu Lập Vĩ nghĩ tới trước đó: “Đúng rồi, tối hôm qua thời điểm Tiết Minh Phi đến, trong tay đã cầm theo cái bình gốm như thế!”

La Phi đồng ý nói: “Trí nhớ của ông một điểm không sai. Lúc đó tôi còn tưởng rằng đây là vật cúng Tiết Minh Phi mang tới, cố ý chăm chú nhìn thêm. Thế nhưng cậu ta cũng không có đem bình gốm đặt ở trên bàn thờ, tại sao vậy chứ? Các người đem hình ảnh phóng to, nhìn trong bình gốm đã được cho

vào cái gì đó.”

Màn hình máy chụp ảnh được điều chỉnh phóng to gần cảnh chi tiết bình gốm vỡ, đang nghiêng xoay gần miệng bình, mơ hồ nhìn ra vẫn còn sót lại vết nước chưa khô, Chu Lập Vĩ và Nhạc Đông Bắc đồng thời kêu lên: “Nước!”

La Phi cười cười: “Ban đêm trước ngày tế bái, Tiết Minh Phi mang đến một bình nước, điều này hiển nhiên không phải là tế phẩm, vậy nó sẽ dùng để làm gì đây?”

“Châm nước! Châm nước cho cơ quan!” Nhạc Đông Bắc thốt ra, Chu Lập Vĩ cũng gật đầu tán thành. Chính xác, bất luận thế nào, nếu muốn khiến cho pho tượng rơi lệ, trong cơ quan phải có nguồn nước mới được.

La Phi muốn tiến thêm một bước bổ sung chứng minh, cho nên ngay sau đó anh lại đưa ra một vấn đề khác: “Các người cho rằng công tác điều khiển pho tượng rơi lệ sẽ ở chỗ nào?”

“Điểm này trước đây tôi đã nghĩ đến.” Chu Lập Vĩ đáp, “Hắn là ở phía dưới đệm cối trước tượng thần. Khi Bạch Kiếm Ác cúi lạy, có thể chạm đến công tắc.”

“Cho nên trong cơ quan này, lúc bình thường là không thể có nước. Bằng không nếu như trại dân đi lễ bái thần mưa, có thể liên lộ ra bí mật. Nước chỉ có thể ở đêm trước ngày tế bái, do tâm phúc Bạch Kiếm Ác lên lút thuận tiện thêm vào, đồng thời nghiêm khắc cấm trại dân đi vào trong miếu Long Vương tế bái. Bố trí liên tiếp này có thể nói là không chê vào đâu được. Tiết Minh Phi đúng là đến làm chuyện này, đó là lí do mà sau khi Bạch Kiếm Ác phát hiện ra sai sót, mới có thể trước tiên đi tìm Tiết Minh Phi. Anh ta xưa nay sắp đặt là không chê vào đâu được.” La Phi ngừng lại một chút, lại tiếp tục nói, “Chỉ tiếc đêm qua, rốt cục vẫn là xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Chuyện gì ngoài ý muốn?” Trọng tâm câu chuyện cuối cùng đã tới chỗ mấu chốt nhất, Nhạc Đông Bắc trợn mắt lên, nhìn La Phi không nháy mắt.

“Có khả năng lớn nhất, chính là Tiết Minh Phi bị tấn công.” La Phi vuốt cằm của mình, vừa cân nhắc vừa nói, “Bình gốm vỡ, kẻ tấn công kia đem giấu nó ở dưới bàn thờ. Tiếp đó kẻ tấn công vốn là nên châm nước trong cơ quan rồi thêm vào máu, đồng thời tiến hành thí nghiệm đối với cơ quan, điều này giải thích cho chúng ta vì sao ở dưới hốc mắt tượng thần lại thấy vết máu đã khô.”

Nhạc Đông Bắc cùng Chu Lập Vĩ đều im lặng gật đầu, xem ra là tán đồng suy đoán này của La Phi.

“Những vết kia chính là máu của Tiết Minh Phi sao?” Nhạc Đông Bắc theo sát lại hỏi.

“Điều này thì tôi không có cách gì kết luận.” La Phi quay đầu nhìn về phía Chu Lập Vĩ, “Giáo sư Chu, ông khẳng định Tiết Minh Phi là bởi do mất máu quá nhiều mà chết sao?”

“Nguyên nhân có một nửa, cũng không phải là toàn bộ.”

Câu trả lời của Chu Lập Vĩ nghe có chút khó hiểu, La Phi chớp chớp lông mi mình, tỏ vẻ mê muội.

“Ý của tôi là, tuy là mất máu tạo thành một nhân tố trọng yếu khiến cho cậu ta tử vong, nhưng còn có một nguyên nhân rất trực tiếp cũng không thể bỏ qua.”

“Là cái gì?”

“Kinh hãi!” Chu Lập Vĩ giải thích nói, “Lúc Tiết Minh Phi đi đến cửa miếu Long Vương, tuy rằng thân thể đã vô cùng suy yếu, nhưng còn không đến mức lập tức mất mạng, ở cậu ta bản năng muốn sống vẫn đang chống đỡ. Nhưng khi lúc cậu ta thấy vết máu khắp toàn thân tượng 'Thần mưa', rõ ràng nhận được kích thích cực lớn, loại kích thích này khiến cho ý chí sinh tồn của cậu ta sụp đổ ở trong nháy mắt. Hình dung đúng một điểm, Tiết Minh Phi chết đi, mất máu quá nhiều là sinh lý căn bản, kinh hãi thì là dây dẫn lửa về tinh thần.”

“Tôi hiểu ý của ông.” La Phi dùng đầu ngón tay khẽ gõ ót của mình, sau khi trầm tư một chút, ánh mắt của anh lóe lên, “Tôi có một ít suy đoán, các người coi có hợp lý hay không. Tiết Minh Phi đối với tình trạng mất máu của mình cũng không biết, nhưng cậu ta bị ám thị tâm lý nào đó: Máu của mình đã bị 'Thần mưa' hút đi. Cậu ta cũng không hoàn toàn tin tưởng ám thị này là chân thật, cho nên cậu ta gắng gượng đi tới miếu Long Vương, muốn xem rõ ngọn ngành. Khi cậu ta phát hiện tượng thần mưa quả nhiên chảy đầy máu, nghĩ tới những vết máu này đều là hút đi từ trên người mình, sợ hãi to lớn ngay lập tức đem cậu ta đánh bại.”

“Loại phỏng đoán này nhưng thật ra cùng lời nói trước khi chết của Tiết Minh Phi đặc biệt ăn khớp. Dựa theo phỏng đoán này, Tiết Minh Phi lại không biết bản thân mất máu, như thế nào mới có thể làm được điều này?” Nhạc Đông Bắc nhìn La Phi, khẩu khí giống như là hỏi ngược lại.

La Phi vẫn như cũ đem vấn đề đổ cho Chu Lập Vĩ: “Ông đã từng tỉ mỉ khám nghiệm thi thể Tiết Minh Phi, nguyên nhân mất máu rốt cuộc là gì?”

Chu Lập Vĩ lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ: “Tôi không biết. Theo lý thuyết mất lượng máu nhiều như vậy, trên thân thể nhất định sẽ có tổn thương nghiêm trọng. Nhưng tôi tìm khắp cả toàn thân người chết, cũng không có phát hiện ngay cả một miệng vết thương nhỏ. Máu trong thân thể cậu ta thật giống như trống rỗng vậy, thật sự khiến người ta khó có thể lý giải.”

La Phi cau mày không nói. Tiết Minh Phi ngay lúc đó thân không có một sợi vải, tình hình từ trên xuống dưới liếc qua thấy ngay, từ bên ngoài nhìn vào, đúng là tất cả bình thường, càng vốn không giống như đã từng chịu qua bất cứ thương tổn gì.

Nhạc Đông Bắc đột nhiên cười hi hi: “Các người cuối cùng đã gặp phải chỗ không cách nào giải thích rồi. Các người phải thừa nhận, ở trên thế giới này, vẫn có rất nhiều điều thần bí chúng ta không thể biết, sức mạnh kia, các người chưa từng thấy, cũng không có nghĩa là nó không tồn tại.”

Chu Lập Vĩ mặt lạnh liếc nhìn Nhạc Đông Bắc: “Lại là lý luận 'Ác ma' của ông sao?”

“Đúng vậy. Ông ta sống lại! Ông ta đã trở về! Ông ta muốn báo thù! Các người không nhớ rõ lời nói của Tiết Minh Phi sao? Sống lại tám máu, một màn kia có ý nghĩa tượng trưng cỡ nào! Ông ta không trực tiếp giết chết Tiết Minh Phi, chính là muốn mượn miệng Tiết Minh Phi đem những lời này nói ra. Trước khi ông ta mở ra sức mạnh đáng sợ, đầu tiên ông ta là muốn cho mọi người cảm nhận được sợ hãi ông ta!” Nhạc Đông Bắc nói liên tục, trên mặt chớp động hưng phấn khác thường.

“Không. . .” La Phi chậm rãi lắc đầu: “Không chỉ là bày ra sợ hãi đơn giản như vậy. Làm như vậy phải có mục đích rõ ràng hơn.”

“Là mục đích gì đây...” Chu Lập Vĩ lời còn chưa dứt, chợt nghe được ngoài cửa bước chân đạp loạn xạ, lập tức cửa phòng nhỏ bị đẩy ra, Ngô Quần, Triệu Lập Văn dẫn đầu cùng sáu, bảy người đàn ông cường tráng đi vào.

*Chú thích:

+Thất gút: mẩu chốt sự việc.

+ Xi (xuy): cười giễu cợt

+ Huyền học: siêu hình

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Người Đàn Ông Thần Bí

Đám người Ngô Quần đột nhiên đến, ba người La Phi ít nhiều cũng lộ ra chút kinh ngạc. Hơn nữa nhìn khí thế đối phương, lần này tới thăm tựa hồ cũng chẳng phải thân thiện như vậy.

“Trại chủ Bạch của chúng tôi muốn gặp ba vị một lần, mời theo chúng tôi đi một chuyến.” Ngô Quần tiến lên một bước, thờ ơ nói. Cậu ta tuy rằng dùng một chữ “Mời”, nhưng giọng điệu lại không phải là khách khí, không hề có chỗ thương lượng.

La Phi thần nhiên cười: “Vừa lúc, chúng tôi cũng có chuyện muốn cùng trại chủ trò chuyện đôi chút.” Nói xong, anh là người đầu tiên đứng lên.

Chu Lập Vĩ cũng không có dị nghị quá lớn, đi theo. Trái lại về mặt Nhạc Đông Bắc là không tình nguyện, có thể thấy được đến hai người đồng bạn cũng đã như vậy, chỉ có thể đành chịu lầm bầm một câu: “Đi thôi đi thôi, muốn gặp chúng tôi, chính mình lại không đến, đạo đãi khách như vậy thật là hiếm thấy.”

Đến ngoài phòng, mưa rơi đã lớn, lão Vương đem tới nón lá áo to, cho ba người La Phi mang theo. Đoàn người ở trong mưa xuyên qua trại mà đi, khoảng chừng mười lăm phút sau, trước mắt xuất hiện mấy gian nhà cao, kẻ tiếp dọc theo đường đi có người đang chấp tay đứng ở giữa cửa, chính là Bạch Kiểm Ác.

Lúc này Ngô Quần cùng một gã đàn ông khác đi tới bên cạnh La Phi, lại dẫn La Phi đi đến một gian phòng đầu hướng tây. Những người khác lại tự động chia làm hai nhóm, phân công nhau dẫn Chu Lập Vĩ và Nhạc Đông Bắc đi hướng gian phòng khác nhau.

“Có ý gì? Muốn đem chúng tôi tách ra sao?” Nhạc Đông Bắc trước tiên cảm thấy được bất thường, lớn tiếng ồn ào, “Làm cái gì vậy chứ?”

“Xin đừng lo lắng.” Bạch Kiểm Ác thần nhiên nói, “Tôi chỉ là muốn cùng các người gặp nhau một mình, chia ra hỏi một vài vấn đề.”

La Phi vốn là cũng có chút nghi ngờ, vừa nghe Bạch Kiểm Ác nói như vậy, mới hiểu được. Người này đối với chúng ta trong lòng còn có khúc mắc, nên muốn cách ly thăm tra một phen. Nghĩ đến mình làm cảnh sát nhiều năm như vậy, hôm nay lại phải mặt đối mặt với người khác “Thăm vấn”, anh không khỏi có chút cảm giác thấy buồn cười.

“Làm theo như bọn họ nói đi, đừng suy nghĩ nhiều quá. Lát nữa trại chủ Bạch hỏi cái gì, chúng ta trả lời tình hình thực tế là được.” Sau khi La Phi hướng về hai người đồng bạn dặn dò hai câu, thần nhiên đi theo Ngô Quần tiến vào trong phòng phía tây.

Nhạc Đông Bắc lại bị Triệu Lập Văn cùng một gã đàn ông khác dẫn tới căn phòng đầu phía đông. Chu Lập Vĩ thì trực tiếp đi đến phòng chính nơi ở của Bạch Kiểm Ác. Một đám người phân ra ba nhóm tản hết, ngoài nhà trở nên trống rỗng, chỉ có mưa rơi càng lúc càng tầm tã.

Bên trong phòng phía tây, La Phi ngồi im chờ đợi. Hai người Ngô Quần cũng không cùng anh nói chuyện, chỉ lầm lũi mà canh giữ ở cửa. La Phi vui vẻ vì có được một bầu không khí yên tĩnh, được dịp tập trung tinh thần suy nghĩ những vấn đề chưa nghĩ thông suốt kia.

Sau khoảng hai mươi phút, chỉ thấy Bạch Kiếm Ác từ phòng chính đi ra, đi vào chỗ phòng phía đông của Nhạc Đông Bắc. Xem ra anh ta đã kết thúc cuộc nói chuyện với Chu Lập Vĩ, mà La Phi, lại bị anh ta xếp hạng là người cuối cùng.

La Phi chú ý tới, khi Bạch Kiếm Ác tiến vào phòng nào, trại dân vốn là canh giữ ở trong phòng thì sẽ liền lui ra ngoài. Rất hiển nhiên, Bạch Kiếm Ác đối với cuộc nói chuyện có tính riêng tư đặc biệt coi trọng, điều này chỉ ít có thể chứng minh, anh ta thực sự cất giấu một ít bí mật không thể để cho trại dân biết được.

Lại qua khoảng hai mươi phút, Bạch Kiếm Ác cũng ra khỏi phòng phía đông, đi tới nơi trong phòng phía tây của La Phi.

Không đợi trại chủ phân phó, hai người Ngô Quần rất tự giác liền thôi lui ra khỏi gian phòng, cũng đem cửa phòng từ bên ngoài đóng chặt.

Trên mặt của Bạch Kiếm Ác không nhìn ra bất kỳ biểu hiện gì, anh ta ngồi xuống đối diện La Phi, sau đó nhìn chăm chăm ánh mắt của đối phương, không nói một lời.

La Phi biết đây là một loại thăm dò, nhiều khi, trao đổi ánh mắt so với lời nói có thể truyền đến càng nhiều tin tức hơn. Tầm mắt anh không có dời đi, nhưng cũng không có lộ ra quá nhiều sắc sảo. Anh chỉ là dùng ánh mắt nhu hòa chân thành cùng Bạch Kiếm Ác nhìn nhau, biểu thị bản thân cũng không có mang bất kỳ địch ý gì.

Rốt cục, Bạch Kiếm Ác lên tiếng: “Anh đã nói, anh là một cảnh sát?”

La Phi gật đầu: “Tôi họ La, tên là La Phi, tôi đến từ Long Châu.”

“Tôi đời đời kiếp kiếp sinh sống ở trong sơn trại này. Tôi đối với thế giới bên ngoài không có hứng thú gì.” Bạch Kiếm Ác thẳng thắn nói, “Tôi bây giờ chỉ muốn biết, anh đến trại Ni Hoành để làm gì?”

La Phi ở trong lòng sắp xếp một chút lời nói, hy vọng có thể dùng lời nói đơn giản mang sự tình nói rõ. Sau đó anh bắt đầu giải thích: “Tôi đang điều tra một vụ án, vụ án này vô cùng kỳ quái, tôi hiện tại cũng không có quá nhiều manh mối. Chính là trong vụ án có một nhân vật rất then chốt, cậu ta khoảng chừng một năm trước đã từng đến 'Hang kinh khủng', chính là hành trình lần này liên tiếp khai ra những chuyện khó mà giải thích. Do đó chúng tôi chuẩn bị đi đến 'Hang kinh khủng' truy tìm manh mối liên quan. Trại Ni Hoành chắc chắn là nơi chúng tôi phải đi qua, thật ra thì một năm trước người kia cũng từng dừng chân ở trại Ni Hoành, đây là hình của cậu ta, không biết trại chủ Bạch có thấy qua người này hay chưa?”

Bạch Kiếm Ác trầm mặc một hồi, từ vẻ mặt của anh ta xem ra, anh ta chắc là tiếp nhận giải thích của La Phi rồi. Bất quá anh ta cũng không có đi nhận lấy ảnh chụp La Phi đưa tới, sau khi liếc nhìn sơ sơ một cái, anh ta liền lắc đầu nói: “Tôi đối với những người khách qua đường này chưa bao giờ quan tâm, anh nên đi hỏi lão Vương một chút, nếu như cậu ta đúng là đã từng ở qua trong thôn trại này, tám chín phần mười là ở trong nhà lão Vương.”

La Phi thu hồi ảnh chụp: “Anh nói không sai, lão Vương đã hướng tôi xác thực, người này chính là từ nhà ông ấy xuất phát tiến về 'Hang kinh khủng'.”

Về mặt Bạch Kiếm Ác so với lúc mới vừa vào cửa đã ôn hòa hơn rất nhiều: “Tôi vừa rồi đã hỏi thăm qua hai người bằng hữu của anh, cách nói của các người là nhất trí, xem ra tôi không có lý do gì để hoài nghi nữa. Ban này mời các người qua đây, kể cả buổi sáng ở trước miếu Long Vương, nếu có phần vô lễ, vẫn hy vọng cảnh sát La không cần để ở trong lòng.”

La Phi trong lòng thầm nghĩ: Bây giờ là thời điểm mình phải tiến công. Ngay sau đó anh rộng lượng cười một tiếng, nói: “Có thể hiểu. Buổi sáng xảy ra sự tình không tầm thường như vậy, đôi lại là tôi, cũng sẽ vô cùng gấp gáp. Chỉ là ý nghĩ của trại chủ Bạch có chút vấn đề, chúng tôi mới vừa tới sơn trại, cùng trại chủ Bạch không có bất cứ xung đột lợi ích, căn bản là không cần thiết đi làm những chuyện kia.”

Giọng của La Phi nghe rất tùy ý, nhưng trong ánh mắt lại đột nhiên chớp động tinh quang, trở nên vô cùng sắc bén. Bạch Kiếm Ác bị ánh mắt này đâm trúng, con ngươi chợt co rút lại một chút, thận trọng hỏi: “Làm những chuyện gì? Tôi không rõ ý tứ của anh.”

“Trại chủ Bạch, ở đây chỉ có hai người chúng ta. Nói chuyện đừng ngại chút ít thẳng thắn, không cần có điều giấu giếm.” La Phi bỗng nhiên nghiêm túc, “Trong tượng thần mưa có bí mật gì, đây là sự tình nội bộ trong trại các người. Tôi cũng không quan tâm, càng không có cần thiết phải đi chọc phá gì đó. Trong lòng từng người chúng ta đều có bí ẩn nan giải, trao đổi lẫn nhau một chút sự tình mình hiểu rõ, hẳn là đối với song phương đều mới là có lợi.”

Bạch Kiếm Ác kinh ngạc nhìn La Phi, sau một lát, anh ta mới “Ha” mà cười một tiếng, tiếp đó nói: “Cảnh sát La chẳng những là một người thông minh, còn là một người sáng khoái. Được rồi, vậy anh nói trước đi, anh hiểu rõ cái gì? Anh lại muốn biết những gì?”

La Phi chẳng muốn đi lại vòng vèo, lời nói thẳng vào chỗ quan trọng: “Tiết Minh Phi chết, căn bản không phải bởi vì tôi hôm qua đã mạo phạm 'Thần mưa'. Là có người hại chết cậu ta, hơn nữa theo tôi thấy, mũi nhọn của người này là muốn hướng về phía anh. Hẳn không những biết rõ bí mật tượng thần mưa, hơn nữa còn tốn công sức suy xét kỹ càng, ở trên buổi lễ tế bái quan trọng như vậy, cho anh một đòn giáng nặng nề.”

Bạch Kiếm Ác cắn chặt răng, trên trán mồ hôi nổi lên gân xanh. Nhớ lại một màn buổi sáng kia, hiện tại trong lòng anh vẫn còn sợ hãi. Nếu như không phải là mình tùy cơ ứng biến, khiến cho Tiết Minh Phi xui xẻo gánh vác oan ức, tình cảnh lúc đó đúng thật là không biết nên thu dọn như thế nào. Chẳng qua anh rất nhanh ngăn chặn cảm giác, bắt đầu chuyên tâm quan sát người ngồi ở đối diện kia.

Tại trước miếu Long Vương trên quảng trường khi lần đầu tiên nhìn thấy La Phi, Bạch Kiếm Ác liền cảm nhận được người này không giống bình thường. Nhưng không nghĩ đến anh ta lại có năng lực nhìn xuyên thấu nhạy bén như vậy, nửa ngày ngẩn ngừ, đã liền nhìn thấu nhiều chuyện như vậy. Nếu như một người như thế trở thành đối thủ của mình, kia đúng là vô cùng đáng sợ!

Chỉ có điều bây giờ, ngược lại biết đâu anh ta có thể giúp được một số việc bề bộn. Bạch Kiếm Ác nghĩ như vậy, cũng không che giấu gì nữa, mở miệng hỏi thẳng: “Vậy theo cảnh sát La, người này sẽ là ai chứ?”

“Chắc là người trong trại, anh có thể ngắm lại, nếu như bí mật tượng thần mưa bị vạch trần, người có lợi lớn nhất sẽ là ai?”

Ngoài dự đoán của La Phi, Bạch Kiếm Ác quả quyết hủy bỏ suy đoán của anh: “Không, sẽ không phải là người trong trại! Trại dân ở đây không ai dám khiêu chiến quyền uy của tôi, hơn nữa, ngoại trừ Tiết Minh Phi ra, buổi sáng mọi người trong thôn trại đều ở hiện trường tế bái, bọn họ làm sao có khả năng mà điều khiển hành động của Tiết Minh Phi từ xa cơ chứ?”

“Tất cả mọi người đều ở đó?” La Phi không khỏi nhủ mảy, điểm này anh quả thực không nghĩ đến. Như vậy xem ra, tấn công Tiết Minh Phi thật đúng là không phải thôn dân trại Nỉ Hoành.

Chẳng trách Bạch Kiếm Ác đối với phía ba người này sinh hoài nghi, nhưng mà chuyện này lại tuyệt đối không phải do chúng tôi làm nha? La Phi phút chốc ở trong lòng suy nghĩ, chợt nghĩ đến một vấn đề khác: “Trong trại này còn có những người ngoài nào khác hay không?”

“Tôi mới vừa phái người kiểm tra qua. Hiện tại trừ ba người bọn anh, còn có một người đàn ông. Nhưng mà buổi trưa hôm nay anh ta vừa mới đến, việc này có người dẫn đường đi theo anh ta đến thị trấn làm chứng, tuyệt đối sẽ không sai. Cho nên cũng không cần phải hoài nghi anh ta.”

La Phi cười khở một cái: “Vậy sẽ còn là ai chứ?”

Lúc này Bạch Kiếm Ác lộ ra vẻ càng mờ mịt, bỗng nhiên, anh ta tự lẩm bầm một câu: “Lẽ nào thật sự là có 'Ác ma' ?”

“Ác ma?” La Phi kinh ngạc nhìn Bạch Kiếm Ác, “Anh cũng tin cách nói có 'Ác ma' sao?”

Bạch Kiếm Ác phục hồi lại tinh thần, anh ta lúng túng cười một chút, dùng ngón tay chỉ hướng phòng phía đông: “Tất cả những điều liên quan đến 'Ác ma', tôi cũng là mới vừa nghe người bạn kia của anh nói.”

La Phi bắt đầu đi lắc đầu, thật ra thì rất dễ nghĩ đến, với tính cách của Nhạc Đông Bắc, vừa rồi khẳng định là không kịp chờ đợi mà đem cái gọi là học thuật của ông ta truyền bá cho Bạch Kiếm Ác nghe qua một lần.

“Vậy anh đối với bộ lý luận kia của ông ta thấy thế nào?” La Phi hỏi.

Bạch Kiếm Ác do dự chốc lát, sau đó nói: “Tôi thật đúng là lần đầu tiên biết Lý Định Quốc lại chính là 'Ác ma' mà tộc nhân Cáp ma tộc nói đến. Mấy đời trại Nỉ Hoành chúng tôi thờ phụng Lý Định Quốc là 'Tôn thần', đương nhiên cùng cách nói 'Ác ma' dứt khoát đối lập.”

La Phi “Ừ” một tiếng, bỗng nhiên lại nghĩ đến cái nghi vấn khác: “Tiết Minh Phi lúc sắp chết đã từng nói 'Ác ma sống lại’ những lời này, anh không cảm thấy kỳ quái sao?”

“Khi đó rất là kỳ quái.” Bạch Kiếm Ác dẫn đo nói, “Có điều gần một năm qua có một số người của Cáp ma tộc chạy ra khỏi rừng, lúc đi qua thôn trại, nói về sự tình ác ma bên trong 'Hang kinh khủng' sống lại. Trại dân cũng từng xem chuyện này làm thành đề tài lúc rảnh rỗi. Tuy rằng tình hình cụ thể không có ai biết, nhưng không loại trừ có người lợi dụng những truyền thuyết này, cố ý bày ra mê trận.”

La Phi đang suy nghĩ phân tích như vậy phải chăng có lỗ hổng, lại nghe Bạch Kiếm Ác chuyển đề tài: “Tốt lắm, cảnh sát La, anh vẫn luôn nỗ lực giúp tôi giải quyết vấn đề nan giải, bây giờ nói đi, anh còn muốn biết chút gì từ trong đó?”

La Phi cười cười: “Tôi ngược lại thật sự không có mục đích gì đặc biệt. Có thể là bản tính trời sinh của cảnh sát, nơi này mặc dù không thuộc quản lý của tôi, nhưng xuất hiện loại án mạng khác thường này, tôi vẫn là rất muốn điều tra một cách rõ ràng. Mặt khác, thẳng thắn nói, tôi cũng rất muốn cùng trại chủ Bạch có quan hệ tốt đẹp, hiện nay có một ít chuyện khó tránh khỏi phải nhờ anh giúp một tay.”

“Ồ, chuyện gì?”

La Phi nói thẳng: “Chúng tôi rất nhanh phải đi đến hang kinh khủng, đến lúc đó chúng tôi cần một người dẫn đường hiểu được ngôn ngữ Cáp ma tộc, xin trại chủ Bạch hãy xem xét hỗ trợ. Nhất định phải là ứng cử viên đặc lực nhất, giá cả gì đó đều tốt.”

“Việc này không thành vấn đề.” Bạch Kiếm Ác tiếp một tiếng đáp ứng, lập tức anh ta đứng dậy rời khỏi vị trí, mở cửa phòng đi ra ngoài, ở ngoài cửa đợi đám người Ngô Quân, đám người lập tức xuất hiện cung kính mà đứng lại hướng mặt đối diện anh ta.

“Được rồi, tiền mấy vị khách này trở về đi!” Bạch Kiếm Ác lớn tiếng phân phó, đám người Ngô Quân không dám chậm trễ, vội vàng chuẩn bị tốt đồ che mưa, phân công nhau đem ba người La Phi từ trong phòng mời ra.

Lúc mọi người đang muốn rời đi, Bạch Kiếm Ác bỗng nhiên lại giơ tay lên một cái: “Chờ một chút.”

Ba người La Phi quay đầu lại, không biết lại có chuyện gì.

“Cảnh sát La, anh không phải muốn tìm người dẫn đường sao?” Bạch Kiếm Ác nói, “Tôi đã nghĩ ra ứng cử viên.”

La Phi cười hỏi: “Có đúng không? Ai? Người đó ở đâu?”

Bạch Kiếm Ác nghiêm mặt nói: “Ngay trước mặt anh. Tôi, Bạch Kiếm Ác!”

Ba người La Phi đưa mắt nhìn nhau, không riêng gì bọn họ, nhóm trại dân cũng đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Bạch Kiếm Ác nhưng một chút cũng không có ý đùa giỡn: “Luận trí tuệ, luận dũng khí, trại Ni Hoành ai so được với tôi? Cho nên muốn đi hang kinh khủng, tôi chính là người dẫn đường tốt nhất. Hơn nữa tôi còn mang theo hai người trợ thủ, Ngô Quần, Triệu Lập Văn, các người đến lúc đó cùng đi với tôi.”

Chu Lập Vĩ vị vị thâm trường nhìn Bạch Kiếm Ác, nửa giỡn nửa nghiêm túc nói: “Nói như vậy, chúng ta chính là quan hệ thuê mướn. Trại chủ Bạch, nói có điểm khó nghe, anh xem như được coi là người làm của chúng tôi.”

“Yên tâm đi.” Bạch Kiếm Ác nghiêm túc trả lời, “Tôi hiểu rõ trở thành một người dẫn đường xứng đáng với chức vụ ra sao. Chúng ta mỗi người chuẩn bị một chút, ba ngày sau xuất phát!”

“Tốt! Vậy chúng ta liền một lời đã định, ba ngày sau đi hang kinh khủng.” Về mặt Chu Lập Vĩ cũng nghiêm túc, hiện ra chút dáng vẻ giáo sư, “Sau khi xác định kế hoạch, thì coi như không thể đổi ý!”

Bạch Kiếm Ác không nói thêm gì, chỉ im lặng gật đầu, sau đó liền trở về bên trong phòng.

“Ba vị xin yên tâm. Trại chủ chúng tôi đã đáp ứng chuyện của người khác, chưa từng có thất tín qua. Các người chỉ cần ở tại chỗ kiên nhẫn chờ đợi là được!” Ngô Quần vừa nói, vừa đi đến dẫn trước. Bày ra tư thế dẫn đường.

Trại Ni Hoành cũng không tính là lớn, ba người La Phi từng đi đi về về mấy chuyến, đối với bao quát đường đi trong trại đã rất quen thuộc. Bọn họ từ chối đám người Ngô Quần đưa tiễn, tự đi hướng về phía nhà lão Vương.

“Ha ha, kẻ họ Bạch này nhất định là tin lý luận của tôi.” Đi ra chưa được xa lắm, Nhạc Đông Bắc liền đắc ý dâng lên khoe khoang, “Các người nghĩ xem, hắc đường đường là một trại chủ, làm sao sẽ nguyện ý làm người dẫn đường cho chúng ta chứ? Mục đích thực sự của hắn, cũng là vì vạch trần bí mật ‘Ác ma’ trong ‘Hang kinh khủng!’”

Chu Lập Vĩ từ chối cho ý kiến mà liếc mắt nhìn Nhạc Đông Bắc, sau đó ngược lại đi trung cầu ý kiến của La Phi: “Cảnh sát La, cậu thấy thế nào?”

“Hành động này của anh ta cũng đúng là có chút kì quái.” Sau khi La Phi trầm ngâm một lát, lắc đầu, “Trước bất luận là anh ta có mục đích gì khác hay không, người này quả thực trí dũng song toàn, có anh ta cùng đi theo chúng ta đến hang kinh khủng, sự tình bao giờ cũng là có lợi không có hại.”

Chu Lập Vĩ gật đầu, Nhạc Đông Bắc thì ở một bên cười khan hai tiếng “Ha ha”. Một lúc lâu ba người đều không nói thêm gì nữa, tựa hồ từng người đọc theo suy nghĩ của mình mà tính toán gì đó.

Mưa là càng rơi xuống càng lớn, lúc dọc đường đi qua thôn trại trong hộ gia đình, trên mặt mọi người đều là hớn hờ ra mặt, tốp năm tốp ba tụ chung một chỗ, ca tụng thần mưa từ bi, khen trại chủ anh minh. Ở trên người bọn họ, không cảm nhận được một chút bầu không khí đột kích của ‘Ác ma’. Giống như, bọn họ tin tưởng Tiết Minh Phi chết là do mạo phạm thần mưa nên bị ngài trừng phạt, ai cũng sẽ không đem “Tôn thần” đòi hỏi tôn thờ cùng hai chữ “Ác ma” liên tưởng ở chung một chỗ.

Sáng sớm còn thấy đáy lòng sông khô cạn bây giờ đã có dòng nước chảy nhỏ giọt. Nước này mang theo sức sống đang thấm vào mặt đất trại Ni Hoành. Mưa hoa ở trên trời bay lượn, bất ngờ có chút nước đột phá ngăn che của nón lá áo toi, rơi vào trên khuôn mặt La Phi, mang đến từng tia từng tia cảm giác mát mẻ. Mặc dù ở đây đang là giữa hè, nhưng cảm giác mát mẻ này vẫn dễ cho La Phi cảm thấy rất khó chịu, trong lòng anh dường như rất lạ, có một loại dự cảm không tốt khó có thể nói ra.

Đương nhiên, anh hiện tại còn không biết, vào mùa hè hơn ba trăm năm trước kia, cũng có một trận mưa lớn như vậy, đã từng khiến cho một câu chuyện xưa tràn ngập vui buồn máu và nước mắt.

Chuyện xưa này phải chăng đến bây giờ vẫn chưa kết thúc?

Có lẽ, đây chỉ là một màn thiện ác luân hồi từ lâu đã được định trước?

Ba người cùng nhau đội mưa mà đi, do mưa lớn, dọc đường rất hiếm khi thấy trại dân đi ra ngoài hoạt động. Mất thấy chỗ nhà lão Vương cách không xa đến nửa dặm, chợt thấy đường nhỏ trên núi, đang có một người đâm đầu đi tới.

Người này vui đầu, bước đi rất nhanh, một lát sau đã liền đi tới trước mặt ba người. Chỉ thấy người này mặc một bộ đồ màu đen bên ngoài trang bị áo mưa, mũi liền với áo lật che ở trên đầu, mũi men theo rũ xuống thật thấp. Dường như là sợ nước mưa rơi xuống trên mặt, tay phải của hắn siết chặt phần dưới đầu mũi áo mưa, như thế gương mặt của hắn ngoại trừ con mắt lộ ra ngoài, hầu như không có bộ phận nào khác ở bên ngoài.

Ánh mắt ba người La Phi đều quét lên mà tụ ở trên thân của người này. Xem trang phục của hắn, rõ ràng không phải là trại dân bản xứ. La Phi nhớ tới Bạch Kiếm Ác đã từng nói qua vào giữa trưa có một người khách mới đến trại, đoán trước chính là hắn. Cũng giống nhau đều là khách nơi xứ lạ, La Phi không kiềm lòng được dừng bước lại, muốn cùng đối phương chào hỏi.

Nhưng bước chân người nọ lại vội vã, không đợi La Phi mở miệng, hắn đã hơi nghiêng thân mình, từ giữa khoảng trống của ba người luồn cúi đi qua. Bởi vì con đường chật hẹp, nửa người vẫn tránh né không kịp cùng Nhạc Đông Bắc đụng vào nhau.

”Gấp làm gì vậy? Mưa lớn như vậy, đừng phải người toàn thân là nước!” Nhạc Đông Bắc bắt mặn mà dâng lên phản nản.

Người nọ hơi chần chờ, thấp giọng nói câu: “Xin lỗi.” Lập tức cước bộ lại bước đi, hướng đi về đường nhỏ ở xa, dường như muốn cố ý trốn tránh bọn họ vậy.

”Người nào thế? Sao có hơi thần thần bí bí*?” Chu Lập Vĩ nhìn bóng lưng người đàn ông kia càng lúc càng xa, mang theo mê hoặc mà nói.

”Bạch Kiếm Ác nói có một người khách vừa đến, đến vào giữa trưa, có thể là người này.” Giọng của La Phi cũng không phải là quá khẳng định, “Chẳng lẽ anh ta cũng ở lại trong nhà lão Vương?”

”Được rồi được rồi, mặc kệ hần. Đi nhanh lên đi, mưa lớn rồi này.” Nhạc Đông Bắc bực mình thúc giục.

Mất thấy bóng lưng của người đàn ông kia đã biến mất ở trong màn mưa, ba người xoay người, hướng đi về phía nhà lão Vương cách đó không xa.

Mới vừa trở lại trong phòng, lão Vương lại đi theo vào, nói: “Có một người khách đến đây tìm các người, mới vừa đi không lâu.”

”Tìm chúng tôi?” La Phi lập tức nghĩ tới người đàn ông thần bí mình vừa gặp ở trên đường, “Có phải là một người mặc trang phục màu đen, lấy mặt che khuất ở trong mũ không?”

”Đúng rồi.”

”Anh ta có nói chuyện gì không?”

Lão Vương lắc đầu: “Không có nói.”

”Vậy anh ta nán lại đây bao lâu?”

”Khoảng chừng mười lăm phút.” La Phi hỏi cái gì, lão Vương liền trả lời như vậy, hình như cũng không nguyện nhiều lời ngay cả một câu nói thừa.

Ánh mắt La Phi từ trên xuống dưới quét qua một vòng ở trong phòng, cuối cùng dừng ở trên mặt đất, chỗ đó có một chuỗi dấu chân ướt nhẹp, nhìn ra được có người mới vừa ở trong phòng đã từng đi tới đi lui.

”Người kia vào phòng chúng tôi?” La Phi cảnh giác mà hỏi. Bởi vì cũng không mang theo đồ vật đáng giá, lại có lão Vương trông coi, cho nên thời điểm ba người rời đi không có khóa cửa.

Lão Vương bị dáng vẻ của La Phi làm cho có chút sợ hãi, ông sừng sốt một chút, sau đó giải thích nói: “Tôi... Tôi nghĩ là các người quen nhau.”

”Được rồi được rồi, không biết cũng không sao, dù sao ở đây chúng ta cũng không có vật gì quý giá để trộm được.” Nhạc Đông Bắc tùy tiện ngồi xuống ở trên giường ngủ, hai chân xê dịch, đem giày đạp xuống, “A, các người xem, vừa bùn vừa nước, chỗ này đều ướt đầm!”

Lão Vương tiến lên đem giày Nhạc Đông Bắc đã cởi cầm lên: “Các người cũng đưa giày cho tôi, tôi đem giày của các người đặt vào phòng bếp hong khô một lát.”

La Phi cười rồi nói tiếng “Cảm ơn”, cùng Chu Lập Vĩ ngồi xuống đem giày cởi ra, nghĩ thầm: “Lão Vương này rất không thích nói chuyện, trái lại làm việc là chủ động chịu khó.”

Lão Vương đem ba đôi giày ướt mang đi, còn mang tới dép cho ba người đổi chân, sau đó mới lui ra ngoài, bắt đầu bận rộn com tối cho mọi người.

”Các người nói xem mới vừa rồi người kia tới đây làm gì? Nếu như có việc đến tìm chúng ta, thời điểm mới vừa rồi gặp ở trên đường, tại sao lại không nói cái gì?” Chu Lập Vĩ vẫn còn đang nghĩ đến cái người đàn ông thần bí kia, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng lại không nhận được hỏi.

”Cảnh sát La không phải đã nói rồi sao? Chính là một du khách mới tới.” Nhạc Đông Bắc đem thân nằm ngã xuống giường, lười biếng nói, “Hắn đến tìm chúng ta, nhưng cũng không nhất định biết chúng ta. Có lẽ là muốn cùng chúng ta đồng hành đi chung? Ha ha, hắn cũng không biết, chúng ta là muốn đi 'Hang kinh khủng'.”

”Chuyện này là có chút kỳ quái. Phong cách trang phục của chúng ta cùng dân bản xứ rõ ràng khác nhau, theo lẽ thường anh ta ít nhất nên dừng lại hỏi thăm một chút, đến rồi đi vội vàng như thế...” La Phi trầm ngâm một lát, lắc đầu, “Quên đi, trước không suy nghĩ nhiều như vậy, chờ ngày mai hỏi thăm được chỗ ở của anh ta, trực tiếp đi qua thăm hỏi một chút.”

Sau buổi com tối, mưa lại rơi lớn hơn, trên nóc nhà rầm rầm giống như bị thùng vậy. La Phi vốn là hi vọng trước chín giờ mưa to có thể nhỏ lại một chút, nhưng trời không theo ý muốn con người, khoảng đến tám giờ rưỡi, anh cũng chỉ đành cứng rắn bắt đầu, chuẩn bị đội mưa lên đường. Theo kế hoạch thương lượng trước đó, Chu Lập Vĩ cũng đi theo phía sau anh, bước đi xa xa.

Lão Vương thấy hai người La Phi đi tới cửa phòng đông bắt đầu mặc nón lá áo toi, ở trong phòng mình giọng bứt lên, lớn tiếng dặn dò một câu: “Thời tiết này, nên cách dòng sông xa một chút.”

Bởi vì bị ảnh hưởng của tiếng mưa rơi, La Phi không có nghe rõ, bất quá giọng của lão Vương đặc biệt cực kỳ nghiêm túc, anh vội vã truy hỏi một câu: “Cái gì? Ông nói cái gì?”

”Mưa lớn, cẩn thận lũ bất ngờ! Cách dòng sông xa một chút!” Lão Vương đi tới cạnh cửa nhà chính, lớn tiếng lập lại một lần.

Thấy nét mặt lão Vương lo lắng, La Phi không khỏi nghĩ tới sự phụ Trịnh là người gác cổng ở đồn cảnh sát núi Nam Minh. Đêm tuyết kia, thời điểm bản thân muốn một mình lên núi, lão Trịnh cũng khá là lo lắng. Còn có chủ nhà Tôn Phát Siêu ở đảo Minh Trạch, đứng là những người bình thường này, bọn họ thiện lương và chất phác mỗi lần trải qua nguy hiểm đều trao cho mình chút ý nghĩa.

Trong lòng từ từ dâng lên một dòng nước ấm, nhưng La Phi dưới loại quan tâm này từ trước đến nay không giới biểu hiện rõ ra ngoài, anh chỉ là làm một động tác tay ra dấu hiệu, sau đó bật sáng đèn pin, cầm đầu lao vào trong mưa to tầm tã.

Sắc trời đã sớm tối đen, không có một chút ánh sáng. Chỉ dựa vào ánh sáng nhạt của đèn pin cầm tay tiến về phía đường bùn lầy trên núi, hiển nhiên không cần nhiều lời cẩn thận một chút. Dòng chảy con sông hình như đang cách ở đường núi không xa, có thể nghe rõ ràng tiếng “Ào ào” của dòng nước dâng lên. Nước mưa trên núi sau cùng đều tụ tập vào dòng chảy con sông này, thể chảy của nước đương nhiên không nhỏ.

Dọc đường đi chưa từng gặp một bóng người. Nơi này trời đất mênh mông, La Phi chợt cảm nhận được bản thân là nhỏ bé như vậy. Thành thạo quay đầu lại nhìn, cách phía sau một, hai trăm mét thấp thoáng có ánh sáng lóe lên, La Phi biết đó là Chu Lập Vĩ đang đi theo ở xa xa, cảm giác hiu quạnh trong lòng mới thoáng tiêu khiển* một chút.

Đến gần cửa trại phía tây, La Phi mới hiểu được trước khi đi tại sao lão Vương phải tận lực dặn dò câu nói kia. Nhìn từ trên địa hình, nơi này có một đoạn khe núi đang đứng lẫn ở trong khe hở. Cửa đường núi ở khe núi phân chia thành hai hướng, một hướng đi qua khe núi, gần như cùng dòng sông dính vào một chỗ, mà một hướng khác thì đi lên vòng vèo hơn, liên kế cao hơn một mảnh ruộng bậc thang.

Có lão Vương nhắc nhở, La Phi đương nhiên chọn lọc đường xá đi lên. Càng đi về phía trước thì liền đến trại, nơi này là địa điểm đã thỏa thuận. La Phi đứng ở ven đường, cầm đèn pin hướng về phía đường đối nghịch. Như vậy người đàn ông kia từ trong trại đến đây, thì sẽ rất dễ phát hiện nơi anh đứng.

Sau một lúc lâu, Chu Lập Vĩ cũng theo sau, ông không cùng La Phi chào hỏi, trực tiếp đi về hướng ở cuối ruộng bậc thang. Đi ra có ba mươi, bốn mươi mét, chắc là đã tìm thấy được nơi ổn định rồi sau đó ngồi xuống, ông dập tắt đèn pin trong tay, thân hình cũng theo đó chìm vào bóng tối, nhìn lại không thấy được một chút bóng dáng.

La Phi nhìn đồng hồ đeo tay một cái, cách chín giờ còn có tám, chín phút, người kia cũng biết nên đến nhanh rồi chứ?

Nhưng sự tình cũng không thuận lợi như tưởng tượng của La Phi, nhìn thấy thời gian trôi qua từng giây từng phút, đường trên núi cũng một mảng tối đen, từ đầu đến cuối vẫn không thấy vết tích người cần gặp.

Rất nhanh, thời gian đã qua chín giờ, La Phi nhũn mảy, ở trong lòng âm thầm nói: “Người này làm gì đây? Chẳng lẽ muốn thất hẹn sao?”

Đang giữa lúc mê man, chợt nghe được giữa dãy núi xa xa mơ hồ có âm thanh “Àm âm” vang lên, dường như báo động có xảy ra chuyện gì đó.

Âm thanh kia rất ngọt ngào khó chịu, tuy rằng âm lượng còn chưa lớn, nhưng mang theo một loại khí thế khó có thể nói nên lời, giống như có thiên quân vạn mã đang từ phía chân trời lao nhanh tới. La Phi đầu tiên là sửng sốt, nghiêng tai lắng nghe, một lát sau bỗng nhiên hiểu được, trong lòng cả kinh: Lũ bất ngờ thực sự bạo phát!

Bỗng chốc trong lúc đó, âm thanh kia đã rất lớn, khí thế hung hăng hướng về phía khe núi uy hiếp. La Phi mặc dù đang đứng ở điểm cao, ở dưới tình thế như vậy, vẫn là không kiềm lòng được liền lùi lại mấy bước đi hướng ngược lại đường sông, đồng thời đưa đèn pin lên, nhìn hướng đèn chiếu sáng về phía thượng du con sông. Lượng mưa đang trút nước vào dòng sông, lúc đầu còn chưa thấy khác thường, theo âm thanh “Àm âm” càng lúc càng đến gần, đột nhiên, đất phẳng tuôn ra một màu trắng, một bức tường nước to lớn từ trên trời giáng xuống, hướng về chỗ khe núi hung hăng đập tới!

La Phi mặc dù cách xa hơn mấy chục mét, nhưng vẫn bị khí thế kinh người của hồng thủy này dồn ép suýt nữa ngạt thở. Khoảng sau một hai giây, chỉ nghe được thung lũng dưới chân núi vang lên một tiếng “Ầm” thật lớn, bọt nước bắn tung tóe, tiếng vang quanh quẩn một lúc lâu, cuối cùng quay về yên lặng.

La Phi nhưng vẫn không từ trong tình thế kinh người khôi phục lại, mãi đến khi phía sau có người chụp bờ vai của anh vỗ nhẹ, anh mới chợt tỉnh táo.

”Cảnh sát La, cậu không sao chứ?” Người nói chính là Chu Lập Vĩ. Chắc hẳn ông cũng bị khí thế của lũ bất ngờ làm cho chấn động, lại thêm thời gian giao hẹn đã qua, cho nên không kiềm chế được từ góc tối đi ra.

La Phi “Ồ” mà thờ dài một cái, cảm khái nói: “Lũ bất ngờ thật là lợi hại!” Sau đó cẩn thận hướng ven khe núi đi lên mấy bước, giờ đèn pin lên chiếu vào dòng sông dưới khe núi.

Không ngoài dự đoán, vốn là con sông kề sát ven đường núi bây giờ đã hoàn toàn bị lũ lụt bao phủ. Lúc này Chu Lập Vĩ cũng đi theo tới, hai người nhìn chăm chú một cái, trong lòng cùng âm thầm nghĩ lại mà sợ. Nếu như trước đó không có lão Vương nhắc nhở, hai người lại chợt chủ quan, nếu chờ ở dưới khe núi, chỉ sợ lúc này hồn đã về trời.

Sau một lúc lâu, Chu Lập Vĩ dường như mới nhớ đến mục đích của chuyến đi này, hỏi: “Cảnh sát La, thời gian qua lâu rồi, chúng ta còn chờ sao?”

La Phi lắc đầu: “Người này nếu có lòng thất hẹn, chúng ta đợi bao lâu cũng không có ý nghĩa, vẫn là đi về trước đi.”

Nói xong, anh ngẩng đầu nhìn về phía bóng tối nơi xa, không biết đang nghĩ đến điều gì đó.

*Chú thích: +Tiêu khiển: làm cho thoải mái tinh thần bằng những hình thức vui chơi nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đêm Hẹn

Bởi vì hôm nay thức dậy rất sớm, lúc này ba người đều cảm thấy khá là mệt mỏi. Sau khi đi thay quần áo ướt sũng, đều nằm ở trên giường chuẩn bị nghỉ ngơi một lát. Ai ngờ nằm vật xuống một cái, lại nặng nề mà ngủ thiếp đi. Đợi đến lúc La Phi là người đầu tiên tỉnh lại, sắc trời đã tối đen, anh nhìn đồng hồ, đã đến tám giờ tối.

Ngoài phòng vẫn còn tiếng mưa rơi tí tách. Vừa trải qua một giấc, đi vệ sinh uể oải, con sâu đói trong bụng không thể ức chế mà trào lên. La Phi đi tới cửa phòng, trực tiếp hô một tiếng lão Vương, lão Vương liền lập tức chạy đến, lần này không đợi La Phi mở miệng, ông đã chủ động nói: “Dậy rồi? Com tối đã sớm làm xong, thấy các người đang ngủ, cũng không đánh thức các người.”

Lúc này Chu Lập Vĩ và Nhạc Đông Bắc cũng thức dậy, ba người trầm trồ cùng kêu lên khen ngợi, xuống giường theo lão Vương đi đến hướng nhà chính.

Com tối là cháo khoai lang nóng hổi, lão Vương còn chiên thêm mấy trái trứng gà, ngoài ra còn có hai ba loại rau dại trong núi, mặc dù không phong phú, nhưng cũng ngon miệng khoan khoái. Ba người La Phi ăn như hổ đói, khó tránh khỏi khen vài câu. Chủ nhà đã ăn xong từ sớm, lúc này cùng ngồi ở một bên vẻ mặt cười ngây ngô, khách được ăn uống no say, chính ông cũng thể hiện ra vui vẻ.

Bỗng nhiên, chén đũa trong tay Chu Lập Vĩ dừng ở giữa không trung, sau đó ông nhú mày, cũng không nói chuyện, chỉ là hai mắt ở trong phòng cảnh giác dò xét nhìn bốn phía.

“Làm sao vậy?” La Phi thấy ông cứ chỉ kỳ lạ, rất tự nhiên hỏi một câu.

Chu Lập Vĩ thu hồi ánh mắt, nhưng biểu tình vẫn có vẻ hơi nghi ngờ.

“Tôi luôn cảm thấy có gì đó không đúng.” Ông trầm kín nói, “Dường như có một loại cảm giác bị rình mò.”

Chu Lập Vĩ vừa nói như vậy, La Phi và Nhạc Đông Bắc cũng không có lòng ăn uống. Đưa mắt nhìn xung quanh, ánh nến u ám chập chờn ảm đạm, góc phòng lúc sáng lúc tối, đúng là lộ ra một bầu không khí quái dị.

Vào lúc tất cả mọi người không nói lời nào, thời điểm yên lặng không tiếng động, bỗng nhiên cửa sổ vừa vang lên một tiếng “Cạch”, bản thân lại dám mở cửa nhìn vào bên trong. Mọi người đồng thời cả kinh, Nhạc Đông Bắc lại kêu lên: “Ai?”

Ngoài cửa sổ là một vùng thế giới tăm tối, trừ tiếng mưa gió bên ngoài, hình như lại không có động tĩnh khác.

Lão Vương đi tới trước cửa sổ, khoắc khoắc lo đầu nhìn ra phía ngoài, giống như là tự nhủ thì thầm hai câu: “Không có gì... là gió thổi.” Tiếp đó ông đóng cửa sổ, nói với ba người La Phi: “Các người ăn trước đi, tôi trở ra bên ngoài đi xem một chút.”

Xem ra chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió, ba người La Phi lại lần nữa cảm chén đũa lên, bất quá bầu không khí bữa ăn tối này, lại vì vậy giảm đi rất lớn.

Lão Vương đã đi tới cạnh cửa phòng, đột nhiên lại dừng bước lại, do dự một hồi, ông rốt cục không nhịn được hỏi: “Các người thực sự muốn đi đến 'Hang kinh khủng'?”

Sống chung với nhau đã hơn một ngày, đây là lần đầu tiên lão Vương chủ động tiếp cận đưa ra câu hỏi với bọn họ. La Phi mỉm cười gật đầu: “Đúng.”

Lão Vương thở dài nặng nề, vùi đầu đi ra ngoài phòng.

“Chỗ đó, thật sự là không yên ổn!” Sau một lát, câu cảm thán này của ông mới truyền đến từ trong bóng tối màn mưa.

Ba người La Phi đưa mắt nhìn nhau, tưởng tượng hành trình sắp đến, trong đó lạnh dữ nhấp nhô, bây giờ liệu có ai có thể đoán trước được đây?

Nằm ở sát biên giới rừng mưa, trong sơn trại tài nguyên không thiếu hụt nhất có lẽ là bó củi. Do đó trong phòng bếp trại dân mỗi lửa đều là vì vậy nên không dập tắt. Cho dù vào ban đêm, trong lòng lò cũng sẽ bỏ vào hơn mấy cây than củi đốt một nửa, để khỏi phải thức dậy sớm đi nhóm lửa phiền phức.

Lão Vương chuẩn bị đem giày ướt của ba người La Phi xếp ở trong miệng lò, mượn bếp ẩm hong khô. Sau khi trời sáng lúc ông đi lấy giày, lại phát hiện xảy ra chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn: Có một chiếc giày để giày lại bị than củi đốt chộc thủng.

Lão Vương đối với sai lầm này của mình vô cùng áy náy, về mặt ông chán nản mang giày đem đến phòng tây, sau khi nói rõ tình huống lúng ta lúng túng mà đứng ở một bên, một bộ dáng dấp thương cảm chờ đợi xử trí.

Trải qua phân biệt, chiếc giày bị hơ hồng là của Chu Lập Vĩ. Ông đương nhiên sẽ không bói vì chút chuyện nhỏ này mà tính toán với lão Vương, trái lại rộng lượng trấn an đối phương nói: “Không sao, giày này đã mang rất nhiều năm, vốn là nên bỏ đi.”

“Còn có thể mang mà, giày rất tốt, bị tôi làm hư. Tôi còn cố ý đem than củi tận lực đẩy vào trong, ai biết vẫn còn một khúc kéo ở miệng lò.” Lão Vương rất là tiếc rẻ nói, xem ra vẫn không thể tha thứ cho bản thân.

“Ồ kia lão Vương, thực sự không có sao.” Chu Lập Vĩ vừa nói, một bên kéo qua túi hành lý của mình, từ bên trong lấy ra một đôi giày leo núi mới tinh, “Ông xem, tôi còn mang theo một đôi giày mới, định thay trước khi vào rừng cây, chẳng qua hiện tại sớm hơn dự tính để cho nó phát huy tác dụng.”

Thấy Chu Lập Vĩ nói như vậy, lão Vương mới thoáng bình tĩnh lại: “Các người trước tiên tắm một cái, tôi đây phải đi chuẩn bị điểm tâm.”

Ăn xong điểm tâm, La Phi hỏi ý kiến của hai người Chu Lập Vĩ và Nhạc Đông Bắc: “Tôi muốn đi gặp người ngày hôm qua đến tìm chúng ta, các người có hứng thú không?”

Chu Lập Vĩ cười một tiếng: “Vốn không quen biết, lập tức đi ba người có thể hù dọa đối phương hay không? Thực ra thì tôi có kế hoạch đi đến chỗ Bạch Kiếm Ác một chuyến, thúc giục anh ta mau chóng bắt đầu chuẩn bị.”

La Phi gật đầu: “Chia nhau hành động cũng tốt, vẫn không cần thiết đều buộc ở một chỗ. Nhạc tiên sinh đây, ông có tính toán gì không?”

“Tôi cái nào cũng không đi.” Nhạc Đông Bắc lười biếng nói, “Hai ngày nữa thì phải tiến vào cánh rừng, tôi phải nắm chặt thời gian nghỉ ngơi thật tốt, giữ tinh thần.”

La Phi và Chu Lập Vĩ cũng không miễn cưỡng, bọn họ vốn cùng Nhạc Đông Bắc cũng không có quá nhiều tiếng nói chung, thậm chí có chút vui vẻ vì thiếu một người huyền thoại luôn luôn nói làm nhảm.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, La Phi xuất phát đi trước. Lúc này mưa vẫn không ngừng, chẳng qua mưa rơi so với hôm qua nhỏ hơn rất nhiều. La Phi hơi hỏi thăm một chút, rất nhanh biết được người khách mới tới trại đang trọ ở nhà ông chủ Thiên Bắc Tôn.

Một đường tìm được mục đích, trong thời gian đó cũng không có phí trực trặc quá lớn. Nhưng không khéo chính là, người khách đó đã một mình đi ra ngoài trước La Phi khoảng chừng mười phút.

Lão Tôn chủ nhà cũng không biết người nọ đi đâu, khi nào có thể trở về. Về phần lai lịch người kia, mục đích đến trại Ni Hoàn, lão Tôn càng không trả lời được. La Phi ngồi xuống đợi sau một giờ đồng hồ, cuối cùng không chịu được, quyết định hay là trở về trước, lần sau lại đến nữa.

Lúc đi trở về không có nghĩ tới suy nghĩ, liền dâng lên một loại cảm giác hui quanh một mình trong mưa. Có nhiều lần La Phi thậm chí dừng lại nhìn xung quanh trước sau, hy vọng có thể tìm được một, hai người đồng hành nói chuyện phiếm. Nhưng trại dân không phải là ở trong nhà tránh mưa, cũng là đi làm việc ở ngoài đồng, trên đường núi lúc nào cũng rộng mênh mông mà không thấy dấu tích người. Đi chừng mười phút như thế, mới nhìn thấy có người từ phía trước ló rõ quẹo đi ra.

Tuy rằng hai bên đều mang nón lá áo to, nhưng La Phi vẫn liếc mắt nhận ra được người nọ đúng là Chu Lập Vĩ, nhìn lại lối rẽ kia, nói liền đường nhỏ đúng là đi về phía nhà Bạch Kiếm Ác.

“Trùng hợp như vậy.” La Phi cười tiến lên đón, “Ông gặp Bạch Kiếm Ác chưa?”

“Rất đang toàn lực thu xếp. Người này làm việc lại thật sự nghiêm túc, anh ta bảo buổi sáng ngày mai sẽ chủ động đến tìm chúng ta.” Chu Lập Vĩ nói xong tình hình ở bên mình, ánh mắt bỗng ném về phía sau lưng La Phi, hỏi, “Thế nào? Người kia rốt cuộc có lai lịch gì?”

La Phi cười khò một cái: “Chắc, hẳn đi ra ngoài rồi. Đợi nửa ngày cũng không đợi nữa.”

“Không đợi nữa?” Chu Lập Vĩ dường như không rõ ý tứ của La Phi, “Hắn không phải một đường đi ở phía sau của cậu sao?”

“Cái gì?” La Phi kinh ngạc kêu một tiếng, tiếp đó bất ngờ quay đầu, quả nhiên, đường núi ở cuối tầm mắt phía sau anh, đang có một bóng người xa xa đứng lặng im, nhìn ra xa hướng về phía bên này.

Người nọ toàn thân mặc đồ đen, mũ của áo gần như che kín toàn bộ khuôn mặt, bất luận nhìn lên từ thân hình hay là cách ăn mặc, đúng là người đàn ông ngày hôm qua cùng ba người La Phi gặp thoáng qua.

“Chuyện gì xảy ra? Hẳn cuối cùng muốn làm gì?” La Phi không cảm lòng được thốt ra. Chính mình đợi lâu như vậy, người này một mực không xuất hiện, bây giờ đi trở về, hẳn lại một đường lén lút theo sau, thật sự là làm người ta nghi ngờ.

“Cậu không biết hắn ở phía sau cậu?” Chu Lập Vĩ từ trên sắc mặt La Phi nhìn ra chút manh mối, sau đó ông quyết đoán mà vỗ vai La Phi, “Đi, chúng ta

cùng đi qua hỏi cho ra lẽ.”

La Phi gật đầu: “Cũng tốt!” Lập tức, hai người cùng bước chân, hướng đi đến chỗ người đàn ông đang đứng yên.

Người đàn ông kia thấy La Phi và Chu Lập Vĩ đang đi đến phía chỗ mình, đầu tiên là sững sờ chỉ chốc lát, sau đó đột nhiên xoay người, chạy đi hướng ngược lại. Bởi vì hắn vốn là đang đứng ở cuối đường núi, lần chạy này, trong nháy mắt liền chui vào trong thung lũng núi không thấy tăm hơi.

“Hừ, còn chạy!” Chu Lập Vĩ vung cánh tay, làm ra tư thế muốn đuổi theo.

La Phi đưa tay đem ông ngăn cản: “Quên đi, đường núi phức tạp, nếu như hấn cố ý ản núp chúng ta, chúng ta rất khó tìm được hấn. Hay là đi về trước đi.”

Con người Chu Lập Vĩ co lại, lộ ra một vẻ quyết tâm: “Người này quá khả nghi. Không làm rõ ràng, tôi thật sự là không yên lòng.”

“Không cần phải gấp. Hấn nếu đi theo tôi, vậy khẳng định là có mục đích gì đó. Hiện tại chưa đạt được mục đích, hấn sẽ còn trở lại. Chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được.” La Phi nói xong mỉm cười, quay lại, thông thả đi hướng con đường trở về.

Chu Lập Vĩ cũng nở nụ cười, ông đi nhanh mấy bước, nhịp chân đi theo La Phi: “Ha Ha. Vậy được rồi, tôi liền tuân theo cao kiến của cảnh sát La.”

Thời gian qua, phán đoán của La Phi đều rất chuẩn xác, điểm này lúc chàng vạng tối đã được kiểm chứng thấy rõ.

Lão Vương hôm nay một mình đi bận rộn việc ruộng đồng cả một buổi chiều, thời điểm hơn sáu giờ sắc trời dần tối mới về đến nhà. Cũng không để ý tới lau chùi khuôn mặt lớn tuổi, ông liền trực tiếp tìm thấy La Phi: “Cách sát La, buổi chiều tôi gặp phải người hôm qua đã từng đến đây. Hấn nhờ tôi nói với cậu một tiếng, chín giờ tối hôm nay, hấn ở cửa phía tây trại chờ cậu.”

“Sao?” La Phi lập tức tỉnh táo tinh thần, đồng thời hơi có chút tự đắc mà nhìn Chu Lập Vĩ một cái.

Chu Lập Vĩ hiểu ý cười: “Ha ha, quả nhiên không sai hấn đúng là đã tìm đến cửa. Nhưng mà... Tại sao hẹn gặp một mình cậu?”

“Tên kia có ý gì?” Nhạc Đông Bắc cũng kinh ngạc nói, “Còn cần phải hẹn vào ban đêm, hơn nữa còn là một chỗ hẻo lánh như vậy.”

Phía tây cửa trại? La Phi nhớ tới ngày đầu tiên chính mình cũng đã từng đi qua chỗ đó. Đó là rìa ngoài cùng của trại, xung quanh ngoại trừ dòng sông, chính là ruộng đồng. Hộ gia đình gần nhất trong trại cũng cách nơi đó nửa dặm lộ trình. Có thể thấy, thời điểm đến buổi tối chín giờ, chỗ đó nhất định là xa không có dấu người.

“Hấn không có ác ý gì chứ? Nếu không thì tôi đi cùng cậu?” Chu Lập Vĩ chủ động nói ra.

“Hay là thôi đi.” Sau khi La Phi cân nhắc một lát, trả lời nói, “Hấn hẹn một mình tôi, chúng ta đi hai người, khó tránh lộ ra phần không có dũng khí. Hơn nữa đối phương không đúng sẽ còn có nghi ngờ gì chứ? Chỉ cần tôi cẩn thận đề phòng, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. À, lẽ nào các người đã quên, tôi thế nhưng cũng là một cảnh sát.”

“Nói thì nói như thế, nhưng mà đây là chuyện nguy hiểm, có thể chuẩn bị không có sơ hở nào mới tốt.” Chu Lập Vĩ cúi đầu suy nghĩ một hồi, có một biện pháp, “Không bằng thế này đi. Cậu một mình đi đến chỗ hẹn trước, tôi đây, tìm một chỗ kín đáo nhìn xa xa. Như vậy cũng sẽ không để cho đối phương thấy khó chịu, thời điểm có chuyện gì ngoài ý muốn, tôi còn có thể giúp một tay.”

“Tôi thấy như vậy là tốt nhất!” Nhạc Đông Bắc phụ họa theo, hai người này hiếm khi có được ý kiến nhất trí, “Sắp phải đi vào 'Hang kinh khủng', lúc này cũng không nên gây thêm rắc rối, khiến cho xảy ra những chuyện phiền phức khác.”

Thấy hai người đồng bạn đều kiên trì như vậy, La Phi gật đầu, xem như là ngầm đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Câu Chuyện Lịch Sử Núi Ma Bàn

Đây là ngày cuối cùng mọi người lưu lại ở trại Ni Hoành, dựa vào kế hoạch, ngày mai bọn họ sẽ xuất phát, tiến vào sâu trong rừng rậm hang kinh khủng.

Lúc buổi sáng, nước mưa cuối cùng nhỏ đi một chút. Bởi vì dự định cùng hẹn Bạch Kiếm Ác phải gặp nhau trước khi lên đường, cho nên ba người thức dậy cũng không tỉnh là quá muộn.

La Phi dùng tốc độ nhanh nhất ăn xong điểm tâm, sau đó đối với hai người đồng bạn nói: “Tôi trước đó đi một chuyến hướng phía bắc, sau đó đi thẳng đến nơi hội họp với Bạch Kiếm Ác.”

”Phía bắc? Là đi tìm người hẹn gặp cậu ngày hôm qua sao?” Nhạc Đông Bắc suy đoán nói.

La Phi gật đầu

Chu Lập Vĩ chỉ hơi trầm ngâm: “VẬY cậu đi nhanh về nhanh. Bên này có rất nhiều chuyện, cũng phải có cậu ở đây mới thuận lợi.”

”Yên tâm đi.” La Phi một bên đáp lời, một bên đã bước nhanh đi ra cửa.

Đến nhà lão Tôn rồi, đứng lúc gặp phải chủ nhà từ trong nhà đi ra, hình như chuẩn bị khóa cửa rồi khỏi. Nhìn quần áo của ông, chắc là đi ra chỗ đồng ruộng.

”Người khách kia không có ở đây sao?” La Phi thấy nhà cũng đều lắp khóa, có phần thất vọng hỏi

”Khách?” Lão Tôn sững người một chút, “À, hắn đã đi rồi.”

”Đi?” Lần này dự đoán của La Phi xuất hiện bất ngờ lớn, “Đi đâu?”

Lão Tôn ngậy ra lắc đầu: “Tôi đây nào biết được? Nếu đi tới cái chỗ này, vậy hắn là đi vào rừng?”

La Phi tiếp tục truy hỏi: “VẬY hắn đi lúc nào?”

”Đêm qua.” Lão Tôn qua loa trả lời một câu, hình như có chút không kiên nhẫn.

Đêm qua? Mưa lớn như vậy? La Phi còn vui đầu suy tư, lão Tôn đã ở một bên giục: “Không còn chuyện khác chứ? Bên trong của tôi đang vội vàng đây.”

”A, ông bận thì đi đi.” La Phi bất đắc dĩ bĩu môi, mặc dù có rất nhiều nghi hoặc, nhưng bây giờ cũng không thể nào truy đến cùng, trước chỉ có thể buông xuống một chút.

Quay lại đi đến chỗ Bạch Kiếm Ác, tới chỗ cần đến, đã thấy Bạch Kiếm Ác, Ngô Quân, Triệu Lập Văn, Chu Lập Vĩ, Nhạc Đông Bắc năm người đều đã đến đủ, mọi người vây quanh ở trước một cái bàn vuông, hoặc ngồi hoặc đứng, xem ra đang chờ anh.

”Anh tới rồi.” Bạch Kiếm Ác hướng La Phi vẫy tay một cái, lên tiếng chào, “VẬY chúng ta liền bắt đầu chứ.”

La Phi đi tới trước bàn vuông, cùng giống những người khác, đều nhìn về phía Bạch Kiếm Ác, chờ đợi anh ta nói tiếp.

Bạch Kiếm Ác đưa ánh mắt chuyển hướng bầu trời ngoài cửa sổ, ngưng thần nhìn một lúc lâu, nói: “CÓ lẽ chúng ta nên thay đổi kế hoạch một chút, hoãn lại thời gian lên đường.”

”VÌ sao?” Nhạc Đông Bắc lập tức kinh ngạc hỏi, ông ta là người tích cực muốn xuất phát nhất.

”Hai ngày này trời mưa liên tục, Nhất Tiến Hạp rất có thể bị lũ lụt bao phủ, mà nơi đó tất nhiên là đường đi thông qua hang kinh khủng. Cho nên tôi đề nghị mọi người đợi mưa tạnh rồi sau đó lại xuất phát.”

”Kế hoạch đã lập ra, phải nên thực hiện, thay đổi kế hoạch chỉ là biểu hiện không có năng lực.” Chu Lập Vĩ nhìn Bạch Kiếm Ác lạnh lùng nói, “Chúng tôi phải lên đường đúng giờ, cho dù anh nói chỗ đó thật sự bị nước nhấn chìm, anh cũng phải nghĩ ra biện pháp khác chứ.”

Bạch Kiếm Ác mở tay ra có chút bất đắc dĩ: “Đây là chuyện do ông trời quyết định, tôi còn có biện pháp nào?”

”Đã như vậy, ngay lúc đầu anh cũng không nên xác định ngày lên đường, định ra rồi lại thay đổi, tôi ghét nhất phong cách làm việc như vậy.” Chu Lập Vĩ không nhượng bộ, Bạch Kiếm Ác nhất thời không biết nói gì, tình cảnh có chút lúng túng.

”Chỉ cần hết mưa rồi, Nhất Tiến Hạp sẽ thông suốt sao?” La Phi chen vào một câu.

”Theo mưa rơi như vậy, phải đợi lũ trong thung lũng lùi bớt, ít nhất phải hết mưa ở một ngày sau.”

La Phi lại hỏi: “Chúng ta đi đến Nhất Tiến Hạp cần thời gian bao lâu?”

”Nếu như sáng mai xuất phát, vậy xấp xỉ buổi chiều ngày mốt có thể đến.”

La Phi hơi suy nghĩ một chút: “Như vậy đi, chúng ta hãy cứ giữ nguyên kế hoạch đã định. Nếu như ngày mai mưa không giảm, thì tạm hoãn một chút, nếu như trước sáng mai hết mưa, vậy thì xuất phát.”

Bạch Kiếm Ác gật đầu: “Đây chính là ý của tôi.”

Chu Lập Vĩ tuy là còn có chút bất mãn, nhưng La Phi đã tỏ thái độ, ông cũng không tiện nói gì nữa, chỉ “Ừ” một tiếng: “VẬY thì mời trại chủ Bạch tiếp tục đi.”

“Thức ăn và nước tôi đã chuẩn bị kỹ càng, thời điểm lên đường mỗi người một phần. Ba người chúng tôi sẽ thỏa đáng mà vác phần nhiều hơn. Từ đây đến hang kinh khủng, cách khoảng chừng trăm dặm. Toàn bộ là đi xuyên ở trong rừng, chưa có bất cứ con đường có sẵn, cho nên hành trình sẽ vô cùng gian nan, điểm này các người phải chuẩn bị tư tưởng đầy đủ cho tốt.” Nói đến đây, Bạch Kiếm Ác nhìn Nhạc Đông Bắc một cái, tựa hồ anh ta đối với tiền đồ của Nhạc Đông Bắc có phần không coi trọng.

Nhạc Đông Bắc đương nhiên hiểu ý của đối phương, ông ta ngẩng mặt lên, ngao nghể nói: “Yên tâm đi, dù tôi có một chết, cũng sẽ không lòi chân sau các người.”

“Vậy anh đoán cần đi thời gian bao lâu mới có thể đến?” La Phi hỏi Bạch Kiếm Ác.

“Nếu như chính chúng tôi đi, hai ngày là đủ rồi. Cộng thêm ba người các người, phải hơn ba đến bốn ngày.”

“Tự chúng tôi còn cần phải chuẩn bị thứ gì đây?”

Bạch Kiếm Ác không đáp hồi lại: “Các người hiện tại có cái gì?”

“Ừm. Mỗi người chúng tôi đều mang theo áo jacket*, giày leo núi, túi leo núi, ấm nước, la bàn, còn có một chút thực phẩm.” La Phi tinh tế kể ra, “Đồ tương đối lớn chính là một lều vải và ba cái túi ngủ.”

“Vậy là đủ rồi, chúng tôi sẽ chuẩn bị những thứ còn lại.” Nói xong câu này, Bạch Kiếm Ác quay đầu lại hướng Ngô Quần phát phát tay, “Cậu đi cầm bản đồ mang đến đây.”

Ngô Quần đáp lại một tiếng, trong nháy mắt rời khỏi gian nhà. Bạch Kiếm Ác lại hướng phía ba người La Phi giải thích nói: “Mặc dù do chúng tôi dẫn đường toàn bộ hành trình, nhưng các người đối với địa hình nên hiểu rõ sơ lược, như vậy vạn nhất xảy ra chuyện gì bất ngờ, tự các người cũng có thể có khả năng ứng biến.”

“Không sai.” La Phi gật đầu tán đồng, anh vốn cũng có ý nghĩ này, bây giờ đối phương chủ động đưa ra trước một bước, đúng là không thể tốt hơn.

Thời gian không qua bao lâu, Ngô Quần đã quay trở lại, trong tay cậu ta có thêm một cái hộp hình chữ nhật dài đến nửa thước.

Hộp này thoát nhìn nặng trĩu, màu xám trắng, dường như dùng bạc tinh khiết mà làm thành. Cấu hình bên ngoài hộp cổ kính, lại dùng tơ vàng khâu chạm trổ hoa văn quân đội.

“Đồ vật trong hộp này, chính là bản đồ địa hình quân đội Vân Nam, năm đó Lý Định Quốc đã sử dụng.” Bạch Kiếm Ác thấy vẻ mặt đám người La Phi rất ngạc nhiên, liền cười giải thích nói.

“Sao?” Nhạc Đông Bắc vốn nhìn xuống đất đối với bản đồ không có gì hứng thú, lúc này tinh thần lập tức tỉnh táo, “Đây chính là văn vật vô cùng giá trị, mau để chúng tôi mở mang kiến thức một chút.”

Ngô Quần đem hộp để lên trên bàn, sau đó nhẹ nhàng mở nắp, từ bên trong lấy ra một cuộn lớn giống như da thú, giao vào trong tay Bạch Kiếm Ác.

“Đây là...” Ánh mắt của Nhạc Đông Bắc theo sát, chợt có biến hóa sáng ngời, “Da dê! Đúng rồi, đúng rồi! Thời cổ bản đồ tác chiến để không thấm nước, dùng bền, đều là vẽ ở trên da dê!”

Bạch Kiếm Ác không có tiếp lời, đem cuộn da kia mở ra, hơi tìm kiếm một chút, sau đó từ bên trong lấy ra một tấm, bày ra ở trên bàn.

Quả nhiên là một tấm da dê màu trắng, mặc dù bởi do niên đại lâu đời, da đã ố vàng rõ rệt, nhưng vì chữ đỏ viết ở trong bản đồ da dê nên lại có thể thấy được rõ ràng.

“Các người đến xem một chút đi, đây là bản đồ địa hình từ trại Ni Hoàn đến hang kinh khủng.”

Kỳ thực không đợi Bạch Kiếm Ác nói, ba người La Phi đã tiến tới bản đồ phía trước. Ngô Quần và Triệu Lập Văn nhưng không hề bị lay động, vẫn đứng tại chỗ, chắc là đối với bản đồ đã quen thuộc từ lâu.

“Nơi này là trại Ni Hoàn, còn lại ở đây chính là vùng mục đích mà chúng ta muốn tới - Hang kinh khủng.” Bạch Kiếm Ác lần lượt chỉ chỉ hai cái ký hiệu chấm tròn màu đỏ nổi bật của bản đồ trên bàn, hướng đám người La Phi giảng giải.

“Ừ.” La Phi nhìn phương hướng ký hiệu trên góc bản đồ, phán đoán nói, “Nhìn từ trên bản đồ, hang kinh khủng chắc là ở vị trí khoảng hơn mười độ hướng đông nam trại Ni Hoàn.”

“Nói chính xác, là 11.5 độ.” Bạch Kiếm Ác tán thưởng nhìn La Phi một cái, sau đó tiếp tục chỉ điểm ở trên bản đồ, “Chúng ta đi theo con đường này, theo thứ tự sẽ đi qua núi Ma Bàn, Nhất Tiến Hạp, cửa khẩu Thanh Phong, đây những chỗ này.”

Bạch Kiếm Ác vừa nói ra ba địa danh này, đều là ở trên bản đồ dùng thể chữ tiểu triện mà ghi chú rõ ràng, trái lại thì trại Ni Hoàn và hang kinh khủng không có xuất hiện địa danh. Nhưng điều này rất hợp logic, tên “Hang kinh khủng” là dựa theo truyền thuyết hậu nhân Lý Định Quốc nói đến, còn “Trại Ni Hoàn” là dựa vào tàn quân Lý Định Quốc mà có, hai cái địa danh này hiển nhiên không có khả năng xuất hiện ở trên bản đồ quân sự mà Lý Định Quốc sử dụng.

“Cái này đại diện cho cái gì?” La Phi phát hiện trên bản đồ có một đường rất lớn, đường này đầu tiên là vòng qua núi Ma Bàn, sau đó tại Nhất Tiến Hạp cùng đi thông đường tắt gặp hang kinh khủng, cuối cùng cùng nhau đi qua cửa khẩu Thanh Phong, đến hang kinh khủng, nhập lại kéo dài đến biên giới sườn núi phía đông.

“Đây là hạ lưu con sông trong trại.” Bạch Kiếm Ác giải thích, “Cuối cùng là phải hội tụ vào sông lớn Lan Thương.”

La Phi gật đầu suy tư: “Nói như vậy, từ độ cao hang kinh khủng đi lên so với mặt biển, trại Ni Hoành tất nhiên phải thấp hơn?”

“Không sai. Thực ra muốn đến hang kinh khủng, phương pháp đơn giản nhất chính là dọc theo đường sông xuôi dòng mà đi. Chẳng qua như thế thì tạm bỏ qua Thái Nguyên, này chủ yếu là bởi vì chính giữa cách một ngọn núi Ma Bàn. Cho nên chúng ta đầu tiên phải vượt qua hướng đông núi Ma Bàn, sau đó sẽ xuôi dòng mà xuống.”

“Nhìn vậy xem ra, núi Ma Bàn cũng giống như là nằm ngang trước hang kinh khủng, che chắn bởi một bức tường thiên nhiên.” La Phi nhìn bản đồ, rất hiểu được mà nói một câu.

“Lợi hại, lợi hại!” Nhạc Đông Bắc đột nhiên vỗ vỗ tay, hướng La Phi giờ ra ngón tay cái, “Năm đó Lý Định Quốc đúng là dựa vào địa thế hiểm trở của núi Ma Bàn, cùng truy binh Ngô Tam Quế tiến hành cuộc đối đầu quy mô lớn một lần cuối cùng! Nếu như không phải do tiểu nhân tiết lộ việc quân cơ, chỉ sợ Ngô Tam Quế đã táng thân ở trong rừng cây núi Ma Bàn.”

“Thật sao?” La Phi nhất thời cũng có hứng thú, “Xin mời Nhạc tiên sinh nói tường tận.”

Nhạc Đông Bắc dĩ nhiên sẽ không bỏ qua loại cơ hội phô trương học thức, ông ta háng giọng, trầm bổng du dương mà cử hành diễn thuyết: “Đó là năm 1659, cũng chính là tháng hai năm Thuận Trị thứ mười sáu. Lý Định Quốc bị bại dẫn đầu tàn quân hướng về phía vùng biên giới tây nam, quân Thanh do Ngô Tam Quế chỉ huy từng bước áp sát. Lý Định Quốc suy tính sau khi quân Thanh liên tiếp thắng trận nhất định sẽ khinh suất tiến lên, quyết định bố trí mai phục ở một con đường nhỏ, hai bên cây cối um tùm, men theo núi Ma Bàn. Lấy Thái An bá Đậu Danh Vọng làm tuyến mai phục thứ nhất, Quảng Xương hầu Cao Văn Quý làm tuyến mai phục thứ hai, Vũ Tĩnh hầu Vương Quốc Ti làm tuyến mai phục thứ ba. Sắp đặt xong xuôi, quân Thanh quả nhiên ngang ngược kiêu ngạo, ung dung tự tại tiến vào khu vực mai phục. Đúng vào lúc quyết định thời khắc thắng bại, Quang Lộc Tự Thiếu Khanh nhà Minh là Lư Quế làm phản hàng giặc, đem cơ mật mai phục của Lý Định Quốc báo cho Ngô Tam Quế. Ngô Tam Quế kinh hãi, lập tức hạ lệnh cho quân tiên phong đã đến vị trí của tuyến mai phục thứ hai rút về, tìm giết phục binh trong các lùm cây um tùm ở hai bên đường. Quân Minh vì chưa có hiệu lệnh nên không dám tự ý xuất chiến, thương vong rất lớn. Đậu Danh Vọng bất đắc dĩ hạ lệnh nổ pháo xuất chiến, hai tuyến mai phục còn lại nghe tiếng cũng nổ pháo, xông vào quân địch, hai bên triển khai một trận ác chiến chấn động lòng người, tướng quân Thanh Cổ Sơn ngách chân Sa Lý Bồ bị giết, Đậu Danh Vọng cũng chết trận. Lý Định Quốc trấn thủ trên núi đất, nghe pháo hiệu trình tự không đúng, biết là tình huống có thay đổi, phái hậu quân đến tiếp viện, cuối cùng cũng đẩy lùi được quân Thanh.”

Dứt lời, ông ta còn dương dương đắc ý liếc mắt nhìn Bạch Kiếm Ác: “Thế nào, trại chủ Bạch, tôi nói có chỗ nào sai không?”

“Quả thực như vậy, Nhạc tiên sinh học thức cũng thật là uyên bác.” Bạch Kiếm Ác lộ ra chút kinh ngạc. Đối với người có cảm giác hứng thú lịch sử chiến dịch núi Ma Bàn cũng không thấy kỳ lạ, nhưng Nhạc Đông Bắc có thể đem tướng lĩnh chỉ huy hai bên kể ra một chữ không sai, thật đúng là làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

La Phi tưởng tượng thấy trận đại chiến năm đó phức tạp kinh tâm, không nén nổi có chút tâm trí hướng về, không nhịn được lại hỏi: “Trận chiến đấu này, Lý Định Quốc rốt cuộc được coi là thắng hay bại đây?”

“Chuyện này thật đúng là không thể phân định.” Chốc lát Nhạc Đông Bắc do dự, “Có lẽ dùng hai chữ thích hợp ‘Thắng thảm’ để so sánh hình dung.”

“Thắng thảm? Nói như vậy là sao?”

“Đầu tiên, Lý Định Quốc đẩy lùi truy kích của quân Thanh, từ trên mục đích chiến lược, chắc là đạt được hiệu quả; ngoài ra, quân Minh ở trong trận chiến này, chiếm lấy ưu thế đã kích trầm trọng quân Thanh. Triều đình nhà Thanh bởi vì tổn hao binh tướng rất là tức giận, sau hội nghị đại thần, chư vương, vào tháng sáu năm sau trừng phạt nhiều tên tướng lĩnh thống binh: Đa La quận vương La Khả Đặc phạt 4.200 bạc, Đa La bồi lạc Đồ Lan phạt 2.200 bạc, Chính Nam tướng quân Triệu Bồ Thái cách chức làm dân. Quân Thanh tổn thất to lớn, có thể thấy rõ. Có điều...” Nhạc Đông Bắc tiếc rề lác đầu, “Bởi việc quân cơ bị tiết lộ, vốn là phục kích đã biến thành trận đánh, riêng quân Minh tiêu hao cũng rất lớn. Mức tiêu hao này đối với tình thế quân binh sa cơ lỡ vận của Lý Định Quốc mà nói, chắc chắn là đau đớn thê thảm, cho nên gọi là ‘Thắng thảm’!”

“Được rồi, đừng nói đề tài những chuyện xa lạ này nữa.” Chu Lập Vĩ đối với chuyện này hình như không có hứng thú, ông phát phát tay, “Nên thảo luận công việc ngày mai lên đường đi.”

La Phi hiểu mà cười một tiếng, không hỏi thêm nữa, chuyển ánh mắt nhìn về phía Bạch Kiếm Ác.

“Ừ, địa hình hành trình xuôi theo chính là như vậy, các người hiểu rõ những nét chính là được rồi.” Bạch Kiếm Ác quay đầu dặn dò Ngô Quần, “Cậu đem cái bản đồ này đi.”

Ngô Quần đi lên trước, đem tấm da dê trên bàn thu vào xếp trong bản đồ, lúc đang đem da dê xếp cuộn vào, bỗng nhiên có mảnh giấy từ đó bay ra.

Mảnh giấy nhẹ đưa đẩy, vừa lúc rơi vào trên bàn trước mặt Nhạc Đông Bắc. Nhạc Đông Bắc tiện tay vớ lấy, đã đem mảnh giấy cầm ở trong tay. Đây là một mảnh giấy Tuyên Thành, giấy màu ngà vàng, ở mép đã có chút tổn hại mục nát, xem ra cũng là đồ vật có chút niên đại.

Một mặt giấy viết mấy hàng chữ, Nhạc Đông Bắc ngưng mắt nhìn chốc lát, tiếp đó hưng phấn mà kêu lên: “Trời ơi, trại chủ Bạch, không nghĩ tới ở đây

anh không thiếu một món bảo bối gì.”

Bạch Kiếm Ác nhú mày không nói gì, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ mê muội.

La Phi tò mò lại gần: “Đây là vật gì?”

“Nếu như mà nói phán đoán của tôi không sai, đây chính là ghi chú Lý Định Quốc năm đó tự tay viết! Đây đối với nghiên cứu của tôi nhất định có giá trị!” Mắt Nhạc Đông Bắc phóng ra dị quang, cấp bách mà nhìn về phía Bạch Kiếm Ác, “Trại chủ Bạch, vật như vậy anh còn có không? Mau mau mang tới cho tôi xem một chút!”

Phản ứng Bạch Kiếm Ác nhưng có chút ngoài dự đoán của mọi người, chỉ thấy anh ta quay đầu nhìn về phía Ngô Quân, nghiêm mặt hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Cái này là từ đâu tới?”

Gương mặt Ngô Quân lại mờ mịt: “Tôi... tôi cũng không biết.”

La Phi nghe ra có phần kỳ lạ, hỏi Bạch Kiếm Ác: “Sao vậy? Tờ giấy này không phải là của các người sao?”

Bạch Kiếm Ác lắc đầu: “Bản đồ này ngày hôm qua ba người chúng tôi còn xem qua, tại sao lại đột nhiên xuất hiện tờ giấy này?”

Triệu Lập Văn ở trước mặt trại chủ rất ít nói, lúc này nhìn không được chen vào một câu: “Chẳng lẽ là kẹp ở giữa da dê, chúng ta vẫn không có phát hiện?”

Phút chốc Bạch Kiếm Ác trầm mặc, sau đó từ chối cho ý kiến mà lắc đầu, lại hỏi Nhạc Đông Bắc: “Trên giấy này viết những gì?”

“Cái họ gọi là ghi chú, thật ra chính là nói nhật ký bây giờ của chúng ta. Chúng ta vừa mới thảo luận chiến dịch núi Ma Bàn, rất khéo léo, cái tờ ghi chú này hình như chính là được viết vào tối ngày chiến dịch hôm đó. Tôi đọc cho các người nghe một chút này.” Nhạc Đông Bắc rung đùi đắc ý, bắt đầu đọc văn tự trên giấy Tuyên Thành: “Chiến dịch núi Ma Bàn, sau khi trừ tính một thời gian dài, tâm hết sức đau khổ. Hôm nay cuối cùng có được cơ hội tốt, làm ba tuyến mai phục, chôn địa lôi trong hang. Nếu toàn bộ kẻ địch đi vào, lập tức triển khai, châm lửa địa lôi. Tuyến mai phục thứ hai và thứ ba xông ra. Đầu đuôi cùng đánh, giết sạch quân địch! Không ngờ tiểu nhân tiết lộ bí mật, việc sắp thành lại hỏng, ba quân đầm máu, lòng đau như cắt! Điều duy nhất làm an ủi lòng người, ta đơn độc xông vào kẻ địch, chém hơn mười kỵ binh, tự làm bị thương mình bảy chỗ, cuối cùng trước trận địa bắt được kẻ phản nghịch họ Lư! Giờ mọo ngày mai, phải làm theo quân luật, thi hành hình phạt rút lưỡi, nhằm bày tỏ với vong hồn chiến sĩ đã mất.”

Bởi đều là chữ viết thể cổ văn, đám người La Phi nghe được cũng rất không rõ ràng. Ngô Quân và Triệu Lập Văn lại mắt lớn trừng mắt nhỏ, hoàn toàn chẳng hiểu gì. Bạch Kiếm Ác “Này” một tiếng, nói: “Nhạc tiên sinh, ông cũng đừng khoe khoang chữ nghĩa. Chúng tôi đều là người thô tục, ông trực tiếp nói cho chúng tôi biết nó là có ý nghĩa gì đi.”

Về mặt Nhạc Đông Bắc đắc ý: “Được rồi, tôi đây liền làm người phiên dịch cho các người. Nửa phần trước đoạn văn tự này, là Lý Định Quốc tự thuật lại từ đầu đến cuối quá trình chiến dịch ở núi Ma Bàn, đại khái liền cùng tình huống trước đó tôi có nói qua không sai biệt lắm. Nửa phần sau có chút ý nghĩa, thì ra Lý Định Quốc này liều mạng xông vào trong quân Ngô Tam Quế, giết mười mấy kẻ địch, chính mình cũng bị thương bảy chỗ, cuối cùng đem kẻ tiết lộ quân tình là Lư Quế bắt trở về. Ông ta chuẩn bị sáng sớm ngày thứ hai thực thi hình phạt rút lưỡi đối với người kia đấy!”

“Chém hơn mười kỵ binh, tự làm mình bị thương bảy chỗ... Lý Định Quốc này thật là dũng mãnh hơn người.” La Phi đầu tiên là ca tụng một câu, lại hỏi, “Hình phạt rút lưỡi có hơi kỳ lạ, trước đây thật không có nghe nói qua.”

“Ha ha.” Nhạc Đông Bắc cười hai tiếng âm trầm, “Đây là hình phạt Lý Định Quốc sáng chế, phàm là người tiết lộ bí mật thông đồng với địch tiết lộ quân cơ, sẽ bị dùng phương pháp rút đầu lưỡi lúc còn đang sống sờ sờ sau đó mang đi xử tử.”

Trong nhà này sinh yên tĩnh ngán ngùi, mọi người tưởng tượng ra tình trạng bị thâm của người bị thụ hình, da đầu đều có chút lâm râm.

Chu Lập Vĩ trước hết thở dài nói: “Người tiết lộ bí mật dĩ nhiên rất đáng hận, nhưng hình phạt như vậy, có phần cũng quá tàn khốc.”

Nhạc Đông Bắc “Xì” mà cười: “Lý Định Quốc tàn khốc, ông bây giờ bắt quả chỉ biết chút sơ sai. Ông ta nếu như không tàn khốc, tại sao trên lưng lại vác danh tiếng ác ma? Ông ta không tàn khốc, Cáp ma tộc làm sao đến mức đối với ông ta căm ghét sợ hãi như ma quỷ, cho dù ông ta đã chết, còn muốn tiến hành lời nguyện ác độc nhất? Ha ha, hiện tại bình máu bị phá vỡ, tôi thật muốn nhìn một chút tộc nhân Cáp ma tộc trước mặt ác ma phục sinh sẽ sợ hãi run rẩy ra sao đây.”

Lời nói này của Nhạc Đông Bắc tựa hồ khiến cho mọi người tại đây đều có chút phản cảm, La Phi lại nghiêm mặt nói thẳng: “Nhạc tiên sinh, tôi trước mặt kẻ lý luận của ông có sai lầm hay không, ông đơn giản đem ‘Lý Định Quốc’ định nghĩa là ‘Ác ma’ đã có nhiều thiếu sót. Tôi không hiểu lịch sử, nhưng hiện tại xem ra, cho dù trong tính cách Lý Định Quốc có một mặt tàn ác bạo ngược, nhưng cơ trí và sự dũng mãnh của ông ta cũng là không thể gạt bỏ. Hơn nữa nhìn lên từ nghĩ lớn dân tộc mà nói, ông ta phải là người anh hùng dân tộc Hán chúng ta.”

Nhạc Đông Bắc nhưng không có bốt phóng túng, ông ta lắc đầu mập của mình: “Nghĩa lớn dân tộc? Chúng ta bây giờ không nói chuyện nghĩa lớn dân tộc, cảnh sát La đã quên sao, chúng ta đi tới nơi này, là vì vạch trần bí mật ác ma. Có điều có một điểm rất tốt, chỉ ít cậu bắt đầu cảm thấy có hứng thú đối với Lý Định Quốc, tin rằng sau này cậu ở trong quá trình tìm kiếm sẽ phát huy tác dụng hơn nữa.”

“Xin đem tờ giấy trong tay ông trả lại cho tôi.” Bạch Kiếm Ác lạnh lùng cắt đứt lời của Nhạc Đông Bắc, “Tổ tiên chúng tôi đều là thuộc hạ của tướng quân Lý Định Quốc, lời nói hôm nay của ông hình như quá nhiều rồi.”

Quả nhiên, Ngô Quân và Triệu Lập Văn cũng đang đối mặt trọn tròng mắt về phía Nhạc Đông Bắc, sau đột nhiên nhớ tới tình cảnh đối phương bày ra một đạo trước miếu Long Vương, cảnh này khiến cho trong lòng ông ta có chút lo sợ, không nói thêm gì nữa, hậm hực đem tờ ghi chú đưa vào trong tay Bạch Kiếm Ác.

”Trước cứ đem cất đi.” Bạch Kiếm Ác đem ghi chú chuyển giao cho Ngô Quân, “Trở về giờ ra một lần nữa, xem trong da dê có còn kẹp thêm thứ khác hay không.”

Sau đó anh ta vừa nhìn về phía ba người La Phi, nói: “Hôm nay chỉ tới đây thôi. Nếu mà tạnh mưa, đúng tám giờ buổi sáng ngày mai chúng ta liền tập hợp trước miếu Long Vương, theo kế hoạch xuất phát!”

Chú thích: + Jacket: Áo khoác ngoài mặc giữ ấm, còn có công dụng chống nước.

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đi Sâu Vào Rừng

Hôm nay đêm xuống, sau ba ngày mưa to cuối cùng cũng dứt. Chuyện này đối với bọn người La Phi chắc chắn là một tin tức tốt, để dự trữ thể lực đầy đủ cho hành trình gian khổ sắp tới, sau khi bọn họ sớm thu xếp ổn thỏa, liền đi nghỉ ngơi.

Lão Vương biết ba người phải đi, ngày thứ hai đặc biệt làm nhiều trứng gà luộc, chuẩn bị bữa sáng thịnh soạn. Thời điểm trả tiền phòng, lão Vương lại không nhìn được nhiều lần dẫn dò một phen, nhìn ra được, dù cho có chính trại chủ đi cùng, ông lão hiền lành này vẫn đối với hành trình 'Hang kinh khủng' lần này của đám người La Phi lo lắng vô cùng.

Tâm tình của ông khiến cho ba người La Phi tự nhiên cũng không bình tĩnh. Từ Côn Minh đến Long Châu, lại từ Long Châu đến trại Ni Hoàn, liên tiếp sự việc kỳ quái liên tục phát sinh, mà chân tướng vẫn giấu ở trong sương mù dày đặc, tìm kiếm manh mối khó khăn. Chứng sợ hãi - Tiên đoán - Ác ma - Bình máu - Nguyên rủa, yếu tố trong sự kiện này như là một cơn gió xoáy, người sắp đến gần xung quanh nó, đã có thể cảm nhận được bên trong loại gió xoáy này tràn ngập hơi thở kinh khủng của sức mạnh thần bí.

Hiện tại, rốt cuộc mọi người phải hướng đến vị trí trung tâm của gió xoáy kia - tiến về phía “Hang kinh khủng.”

Nơi đó gần như bị ngăn cách bởi sâu trong rừng rậm, từ trước đã xảy ra chuyện gì, gần đây đã xảy ra chuyện gì, sau này sẽ lại xảy ra những gì đây?

Có người biết toàn bộ câu trả lời này hay không?

Trên đường đi đến miếu Long Vương, ba người đều im lặng không nói, dường như có tâm sự.

La Nghi đến sự xuất hiện của người đàn ông thần bí kia, người đàn ông thần bí lại biến mất. Hắn rốt cuộc là ai? Hắn đến từ đâu? Hiện tại hắn đã đi đâu? Hắn chỉ là một du khách bình thường sao?

Dường như hắn muốn gặp mình, cuối cùng vì sao lại trốn tránh mà không gặp? Phải chăng hắn cũng đi đến hang kinh khủng? Nếu như theo lời nói đó, mưa lớn như vậy, hắn vẫn phải lên đường suốt đêm, chẳng lẽ là muốn đuổi ở phía trước mình?

Hắn lại có thể không cần người dẫn đường, điều này có phải mang ý nghĩa, hắn biết rõ con đường đi thông hang kinh khủng?

Quá nhiều nghi vấn hiện tại cũng không có lời giải đáp.

Nhạc Đông Bắc luôn luôn lẩm nhẩm hôm nay cũng có thái độ khác thường, trở nên im lặng. Cái người mập mạp đối với học thuật của mình luôn tin tưởng, thời khắc này tâm tình của ông ta chắc là hưng phấn và vội vàng nhất. Vì sao ông ta lại không nói lời nào? Hay là cảm xúc quá cuộn trào mãnh liệt, ngay cả nói chuyện cũng đã quên?

Còn Chu Lập Vĩ? Người giáo sư có thanh danh hiển hách giới học thuật, lại có thể xuất hiện ở vùng đất biên giới hẻo lánh gần như hoang vu này. Ông ấy làm như vậy có đáng giá không? Ông ấy là vì tìm hiểu nguyên do chứng sợ hãi sao? Hoặc chính là muốn bác bỏ học thuật của Nhạc Đông Bắc, bảo vệ tôn nghiêm khoa học?

Có thể hay không, ông ấy còn mang một bí mật khác không muốn người khác biết?

Bạch Kiếm Ác đã mang theo hai người thủ hạ chờ ở trên quảng trường trước miếu Long Vương. Nhìn thấy ba người La Phi đến, đầu tiên anh ta tiến lên cùng Chu Lập Vĩ chào hỏi, sau đó chỉ vào bầu trời nói: “Xem sắc trời này, hai ngày gần đây chắc là sẽ không có mưa. Trời thuận theo nguyện vọng con người, hi vọng chuyến đi này của chúng ta trước sau có thể thuận lợi như ngày hôm nay vậy.”

Dễ nhận thấy, Bạch Kiếm Ác là đang chủ động hòa giải nguyên nhân ngày hôm qua bởi vì thời gian xuất phát mà hai người này sinh tranh chấp. Chu Lập Vĩ mỉm cười, vui vẻ tiếp nhận lòng của đối phương, đồng thời cũng dựa thế khách khí một câu: “Vậy còn phải nhờ trại chủ Bạch phí tâm nhiều hơn!”

”Tôi nhất định dùng hết toàn lực. Một bước vào rừng rậm, số phận chúng ta coi như đều cột vào một chỗ.” Bạch Kiếm Ác nghiêm mặt nói, sau đó anh ta phân phó Ngô Quần bên cạnh: “Đem thức ăn phân chia một chút, chúng ta lập tức xuất phát.”

”Thịt khô này cùng bánh mì mỗi người một phần, lượng thức ăn này cũng đủ ăn bốn ngày. Hai ngày nay mới vừa rơi xuống mưa to, nguồn nước trên núi dồi dào, cho nên cũng không mang nhiều nước. Sau khi các người uống hết nước trong bình, tôi sẽ tìm chỗ giúp các người rót đầy.” Ngô Quần một bên đem sắp xếp túi thức ăn phân phát vào trong tay ba người La Phi, một bên làm giải thích có liên quan.

”Trong núi có nhiều muỗi. Địa, kiến và nhiều loại khác, ở mọi chỗ, các người phải đem cổ áo và ống tay áo quấn chặt.” Bạch Kiếm Ác ở một bên nhắc nhở hai câu, vừa quét mắt nhìn, lại phát hiện đám người La Phi là đang mặc jacket đã quấn chặt ống tay áo, vạt dưới quần sớm đã buộc ở trong vớ, liền hiểu ý cười, nói với Triệu Lập Văn: “Giúp bọn họ bôi nước tôi lên đi.”

Triệu Lập Văn đáp ứng một tiếng, lấy ra một cái vại xô quấn thành cái túi nhỏ, ngồi xổm xuống chỗ đám người La Phi nhẫn nại theo thứ tự liên tiếp bôi một vòng ống quần, lập tức mùi tỏi tỏa ra xông vào mũi, chắc hẳn trong túi kia là đựng tỏi già đập nhuyễn.

”Như thế trùng độc cũng sẽ không chui vào trong khe giày của các người.” Bạch Kiếm Ác giải thích nêu ra dụng ý, nhắc tay, lại đưa qua ba cái kính râm màu nhạt: “Đây, mỗi người cầm một cái.”

Đám người La Phi nhận lấy, trong lòng đều có chút ngạc nhiên. Nhạc Đông Bắc thấy kỳ lạ hỏi: “Cái này để làm gì? trong rừng sẽ còn có ánh nắng chói mắt sao?”

Bạch Kiếm Ác “Ha” mà cười một tiếng: “Dọc theo đường đi khó tránh được khó khăn, đeo nó lên, đỡ cho con mắt bị gì đó chui vào tổn thương.”

La Phi gạt mình, trong lòng âm thầm cảm khái: Người từng đi xuyên rừng, quả nhiên là rất có tri thức, nếu như không có người dẫn đường kinh nghiệm phong phú đi chung, dọc theo đường đi tất nhiên sẽ gặp phải vô số trắc trở cùng phiền phức.

Ở dưới sự dẫn dắt của Bạch Kiếm Ác, Ngô Quần và Triệu Lập Văn lại vác một phần lều vải và túi ngủ của ba người La Phi mang đến, hành động này giúp giảm nhẹ trọng lượng trên người ba người.

Tựa hồ mọi thứ cũng đã chuẩn bị ổn thỏa. Bạch Kiếm Ác chấp tay ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía đông.

Mọi người cũng theo nhìn sang, cách đó không xa, ngọn núi, rừng cây rậm rạp, nằm ngang ở trước phương hướng bọn họ sẽ đi qua.

”Núi Ma Bàn...” Sau một lúc lâu, Bạch Kiếm Ác thở một hơi thật dài, từ trong miệng nói ra ba chữ sâu kín này. Sau đó anh ta ưỡn cao thân thể, đổi lại một loại giọng nói kiên nghị: “Lên đường đi!”

Dứt lời, anh ta đã dẫn đầu bước ra bước tiến, sải bước đi về phía núi rừng sau miếu Long Vương.

Đội La Phi theo sát, mọi người càng đi càng xa, hơn hai mươi phút sau, thân ảnh của bọn họ rốt cuộc bị quần núi đồ sộ cản nuốt.

Vừa vào núi, La Phi liền cảm giác đi tới bên trong một thế giới khác. Trên đỉnh đầu rừng cao lá dày, gần như che khuất tất cả bầu trời, mặc dù là ban ngày, nhưng không khí lại rất âm u. Tới gần chỗ mặt đất, cây cối thấp bé phát triển càng thêm um tùm, chi chít mà lần lượt từng lớp từng lớp, không để lại bất kỳ khe hở.

Trước đây ở trong rừng người từng vượt qua núi là thế hệ sau, lần theo dấu vết đến một con đường nhỏ. Nói là “Đường”, thật ra thì cũng rất miễn cưỡng, đó bất quá chỉ là một vết tích có người từng đi qua mà thôi. Sau khi vào núi, Ngô Quần liền đi đầu trước nhất, tay cậu ta cầm dao bầu, ven theo dấu vết con đường dò đi về phía trước, dọc theo đường đi không ngừng dùng dao chặt bớt cành dây leo trước mặt. Cậu ta làm như vậy vừa là để tạo cho đồng bọn phía sau cất bước thuận lợi, đồng thời cũng có thể làm kinh sợ những loài độc trùng đã thủ ẩn nấp ở chỗ tối, sớm mà đem bọn nó xua đuổi đi, để tránh cho phát sinh “Tấn công” ngoài ý muốn.

Bạch Kiếm Ác theo sát Ngô Quần, khi con đường trước mặt dấu vết khó khăn mờ hồ, anh ta sẽ phụ trách đảm nhiệm một số quyết định. Thời gian khác, phần lớn tinh lực anh ta dùng để chiếu cố Nhạc Đông Bắc đằng sau mình.

Nhạc Đông Bắc chắc chắn là người vất vả nhất trong đội ngũ này. Tại sau con mưa vùng núi trên thân thể mập mạp kia của ông ta ướt nhẹp lộ vẻ càng thêm vụng về, chưa đi được bao xa đã liền thở hổn hển. Có điều tuy là bước đi liên tục khó khăn, nhưng ông ta thật không có nao núng và phản nản, mà là đang cắn răng kiên trì, có lúc còn tự nói một ít cổ vũ mình hoặc là tự giễu bản thân. Rất rõ ràng, có thể có một cỗ sức mạnh tinh thần mạnh mẽ đang chống đỡ ông ta.

Phía sau Nhạc Đông Bắc là La Phi, anh bước đi so với người phía trước có lẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Có thể đây chính là lợi ích nhờ huấn luyện thân thể gian khổ trước kia ở trường cảnh sát và sau này trải qua nhiều năm công tác ở vùng núi Nam Minh. Leo lên đường núi đối với anh mà nói kỳ thực cũng không xa lạ gì, có điều đi xuyên qua bên trong dạng rừng mưa rậm rạp ở đây vẫn là lần đầu tiên. Trong quá trình tiến lên, anh thỉnh thoảng sẽ đỡ Nhạc Đông Bắc phía trước một chút, hoặc là kéo Chu Lập Vĩ phía sau.

Chu Lập Vĩ trước sau lấy tốc độ đều đi theo ở trong đội ngũ. Bước chân ông liên tục không nhanh, biên độ bước cũng không tính là lớn, nhưng duỗi chân lại vững chắc có lực, lộ rõ tố chất thân thể cực tốt. Khi giữa đường bên cạnh xuất hiện một số loài thực vật mới lạ, ông vẫn còn nhàn hạ hơi dừng bước lại, ngắt đi một hai cành lá hàng mẫu liền nghiên cứu một phen.

Triệu Lập Văn đi ở sau cùng đội ngũ. Cậu ta vóc dáng không cao, cũng không thích nói chuyện, nhưng ánh mắt lại không chút phác chút nào, thậm chí

còn lóe ra một tia hung tợn. Cánh tay cậu ta trắng kiện, chỗ cổ tay kết gân xanh, như vậy tay cầm dao bầu sắc bén lộ rõ sáng chói, khiến cho mọi người có thể yên lòng đem an toàn đằng sau lưng đều giao vào trong tay một mình cậu ta.

Càng đi lên, nhiệt độ trở nên càng thấp, đã hoàn toàn âm u không còn cảm giác mùa hạ. Bất quá bởi vì thể lực tiêu hao rất lớn, tất cả mọi người vẫn là ra một thân mồ hôi, đành phải không ngừng uống nước giúp cho bổ sung. Bạch Kiếm Ác chú ý tình trạng thân thể của ba người phía sau (đương nhiên chủ yếu là đề ý tới Nhạc Đông Bắc), tại thời điểm thích hợp sẽ phân phó Ngô Quân dẫn đầu tốc độ chậm lại, để cho người thể lực chống đỡ hết nổi có cơ hội điều chỉnh thở dốc. Có một lần La Phi thấy Nhạc Đông Bắc thực sự không kiên trì nổi, từng đề nghị mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, lại bị Bạch Kiếm Ác bác bỏ: “Trừ phi dự định nghỉ ngơi thời gian dài, nếu không thì cố gắng sức đừng có ngừng lại. Ngồi một hồi sẽ chỉ làm cho anh cảm thấy mệt mỏi hơn.”

“Điều này là bởi vì nhiều lần vừa đi vừa nghỉ sẽ làm xáo trộn tiết tấu vận động của người, khiến cho mệt nhọc bắt đầu tăng nhanh.” Chu Lập Vĩ từ quan điểm sinh lý y học đối với lời nói của Bạch Kiếm Ác tiến hành bổ sung.

Cũng may tuy là đường núi, nhưng cũng không dốc, có người ở phía trước mở đường, người sau tiến lên kỳ thực độ khó đã giảm nhiều, cũng không cần lo lắng sẽ có trượt ngã nguy hiểm.

Như vậy mãi đến vào buổi trưa, Bạch Kiếm Ác mới để cho Ngô Quân dừng bước lại, sau đó quay đầu với mọi người phía sau nói: “Được rồi, mọi người nghỉ một chút, ăn một ít gì đi.”

Nhạc Đông Bắc đã sớm mong đợi câu nói này, không đợi Bạch Kiếm Ác nói xong, ông ta đã tìm đúng một nơi tương đối bằng phẳng khô ráo, ngồi xuống: “Chao ôi mẹ của tôi, cũng mệt chết tôi rồi, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi.”

La Phi nhìn bộ dạng chật vật của ông ta, nhin không được mỉm cười: “Này vừa mới bắt đầu đấy, ông cần phải đứng vững.”

Nhạc Đông Bắc không đề ý đáp lại lời nói của anh, trước lấy bình nước điên cuồng rót một hơi “Ừng ực.”

Những người khác cũng đều tìm nơi gần đấy, ngồi xuống nghỉ ngơi. Sau khi hơi thở có phần cố định, Bạch Kiếm Ác gọi mọi người lấy ra thức ăn trong túi cho mỗi người, bắt đầu dùng cơm.

La Phi xé một sợi thịt khô nhỏ đưa vào trong miệng, tỉnh té nhai kỹ. Thịt khô kia là dùng thịt heo ướp gia vị mà thành, mang theo một chút vị cay, hương cay cũng hợp khẩu vị. So sánh với nhau, bánh mì thì vừa khô vừa cứng, lại không có mùi vị gì, chỉ có thể đỡ đói mà thôi.

Những người khác đều ăn không ít, duy chỉ có Nhạc Đông Bắc lại hiện ra vẻ mặt đau khổ, không cam lòng mà nói: “Sao các người đều ăn uống tốt thế? Tôi thì mệt lắm, cũng không muốn ăn gì.”

Chu Lập Vĩ cười nói: “Có lẽ ban nãy do ông uống nước quá gấp, nhất thời dạ dày đầy, chờ một chút là tốt thôi.”

Quả nhiên, sau một lát, Nhạc Đông Bắc lấy lại được sức, bắt đầu nhai to nuốt nhiều, so với ai khác đều ăn được nhiều hơn.

“Trại chủ Bạch, Bây giờ chúng ta còn đi xa lắm không?” La Phi thừa dịp rảnh rồi hỏi, bởi vì rừng cây quá dày, tầm mắt của mọi người rất có hạn, căn bản là không cách nào thông qua quan sát để phán đoán vị trí hiện nay.

Ở trong lòng Bạch Kiếm Ác từ lâu đã có chút tính toán: “Cũng đã qua giữa sườn núi. Buổi chiều chúng ta khổ cực một chút, tranh thủ đến sườn núi phía đông núi Ma Bàn bố trí chỗ ngủ qua đêm.”

Ăn cơm trưa xong, mọi người lại nghỉ ngơi chốc lát, sau đó tiếp tục đứng dậy đi về phía trước.

Khuyết điểm cơ thể của Nhạc Đông Bắc đến buổi chiều càng hiện rõ không thể nghỉ ngơi, đội ngũ bị ông ta ảnh hưởng, tốc độ chỉ có thể càng lúc càng chậm. Chẳng qua cuối cùng cũng kiên trì không ngừng nghỉ, như vậy ở khoảng chừng sáu giờ chiều, rốt cục leo đến đỉnh núi Ma Bàn.

La Phi trèo lên một tảng đá, phóng tầm mắt tới hướng núi phía dưới, quan sát chỗ núi non trập trùng, cây rừng trùng điệp xanh mướt, lá cây xanh biếc, sức sống đầy dồi dào. Bạch Kiếm Ác cũng theo qua đây, không đợi La Phi đặt câu hỏi, chỉ vào một mảnh đất trũng bằng phẳng hướng núi phía xa nói: “Chỗ đó chính là hang kinh khủng.”

Nơi thoạt nhìn rất đẹp yên bình và phong phú, lại có một cái tên làm người ta khiếp sợ. Dưới khung cảnh xanh biếc đó, rốt cuộc cất giấu điều bí mật gì chứ?

La Phi đang ngưng mắt nhìn chăm chú, chốc lát lại quay đầu, nhìn bao quát đường đi phía tây. Nơi đây tầm nhìn đương nhiên rất rộng, thế núi khe rãnh, thu hết vào trong mắt. Hơn ba trăm năm trước, Lý Định Quốc có thể cũng đã đứng ở vị trí này, chỉ huy trận chiến dịch núi Ma Bàn bị trắng thảm liệt đổ ư? Nghĩ tới rừng cây tĩnh mịch từng là chiến trường mấy vạn người chém giết đầm máu, trong lòng La Phi không tránh được dâng lên một loại thể sự xoay vần, cảm khái sinh mệnh như khe hở.

Sắc trời vẫn còn sáng, mọi người không có dừng lại lâu, thừa thế xông lên, hướng về mục tiêu hạ sơn phía đông, đi tiếp lộ trình còn hơn nửa canh giờ.

Lúc này vừa đi qua một sườn núi đá nhỏ, địa thế gần như xoay ngang, bụi cây sát mặt đất cũng rất thưa thớt. Bạch Kiếm Ác dừng bước lại: “Trong núi trời tối tối liên tối, chúng ta cũng đừng đi lên phía trước nữa, liền ở đây làm nơi đóng quân, chuẩn bị ngủ qua đêm đi.”

Mọi người cùng kêu lên tán thành. Lập tức tháo túi đeo, từng người bắt đầu bận rộn.

Bạch Kiếm Ác mang sườn núi dọn dẹp đơn giản một chút, tiếp đó ba người La Phi dựng lều.

Ngô Quân một hồi tìm kiếm bốn phía, tìm được ở gần đó một hố đất, bên trong tích không ít nước mưa, nhưng xem ra dơ bẩn đục ngầu, khó có thể dùng để uống. Ở cạnh chỗ không xa vùng nước cậu ta dùng dao bầu đào một đường kính chừng 20cm, rãnh chứa nước độ sâu khoảng nửa thước. Một lát sau, nước trong hố đất chậm rãi rót vào giữ trong rãnh chứa nước, tuy rằng tốc độ không nhanh, nhưng nước chất lại trong veo rất nhiều.

Triệu Lập Văn thì tìm tới thân cây tàn bại, sau khi bỏ ra lấy dùng bộ phận bên trong vẫn đang khô ráo, ở trên sườn núi đốt lên lửa trại. Lúc này sắc trời đã tối, mọi người ngồi vây quanh ở bên đồng lửa, cuối cùng cũng có thể buông lỏng một chút.

Đi một ngày sau con mưa ở đường núi, vợ cùng ông quần sớm đã ướt đầm. Chuyện đầu tiên mọi người làm chính là cời giày, trước ở cạnh lửa sưởi ấm mặt khác bên trên thì hơ giày.

Đang giữa lúc thoải mái, chợt nghe Nhạc Đông Bắc có tiếng động lớn mà kêu lên: “Con mẹ nó, đây là cái gì?!” Giọng nói thậm chí hoảng hốt.

La Phi vội vàng đi đến, chỉ thấy ông ta đã vừa mới cời vợ bên chân trái, trên gót chân mập mạp của ông ta lại có hai con đĩa nằm rất to!

Cái đầu con đĩa có kích cỡ tương đương ngón chân cái, sớm đã hút đủ máu, thân thể sắp nứt ra, tản ra ánh sáng màu đỏ sậm quỷ dị. Thời điểm Nhạc Đông Bắc chân tay đang luống cuống, bởi vì con đĩa bị bại lộ ở trong không khí, đã tự động vang lên hai tiếng “Phốc phốc”, lần lượt bò xuống.

Bạch Kiếm Ác không cảm thấy kinh ngạc, cười ha hả, bắt đầu nói đùa: “Nhạc tiên sinh, ống quần của ông vẫn còn chưa được bó kỹ, thành toàn hai con đĩa này. Có đôi có cặp, có ăn có uống, trải qua thời gian đúng là thoải mái!”

“Mẹ nó, dám uống máu lão tử.” Nhạc Đông Bắc chửi bới, thuận tay lấy nhánh cây, đem hai con đĩa mập mạp thiêu vào trong lửa trại, “Xèo” một tiếng, khói bốc lên, trong không khí tỏa khắp một mùi máu tươi nhàn nhạt.

Nhạc Đông Bắc một bên kiểm tra tỉ mỉ hai chân, một bên lòng vẫn còn sợ hãi nói thảm: “Nó lớn như vậy, thời điểm hút máu sao tôi lại một chút cảm giác cũng không có?”

“Nếu như ông có cảm giác, không phải liền lập tức phát hiện sao? Còn có thể bị hút máu hả?” Chu Lập Vĩ vừa cười vừa nói, “Những con đĩa này trên miệng hút đều có một loại giống như thuốc gây tê vậy, chẳng những lúc nó hút máu ông không hề có cảm giác gì, khi nó hút máu còn phân ra chất khiến miệng vết thương khép lại rất nhanh đấy. Đây đều là loài ở trong thời gian dài tiến hóa tự hình thành chức năng bảo vệ mình.”

“Thật đúng là không tìm thấy miệng vết thương.” Nhạc Đông Bắc sờ gót chân của mình, cảm giận mà nói, “Vây cũng không thể hút trắng trơn như vậy chứ, nào có chuyện tốt như vậy?”

Mọi người lại hứng thú trêu chọc một trận, khúc nhạc dạo ngắn ngủi này rốt cục trôi qua.

Lúc mọi người xuất phát mang theo nước sạch, lúc này đã gần như uống hết. Ngô Quân lấy bình nước không, đến rãnh chứa nước vừa mới tự chế bên cạnh hố đất, làm lọc ri ra nhiều nước sạch, tiếp đó lại đi bỏ thêm vào một viên thuốc bên trong từng bình nước.

“Viên thuốc cậu thêm vào là gì?” La Phi nhìn không được hỏi.

“Viên khử trùng.” Ngô Quân thần nhiên trả lời. Hình như sợ đối phương trong lòng có nghi ngờ, cậu ta còn cố ý cầm bình nước uống đầu tiên, tu uống ừng ực một ngụm lớn.

La Phi nhận lấy bình nước uống một ngụm, đúng là trong nước có chứa mùi vị bột tẩy trắng.

Ăn bữa tối, bóng đêm đã sâu. Trong núi rừng không có một tia sắc sáng, ngoại trừ gần lửa trại, bốn phía dường như tô mực vậy, một mảng tối đen. Gần xa chợt có tiếng thú hú và côn trùng không biết tên kêu vang, càng phủ lên thâm sâu vào không khí vắng vẻ rừng hoang dã.

Mọi người hơi hàn huyên một lát, lại nghe Bạch Kiếm Ác nói: “Ngày mai còn phải lên đường, chúng ta liền đi nghỉ sớm đi. Các người ở trong lều chen chúc một chút, ba người chúng tôi ở bên ngoài tùy tiện tìm chỗ nằm một cái là được.”

La Phi biết bọn họ sớm thành thói quen như vậy, cũng không có khách khí quá nhiều, chỉ thần nhiên nói câu: “Vây thì thật là khổ cực cho các người.”

Ba người Bạch Kiếm Ác đều tự tìm một chỗ thoải mái bằng phẳng, trải ra vật dụng để ngủ mang theo bên mình. Trước khi nằm xuống, Triệu Lập Văn lại lấy ra một cái ống trúc, vây quanh chỗ ngủ mỗi người, rắc ba vòng thứ có hình dạng bột phấn gì đó.

La Phi ngồi được một cổ mùi sắc, suy đoán nói: “Đây là... lưu huỳnh?”

Bạch Kiếm Ác gật đầu: “Chỗ nằm ngoài trời, lửa trại làm kinh sợ mãnh thú, lưu huỳnh phòng độc trùng. Một hồi chúng tôi còn phải bôi một ít nước thuốc đuổi muỗi.”

La Phi mỉm cười: “Hi vọng những công sức này cũng không vô ích, tất cả mọi người chúng ta đều có thể tốt đẹp mà ngủ một giấc.”

Bạch Kiếm Ác không trả lời, ánh mắt nhìn về phía nơi ngoài vòng tối tăm, thần sắc ngưng trọng, không biết suy nghĩ điều gì.

Phải chăng anh ta từ lâu đã ngờ tới: Một giấc này, là không một ai có thể ngủ được yên ổn.

Chương 18: Lột Da Tuyên Thảo

Bên trong lều vải nhỏ bé chen chúc ba người, không gian hơi kè sát chật hẹp. Bất quá dưới loại hoàn cảnh ở đây, tự nhiên là không để ý tới nhiều. Nhạc Đông Bắc ưỡ ỏi oải nhất, sau khi chui vào túi ngủ không lâu sau liền có tiếng ngáy lớn. Chu Lập Vĩ bị ông ta làm cho bức dọc, mấy lần bắt nắn nhỏ giọng oán trách, nhưng đối phương từ lâu đã chìm vào mộng đẹp thoải mái, đâu có thể có hiệu quả gì?

Ngược lại La Phi cũng không hề để ý, tự mình tĩnh tâm, nhắm mắt an thần, chỉ chốc lát mỗi một liên lan khắp toàn thân, dần dần tiến vào trạng thái ngủ.

Một giấc này không biết ngủ bao lâu, bỗng nhiên trên đỉnh lều vải “Soạt” vang một tiếng kỳ lạ, như là có thứ gì từ không trung đập rơi xuống vậy. La Phi trời sinh tính cách cảnh giác, cho dù đang ngủ lực tai cũng rất là thính, anh lập tức giật mình tỉnh giấc, thoáng cái từ trong túi ngủ ngồi dậy.

“Làm sao vậy?” Chu Lập Vĩ cũng theo chui ra túi ngủ, xem bộ dạng của ông, hình như vẫn luôn không ngủ.

Bên ngoài lều cũng xuất hiện một trận, lập tức có chùm ánh sáng đèn pin cầm tay lộn xộn chớp chớp, lại nghe Bạch Kiếm Ác khế đề lên giọng quát lớn: “Hoảng cái gì! Từng người tập trung vào một bên.”

“Có chuyện xảy ra!” La Phi mang giày qua loa, lướt người đã đi tới bên ngoài lều.

Bên ngoài lều, ba người đều đã đứng dậy. Ngô Quần và Triệu Lập Văn tay phải cầm dao bầu, tay trái cầm đèn pin, về mặt kinh ngạc, đang không ngừng tìm kiếm hướng chỗ bốn phía bóng tối, Bạch Kiếm Ác đứng ở bên đông lửa, hai mắt giống như móc câu lóe sắc bén, nhìn chăm chăm vật đang siết ở trong tay.

La Phi ngưng mắt nhìn rõ, sau lưng không khỏi thấm ra một tầng mồ hôi lạnh. Thì ra vật kia chính là một con rắn còn sống lớn chừng đến hai thước, nhưng da rắn đã bị miễn cưỡng lột ra, còn liền một chút phần đuôi, rủ xuống treo ở một bên yếu ớt, con rắn kia vận vẹo thân thể màu hồng, thống khổ giãy dụa, cảnh này làm người ta rợn cả tóc gáy.

“Xảy ra chuyện gì?” La Phi đi lên trước hỏi.

Về mặt Bạch Kiếm Ác có điểm quái dị, vừa mê muội, lại vừa lo sợ không yên, tựa hồ còn mang mấy phần dữ tợn chưa kịp rút đi. Sau một lát trầm mặc, anh ta ngừng đầu liếc mắt nhìn La Phi, dùng một loại giọng lạnh như băng nói: “Vừa rồi chính là thứ này từ trên trời rơi xuống, rơi vào trên lều các người.”

Lúc này Chu Lập Vĩ cũng đi theo qua đây, nghe đối thoại của hai người, lại thấy con rắn sống thê thảm không nỡ nhìn, sắc mặt bỗng dưng biến đổi: “Trong rừng này còn có người khác?”

Bạch Kiếm Ác không nói gì, nhưng hành động kế tiếp của anh ta lại là câu trả lời. Anh ta vung tay một cái, đem con rắn kia ném vào trong lửa trại, tiếp đó bỗng dưng ngừng đầu lên, ánh mắt hung tợn như chim ưng quét nhìn hướng bốn phía trong bụi cây.

Con rắn đáng thương lại bị lửa thiêu, khó nhịn đau đớn, ở trong ngọn lửa điên cuồng trở mình vài cái, cuối cùng không nhúc nhích.

Lúc này Nhạc Đông Bắc mới từ trong lều đi ra, khi thấy một màn Bạch Kiếm Ác ném con rắn, ông ta đầu tiên là sững sờ, sau đó nhìn có chút hả hê cười rộ lên: “Ha ha, trại chủ Bạch, hôm nay tôi nuôi hai con đĩa, anh không phục, lại muốn nuôi một con rắn sao?”

Về mặt mọi người nghiêm túc, không ai để ý phản ứng của ông ta. Nhạc Đông Bắc lúc này mới cảm giác được không khí bất thường, ngạc nhiên hỏi: “Các người... Nay các người làm sao vậy?”

Đột nhiên, ánh sáng đèn pin trong tay Ngô Quần quét đến một vật, cậu ta lập tức khế hô một tiếng: “Trại chủ, anh xem!”

Mọi người men theo ánh sáng kia tới phía tây nam nhìn đến vị trí cao của bụi cây, giữa lúc đó chỉ thấy tại cành lá, mơ hồ có y phục lộ ra, xem ra là có người ẩn náu ở đó.

Bạch Kiếm Ác vòng qua thân, cũng từ sau hông lấy ra một thanh đao, làm xong thế phòng ngự đó, tiếp theo cất bước về phía trước, đối về phương hướng kia quát lên: “Đừng có trốn, mau lăn ra đây!”

“Người kia” nhưng vẫn không nhúc nhích, ánh sáng từ đèn pin cầm tay chiếu đến, Bạch Kiếm Ác quát lớn, đối với “Người kia” mà nói lại như không tồn tại chút nào.

Lúc này một cơn gió núi thổi qua, thân thể “Người kia” theo thế gió trước sau lắc lư vài cái, động tác cứng nhắc quỷ dị, dường như nhẹ bay bổng hoàn toàn không chịu trọng lực.

”Trại chủ, hình như không phải là... Không phải là một người... Sống.” Thanh âm Ngô Quần run rẩy nói ra, ánh sáng đèn pin cũng theo lời nói của cậu ta run rẩy.

”Sợ cái gì? Đồ vô dụng!” Bạch Kiếm Ác mắng một câu, chộp lấy đèn pin của Ngô Quần, một lần nữa chiếu định đến cành lá nơi phát hiện mục tiêu hé ra đang ần núp, lớn tiếng nói: “Ta mặc kệ người là người hay quỷ, lại tiếp tục trốn không đi ra, cũng đừng trách ta ra tay độc ác!”

”Người kia” vẫn là không hề có chút phản ứng nào.

Ba người La Phi đưa mắt nhìn nhau, không nghĩ tới tiến vào rừng, buổi tối ngày đầu tiên liền xuất hiện chuyện kỳ quái như vậy. Xem ra ngay cả kinh nghiệm phong phú như đám người Bạch Kiếm Ác đối với chuyện lần này cũng không đề phòng, ứng đối có phần thiếu phương pháp.

Giây phút lại giằng co như vậy, Bạch Kiếm Ác hình như vì mất đi kiên nhẫn, anh ta xoay người hướng Triệu Lập Văn gật đầu một cái, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị.

Triệu Lập Văn hiểu ý, tiến lên hai bước, lực quán tính cánh tay phải, đột nhiên vùng mạnh, dao bầu trong tay hóa thành một tia sáng trắng, lao thẳng đến mục tiêu núp ở bụi cây cao!

Một dao này thế vừa vội vừa nhanh, mang theo tiếng gió thổi “Vù vù”, chuẩn xác đâm vào vị trí ngực “Người kia”, chỉ nghe “Bịch” Một tiếng vang nhỏ, “Người kia” Chịu lực quá lớn, phần giữa cành cây không ổn định, rốt cục lắc rơi đầu cành cây, hướng mặt đất rơi xuống.

Triệu Lập Văn không đợi trại chủ phân phó, đã bước nhanh chạy đến phía chỗ rơi xuống. La Phi nhìn bóng lưng của cậu ta âm thầm kinh ngạc: Người này bình thường không lộ ra ngoài, không nghĩ tới xuất thủ hung ác, gan lớn lòng dạ độc ác, phải vượt qua xa hơn cả Ngô Quần người thường xuyên ra mặt.

Mọi người sau đó cũng đuổi kịp, mới vừa bước ra không đến vài bước, âm thanh của Triệu Lập Văn đã ở trong rừng vang lên: “Trại chủ, đây là người nộm!”

Bước chân mọi người nhanh hơn, đi tới trước mặt. Chỉ thấy mới vừa rồi “Người kia” còn ở trên cây giờ đang nằm ở giữa một đồng cảnh lá héo úa rách nát, Triệu Lập Văn ngồi xổm ở một bên, rọi đèn pin xem xét kỹ, chuôi dao bầu vừa nãy phóng ra bây giờ lại trở về trong tay của cậu ta.

Quả nhiên, thứ kia chỉ là lấy rom rạ cành cây khô qua loa làm thành người nộm, nhưng lại mặc nguyên một bộ trang phục nam giới, có áo có quần có vớ có giày, nhìn phía dưới, hơi có chút kỳ lạ.

Chợt thấy Triệu Lập Văn cúi xuống, đem mũi tiến đến thân người nộm kia, hít một hơi thật sâu. Mọi người đang vô cùng kinh ngạc, Triệu Lập Văn đã ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nói: “Trại chủ, trên bộ quần áo này, khắp nơi đều là vết máu!”

Bạch Kiếm Ác gắt gao nhìn chằm chằm bộ quần áo trên thân người nộm, cơ bắp trên gương mặt đột nhiên bắt đầu co lên, rõ ràng đã không che giấu được cảm giác chấn động kịch liệt trong lòng.

Ngô Quần lúc này cũng phát hiện gì đó, trong nháy mắt sắc mặt đại biến: “Những thứ này... Những y phục này, là... Là...” Có lẽ là vô cùng kinh hãi, lời nói của cậu ta chỉ nói ra một nửa, liền không cách nào tiếp tục được nữa.

La Phi có năng lực quan sát kinh người đương nhiên đã nhìn ra manh mối, anh giúp Ngô Quần đem câu hoàn chỉnh nói ra: “Không sai, những y phục này, đúng là của Tiết Minh Phi đã mặc trước khi chết!”

”Y phục của Tiết Minh Phi?” Ánh mắt của Nhạc Đông Bắc giật mình, tinh thần tỉnh táo, ông ta cũng ngồi xổm xuống, xit lại gần quan sát tỉ mỉ người nộm kia, “Ừm, những mảng lớn mảng lớn đây vết bầm màu đen này đúng là vết máu khô, như vậy đây nhất định cũng là máu của Tiết Minh Phi sao?”

Không ai trả lời, nhưng ý tưởng trong lòng mỗi người đều là giống nhau.

”Đây là do ai làm?” Ngô Quần giờ đèn pin trong tay, mờ mịt hoảng loạn mà chiếu dò xét bốn phía.

”Đừng tìm nữa!” Bạch Kiếm Ác tức giận ngăn cản cậu ta, “Trước đem người nộm này mang đến chỗ cắm trại bên kia đi.”

La Phi nhìn đồng hồ trên tay một chút, thời gian là đêm khuya 12 giờ 35 phút.

Người nộm được dời đến bên đồng lửa, Triệu Lập Văn lại tìm ra đồng lớn rom củi cho thêm vào trong lửa, nơi cắm trại đơn sơ sáng rõ rất nhiều.

Mọi người vây quanh nhìn cái người nộm mặc bộ quần áo dính máu, trong lúc nhất thời tất cả đều trầm mặc không nói, mỗi người đều trầm tư.

Chu Lập Vĩ là người đầu tiên phá vỡ yên lặng, ông nhủ mảy, dùng ánh mắt đầy mê hoặc nhìn Bạch Kiếm Ác: “Chẳng lẽ có người luôn đi theo chúng ta?”

Bạch Kiếm Ác đen mặt lại không tiếp lời, nhìn ra được, tâm tình của anh ta rất không tốt.

Nhạc Đông Bắc đứng ở một bên, tựa hồ đang chìm đắm trong ý nghĩ của mình, ông ta lúc thì rung đùi đắc ý, lúc thì tự lẩm bầm, đối với lời đối thoại của người khác bịt tai không thèm nghe.

Lúc này La Phi thì lại ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra người nộm cùng với y phục trên thân. Người nộm làm rất thô sơ, đại khái chỉ là tạo ra hình dáng

người, hiển nhiên là sử dụng cây khô rom rạ có ở khắp nơi trong rừng. Bởi do trên y phục dính mảng lớn vết máu, đã bắt đầu khiến cho đông cứng, đồng thời tản ra mùi máu tươi rõ ràng.

La Phi lấy tay ở trên y phục lục lợi xung quanh, không để lọt qua bất kỳ một góc ngách nào. Chợt, anh hình như có phát hiện gì đó, từ túi quần lấy ra một vật, đưa tới trước mắt ngắm. Một lát sau, anh mở miệng nói: “Tôi biết nguyên nhân cái chết của Tiết Minh Phi rồi.”

“Sao?” Những lời này lập tức đưa tới hứng thú cho Chu Lập Vĩ, ông đến gần ngồi xổm xuống, nhìn rõ vật trong tay La Phi, “Đây là... Con đĩa?”

“Không sai.” La Phi gật đầu, “Mặc dù chỉ là một tàn thi biến dạng khô quắt, nhưng nhìn kỹ thì đây chính là loại đĩa lớn đã từng cán Nhạc tiên sinh.”

“Tiết Minh Phi chính là bị loại đĩa này cán, thế cho nên mất nhiều máu mà chết?” Chu Lập Vĩ sáng tỏ thông suốt, “Thảo nào ở trên người cậu ta không tìm ra được miếng vết thương gây mất máu.”

“Hơn nữa nhất định là có khá nhiều đĩa. Con đĩa hút máu này, lại bị nghiền nát giết chết, ngay sau đó máu của Tiết Minh Phi đã ở trong tượng thần mưa, rồi đến trên bộ y phục này!” La Phi vừa nói, vừa đứng lên, đem con đĩa đưa tới trước mặt Bạch Kiếm Ác. “Trại chủ Bạch, anh không nhìn một chút sao?”

Bạch Kiếm Ác nhưng không hề bị lay động mà cười “Ha” một tiếng, nói: “Con đĩa, tôi đây đã sớm biết.”

La Phi đầu tiên là sững sờ, lập tức trong lòng hiểu rõ: Đúng rồi, đúng rồi! Ngày đó sau buổi lễ tế bái, Bạch Kiếm Ác nhất định sẽ kiểm tra cơ quan tượng thần mưa, chỗ đó có lẽ cũng có thể tìm được tàn thân con đĩa.

Lại nghe Bạch Kiếm Ác còn cắn răng nói: “Tiết Minh Phi chết như thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là... Chuyện này là do ai làm? Mục đích của hắn là vì cái gì?”

Chu Lập Vĩ ở một bên gật đầu, trầm ngâm nói: “Tượng thần đầm máu, lột da rấn sống, mặc quần áo dính máu cho người rom, thủ đoạn của kẻ đó thì càng đùa giỡn càng không chân thật.”

“Cái gì?” Luôn tự mình suy tư Nhạc Đông Bắc đột nhiên giật mình một cái, “Ông nói cái gì? Lột da rấn sống?”

“Ông vừa nãy không thấy sao?” Chu Lập Vĩ ném cho ông ta một cái liếc, “Con rấn kia bị trại chủ Bạch ném vào trong lửa rồi, rõ ràng là bị lột da!”

“Tôi biết rồi! Tôi biết ‘Hắn’ Đang làm gì!” Nhạc Đông Bắc hưng phấn mà kêu to lên, “Ha ha ha ha, tự cổ chí kim, tôi rõ là một học thuật thiên tài!”

Tiếng cười của ông ta chắc chắn cùng bầu không khí lúc này là không hợp nhau, Bạch Kiếm Ác lạnh lùng nhìn Nhạc Đông Bắc: “Vậy ông cũng nói xem, hắn đang làm gì?”

“Đây là một loại biểu tượng, hơn nữa còn là một loại nhấc nhở, cảnh cáo báo thù, đến từ lực lượng đáng sợ bị phong ấn đã lâu.” Nhạc Đông Bắc nói đến đây, cố ý ngưng lại, làm lộ ra một bộ mặt vô cùng thần bí.

Chu Lập Vĩ rất không ưa điệu bộ như vậy của ông ta, hết sức không nhịn được từ trong lỗ mũi “Hừ” ra một tiếng: “Biểu tượng cái gì? Ông mau mau nói thẳng đi.”

Nhạc Đông Bắc mang theo nụ cười quái dị, gần từng chữ nói đến bốn chữ: “Lột - da - tuyên - thảo!”

“Cái gì?” La Phi nghe không hiểu, những người khác cũng đều là mang bộ mặt mê muội.

“Đây là vào thời khai quốc triều Minh, hoàng đế Chu Nguyên Chương đã sáng kiến ra một loại cực hình.” Nhạc Đông Bắc đi vào giải thích, “Chính là đem da của phạm nhân lột ra toàn bộ, sau đó ở bên trong da người nhồi vào rom rạ, dùng cây gậy trúc chống lên, lập uy thị chúng.”

Trong tình cảnh này, bỗng nhiên biết rõ về hình phạt tàn khốc như vậy, tất cả mọi người đều không kiềm lòng được mà cúi đầu, nhìn dưới chân những cành lá rom rạ được bó làm thành người nộm, phát sợ từng trận trong lòng.

Lột da rấn, nhồi vào người nộm đầy rom rạ - lột da tuyên thảo! Những hành vi kỳ lạ này chính là muốn biểu hiện hàm nghĩa kinh khủng như vậy sao?

Sau chốc lát im lặng, Chu Lập Vĩ hướng về phía Nhạc Đông Bắc nghi ngờ nói: “Cực hình của Chu Nguyên Chương. Cái đó và bộ lý luận ác ma mà ông luôn tuyên dương lại có liên hệ gì đây?”

“Ông bây giờ chỉ là biết một, mà không biết hai.” Nhạc Đông Bắc sớm có chuẩn bị, không chút hoang mang mà trả lời: “Cực hình lột da tuyên thảo đầu tiên là do Chu Nguyên Chương sáng kiến, nhưng cũng không có nghĩa là chỉ có Chu Nguyên Chương dùng qua. Loại khốc hình này là một trong những sở thích của Lý Định Quốc, hơn nữa ở trong quân đội Lý Định Quốc, hình phạt lột da tuyên thảo dùng để thi hành cho đối tượng đặc biệt, chính là những kẻ phản bội bán chủ đi theo địch.”

Lúc nói đến câu nói sau cùng, Nhạc Đông Bắc chợt nhấn mạnh, đồng thời lật mí mắt nhìn Bạch Kiếm Ác, hiển nhiên là có điều ẩn dụ.

Trong lòng La Phi khẽ động: Đám người Bạch Kiếm Ác tổ tiên đều là thuộc hạ của Lý Định Quốc, lúc Lý Định Quốc binh bại bỏ mình, những người này không có dốc sức chiến đấu, mà lại lựa chọn đầu hàng quân Thanh.

Mí mắt Bạch Kiếm Ác bất ngờ nhảy một cái, sau đó anh ta định thần ngăn chặn tâm tình, nói ra giọng nói âm trầm: “Nhạc tiên sinh, ông nghĩ nói với chúng tôi những lời này thì chúng tôi sẽ cảm thấy có hứng thú sao?”

Nhạc Đông Bắc cười “Ha ha”: “Người khác không cảm thấy có hứng thú ngược lại cũng không quan trọng, chỉ là trại chủ Bạch, anh vẫn là phải nên đặc biệt cẩn thận mới đúng.”

Bạch Kiếm Ác đổi sắc mặt: “Ông có ý gì?”

“Đã đến nước này, sự cân nhắc mặt mũi cũng không suy xét nhiều nữa, có mấy lời thứ cho tôi nói thẳng.” Nhạc Đông Bắc định đặc nói, “Năm đó Lý Định Quốc bị rất nhiều thế lực hợp sức tiêu diệt, trong tất cả thuộc hạ của ông ta, kẻ thù cách đám đương hai chữ ‘Phản bội’ nhất, chính là đại tướng đắc lực nhất của ông ta Bạch Văn Tuyền. Nếu như tôi đoán không lầm, trại chủ Bạch hẳn là hậu nhân của Bạch Văn Tuyền đúng không?”

Bạch Kiếm Ác lạnh lùng nhìn Nhạc Đông Bắc: “Không sai, tôi chính là hậu nhân của Bạch Văn Tuyền. Có điều Lý Định Quốc đã chết, môn binh thuộc hạ thất bại đầu hàng, cũng không có cái gì không bình thường. Hai chữ ‘Phản bội’ không phải khó tránh có phần nói quá lời sao?”

“Quân bại đầu hàng?” Nhạc Đông Bắc không chút nào khách khí mà phản bác, “Tư liệu lịch sử ghi chép, sau khi Bạch Văn Tuyền đầu hàng triều Thanh, lập tức được phong là Thừa ân công, đãi ngộ như vậy tại sao một người là quân thất bại đầu hàng lại có thể có được? Người có chút hiểu biết lịch sử đều có thể nhìn ra, Bạch Văn Tuyền đầu hàng, tất nhiên là trước khi Lý Định Quốc bại vong, từ sau khi được triều Thanh phong thưởng, Bạch Văn Tuyền phần lớn còn từng lập được đại công cho quân Thanh!”

La Phi cùng Chu Lập Vĩ đối với lịch sử đều không hiểu biết nhiều lắm. Nhạc Đông Bắc vừa nói ra lời này, ít nhiều có chút ngoài dự đoán của bọn họ. Lẽ nào tổ tiên Bạch Kiếm Ác, đại tướng tâm phúc của Lý Định Quốc là Bạch Văn Tuyền thật sự có tạo phản bán chủ hàng địch, khi tiết ô uế sao?

Ánh mắt Bạch Kiếm Ác phức tạp, nhưng cũng không xúc động phần nộ cãi lại, xem ra phân tích của Nhạc Đông Bắc tám chín phần mười trái lại là thật. Sau hồi lâu trầm mặc, anh ta mới âm trầm nói: “Như vậy, dựa theo cách nói của Nhạc tiên sinh, ‘Ác ma phục sinh’ này là có ý định muốn tìm tôi, Bạch Kiếm Ác gây phiền toái?”

“Đầu tiên là thân tín chết không bình thường, tiếp đó là tể bái thần mưa điểm chênh lệch thời gian khiến mấy trăm năm danh tiếng Bạch gia của anh bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, hiện tại lại xuất hiện ẩn dụ ‘Lột da tuyên thảo’. Anh phải biết chuyện này sẽ là nhằm vào ai mà đến chứ?” Nhạc Đông Bắc càng nói càng hăng hái, “Có thể khẳng định, những chuyện này chẳng qua chỉ là một khởi đầu, ‘Ông ta’ đến một đường đi theo chúng ta tiến về phía hang kinh khủng, đem sức mạnh đáng sợ tái hiện từng bước một. ‘Ông ta’ Muốn báo thù, tuy rằng chúng ta không nhìn thấy ‘Ông ta’, nhưng không hề nghi ngờ, ‘Ông ta’ đang ở ngay bên cạnh chúng ta!”

Một cơn gió đêm thổi qua, mang theo âm thanh ‘Vù vù’ mơ hồ, dường như là phụ họa cho chính lời nói của Nhạc Đông Bắc. Lửa trại lay động bất định, trên mặt mọi người lúc sáng lúc tối, không khí u uất quý dị.

Sau khi tiếng gió thổi dừng lại, trong rừng hoàn toàn yên tĩnh, không khí u ám tựa như muốn động lại vậy.

Đột nhiên, Bạch Kiếm Ác ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đêm mênh mông, bộc phát ra một trận cười như điên: “Ha ha ha ha. . .” Tiếng cười kia kéo dài không ngớt, lúc đầu vang dội, nổi tiếp khàn khàn, đến sau cùng đã lộ ra vài phần dứt tợn.

Tiếng cười này của anh ta ước chừng tại hơn mười giây sau mới chợt ngừng lại, sau đó anh ta cắn răng, đối mặt bốn phía bóng tối rừng cây nhịp bước luân phiên, hung tợn cao giọng nói: “Đến đây đi! Không cần biết người là người nào, cũng không cần biết người là ai, ta Bạch Kiếm Ác liền ở nơi này chờ người!”

Tiếng la này ở trong rừng rậm kéo dài ra, tựa hồ muốn lan đến mỗi một cái góc tối.

“... Chờ người. . .”

Dư âm hồi lâu không dứt. Đây tốt cùng là tiếng vọng, hay chính là lời đáp lại từ thế giới thần bí hắc ám đây?

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Rút Lưỡi

Đối mặt với sức mạnh thần bí hắc ám ẩn giấu ở trong rừng rậm, biểu hiện của Bạch Kiếm Ác không hề sợ hãi, sau một hồi đi qua đi lại, thấy dù sao cũng phải ngủ, bất quá anh ta còn cố ý để lại Ngô Quần và Triệu Lập Văn thay phiên nhau trực đêm.

“Đầu tiên Triệu Lập Văn phòng thủ tới hai giờ, sau đó đổi cho Ngô Quần. Các người đốt nhiều lửa trại hơn một chút, trọn to mắt nhìn! Có tình huống liền lớn tiếng báo động, tôi ngược lại muốn coi xem, kẻ đó có thể gây khó dễ cho Bạch Kiếm Ác tôi như thế nào! Cảnh sát La, các người cũng trở về đi ngủ đi!”

Nói xong những lời này, Bạch Kiếm Ác nằm trở lại trên chỗ ngủ, tự mình nhắm hai mắt lại, một bộ dáng vẻ gấp loạn không sợ hãi.

Ai có thể biết, ở sâu trong nội tâm của anh ta, cũng giống như ngoài mặt hiện ra bình tĩnh như vậy hay không?

Ba người La Phi trở lại trong lều. Sau khi tiến vào túi ngủ, tuy rằng không có ai nói thêm gì. Nhưng chuyện tình vừa mới xảy ra lại khiến cho mỗi người đều không thể ở trong một khoảng thời gian ngắn mà đi vào mộng đẹp.

La Phi trợn tròn mắt, tâm tình của anh ở giờ phút này vô cùng phức tạp. Cảnh giác, mê muội, kinh sợ, thậm chí còn có một tia hưng phấn.

Một đối thủ hiểm thấy xuất hiện, nanh vuốt ma quỷ của “Hắn” đã mở ra, mùi tội ác đang dần dần tỏa khắp...

“Hắn” là ai? “Hắn” muốn làm gì?

La Phi không cách nào đưa ra đáp án, anh bây giờ có chút hối hận, lúc ở trại Ni Hoành, không có tiến hành khám tra đối với miếu Long Vương là một sai lầm vô cùng nghiêm trọng. Nơi đó sẽ phải lưu lại một ít manh mối, cho dù chỉ có một vết chân, một sợi tóc, cũng sẽ là cực kỳ quan trọng. Chỉ ít, có thể giúp anh xác định “Đối thủ” đó đến tột cùng là gì.

Có điều nói đi nói lại, lúc đó Bạch Kiếm Ác tuyệt đối sẽ không cho phép những người khác bước vào miếu Long Vương. Đúng vậy, bọn họ đều xem thường thần mưa “Đẫm máu” Trong miếu Long Vương. Trước đêm nay, La Phi một mực có khuynh hướng quan điểm như vậy: Một màn trong miếu Long Vương kia chỉ là một cảnh nội bộ trong trại Ni Hoành nhằm vào cá nhân Bạch Kiếm Ác để tranh đấu quyền lực, chính mình không cần thiết phải cuốn vào quá nhiều bên trong vòng xoáy chẳng đáng này.

Nhưng tình hình lại càng lúc càng nghiêm trọng. Nghiêm trọng hơn chính là, những việc này còn giống như chỉ là một mờ màn, vở kịch lớn vừa mới bắt đầu.

Lẽ nào thật sự như Nhạc Đông Bắc từng nói, hết thảy đều cùng lời đồn đại “Hang kinh khủng” “Ác ma” liên quan mật thiết với nhau?

Nếu như là vậy, “Đối thủ” Thần bí kia đúng là từ Long Châu đi theo mình đến đây sao? Đây quả thực quá là đáng sợ! Chuyện này có nghĩa là, mặc dù mình ngay cả bóng dáng “Đối thủ” đều chưa từng thấy, thậm chí còn không có chứng cứ chứng minh “Đối thủ” Kia xác thực tồn tại, nhưng “Đối thủ” Lại gần như nhìn thấy rõ ràng từng lỗ chân lông của mình!

Hướng trên con đường này nghĩ đến càng sâu, La Phi càng thấy được hoảng sợ trong lòng.

Chỉ có điều, anh thích cảm giác như vậy - một loại cảm giác tràn ngập kích thích khiêu chiến.

Đúng vậy, anh là một tay thợ săn trời sinh, “Đối thủ” đáng sợ cùng bí ẩn chỉ có thể tiến một bước đánh thức bản năng chảy xuôi trong dòng máu của anh.

Khi con mồi không có để lại bất kỳ tung tích có thể cung cấp truy đuổi, một tay thợ săn giỏi nhất thiết phải hiểu được ngủ đông và chờ đợi.

Hoàn cảnh bây giờ của La Phi chính là như vậy. Anh có đầy đủ dũng khí, đầy đủ trí tuệ, đồng thời cũng có đầy đủ kiên trì.

“Đối thủ” nếu đã theo tới trong rừng rậm, mục đích kia của “Hắn” Quyết không phải chỉ là để bày ra một ngầm ý “Lột da tuyên thảo”, nhất định “Hắn” sẽ còn có hành động. Khi đó đúng là cơ hội xuất kích tốt nhất của một thợ săn.

Dựa theo dòng suy nghĩ này, vấn đề liền bị giản hóa. Nhiệm vụ bây giờ của La Phi chính là phải đoán ra được mục tiêu hành động bước tiếp theo của “Đối thủ”, để làm tốt phòng bị và chuẩn bị phản kích.

Dựa vào phân tích của Nhạc Đông Bắc, hình như Bạch Kiếm Ác vô cùng có khả năng trở thành người chịu công kích kế tiếp, nhưng phân tích của người mập mạp này độ tin cậy có thể lớn được bao nhiêu đây? Trọn bộ lý luận của ông ta là hoang đường không chịu nổi như vậy.

Hơn nữa, cái gọi là “Lột da tuyên thảo”, sẽ không phải chỉ là để đối thủ gieo rắc một danh nghĩa chứ?

Bên ngoài lều, lửa trại chập chờn, mơ hồ có thể thấy thân ảnh của Triệu Lập Văn, sống lưng cậu ta thẳng tắp đứng lặng yên, phát hiện bất kỳ động tĩnh hắc ám cũng sẽ làm cho cậu ta cảnh giác mà rọi đèn pin dò xét một phen.

Bạch Kiếm Ác cùng Ngô Quần tuy rằng đã nằm xuống, nhưng La Phi phát hiện chỉ cần Triệu Lập Văn có phản ứng, bọn họ cũng sẽ theo động tác mà chuyển động.

Ai cùng đều không ngủ, tất cả mọi người đang cẩn thận đề phòng.

La Phi trái lại yên tâm, hiện tại anh cũng không thiếu những đôi mắt. Cho nên anh quyết định trước dứt bỏ suy nghĩ, ngủ đủ một giấc. La Phi phải nuôi đủ tinh thần để đối mặt quá trình tràn ngập gian nguy không rõ sắp đến.

Lúc thời điểm La Phi lại mở mắt, đã là buổi sáng ngày hôm sau. Anh nhìn Chu Lập Vĩ và Nhạc Đông Bắc bên cạnh, hai người còn đang ngủ say.

La Phi biết có lẽ rất khuya bọn họ mới đi vào giấc ngủ, quyết định tạm thời trước không đánh thức bọn họ, bản thân rón rén chui ra túi ngủ, đi tới bên ngoài lều.

Trong không khí tràn ngập một loại khí tức trong lành ướt át, loại khí tức này là nét riêng chỉ có trong rừng rậm, La Phi hít vài hơi thật sâu, chỉ cảm thấy cả người một trận thông suốt, đại não cũng lập tức thoát khỏi trạng thái ngủ, được biến hóa rất thanh tỉnh.

Xem ra Bạch Kiếm Ác cũng là vừa mới thức dậy, đang thu dọn chỗ ngủ của mình. Tay Ngô Quần cầm dao bầu, vẫn duy trì tình trạng đề phòng. Triệu Lập Văn thì ở một bên vội vàng dập tắt lửa trại cơ bản đã cháy hết.

“Cảnh sát La thức dậy thật sớm.” Bạch Kiếm Ác thấy La Phi đi ra, nhàn nhạt lên tiếng chào.

“Không còn sớm không còn sớm, tôi ở bên trong được ngủ ngon, chỉ là khổ cực cho các người.” La Phi khách khí hai câu, sau đó đi tới trước mặt Ngô Quần, vỗ vỗ bờ vai của cậu ta, “Được rồi, trời đã sáng, cậu cũng nên buông lỏng một chút.”

Ngô Quần nhìn La Phi không nói gì, khỏe mắt bỗng chớp chớp khẩn trương, dao cầm trong tay lại nắm thật chặt.

Bạch Kiếm Ác quay đầu nhìn về phía này, hướng Ngô Quần khoát tay áo: “Cậu đối với cảnh sát La nâng dao làm gì? Còn không thu hồi đi? Bình nước của mọi người đều sắp hết, cậu đi lấy chút nước đến đây đi.”

“Vâng!” Ngô Quần đáp ứng một tiếng, đem dao cất vào bên hông, sau đó lấy bình nước của mọi người, cong thắt lưng tiến vào một vùng cánh rừng bên cạnh, đi đến hướng về phía hồ nước.

“Ha ha”. La Phi nhìn bóng lưng của cậu ta, đánh trống lảng cười cười, “Vẫn là lời nói của trại chủ hữu hiện.”

Chu Lập Vĩ và Nhạc Đông Bắc nghe động tĩnh lời nói bên ngoài, cũng lần lượt thức dậy. Một lát sau, bọn họ chui ra lều vải, cũng giống như La Phi, tham lam hít thở ngum lớn không khí tươi mát trong rừng.

“Ái chà, loại cảm giác này thật đúng là rất nhiều năm chưa từng có.” Nhạc Đông Bắc đuổi người, thích ý tán thán một câu. Sau đó ông ta nhìn Bạch Kiếm Ác nói, “Trại chủ Bạch, trong lời nói ban đêm có chút mạo phạm, anh cũng chớ để ý.”

“Kẻ thù bên ngoài không rõ. Những chuyện nhỏ nhặt trong nội bộ này của chúng ta, cũng không cần phải để ở trong lòng.” Thái độ Bạch Kiếm Ác thoát nhìn ôn hoà.

Nhạc Đông Bắc ưỡn căng bụng, tại nơi cắm trại nhắc lên bước chân bước đi thông thả, người nộm kia vẫn đặt ở lửa trại bên cạnh đồng lửa. Lúc đi qua ông ta đá một cước nhẹ, cười mắng: “Chính là người cái đồ phế vật này, làm hại chúng ta một đêm ngủ không ngon giấc.”

“So với hai người cùng trực đêm, chúng ta tính ra may mắn hơn.” Chu Lập Vĩ nói xong, ngẩng đầu qua sát tìm kiếm một hồi, kỳ quái hỏi: “Sao không thấy Ngô Quần?”

“Đi múc nước rồi.” La Phi hướng phía hồ nước chỉ chỉ, đột nhiên nghĩ đến nơi đó cách chặng đường không đến vài bước, mà Ngô Quần đi cũng một hồi, vì vậy nhện không được nói: “Này? Cậu ta sao vẫn chưa trở lại? Không có việc gì ngoài ý muốn chứ?”

“Ban ngày ban mặt, có thể có cái gì —” Bạch Kiếm Ác lời còn chưa dứt, còn thừa lại hai chữ “Bất ngờ” Bị miễn cưỡng mà dồn trở lại trong bụng.

Bởi vì đúng vào lúc này Ngô Quần đã trở về. Sự xuất hiện của cậu ta lập tức đem hấp dẫn tới ánh mắt của mọi người. Mắt trông thấy tình hình trước mặt, lòng của mọi người đều là vì “Đột nhiên” mà trầm xuống.

Chỉ thấy Ngô Quần từ trong rừng cây chui ra, bước chân thất tha thất thểu, như là uống rượu say vậy. Ngũ quan cậu ta vẩn vơ, có vẻ cực kỳ thống khổ, hai mắt thì mở to tròn, con ngươi gần như muốn từ trong hốc mắt nổ tung ra, càng làm người ta kinh ngạc chính là, hai tay của cậu ta đang đưa vào phía trong miệng, làm một cử động kỳ quái không thể tưởng tượng nổi!

Cậu ta đem mười ngón tay chụm thành hình nón, đầu ngón tay moi móc gút gao ở đầu lưỡi của mình, dùng hết khí lực toàn thân rút nó ra bên ngoài!

“Làm sao vậy?” Bạch Kiếm Ác lớn tiếng quát hỏi, đồng thời bước nhanh nghênh đón, Triệu Lập Văn theo sát ở phía sau anh ta, hai người một trái một phải, đỡ Ngô Quần lao đảo sắp ngã.

Ba người La Phi cũng lập tức tiến lên kiểm tra.

Ngô Quần thẳng trừng mắt với Bạch Kiếm Ác, trong thần sắc tràn ngập tuyệt vọng cùng sợ hãi, cậu ta tựa hồ rất muốn nói gì đó, nhưng đầu lưỡi ở trong khoang miệng kéo thật dài ra bên ngoài, khiến cho cậu ta chỉ có thể phát ra thanh âm “Ách ách ô ô” không liên tục, thanh âm kia khô khốc chói tai, đã không có sự sống của con người.

Thoạt nhìn, sức lực toàn thân của cậu ta lúc này đều tập trung vào trên mười ngón tay kia, đầu lưỡi đã bị cậu ta kéo ra dài hơn hai tấc, móng tay cũng lún vào sâu trong bựa lưỡi, mơ hồ nổi lên tơ máu.

Mặc dù không cách nào trao đổi, nhưng tất cả mọi người có thể cảm giác được, Ngô Quần có một loại mãnh liệt, muốn đem lưỡi từ trong khoang miệng của mình miễn cưỡng nhổ ra, dường như đó không phải là đầu lưỡi của cậu ta, mà là một con rắn độc chui vào!

“Ngăn cản cậu ta nhanh lên! Cậu ta tiếp tục như vậy sẽ toi mạng!” Chu Lập Vĩ gấp gáp kêu lên.

Lời của ông còn chưa dứt, La Phi đã xông về phía trước, lấy tay tách ngón tay của Ngô Quần, Bạch Kiếm Ác và Triệu Lập Văn cũng đều vọt lên hỗ trợ

một tay. Nhưng mười ngón tay của Ngô Quân lại giống như bằng sắt vậy, vững chắc giữ trên đầu lưỡi của mình, lại khó có thể xê dịch một chút!

Đầu lưỡi Ngô Quân tựa hồ đã bị kéo đến cực hạn, mặt của cậu ta lúc này nghẹn đến đỏ bừng, hô hấp cũng thay đổi rất dồn dập.

“Mau tới giúp!” Trong lòng La Phi biết tình hình không ổn, lớn tiếng hô quát. Chu Lập Vĩ và Nhạc Đông Bắc cũng gia nhập nhóm người, từng người từng người cạy ngón tay gần như đã cứng ngắc của Ngô Quân.

Cuối cùng, Ngô Quân cũng hao hết khí lực toàn thân, mười ngón tay buông lỏng, bị mọi người tách rời xuống từ đầu lưỡi.

Thế nhưng ai cũng không có cách nào cảm nhận được một tia mừng rỡ, bởi vì cùng lúc đó, hô hấp Ngô Quân đã ngưng lại, hai mắt của cậu ta cứng ngắc, trong ánh mắt không còn có bất kỳ ánh sáng sinh mạng.

Thân thể cậu ta cũng vậy, chỉ có cái đầu lưỡi kia ở khoang miệng vẫn đang lê thật dài ra bên ngoài, ở trên khuôn mặt người chết phác họa thành một bộ dạng kỳ dị đáng sợ.

Bạch Kiếm Ác mất thấy lại một tên thù hạ thân tín của mình chết thảm, vừa sợ vừa giận. Anh ta bỗng từ bên trong người, lấy ra dao bầu bên hông, thẳng đi đến phía hồ nước.

Chỗ vị trí hồ nước cách nơi cắm trại thực ra khoảng cách chỉ hơn mười thước, nhưng do rừng cây che lấp, tầm mắt hai bên không thể cùng nhìn lẫn nhau. Trong nháy mắt, Bạch Kiếm Ác đã chạy tới bên hồ nước, nơi này cây rừng bao quanh, một vùng yên tĩnh, tựa hồ cũng không có gì khác thường.

Anh ta thoáng hơi ngần ra, sau đó cầm dao trong tay, giận dữ nhìn quanh, cổ họng khàn khàn hô: “Con mẹ nó nguoi đến cùng là thứ gì? Lăn ra đây cho ta!”

Lại nghe rừng cây nhẹ vang lên ào ào, thật có bóng một người thuận theo chui ra, Bạch Kiếm Ác cả kinh, nhìn lên kỹ, người nọ nhưng là La Phi.

La Phi không giống Bạch Kiếm Ác kích động như vậy, mặt anh trầm như nước, hai mắt lại sáng ngời có thần, tinh tế kiểm tra xung quanh.

Bình nước Ngô Quân mang tới đa số đều nằm ở bên cạnh rãnh chứa nước, chỉ một bình nằm nghiêng ở chỗ khác, miệng bình rõ ràng có vết nước vấy ra. La Phi đi lên hai bước, đem cái bình nước cầm lên. Chỉ cảm thấy cảm giác hơi nặng nề, trong bình còn có gần một nửa nước chưa chảy hết.

“Đây là bình nước của Ngô Quân sao?” La Phi hỏi Bạch Kiếm Ác, người sau gật đầu, coi như là trả lời.

La Phi lại ngồi xổm xuống, chỉ thấy trên mặt đất đây đó đại lá khô héo ứa, muốn ở chỗ này phân biệt ra được dấu chân khả năng là không nhiều.

“Vẫn là quay về nơi cắm trại xem một chút đi, ở đây không có quá nhiều manh mối.” Sau một lát trầm ngâm, La Phi đối Bạch Kiếm Ác nói.

Bạch Kiếm Ác lúc này đã tỉnh táo rất nhiều, anh ta xanh mặt, đem dao thu về, sau đó cùng La Phi một đường đi về.

Đến chỗ cắm trại, Chu Lập Vĩ đang kiểm tra thi thể Ngô Quân, Triệu Lập Văn tay cầm dao ở một bên bảo vệ, mỗi lần thấy tình trạng bi thảm của đồng bạn, mặt liền lộ vẻ phẫn hận. Nhạc Đông Bắc một mình vác lấy tay, mặt hướng lên trời không biết đang suy nghĩ gì.

“Bên kia có tình huống gì không?” Nhìn thấy hai người La Phi trở về, Chu Lập Vĩ lập tức ngừng đầu hỏi.

La Phi không có trả lời ngay, mà là trước ngồi xổm tới tra xét nhìn vạt áo trước người chết một chút, rất rõ ràng, chỗ đó có dính mảng lớn vệt nước.

Tay trái La Phi cầm bình nước của Ngô Quân, ngón trỏ tay phải ở trên mảng vạt áo dính ướt mà đập vỗ nhẹ vài cái, sau đó anh hơi nghiêng đầu, bắt đầu tự thuật từng bước trong dòng suy nghĩ cho thấy tình cảnh: “Cậu ta đi mức nước - đầu tiên lấy một bình cho mình - sau đó cậu ta bắt đầu uống nước ở tại chỗ, đúng lúc này, xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn...”

“Chuyện ngoài ý muốn gì?” Bạch Kiếm Ác ở một bên truy hỏi.

La Phi lắc đầu, mê hoặc nhìn chỗ khuôn mặt người chết, tự hỏi: “Vì sao? Tại sao muốn nhô đi đầu lưỡi của mình?”

Anh suy tư chốc lát, tựa hồ không có manh mối gì, lại hỏi Chu Lập Vĩ: “Đúng rồi, ông có phát hiện gì không? Còn có, cụ thể nguyên nhân tử vong là gì?”

“Toàn thân của cậu ta cũng không có bị thương, bộ phận quan trọng cũng không có chịu vết tích bị đánh đập. Lúc đầu tôi cho là động tác nhô lưỡi của cậu ta tạo thành tắc nghẽn khoang miệng, do đó hít thở không thông mà chết, thế nhưng...” Chu Lập Vĩ chỉ chỉ đầu lưỡi để lộ ra bên ngoài của người chết, “Ồ đây hình như có chỗ kỳ quái.”

“Chỗ nào vậy?” La Phi lập tức ngưng tụ hai mắt, nhìn về phía vị trí Chu Lập Vĩ chỉ, Bạch Kiếm Ác cũng ngồi xổm xuống, chú ý cận kề.

“Các người xem, nơi này sưng to lên có chút không bình thường!”

Tại dưới nhắc nhở của Chu Lập Vĩ, La Phi quả nhiên chú ý tới chéch sau vị trí đầu lưỡi của người chết bị sưng lên, hơn nữa màu sắc cũng không bình thường, có phần hơi biến thành màu đen.

“Đây là do nguyên nhân gì tạo thành? Biến đổi bệnh lý, hay là trúng độc?” Anh lập tức hỏi tới.

"Hiện tại cũng không rõ lắm. Cái này chỉ là biểu hiện triệu chứng bên ngoài, căn cứ vào phán đoán của tôi, trung tâm vị trí nảy sinh vấn đề hẳn là theo ở lưỡi người chết, muốn xem tình hình chỗ đó, cần áp dụng một số phương pháp đặc thù đối với thi thể mới được." Chu Lập Vĩ vừa nói, một bên dùng ánh mắt nhìn trung cầu ý kiến Bạch Kiếm Ác bên cạnh.

Trong lòng La Phi hiểu rõ, cái gì là "Phương pháp đặc thù". Ngô Quân là người Bạch Kiếm Ác mang đến, nếu muốn có động tác với thi thể, tốt nhất trước là đạt được tán thành của Bạch Kiếm Ác.

Bạch Kiếm Ác dĩ nhiên cũng hiểu ý tứ của Chu Lập Vĩ. Anh ta dứt khoát, rờ đến thắt lưng, ở trong tay đã tìm ra dao, tiếp đó anh ta tiến lên trước, dùng lưỡi dao gắn sát tại lưỡi người chết theo vị trí hàm dưới nhẹ nhàng rạch một cái.

Dao kia thật rất sắc bén, bộ phận cổ họng người chết lập tức xuất hiện một miệng lớn, có nhiều máu dọc theo lưỡi dao rỉ ra, máu kia đúng là có màu sắc đen kịt, cứ như nước mực vậy!

Chu Lập Vĩ phán đoán không sai, tình huống quả nhiên nằm ở chỗ vị trí này. La Phi trong lòng rung mình, nín hơi tiếp tục chú ý.

Bạch Kiếm Ác mắt nhìn thấy tình hình trước mặt, lông mày nhon gồ lên nhảy mấy lần, sau đó anh ta cắn răng một cái, tăng lực cổ tay, đem hết thủy bộ da cùng toàn bộ bắp thịt hàm dưới của người chết cắt mở lộ ra. Ngay sau đó, anh ta đem hai ngón tay dò xét đi vào, sau một phen tìm kiếm, đem toàn bộ đầu lưỡi từ chỗ vết cắt lôi đi ra.

Trong lúc nhất thời máu đen tràn ngập, đầu lưỡi người chết rũ thật dài ở dưới hàm, tình trạng rất kinh khủng. Bất quá tại hiện trường mọi người lại không lo được nhiều, tất cả ánh mắt của bọn họ đều tập trung vào lưỡi và nối liền theo vị trí thực quản của người chết, vốn phải là lưỡi màu hồng nhạt nhưng lúc này lại là một màu đen sẫm, thật cao, sưng giống như bột lên men bánh bao. Tại giữa vị trí bánh bao, bất ngờ có một con nhện màu sắc sặc sỡ!

Thân con nhện kia khoảng chừng có kích cỡ tương đương móng ngón út, thân thể có sáu cạnh hình dáng đối xứng, góc cạnh rõ ràng, tám chân thì lộ rõ nhỏ mảnh. Tuy rằng đã chết từ lâu, nhưng miệng nó vẫn cắn xé thật chặt ở trên vị trí thịt lưỡi người chết.

Trên mặt Bạch Kiếm Ác lộ ra biểu tình phức tạp: Kinh ngạc, bất đắc dĩ, bi thương, còn có một tia bất ngờ, anh ta khẽ đem con nhện kia cầm xuống, đồng thời cười khổ thấp giọng nói: "Độc tiên nữ."

"Độc tiên nữ?" Ánh mắt của La Phi luôn theo con nhện kia, "Đây là tên của nó?"

Bạch Kiếm Ác gật đầu: "Loại nhện này độc tính rất lớn, cho dù ở trên đùi cắn một cái, xử lý không thỏa đáng, cũng có thể đẩy người vào chỗ chết, càng không cần phải nói tại bộ phận cổ họng quan trọng như thế."

La Phi nhíu mày: "Nó sống ở trong nước?"

"Không đúng." Bạch Kiếm Ác hình như cũng có chút mê hoặc, anh ta suy nghĩ một chút, bổ sung một câu: "Chẳng lẽ là bò vào trong bình nước từ trước?"

Suy đoán này nghe đúng là phù hợp logic.

Ba người Bạch Kiếm Ác tuy rằng bốn phía chỗ ngủ đều rắc lưu huỳnh, nhưng bình nước là được đặt ở vòng ngoài lưu huỳnh. Con nhện kịch động này tại ban đêm bò vào bình nước của Ngô Quân, Ngô Quân lấy nước cho bình của mình đầu tiên, sau đó liền không kịp chờ mà uống, con nhện cũng bị cậu ta nuốt vào trọn trong miệng. Con nhện sắp chết tự nhiên sẽ nhìn chòng chọc theo vị trí lưỡi của cậu ta mà cắn, cũng phóng xuất ra nọc độc toàn thân. Ngô Quân khó khăn đau đớn, hoảng sợ hơn, theo bản năng lấy tay kéo túm đầu lưỡi, muốn đem cổ họng loại bỏ chất độc trong miệng. Thời điểm ý thức được không có khả năng tự cứu mình, cậu ta gắng gượng quay về nơi cắm trại, nhưng đúng là vẫn còn độc sau đó phát tác mà chết.

Nếu quả thật đúng là như vậy, Ngô Quân kia bị chết cũng quá oan. La Phi lắc đầu, từ chối cho ý kiến. Chu Lập Vĩ và Triệu Lập Văn cũng đều im lặng không lên tiếng, trên mặt cùng có vẻ nghi ngờ.

"Ha ha, nào có chuyện trùng hợp như vậy?" Nhạc Đông Bắc luôn không nói gì lúc này rớt cục mồ hôi, ông ta thẳng thắn nói ra ý nghĩ trong lòng, "Đây chẳng phải là chuyện gì bất ngờ. Chuyện này đã định trước sẽ phải xảy ra, hai ngày trước liền đã là như vậy."

"Hai ngày trước?" Bạch Kiếm Ác không giải thích được nhìn Nhạc Đông Bắc, "Hai ngày trước chúng ta còn đang trong trại Ni Hoàn."

Nhạc Đông Bắc lại không đáp lời, ngửa đầu nhìn bầu trời, bỗng nhiên chán nản thở dài: "Ồi, cũng trách tôi sơ sót. 'Lột da tuyên thảo', mồ mị vậy mà tôi có thể nhìn ra. Nhưng cảnh cáo trước đây rõ ràng như vậy, lại biến mất ngay dưới mí mắt của tôi, tôi lại không hề phát hiện..."

Đám người La Phi ngơ ngác nhìn nhau, thực sự không rõ ông ta đang nói cái gì.

"Hình phạt rút lưỡi! Các người đều đã quên sao?" Nhạc Đông Bắc mở to hai mắt, nhìn mọi người nói, "Mảnh giấy Tuyên Thành kia, ghi chú của Lý Định Quốc, 'Ông ta' sớm đã nói rõ ràng, giờ mọ, đối với 'Người tiết lộ chuyện cơ mật' thì sẽ dùng 'Hình phạt rút lưỡi'!"

Đúng vậy, hình phạt rút lưỡi! Núi Ma Bàn! Nghe Nhạc Đông Bắc vừa nói như vậy, mọi người có điểm nhấp nháy ra tương lai, nếu như tìm hiểu theo dòng suy nghĩ này, đúng là tình trạng chết của Ngô Quân có ý nghĩa tượng trưng vô cùng.

Trong nháy mắt, La Phi đã mang tình hình hai ngày trước ở trong đầu chiếu lại một lần, có cái chi tiết nhỏ lúc đó anh chưa từng suy nghĩ nhiều, hiện tại lại

đưa tới chú ý rất lớn cho anh.

“Thật giống như các người đã nói đến, hóa ra tờ giấy Tuyên Thành kia cũng không phải nằm ở trong cuốn da dê?” Ánh mắt của anh lần lượt đảo qua từ trên người của Bạch Kiếm Ác và Triệu Lập Văn.

Triệu Lập Văn có phần sững sờ, tựa hồ không nắm được nên trả lời như thế nào, đành phải nhìn về phía Bạch Kiếm Ác.

Mặt Bạch Kiếm Ác âm trầm, sau một lát, anh ta mới gạt đầu, lấy thanh âm trầm nói: “Đúng vậy. Đến bây giờ tôi cũng không biết tờ giấy kia là từ trong đâu chui ra... Chuyện này, thực sự là càng lúc càng có ý nghĩa...”

Ai cũng đều hiểu trong giọng nói của Bạch Kiếm Ác là có lời ngầm. Giấy Tuyên Thành xuất hiện thần bí không thể nghi ngờ là chủ giải tốt nhất “Lời nói dễ phòng” Nhạc Đông Bắc. Mọi người nhất thời đều trầm mặc không nói, suy xét trong chuyện này có khả năng chứa đựng huyền cơ.

“Nếu như tờ giấy kia thật là ghi chú do Lý Định Quốc tự viết, cũng thực sự rất có ý tứ.” Một lát sau, Chu Lập Vĩ mở miệng trước, “Đây cũng không phải là vật thông thường, người bình thường là không thể có.”

Đây cũng chính là ý nghĩ của La Phi, anh ngẩng đầu, dùng ánh mắt ý bảo đối phương tiếp tục nói.

Lại nghe Chu Lập Vĩ còn nói thêm: “Nếu trại chủ Bạch đã xác định đó không phải là vật bọn họ vốn có. Tôi cho rằng, chỉ có đi sâu nghiên cứu lịch sử, tiến tới có thể nói, chỉ có người đối với Lý Định Quốc tìm tòi rất sâu, mới có thể có văn vật khó có được như vậy.”

Lời nói này mặc dù không có chỉ mặt gọi tên, nhưng tính nhắm vào rất mạnh. Nhạc Đông Bắc không phải là người ngu ngốc, mặt ông ta lập tức đỏ lên: “Ông hoài nghi vật kia là của tôi?”

“Chỉ ít ông đã từng hướng chúng tôi biểu diễn qua, ông còn có rất nhiều sử vật và tư liệu có liên quan cùng Lý Định Quốc. Cá nhân nghiên cứu lịch sử đối với Lý Định Quốc, còn có ai so với ông đi sâu hơn đây? Mấy ngày này đã phát sinh liên tiếp sự việc kỳ quái, cũng đều là ước ao ông rất muốn nhìn thấy đúng chứ?” Lời nói của Chu Lập Vĩ bắt đầu trở nên hung hăng.

“Buồn cười! Buồn cười! Lẽ nào những việc này đều là do tôi thiết kế? Tôi sẽ tự mình sắp đặt nói một đoạn cảnh báo, sau đó sẽ giải thích nó?” Thoạt nhìn Nhạc Đông Bắc có chút thẹn quá hóa giận, “Đúng vậy, tôi hi vọng thấy việc kỳ quái như thế xuất hiện, bởi vì những chuyện này chính đang từng bước xác minh đến lý luận của tôi, tư liệu học thuật của tôi phong phú. Nhưng nếu như những việc này là tự tôi đạo diễn, vậy những chuyện này đối với tôi còn có ý nghĩa gì nữa? Tại học thuật trên lại giờ trò lừa gạt, tôi chỉ có thể trở thành một đời ô danh! Ông nhiều lần dùng loại bi ôi này tìm cách công kích tôi, đây chính là hành động khi nhà khoa học các người đối mặt với quan điểm khác nhau sao?”

Ánh mắt Chu Lập Vĩ ngưng đọng lại, lạnh lùng nhìn chăm chú vào cái người mập mạp ở đối diện này, ông rất muốn từ mặt biểu hiện của đối phương dưới kích động tâm tình nhìn ra được một ít những thứ ẩn giấu khác, thế nhưng ông phải thất vọng rồi. Nhạc Đông Bắc thờ hờn hển, giận dữ kinh ngạc khó giấu, đây là thần thái tiêu chuẩn xuất hiện của một người kiêu ngạo khi đang nhận được xúc phạm danh dự. Nếu như đáng về này là nguy trang, vậy Nhạc Đông Bắc chắc chắn là diễn viên xuất sắc khó tìm.

Bạch Kiếm Ác và La Phi cũng ở đây quan sát thấu đáo phản ứng của Nhạc Đông Bắc. Từ ý nghĩ bình thường đến phân tích, Nhạc Đông Bắc đúng là rất khả nghi. Tuy rằng ông ta cũng không có đủ điều kiện trực tiếp gây án, nhưng tất cả chuyện kỳ quái đều bị ông ta giải thích phù hợp nhịp nhàng ăn khớp, điều này phải khiến người ta nảy sinh suy đoán như sau:

Phía sau màn “Sức mạnh thần bí” Chính là ở dưới sự chỉ đạo của Nhạc Đông Bắc từng bước thực hiện một kế hoạch đáng sợ!

Nhưng Nhạc Đông Bắc lại thực sự không giống như là một nhân vật ẩn giấu được sâu như vậy. Từ trước đến nay La Phi đối với khả năng nhận thức người khác của mình rất tự tin, chẳng lẽ người mập ngơ ngẩn này thật có thể làm cho anh nhìn sai sao?

Phút chốc La Phi trầm tư, lại khẽ lắc đầu một cái. Hoài nghi Nhạc Đông Bắc còn có một chỗ không phải là quá có thể nói thuyết phục: Nếu như những chuyện này đều là do Nhạc Đông Bắc sắp đặt thực hiện, vậy tại sao ông ta muốn đem ẩn nghĩa trong đó từng bước một giải thích rõ ràng được như vậy. Muốn chứng minh cho lý luận của mình, sau khi hoàn thành kế hoạch giả vờ phân tích một phen cũng không có muộn chút nào. Hiện tại kế hoạch vừa mới bắt đầu, nhiều lời chỉ có thể đưa tới hoài nghi cho mọi người. Điều này đối với hành động sau này của ông ta là vô cùng bất lợi.

Lúc này đang ở trong bầu không khí phòng đoán căng thẳng, Bạch Kiếm Ác chợt hướng Nhạc Đông Bắc nói ra một vấn đề.

“Nhạc tiên sinh, dựa theo lý luận của ông, vì sao loại hình phạt ‘Rút lưỡi’ này phải thi hành ở trên người của Ngô Quân?”

Nhạc Đông Bắc đối với vấn đề này tựa hồ cũng không có chuẩn bị chắc chắn, ông ta hơi chần chờ một chút, mới âm ờ đáp: “Hình phạt rút lưỡi, là năm đó Lý Định Quốc nhắm vào người tiết lộ bí mật mà thiết lập... Nếu Ngô Quân chịu hình phạt như vậy, hơn nữa trước đó còn từng có cảnh cáo, như vậy tôi nghĩ, cậu ta nhất định là tiết lộ sự tình bí mật cùng việc của người nào đó có điều liên quan.”

“Cụ thể đi?” Bạch Kiếm Ác dùng ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm Nhạc Đông Bắc, “Là để lộ sự tình bí mật gì đây?”

Chu Lập Vĩ hình như cũng đối với cái vấn đề này nảy sinh hứng thú nồng hậu, hết sức chăm chú chờ đợi Nhạc Đông Bắc trả lời.

“Việc này...” Nhạc Đông Bắc gãi gãi ót, vẻ mặt có chút xấu hổ, “Việc này tôi cũng không thể nói chính xác, có lẽ là tổ tiên Ngô Quân tại thời điểm trong quân đội Lý Định Quốc từng có hành vi tiết lộ bí mật, mà lúc đó lại không có bị nghiêm phạt. Bây giờ ‘Ác ma’ sống lại, món nợ này liền tính tới trên đầu Ngô Quân? Đây chỉ là suy đoán của tôi, cũng không có căn cứ tư liệu lịch sử, còn cần làm nhiều khảo chứng, làm nhiều nghiên cứu nguyên bản...”

Bạch Kiếm Ác cười một tiếng “Ha”. Nhìn ra được, anh ta đối với đáp án như vậy rõ ràng không hài lòng lắm.

Phát hiện Chu Lập Vĩ cũng khó chịu nhíu mày một cái. Ông đối với lý luận của Nhạc Đông Bắc luôn luôn dè biiu, tại sao chỉ riêng đối với vấn đề này quan tâm như vậy chứ?

”Tình hình bây giờ không rõ ràng, mọi người hay là trước cố gắng dừng ngò vức lẫn nhau.” La Phi đã ở một bên xem xét suy tư một lúc lâu, lúc này rốt cục nói, “Thôn dân trại Nĩ Hoànđ đều là hậu duệ của thuộc hạ Lý Định Quốc, nếu như ai đó âm thầm giữ trong tay công văn của Lý Định Quốc, ngược lại cũng không phải là chuyện đặc biệt kỳ lạ.”

Nhạc Đông Bắc gật đầu, đồng thời rất là bất mãn mà liếc mắt nhìn Chu Lập Vĩ một cái: “Cảnh sát La tuy rằng cũng không ủng hộ quan điểm của tôi, nhưng lời của người ta nói ra, thì so với ông khách quan hơn. Đây mới là thái độ nghiên cứu học vấn, tích cực tìm kiếm chân tướng.”

Chu Lập Vĩ cười khẩy một tiếng, không hề tiếp lời của ông ta.

”Được rồi, đừng nói những chuyện vô dụng này, hãy cứ thương lượng một chút kế hoạch bước tiếp theo đi.” Bạch Kiếm Ác nhìn thoáng qua con nhện chết trong tay, sau đó chán ghét đem nó ném qua một bên.

Trong mắt Triệu Lập Văn lóe lên một tia căm ghét phần nộ sắc bén, vung tay phải lên, dao bầu vô cùng nhanh chóng chém ra.

Thi thể con nhện vừa rơi xuống đất, liền bị một dao chuẩn xác này chém thành nhỏ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Câu Thi

Sắc trời đã sáng, mọi người ngồi vây quanh tại nơi cắm trại nhỏ, vẻ mặt nghiêm nghị. Người nộm dính đầy vết máu cùng thi thể Ngó Quân thậm không nỡ nhìn liền nằm ở dưới chân bọn họ, một đêm im ắng giảng thuật đủ loại chuyện kỳ kinh khủng đã xảy ra.

Trước hướng về hành trình “Hang kinh khủng”, vừa mới bắt đầu.

Bây giờ, một vấn đề vô cùng thực tế đang bày ở trước mắt mọi người: Như vậy còn muốn tiếp tục hành trình thêm nữa hay không.

Thái độ Nhạc Đông Bắc dĩ nhiên là rất rõ ràng: “Đương nhiên phải tiếp tục. Sự tình đã đến nước này, nào có đạo lý bỏ dở nửa chừng? Lẽ nào các người đối với chân tướng những sự việc thần bí này không có hứng thú sao? Câu trả lời nằm ở ngay trong 'Hang kinh khủng', đáng giá để đến!”

La Phi cũng bắt đầu nói rõ ý kiến của mình: “Theo cá nhân tôi mà nói, 'Hang kinh khủng' là nhất định phải đi. Dọc theo con đường này việc lạ càng nhiều, càng nói rõ chúng ta đúng là đang đến gần tất cả trung tâm bí mật. Lúc này từ bỏ, biết đâu chính là mục đích đối thủ muốn đạt được. Chỉ có điều...” Sau một lát trầm ngâm, anh lại nhìn Bạch Kiếm Ác nói, “Hiện tại xem ra, sự an toàn của các người đúng là chịu uy hiếp rất lớn. Các người có thể lựa chọn rời khỏi. Cơ bản là lộ tuyến đã rõ ràng, chỉ cần chúng tôi đi hướng phía dưới chân núi, thuận lợi mà tìm được đường sống. Như vậy chúng tôi bằng năng lực của mình, cũng có thể đến 'Hang kinh khủng’.”

”Không không không, cảnh sát La, vậy là cậu không có hiểu rõ tình hình rồi.” Nhạc Đông Bắc đem đầu lắc giống như một dạng trống bỏi*, “Tình hình bây giờ là, cho dù chúng ta không đi, trại chủ Bạch cũng nhất định phải đi 'Hang kinh khủng’ !”

Mọi người không rõ vì sao, tất cả ánh mắt nghi hoặc đều tụ tới.

Nhạc Đông Bắc nghiêm túc kỳ lạ nhìn Bạch Kiếm Ác: “Đúng, tình cảnh các người rất nguy hiểm. Thế nhưng chạy về trại Nĩ Hoànđ thì không giải quyết được vấn đề - Tiết Minh Phi không phải là ở trong trại Nĩ Hoànđ mà chết sao? 'Lực lượng ác ma' Đã phục sinh, nhất định phải đem lực lượng này phong ấn một lần nữa, các người mới có thể có được cơ hội được cứu. Mà có thể làm được điều này, ngoại trừ đời chủ tế Cáp ma tộc, ngoài ra không còn ai khác có thể.”

”Ý của ông là, chúng tôi phải tìm được chủ tế Cáp ma tộc, tìm kiếm sự giúp đỡ của hắn?” Giọng nói Bạch Kiếm Ác trầm thấp, xem ra tâm tình rất là trầm trọng.

Nhạc Đông Bắc hơi hơi lắc đầu: “Cũng không phải là hắn giúp đỡ anh đơn giản như vậy, các người phải liên hợp lại. Cáp ma tộc bị mất bình máu, bây giờ nhất định cũng lâm vào trong khủng hoảng. 'Ác ma' chắc là sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Bất quá nếu như các người có thể đồng tâm hiệp lực, còn có tôi chi điểm, chưa hẳn không có cơ hội thắng. Dù sao 'Lực lượng ác ma' tại hơn ba trăm năm trước từng bị dùng sĩ Cáp ma tộc chế phục qua, lịch sử nếu đã từng xảy ra, vậy thì có khả năng diễn ra một lần nữa.”

Chân mày Bạch Kiếm Ác nhíu lên, lâm vào trong trầm tư.

”Tôi cũng không tán thành các người quay về.” Lúc này Chu Lập Vĩ cũng đã mở miệng, hiếm thấy là, lần này ông lại đang giúp Nhạc Đông Bắc khuyên nhủ đối phương. “Mặc kệ xảy ra chuyện gì, tránh né chỉ có thể khiến cho bản thân trở nên càng thêm bị động. Cục diện bây giờ, các người phải ở lại. Vấn đề nếu đã xuất hiện ở trong rừng rậm, vậy thì nên giải quyết ở trong rừng rậm! Càng kéo dài, phiền phức sẽ càng lớn!”

Lời Chu Lập Vĩ nói tựa hồ đối với Bạch Kiếm Ác kích động khá lớn, anh ta bỗng dừng ngẩng đầu, hai người nhất thời nhìn nhau một chút. Ánh mắt Chu Lập Vĩ kiên định mà cổ chấp, đồng thời cuối cùng khiến cho Bạch Kiếm Ác hạ quyết định quyết tâm nào đó.

Bạch Kiếm Ác không nói gì nữa, anh ta gật đầu dứt khoát, sau đó vừa liếc nhìn Triệu Lập Văn bên cạnh.

”Tôi sẽ báo thù cho Tiết Minh Phi và Ngô Quân.” Triệu Lập Văn đón ánh mắt của Bạch Kiếm Ác rồi nói, thanh âm của cậu ta tuy rằng không lớn, nhưng trong giọng nói lộ ra một cỗ tàn nhẫn làm người ta sợ hãi.

Trong lòng Bạch Kiếm Ác cảm thấy an ủi. Trong mấy người hầu cận của anh ta, Tiết Minh Phi là thân tín nhất, nhưng nói đến thuộc hạ có khả năng cao đặc lực, không ai khác chính là Triệu Lập Văn. Hiện tại tình thế tuy rằng lung hiểm, nhưng có thuộc hạ như vậy, chưa chắc sẽ không thể xoay chuyển.

Bản bạc đã định, mọi người thu dọn nơi cắm trại, bắt đầu chuẩn bị tiếp tục lên đường. Thi thể Ngô Quân đương nhiên là không có cách nào khác mang đi, mọi người cùng chuyển động tay, đào một huyệt mộ đơn sơ ở ven đường, tạm thời đem thi thể chôn cất. Cư dân trại Ni Hoành hiển nhiên là tôn kính trời đất nhất, sau khi chết có thể táng thân nơi rừng núi, với bọn họ mà nói, cũng là kết cục tốt.

Tất cả thu xếp thỏa đáng, lúc bước lên hành trình lần nữa, đã sắp đến mười giờ sáng. Không có Ngô Quân, Bạch Kiếm Ác chỉ có thể chính mình ở phía trước nhất mở đường. Mọi người một đường tiến lên, đi xuống đến phía núi. Cùng so sánh với lúc xuất phát ngày hôm qua, trong đội ngũ thiếu một người, tâm tình của mọi người cũng thay đổi rất nhiều. Giữa hành trình có cực ít người nói chuyện phiếm, ngoại trừ Nhạc Đông Bắc thoát nhìn ở ngoài khá phần thoải, những người khác đều là có dáng vẻ tâm sự nặng nề.

Chẳng qua đi hướng dưới chân núi trái lại so với hôm qua leo đi lên có lẽ dễ dàng hơn một chút, trên đường cũng không có tình huống ngoài ý muốn. Đến khoảng năm giờ chiều, mọi người đã thuận lợi mà đi tới dưới chân của núi Ma Bàn.

”Đi phía trước không xa thì đến Nhất Tiến Hạp rồi. Kiên trì một hồi nữa, đến cửa thung lũng chúng ta liền ổn định cắm trại.” Lúc này Bạch Kiếm Ác quay đầu hướng mọi người nói.

”Yên tâm đi. Hôm nay tình trạng tôi rất tốt.” Nhạc Đông Bắc biết được Bạch Kiếm Ác là đang lo lắng thể lực của ông ta, vội vàng trả lời, “Tiếp tục đi hai, ba tiếng đồng hồ không hề có một chút vấn đề.”

Bạch Kiếm Ác lại lắc đầu: “Đến Nhất Tiến Hạp thì không thể đi về phía trước. Loại khí trời này, đêm tối ở trong hẻm núi cắm trại là vô cùng nguy hiểm.”

Lại đi hướng đông lộ trình được có mười phút, bên tai mơ hồ vang lên tiếng dòng sông dâng trào. Trong lòng La Phi khẽ động, biết phía trước sẽ cùng dòng sông gặp nhau. Quả nhiên, mọi người theo Bạch Kiếm Ác xuyên qua một vùng rừng rậm, bỗng trước mắt sáng lên, phạm vi nhìn lập tức mở rộng.

Đến đây, đoàn người coi như là chính thức vượt qua núi Ma Bàn, đến bên ngoài rừng cây. Một con sông chảy từ phía tây nam tới, dọc theo chỗ ngoặt thế núi rẽ ở phía trước bọn họ cách đó không xa, đang hướng về phía đông chảy tới. Mọi người lúc này chính là đứng ở trên bãi sông.

La Phi biết đây chính là sông nhỏ trong trại Ni Hoành. Khi bọn họ hướng đi thẳng về phía đông, thời điểm vượt qua núi Ma Bàn, dòng sông thì từ phía nam bên dưới chân núi chảy vòng qua khúc ngoặt, cuối cùng lại cùng mọi người hội hợp ở phía đông núi Ma Bàn.

Sau khi dâng trào chạng đường dài, dòng sông đã lớn mạnh rất nhiều. Lúc này chiều ngang mặt sông chừng hơn 30 mét, bất quá tốc độ dòng nước so với lúc trong trại Ni Hoành thì có lẽ hơi có phần êm dịu.

Mọi người đi dọc theo hướng đông bãi sông, đoạn này đường đi chẳng những dễ dàng, hơn nữa ở cạnh sông, cảnh sắc vô cùng thoải mái. Mọi người tâm tình hăm hực đã lâu tựa hồ cũng theo đó dâng lên chuyển biến tốt đẹp.

Lúc đi ra chừng hai, ba dặm, chợt thấy hai đỉnh núi phía trước cách đó không xa đột nhiên nhô lên, chính giữa xen lẫn ra một hẻm núi. Hẻm núi này không chỉ chật hẹp, hơn nữa thêm trầm trở âm u, khó có thể đoán trước. Hẻm núi uốn lượn dọc theo dòng sông, đứng xa nhìn lên, lại như là một con rắn to chui vào khe đá vậy.

Bạch Kiếm Ác dừng bước, chỉ vào hẻm núi kia nói: “Phía trước chính là Nhất Tiến Hạp. Chúng ta đừng đi nữa, liền ở ngay đây trên bãi sông cắm trại nghỉ ngơi đi.”

Không cần Bạch Kiếm Ác giải thích thêm, vừa nhìn địa hình phía trước, La Phi đã hiểu vì sao buổi tối không thể lưu lại ở trong hẻm núi. Khoảng cách giữa hẻm núi kia quá hẹp, độ rộng khoảng chừng chỉ có năm mươi mét. Trong năm mươi mét tại đây, dòng sông liền chiếm cứ hơn phân nửa, như vậy hai bên sông có thể cung cấp cho người bãi đất quả thực thật là ít ỏi. Ở nơi nào đó hạ trại, vạn nhất ban đêm thể nước dâng lên, mọi người không có chỗ có thể ẩn nấp, vô cùng có khả năng bị hồng thủy nhấn chìm.

”Nếu như không phải là do ngày hôm qua dứt mưa, dòng sông sẽ đem hẻm núi chiếm hết, chúng ta đến nơi đây liền có thể không có đường đi.” Bạch Kiếm Ác nhìn Chu Lập Vĩ, lại nói một câu.

Chu Lập Vĩ cười cười: “Cuối cùng là trời toại lòng người, không có làm lỡ hành trình của chúng ta.”

Lập tức mọi người phân công từng người, bắt tay vào hạ trại. Lúc này sắc trời còn sớm, mọi người ngược lại cũng không quá gấp gáp. Ba người La Phi

dựng lên lều vải, Bạch Kiếm Ác và Triệu Lập Văn thì đi dạo qua một vòng trong rừng, mang về không ít củi.

Ngoại trừ củi ra, Triệu Lập Văn còn bỏ một thanh trúc lớn tới hai mét. Lúc mọi người bắt đầu ăn cơm tối, cậu ta ngược lại cũng không gấp, ngồi ở một bên bắt đầu hỷ hoáy cây trúc kia. Chỉ thấy cậu ta dùng mũi dao khoét ra một lỗ thủng ở cây trúc, sau đó từ trong túi của mình lấy ra một vật vòng tròn màu xám tro hình sợi, vững vàng đâm vào trong lỗ thủng.

“Này, cậu không ăn cơm, ở đây làm gì vậy?” Nhạc Đông Bắc nhìn không được hiểu kỳ trong lòng, lớn tiếng hỏi một câu.

Triệu Lập Văn chỉ lo cúi đầu bận việc, cũng không trả lời, trái lại Bạch Kiếm Ác giúp cậu ta giải thích đơn giản một câu: “Cậu ấy là muốn ăn chút thứ khác đặc biệt.”

“Là muốn câu cá à?” La Phi chú ý tới trên “Sợi màu tro” có treo phao, một đầu còn có lưỡi câu sắc bén lớn chừng ngón cái, vì vậy làm ra cái suy đoán này.

Quả nhiên, Triệu Lập Văn treo một miếng bánh nhỏ ở trên lưỡi câu, sau đó cậu ta đi tới bờ sông, vung tay, kéo lưỡi dây câu rơi vào trong sông.

“Trong sông này có nhiều cá không?” Chu Lập Vĩ nhìn thấy tình huống này, cũng không nhịn được hỏi một câu.

Bạch Kiếm Ác rất đơn giản mà trả lời: “Cá Kháng Lãng.”

“Tên này cũng hơi kỳ quái, là loài đặc biệt chỉ có ở địa phương à?” La Phi đối với thức ăn mới mẻ luôn luôn duy trì đủ lòng hiếu kỳ.

Bạch Kiếm Ác gật đầu: “Con cá này tính rất hung dữ, sức mạnh cũng lớn. Ở trong nước rất thích bơi lên nghịch lưu, cho nên có tên này.”

“Ồ?” Lần giới thiệu này càng tăng lên hứng thú cho La Phi, mắt anh híp lại, chuyên chú nhìn dây câu trong nước kia.

Cũng không lâu lắm, phao bỗng nhiên khẽ động, lập tức dây câu lỏng lẻo bị căng thẳng thật chặt.

Triệu Lập Văn mừng rỡ, tay trái cầm thanh trúc, tay phải lại từ bên hông tìm kiếm lấy ra con dao.

La Phi ngạc nhiên: “Sao câu cá còn động dao?”

“Nhất định là cá Kháng Lãng. Cậu xem dây câu kia rất căng chặt đúng không? Nếu không có cách đặt biệt, con cá kia cho dù đem miệng xé rách, cũng phải liều mạng chạy trốn.”

Bạch Kiếm Ác nói không rõ ràng, lúc La Phi đang suy nghĩ chủ yếu “Cách đặc biệt” là gì, Triệu Lập Văn đã dùng hành động cho ra đáp án. Chỉ thấy cô tay cậu ta khẽ lật lại, con dao vác mắc trên dây câu, sau đó cậu ta kéo qua kéo lại, giống như kéo đàn vi-ô-lông vậy, sóng dao ở trên dây câu mãi đến một trận âm thanh “Ong ong” chói tai. Nghe tới, dây câu kia dường như dùng gân bò chế thành một loại đồ vật.

Âm thanh này tuy rằng không lớn, nhưng lực xuyên thấu rất mạnh, chấn động đến mức khiến đám người La Phi bức dọc. Đầu con cá trong nước cùng dây câu liên kết, tư vị lúc này có thể tưởng tượng được. Sau khi kéo qua lại bốn, năm lần, dây câu kia liền mềm nhũn rơi xuống.

Triệu Lập Văn lúc này nhàn nhã lôi kéo dây câu, đem con cá cắn câu lôi ra khỏi mặt nước. Con cá kia đã nằm ở tình trạng nửa ngất, thân nó thon dài, cái đầu cũng không hề lớn, chỉ nhìn bề ngoài, thực sự không nghĩ ra nó ở trong nước lại có sức mạnh lớn như vậy.

Xem ra cá Kháng Lãng trong sông quả thực không ít. Chưa tới mấy phút, Triệu Lập Văn lại câu được một con. Sau đó cậu ta đem cần câu đặt ở bờ sông, mang theo chiến lợi phẩm trở về chỗ cắm trại, dùng thanh cây mảnh đem hai con cá xỏ xuyên qua, liền nướng ở trên đồng lửa.

Không lâu sau, con cá bắt đầu tỏa ra một hương vị mê người. Nhạc Đông Bắc tuy rằng đã ăn thịt khô và bánh mì, nhưng con sấu trong bụng vẫn bị nổi lên con thêm ăn.

Mất thấy Triệu Lập Văn cũng không có ý muốn cùng người khác chia xẻ, ông ta hí hí cười, nói: “Tôi cũng đi thử xem.” Nói xong đi tới bên đồng lửa, thò tay tìm dao bầu Triệu Lập Văn để dưới đất.

Triệu Lập Văn bỗng nhiên cảnh giác, lộ ra tay phải như điện, đem dao đoạt vào trong tay, lập tức ánh dao lóe lên, lưỡi dao đã đặt ở trên cánh tay mập mạp của Nhạc Đông Bắc.

Nhạc Đông Bắc biến sắc hoảng sợ: “Cậu... Cậu làm gì vậy?”

“Tiểu Triệu cũng đừng quá khắt trương chứ? Nhạc tiên sinh chỉ là muốn mượn dao của cậu dùng một lát.” Chu Lập Vĩ cau mày nói.

“Cậu ấy là người ham dao như mạng. Nhạc tiên sinh muốn câu cá, nên cầm dao của tôi đi.” Bạch Kiếm Ác đem con dao của mình ném xuống đất, đồng thời hướng Triệu Lập Văn đưa qua một ánh mắt ngăn chặn.

Nhạc Đông Bắc thối lui hai bước, nhặt lên con dao Bạch Kiếm Ác ném xuống, trong miệng bí bô ồn ào trút ra bất mãn, sau đó đi hướng về bên bờ sông.

La Phi bất động thanh sắc nhìn một màn vừa rồi, trong lòng cũng thấy được có chút kỳ quái. Chỗ cắm trại đều là người một nhà, phản ứng của Triệu Lập Văn quả thực hơi quá nhạy cảm. Lễ nào bề ngoài của cậu ta hung tàn, nhưng sâu trong nội tâm thật ra cũng đối với ‘Sức mạnh thần bí’ kia tràn ngập

hoảng sợ?

Nhạc Đông Bắc bước đi thong thả đến bờ sông, cầm lấy cần câu, đem chuẩn bị xong bánh mì treo ở trên móc, sau đó học dáng vẻ của Triệu Lập Văn ban nãy, vung cánh tay một cái, đem dây câu quăng vào trong nước. La Phi thấy tư thế vụng về của ông ta, lắc đầu cười thầm, hiển nhiên đây là đạo của một người không biết câu.

Qua rất lâu, vẫn không thấy cá đã cắn câu. Nhạc Đông Bắc trong lòng nôn nóng, đem dây câu thu về kiểm tra. Chỉ thấy bánh mì treo ở trên lưỡi câu còn nguyên, cũng không có gì khác thường. Nhạc Đông Bắc đi tới đi lui mấy vòng cạnh ven bờ, lại lần nữa chọn một vị trí, tiếp đó lại đem lưỡi câu quăng vào trong nước.

Lần này động tác quăng móc so với mới vừa nãy có lẽ nhịp nhàng hơn nhiều. Chỉ thấy lưỡi câu kia bay lên thật cao, sau khi về ra trên không trung một đường parabol, vang lên một tiếng “Phốc” nhỏ, đâm vào ở sâu trong nước sông.

Nhạc Đông Bắc thuận thế muốn đem cần câu thoáng nhấc lên, ai ngờ vừa nhấc, chỉ cảm thấy bộ phận cổ tay trầm xuống, dây câu lại kéo căng thẳng tắp.

“Ha ha, có cá mắc câu rồi!” Nhạc Đông Bắc cười đắc ý, vội vã đưa dao lên, bắt đầu ở dây câu dùng sống dao kéo động qua lại.

“Làm sao có thể nhanh như vậy?” La Phi kinh ngạc cầm nắm một câu. Nhìn bên cạnh, đám người Bạch Kiếm Ác sắc mặt cũng là không tin, hiển nhiên đều cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhạc Đông Bắc nhưng vẫn là tập trung hào hứng bưng bưng, lòng đầy mong đợi kéo cần câu trở về. Thanh trúc chịu lực, đã cong ra một độ rất cong.

“Ha ha, con cá này của tôi đúng là không nhỏ!” Nhạc Đông Bắc quay đầu lại gọi một tiếng, “Các người mau tới giúp tôi đi!”

“Dây câu chỉ kéo căng, nhưng một điểm lay động cũng không có. Đây nhất định không phải là cá, chắc là câu bèo rong dưới đáy sông.” Chu Lập Vĩ phân tích dùng giọng điệu hàm chứa châm chọc.

Bạch Kiếm Ác ở một bên khẽ gật đầu, xem ra là tán thành quan điểm của ông.

La Phi thấy Nhạc Đông Bắc vừa thu cần, vừa kéo dây, một bộ dáng vẻ chật vật tay chân luống cuống, nhưng lại không có chút hiệu quả nào. Anh cười đứng lên: “Tôi đi giúp ông ta một chút đây, khiến cần câu kéo đứt thì rất đáng tiếc.”

Dứt lời, La Phi đi nhanh vài bước, đi tới bên cạnh Nhạc Đông Bắc. Anh dùng hai tay cầm ở cần câu giúp đỡ, đồng thời nói: “Đừng kéo quá mạnh, phải dồn điểm sức mạnh!”

Ở dưới sự hướng dẫn của La Phi, hai người hợp lực lôi kéo cần câu, sau khi thay đổi mấy góc độ, dây câu ngăm ở trong nước rốt cục khẽ run lên, mục tiêu hướng mặt nước từ từ lộ hiện ra.

La Phi thấy dây câu buông lỏng, nhưng lực đạo trong tay lại không giảm chút nào, trong lòng khẽ động: Đây cũng không phải là rong, ngược lại giống như là câu lên vật nặng gì đó trong sông.

Mưa to vừa mới rơi xuống liên tục mấy ngày, nước sông cũng không phải là rất trong suốt. Hai người La Phi kéo động dây câu, lúc lùi về phía sau có hai, ba mét, đã thấy một đoàn đồ vật đen thui ở dưới kéo động của lưỡi câu chậm rãi nổi lên mặt nước.

“Ồ, đây không phải là cá, đây là thứ gì?” Nhạc Đông Bắc cầm nắm đầy kinh ngạc.

Động tác trên tay La Phi không ngừng, hai mắt không nháy nhìn chăm chú vào mặt nước, đoàn đồ vật kia càng kéo càng gần, dần dần hiện ra diện mục chân thật. Trong lòng La Phi bỗng chốc “Lộp bộp”, thần sắc trên mặt đại biến: Kia đúng là một thi thể mặc bộ quần áo màu đen!

Nhạc Đông Bắc lúc này cũng nhìn một cái rõ ràng, kêu to thất thanh: “Người chết! Thế nào lại là một người chết?!”

Đám người Bạch Kiếm Ác đang ngồi yên ở chỗ cắm trại xem náo nhiệt, chợt nghe Nhạc Đông Bắc hô lên những lời này, đều “Nhảy” đứng lên, chạy tới bước nhanh hướng về bên bờ sông.

Khi ba người tới gần, thi thể giữa sông đã được La Phi cùng Nhạc Đông Bắc kéo lên hoàn toàn, mặt người chết hướng về phía dưới nằm sấp ở trên bãi sông. Nước thấm ướt phình to, xem thân hình phải là một người đàn ông.

Một màn biến cố này đến quá mức đột ngột, Bạch Kiếm Ác và Triệu Lập Văn kinh ngạc nhìn sững ngay tại chỗ, vẻ mặt hơi hoảng hốt. Chu Lập Vĩ cũng là nghẹn lời, lộ vẻ cực kỳ kinh ngạc. La Phi thì khóa chặt chân mày, suy nghĩ trong đầu cuộn cuộn. Chỉ có Nhạc Đông Bắc như là phát hiện gì đó, hô kêu to: “Các người nhìn quần áo hắc mị! Đây chính là người chúng ta gặp phải lúc ở trại Nỉ Hoàn!”

Không sai, người chết mặc một bộ đồ màu đen liền áo mũ đi mưa, cùng người đàn ông ba người La Phi gặp trên đường hẹp ở trong mưa to giống hệt nhau. Chỉ có điều lúc này cái mũ của hắn phủ mềm nhũn ở một bên, lộ ra một bộ đầu tóc tạp nhạp ẩm ướt.

La Phi quay đầu nhìn Chu Lập Vĩ, Chu Lập Vĩ hiểu ý tứ của anh, gật đầu, biểu thị tán thành phán đoán của Nhạc Đông Bắc.

“Đây là người khách hai ngày trước đã từng xuất hiện ở trong trại sao? Tại sao hắn lại chết ở chỗ này?” Bạch Kiếm Ác lúc này lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Đây cũng chính là vấn đề bên trong La Phi đang suy tư. Bất quá bây giờ hành động càng có ý nghĩa hẳn là trước hết nên nhìn mặt mũi của người chết một chút.

La Phi tiến lên một bước, ngồi xổm xuống ở bên cạnh thi thể. Anh nhẹ nhàng lấy xuống lưỡi câu móc ở trên y phục người chết, sau đó đem thi thể xoay ngược lại.

Bởi thời gian dài ngâm ở trong nước, màu da người chết đã bị ngâm đến trắng bệch, bộ mặt sưng phù, lại xuất hiện dấu vết đã thối rữa. Cho dù như thế, nhưng vẫn nhìn ra rất rõ ràng, người chết lúc còn sống phải là một thanh niên còn trẻ hơn hai mươi tuổi.

La Phi nhìn chăm chăm khuôn mặt người chết, nhìn chốc lát, đột nhiên kinh ngạc “A” Một tiếng, sau đó anh ngẩng đầu, đối Chu Lập Vĩ nói: “Giáo sư Chu, ông xem người này giống ai?”

Chu Lập Vĩ vuốt cằm của mình, sau nửa ngày suy nghĩ, lúc này mới lên tiếng: “Nhìn cũng là có chút quen mắt, nhưng cụ thể là ai, không nhớ nổi.”

La Phi gật đầu: “Ông nhớ không ra cũng là bình thường, dù sao ông và cậu ta chỉ gặp mặt qua một lần.”

Nhạc Đông Bắc gãi gãi đầu nhăn nhó: “Các người quen người này? Ai vậy hả?”

Đám người Chu Lập Vĩ ánh mắt ngưng tụ lại nhìn về phía La Phi, dường như cũng đang đợi đáp án.

“Ông còn nhớ rõ lúc tôi lần đầu tiên đi tới phòng làm việc của ông chứ? Ngày đó tôi và pháp y Trương đi cùng nhau, còn có một chàng trai, tôi lúc đó còn tưởng rằng cậu ta là học sinh của ông.” La Phi dùng ngôn ngữ đem dòng suy nghĩ của Chu Lập Vĩ dẫn trở về mấy tuần lễ trước ở thành phố Long Châu.

“Phóng viên! Là phóng viên cái trang web kia!” Chu Lập Vĩ như chợt nghĩ tới, “Chính là cậu ta đem vụ án ở Long Châu tiết lộ cho công chúng!”

“Luu Vân.” La Phi cho biết tên người chết, sau đó đem tình huống liên quan cùng người này hướng những người khác tập trung tổng thể giải thích một lần.

“A, tôi ở trên web xem qua bài báo kia, chính là cậu ta viết sao?” Nhạc Đông Bắc nghe La Phi giải thích xong, cảm khái nói, “Nói như vậy, nếu như không có cậu ta, chúng ta và những người này còn không biết từ đâu liên quan tiến tới với nhau đây!”

“Cậu ta vì sao cũng chạy đến nơi này? Còn có, nếu các người biết nhau, cậu ta sao không cùng các người liên lạc?” Bạch Kiếm Ác rất nghi ngờ hỏi.

La Phi biết Bạch Kiếm Ác đối với mạng lưới xã hội và bộ tác phong của nhà báo rất khó lý giải, cũng lui đi giải thích. Anh nhìn hai người Chu, Nhạc, cười khò nói: “Cậu ta nhất định là cùng đi theo ba người chúng ta tới đây, muốn đến dò hỏi một ít tài liệu tin tức có thể thu hút ánh mắt mọi người.”

“Vậy cậu ta cũng là một người có lòng.” Nhạc Đông Bắc hiện ra biểu tình nghiêm nghị khó thấy, “Mục đích chúng ta tới nơi này tuy là khác nhau, nhưng kiểu người tìm kiếm không biết sợ như cậu ta tinh thần rất khiến người ta khâm phục, lấy tư cách là một phóng viên, biểu hiện của cậu ta rất chuyên nghiệp.”

Lần này Chu Lập Vĩ xem thường với phản ứng nhận xét không đúng lúc, cau mày nói: “Vấn đề bây giờ là, cậu ta sao lại chết ở chỗ này? Chẳng lẽ cậu ta một mình vượt qua núi Ma Bàn, sau đó gặp chuyện ngoài ý muốn, hoặc là - bị gì đó tập kích?”

“Không!” La Phi quyết đoán hủy bỏ suy đoán của Chu Lập Vĩ, “Tình hình đường xá núi Ma Bàn chúng ta mới vừa trải nghiệm qua, không có người dẫn đường, cậu ta tuyệt đối là không đi được. Hơn nữa, đến xem từ tình hình thi thể, thời gian cậu ta tử vong ít nhất có thể hơn một hai ngày.”

Chu Lập Vĩ nghĩ sơ hiểu: “Cũng có thể địa điểm cậu ta chết cũng không ở nơi này, thế nhưng thi thể bị dòng sông cuốn tới - nếu là như vậy, cậu ta tám chín phần mười là gặp khốn đốn ở sông trại Nỉ Hoàn.”

Suy nghĩ này vẫn là rất hợp lý, ngay cả Nhạc Đông Bắc cũng vỗ bàn tay một cái, phụ họa nói: “Đúng rồi đúng rồi, chuyện này hoàn toàn có thể nói thông. Đêm hôm đó dưới mưa to, cậu ta không phải là hẹn các người tại cửa trại gặp nhau sao? Kết quả cậu ta lại không có xuất hiện. Ngày đó vừa vặn lại bất ngờ phát ra lũ, tôi xem cậu ta chính là bị lũ bất ngờ làm cho chết đuối.”

La Phi lúc đầu cũng nghĩ như vậy, thế nhưng một số tình trạng trên thi thể đưa tới sự chú ý cho anh. Anh tiến đến gần, tinh tế tra xét một phen, sau đó trịnh trọng lắc đầu: “Nguyên nhân cái chết của cậu ta, chỉ sợ vẫn chưa phải là đơn giản như vậy.”

“Nói vậy là sao?” Chu Lập Vĩ nắm được ẩn nghĩa trong lời nói của La Phi, lập tức nhạy cảm hỏi tới.

“Các người nhìn ở đây.” La Phi bắt tóc người chết lên, chỉ vào vị trí gương mặt phía trái thi thể nói, “Đây là một vết sẹo, cậu ta trước khi chết từng gặp phải tập kích.”

Quả nhiên, da trên gò má người chết có một đường vết rách, từ đuôi lông mày rách thẳng đến mang tai. Tuy rằng vết máu sớm bị nước sông ngâm sạch, nhưng rất rõ ràng, vết rách này là bị vũ khí sắc nhọn cắt, hơn nữa bị thương không nhẹ.

Chu Lập Vĩ cũng qua ngồi xổm, ông đầu tiên là kiểm tra thử một đường vết thương, tiếp đó lại nhìn qua miệng mũi của người chết, nói: “Vết dao cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Bên trong miệng mũi người chết đều có bùn cát, nguyên nhân tử vong của cậu ta chính là chết chìm.”

“Chết chìm?” Nhạc Đông Bắc lại bày ra tư thế ngửa đầu lên trời, bắt đầu suy nghĩ người này tử vong sẽ cùng “Truyền thuyết ác ma” này sinh liên hệ thế nào. Bất quá lúc này đây ông ta hình như không có đầu mối, bỗng một lát sau, lắc lắc đầu, thần sắc vẻ mặt uể oải.

La Phi tạm thời không có biểu đạt quan điểm gì, mắt anh híp lại, ánh mắt sắc bén quan sát một vòng ở toàn thân người chết. Sau một lát, một chỗ chi tiết nhỏ lại lần nữa đưa tới sự chú ý cho anh.

Quần áo quanh thân người chết đều rất chỉnh tề, chỉ có cánh tay trái cuộn lên một đoạn thật cao. Điều này hiển nhiên là xuất phát từ hành vi cố ý nào đó do con người tạo nên, bởi vì mặc áo mưa nên ông tay áo bị buộc chặt, cho dù trải qua khoảng cách dài ở trong dòng sông bị vùi dập giội rửa, cũng không có khả năng tự động này sinh di chuyển vị trí lớn như vậy.

La Phi vươn tay ra, đem cánh tay bên ngoài của người chết nâng lên, tại bên ngoài cánh tay, anh phát hiện có điểm kỳ quái.

Nơi đó giống như có vài chỗ thương tích do vũ khí sắc nhọn rạch thành, có điều những vết thương này so với trên gương mặt muốn nông hơn nhiều, hơn nữa vết thương lại tạo thành ba chữ mẫu, lần lượt là “d”, “a”, “n”. Vết thương rất mới, có thể nhất định là hình thành trước khi chết không lâu.

Những người khác cũng chú ý tới hiện tượng kỳ lạ này, cũng đem đầu bu lại, về mặt mê muội.

“Đây là cái gì? Sẽ là ký hiệu của kẻ tập kích cậu ta lưu lại sao?” Chu Lập Vĩ phỏng đoán nói.

La Phi lắc đầu: “Không, nếu đã xác định người chết tử vong cuối cùng là do chết chìm, dấu hiệu này sẽ không thể nào do kẻ tập kích tạo thành.”

“Chẳng lẽ là do chính cậu ta khác?” Chu Lập Vĩ khó hiểu chép miệng, “Vậy cậu ta muốn biểu đạt ý gì? Là thông tin của kẻ tập kích sao? Dan (âm tiết)? Trại chủ Bạch, trong trại Nỉ Hoàn có người họ 'Dan (âm tiết)' hay không?”

Bạch Kiếm Ác ngăn người một chút: “Người họ 'Dan'...”

“Không có quan hệ với họ 'Dan'.” La Phi quả quyết lắc lắc tay, miễn cho Bạch Kiếm Ác làm suy nghĩ vô ích, “Đây không phải là ghép vần, đây là tiếng Anh. Các người xem chữ 'd' này, lúc kết thúc nét chữ còn có ý kèm theo một đuôi cong, mà trong ghép vần tiếng Hán, chữ này dựng lên là thẳng tắp.”

“Tiếng Anh?” Nhạc Đông Bắc cũng gia nhập hàng ngũ thảo luận, “Nhưng trong tiếng Anh cũng không có một từ như vậy.”

La Phi suy nghĩ một hồi, trong lòng đã có đáp án, có điều xuất phát từ một loại thói quen, anh cũng không có lập tức nói ra.

“Chữ này không nhất định là một từ hoàn chỉnh. Nếu như lúc để lại ký hiệu này người chết là đang bị tập kích, vậy rất có khả năng cậu ta chỉ kịp hoàn thành một nửa.” La Phi đi từng bước một dần dặt ý nghĩ cho mọi người.

“Danger!” Nhạc Đông Bắc vừa chuyển suy nghĩ, búng tỉnh hiểu ra kêu lên, “Có thể cậu ta là đưa ra cảnh báo: Nguy hiểm!”

“Không sai, chính là ý nghĩa nguy hiểm. Hiện tại, chúng ta có thể đem từng kết quả vừa mới thảo luận mà gắn kết với nhau, thử suy đoán cảnh ngộ người chết gặp phải. Tôi nói ý kiến của tôi trước, các người nghe một chút, xem có phản hợp lý hay không.”

La Phi hơi dừng lại chốc lát, hệ thống một ít mạch suy nghĩ, sau đó nói: “Đêm hôm đó, người chết hẹn gặp tôi ở cửa trại. Thế nhưng đang trên đường đi tới chỗ hẹn, cậu ta bị tập kích. Từ trên vết thương gò má nhìn lên, kẻ tập kích hiển nhiên là muốn dồn cậu ta vào chỗ chết. Cậu ta ở trong quá trình thăng thoát chạy trốn, dùng dao nhỏ mang theo người, hoặc là vật tương tự tại trên cánh tay khắc xuống nửa từ tiếng Anh. Tiếp đó, cậu ta đã bị lũ nuốt sống - hoặc là ngoài ý muốn, hoặc là tác phẩm của kẻ tập kích. Cậu ta chỉ hoàn thành ba chữ mẫu d, a, n. Ở trong tiếng Anh, thường dùng từ 'Dan' Mở đầu, một là 'Dance', một là 'Danger'. Ở dưới tình hình lúc đó, 'Danger' không thể nghĩ ngờ là có càng thêm ý nghĩa thực tế. Đương nhiên, khẳng định là cậu ta không cần thiết phải miêu tả bản thân mình đang đứng ở trong lúc nguy hiểm, cậu ta để lại chữ nguy hiểm, là hi vọng nếu như mình đã chết, cái tín hiệu này có thể truyền lại cho người sống. Tôi cho là vì người này chính là tôi, hoặc là nói, chúng ta.”

Mọi người lắng lắng mà nghe La Phi nói, không có nói ra bất kỳ ý kiến phản bác nào, đến xem tổng hợp lại các phương diện manh mối, suy đoán lần này đúng là không có kẻ hờ.

“Vậy cậu ta lúc đó hẹn cậu gặp mặt, kỳ thực chính là muốn cho cậu một số cảnh báo nguy hiểm sao?” Nhạc Đông Bắc hướng một tầng nơi càng sâu trong suy nghĩ.

La Phi nghiêm nghị gật đầu: “Rất có thể.”

Chu Lập Vĩ cũng theo dòng suy nghĩ này nghĩ một hồi: “Cậu ta hơn phân nửa là biết một số sự tình chúng ta vẫn còn không biết. Cho nên kẻ tập kích mới đẩy cậu ta vào chỗ chết.”

“Cậu ta là muốn khuyên chúng ta đừng đi 'Hang kinh khủng' sao? Lẽ nào cậu ta biết được đoạn đường này sẽ phát sinh chuyện đáng sợ?” Nhạc Đông Bắc nhún vai một cái, dùng con mắt đồng tình liếc nhìn Bạch Kiếm Ác.

“Cậu ta cuối cùng vẫn phải đem cảnh báo phát ra. Mặc dù cảnh báo này được đưa tới hơi chậm một chút.” La Phi nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt của người chết, nói một câu sâu kín, trong lời nói rất có vẻ cảm kích.

Lưu Vân đã nhận thức không chu đáo tâm tình của La Phi. Chàng trai này vì truy tìm bí mật mà đến, rốt cuộc được toại nguyện mà nắm giữ một bí mật to lớn, chỉ là cậu ta nhưng lại không có cơ hội đem bí mật này nói ra.

Cũng may La Phi đã dùng phương thức của mình cùng người chết tiến hành tốt trao đổi. Trên thực tế, anh đang suy tư một vấn đề mới vừa rồi không có đề cập.

Không có ai chú ý tới, Trên trán La Phi đang chảy ra một tầng mồ hôi hột.

Vấn đề kia tuy rằng còn chưa có đáp án, nhưng đã làm cho La Phi sờn cả gai ốc!

Nguy hiểm, đã vô cùng cấp bách!

Chú thích: +Trống bỏi: Trống bằng giấy cho trẻ con chơi, hai bên có hai sợi dây, đầu buộc một hạt nặng, đập vào mặt giấy thành tiếng khi xoay nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ác Ma Hiện Thân

Nếu phát hiện thi thể Lưu Vân, vậy mọi người đương nhiên là có nghĩa vụ chôn cất. Nhưng Lưu Vân và Ngô Quân khác nhau, chôn ở giữa núi rừng chỉ là kẻ tạm thời, sau này người nhà còn biết được để xác định tìm thi thể. La Phi nhìn bốn phía xung quanh, hy vọng có thể tìm được một chỗ dễ dàng để phân biệt.

Rất nhanh, anh đã có mục tiêu: Rừng cây bên bờ cách bãi sông không xa, có một cây đại thụ nhô cao đứng sừng sững, cao chừng 70 hoặc 80 mét, đường kính cũng đạt khoảng 2 mét, rừng cây rậm rạp cũng không cách nào may che lấp tư thế oai hùng của nó.

Vừa hỏi phía dưới, La Phi mới biết được cây này là thực vật được bảo vệ cấp độ một quốc gia, chỉ sống ở trong vùng ruộng dốc thung lũng sông ngòi Vân Nam. Bởi nó cao hơn nhiều đỉnh cây khác, cho nên có được cái tên khá là khí thế: Cây Vọng Thiên. Nhìn từ thân cây này, nó ít nhất cũng phải có hơn nghìn năm tuổi.

Cây Vọng Thiên! Cho dù nó nhìn không được trời, vậy chuyện đã xảy ra trong rừng rậm cũng có thể bị nó thu hết vào đáy mắt sao? Đáng tiếc nó không cách nào mở miệng, tuy rằng biết rõ ân oán vui buồn trăm ngàn năm qua, nhưng chỉ có thể giống như bí mật vĩnh viễn chôn vùi đi.

Thi thể Lưu Vân được tạm thời chôn cất ở dưới chân của nó. Gió núi thổi qua, cành lá đong đưa, phát ra tiếng vang xào xạt, tựa như khóc, tựa như ca thán.

Bi kịch mấy trăm năm trước, vì sao đến hôm nay vẫn không có cách nào ngừng lại kết thúc?

An bài xong thi thể của Lưu Vân, sắc trời đã tối đen. Mọi người ngồi vây quanh ở bên đồng lửa, chờ buổi tối ngày thứ hai trôi qua sau khi vào rừng.

Có những việc trải qua đêm qua, tâm tình lúc này của mỗi người đều rất phức tạp. Ánh lửa lúc sáng lúc tối, ánh ra biểu tình trạng nghiêm của bọn họ, bầu không khí đã ngưng đọng lại vừa cổ quái.

“Ác ma” Đáng sợ kia, có đang ở trong một cái góc tối nào đó dòm ngó bọn họ hay không? Ở trong mắt của hắn, mấy người này phải chăng giống như một con cừu con bắt lực đội làm thịt?

“Các loại dấu hiệu, bao gồm một số chuyện đã phát sinh, sự thật đều đã biểu hiện rõ, chúng ta đang ở vào trong một tình cảnh nguy hiểm.” Sau một lúc lâu, La Phi phá vỡ loại trạng thái trầm mặc làm cho người ta bị đè nén, “Cho nên tối hôm nay, đề phòng ắt là không thể thiếu.”

“Các người yên tâm đi.” Bạch Kiếm Ác chỉ chỉ Triệu Lập Văn nói, “Hai chúng tôi sẽ thay phiên nhau trực đêm.”

“Không! Trực đêm phải hai người một nhóm, hơn nữa, mỗi người đều phải tham gia!” Thái độ La Phi kiên quyết nói ra, giọng điệu không cho phép bác bỏ.

“Hai người trực đêm? Không cần phải vậy chứ?” Khóe miệng Nhạc Đông Bắc giật giật, tựa hồ là rất không muốn tham gia việc cực nhọc này.

La Phi lập tức ngưng tụ hai mắt lại, nhìn về phía Nhạc Đông Bắc. Ánh mắt kia giống như hai thanh kiếm sắc bén, lộ ra nhuệ khí khiến người khác không thể chống đối.

Nhạc Đông Bắc không có cách nào đối diện cùng với ánh mắt như vậy, ông ta cúi đầu, nhát gan lẩm bẩm: “...Quên đi, nếu như nhất định phải làm vậy, vậy thì làm theo như cậu nói thôi...”

“Từ giờ trở đi, hành động của mọi người đều phải nghe theo sự sắp xếp của tôi. Tôi là một cảnh sát, tại thời điểm bất thường như này, tôi phải phụ trách an toàn của mỗi người.” Ánh mắt La Phi từ trên người Nhạc Đông Bắc di chuyển, lại lần lượt quét qua những người khác ở đây, “Về điểm này, ai có thành kiến?”

Không có người mở miệng. Dưới hoàn cảnh này, bọn họ quả thực không tìm ra bất cứ lý do gì để kiến nghị và phản bác La Phi.

“Nếu không ai phản đối, vậy tôi liền trước tiên bố trí phần trình tự trực đêm nay.” La Phi ở trong lòng sớm đã thu xếp xong, lúc này đều đầu vào đây nói, “Tôi và trại chủ Bạch trực ca đầu tiên, từ mười giờ tối nay đến mười hai giờ rưỡi; tiếp đó là tôi và Triệu Lập Văn, từ mười hai giờ rưỡi đến ba giờ sáng ngày mai; ca thứ ba là giáo sư Chu và Nhạc tiên sinh, ba giờ sáng đến năm giờ rưỡi. Như vậy mỗi người các người trực một nhóm, có thời gian năm tiếng để ngủ. Mà tôi là một người trực hai nhóm, chỉ có hai hoặc ba tiếng để ngủ. Cho nên tại trước mười giờ, tôi sẽ chợp mắt một hồi trước, trong khoảng thời gian này, các người không được ngủ sớm.”

Nghe xong lần sắp xếp này của La Phi, tất cả mọi người có chút sững sờ. Nhất là Nhạc Đông Bắc và Chu Lập Vĩ, hai người liếc nhìn nhau, vẻ mặt lúng túng.

Nhạc Đông Bắc ngượng ngùng cười khổ một cái, đối La Phi nói: “Cảnh sát La, cậu xem chuyện này... Còn có thể chuyển chuyển được một chút hay không? Tôi và cậu trực nhóm đầu tiên được không?”

“Không thể đổi. Bây giờ là lúc nào? Hai người các người đem quan điểm cá nhân và mâu thuẫn trước kia bỏ xuống đi, không nên để trận tuyến trong nội bộ bị rối loạn.” Ánh mắt La Phi lại lần nữa đảo qua từ trên mặt của từng người, sau đó anh đưa tay đến bên hông, lấy ra một khẩu súng lục.

Đây là một khẩu súng lục màu đen kiểu 54 - 7,62mm, La Phi tuy là luôn đem nó mang theo bên người, nhưng rất ít khi lấy ra dùng.

Đang trong quá trình cùng tội ác vật lộn, trí lực so với vũ lực quan trọng hơn. Đây là sau khi La Phi bước vào trường cảnh sát, trong lớp học đầu tiên đã nghe lão sư nói câu này trước nhất. Mười mấy năm qua, những lời này từ đầu đến cuối luôn là quy tắc anh tin tưởng nhất khi phá án.

Thế nhưng hôm nay, La Phi lại cảm thấy này, mời ra người đồng bạn vừa xa lạ vừa quen thuộc. Đối mặt với anh, cuối cùng sẽ là một hồi nguy cơ thế nào đây?

Thân súng lóe hàn quang, La Phi tháo băng đạn xuống, cảm từng viên đạn một lấy ra, sau một lần kiểm tra toàn bộ, lại nhét trả lại từng viên một. Sau đó anh trịnh trọng kỳ sự nói: “Người trực đêm, phải duy trì trăm phần trăm cảnh giác, có xuất hiện bất cứ tình huống khác thường nào, chuyện thứ nhất phải làm chính là phát ra cảnh báo. Nếu như bất luận người nào có chút buông lỏng, hậu quả kia đem lại khó mà tưởng tượng. Xin các người, nhất định phải tin tưởng lời tôi nói!”

Mỗi người đều cảm nhận được phân lượng trong giọng nói của La Phi, ngay cả Nhạc Đông Bắc cũng thay đổi phải dâng lên nghiêm nghị.

“Khẩu súng kia, tôi đã lắp đạn, cho dù ở lúc ngủ, tôi cũng sẽ cầm trong tay.” La Phi vừa nói, một bên mang theo súng hướng đi về phía lầu vài, “Được rồi, bây giờ tôi đi nghỉ một hồi trước. Đến khi mười giờ, các người hãy đánh thức tôi dậy.”

Bóng đêm càng lúc càng sâu. Bạch Kiếm Ác, Triệu Lập Văn, Chu Lập Vĩ, Nhạc Đông Bắc, bốn người đang cùng nhau phòng thủ đến mười giờ, sau đó La Phi thức dậy, Chu Lập Vĩ và Nhạc Đông Bắc trở về lầu vài ngủ, Triệu Lập Văn nghỉ ngơi tại chỗ, Bạch Kiếm Ác thì cùng La Phi bắt đầu vòng trực đêm thứ nhất.

Bóng đêm yên tĩnh, trong bóng tối nhưng lại tựa như ẩn núp nguy cơ vô hạn.

Mười hai giờ rưỡi, vòng thứ hai trực đêm do La Phi và Triệu Lập Văn phụ trách, sau đó là vòng thứ 3... Hết thảy đều được tiếp tục tiến hành dựa theo phương án La Phi trừ tính.

La Phi không nói sai. Cho dù ở vào lúc anh kết thúc trực đêm, sau khi chui vào trong túi ngủ, tay phải của anh vẫn vững vàng cầm chặt khẩu súng lục kia, dường như mọi thời khắc đều làm tốt chuẩn bị để ứng đối đột biến.

Tại trong một bầu không khí thấp thòm bất an, mọi người đang ở trong núi, đêm ngày thứ hai cuối cùng đã vượt qua an toàn. Lúc thời điểm nắng sớm lại lần nữa rọi sáng nơi cắm trại, La Phi từ trong giấc ngủ tỉnh lại, tiếp đó anh thở dài ra một hơi thật sâu.

Không có chuyện gì phát sinh, đây phải chăng mang ý nghĩa an bài của mình đã đưa đến hiệu quả?

Những người khác thần kinh thoát nhìn cũng buông lỏng rất nhiều. Mọi người thu dọn xong địa điểm cắm trại, ăn điểm tâm đơn giản, lại bắt đầu một ngày hành trình mới.

Cả thời gian buổi trưa đều dùng để vượt qua “Nhất Tiến Hạp”. Tên là “Nhất Tiến Hạp”, đại khái là bởi vì nơi này có địa thế hiểm ác đáng sợ, kể hồ hai ngọn núi chỉ có cự ly khoảng chừng “Một mũi tên”. Dòng sông từ trong thung lũng uốn lượn qua một đường, riêng thế núi quá hẹp, mọi người phải lội nước mà đi.

Có điều cảnh sắc trong thung lũng cũng thật là rất khác biệt. Hai bên có núi xanh ngum, bên cạnh có dòng sông róc rách. Dọc theo đường đi thỉnh thoảng có dã thú trong thung lũng uống nước, lúc nhìn thấy mọi người đến gần, liền cảnh giác mà lùi vào trong rừng, nhưng lại không đi xa, chỉ lảng lảng dòm ngó đám khách xa lạ không mời mà đến.

Đến giữa trưa khoảng mười hai giờ, đoàn người rốt cục đi tới phần cuối thung lũng. Địa thế phía trước trở nên bằng phẳng, có điều vẫn có thể cảm giác được tổng thể có một chiều hướng đi xuống.

“Nơi này chính là cửa khẩu Thanh Phong.” Bạch Kiếm Ác hướng mọi người giới thiệu chỗ này, “Chúng ta nghỉ ngơi một lát, ăn bữa trưa đã.”

“Chúng ta cách chỗ cần đến có phải đã rất gần rồi hay không?” La Phi nhớ tới trên tấm bản đồ kia, “Cửa khẩu Thanh Phong” Là địa danh cuối cùng được đánh dấu.

“Lộ trình còn có hai canh giờ. Vẫn theo con sông này đi xuống, sau đó rẽ một ngã hướng về phía nam, liền đến. Hang kinh khủng...” Ánh mắt Bạch Kiếm Ác nhìn phía trước đầy trầm mặc, không biết suy nghĩ điều gì, sau một lát, tiếp đó anh ta quay đầu nhìn về phía La Phi, nói sâu xa: “Nếu quả như không có gì bất ngờ xảy ra, hôm nay chúng ta có thể đi đến thôn trại của người Cáp ma tộc.”

Mọi người đang tìm một chỗ khô ráo giữa rừng cây và dòng sông để nghỉ ngơi, lấy lương khô ra, từng người ăn thức ăn của mình. Trải qua đường đi gian nan cực nhọc cho tới trưa, nước trong bình của mọi người cũng đã không còn nhiều lắm. Triệu Lập Văn đến bên cạnh bãi sông đào một hố chứa nước nhỏ, cũng không lâu lắm, nước từ dòng sông ngấm đổ đầy vào trong hố lấy được nước sạch.

“Cậu cầm bình nước đi giúp mọi người múc đầy đi.” Bạch Kiếm Ác đối Triệu Lập Văn phân phó một câu.

Triệu Lập Văn đáp ứng một tiếng, lần lượt đi tới lấy bình nước của mọi người, lúc đang muốn rời đi, lại nghe La Phi đột nhiên nói: “Chờ một chút.”

Triệu Lập Văn dừng bước lại, không rõ nguyên do.

La Phi cười cười: “Cậu đem bình nước của ba người chúng tôi để xuống đi, chúng tôi tự mình đi lấy.”

Chu Lập Vĩ tâm tư nhạy cảm, lập tức hiểu dụng ý của La Phi, ông biến sắc, hơi ngạc nhiên nghi ngờ mà lần lượt nhìn về phía mọi người.

Triệu Lập Văn sững sờ ngay tại chỗ, tựa như trung cầu ý kiến của Bạch Kiếm Ác. Bạch Kiếm Ác thì trầm mặc, hỏi một câu âm trầm: “Cảnh sát La, anh đây là có ý gì?”

Nhạc Đông Bắc thấy không khí có phần căng thẳng, lúng túng cười cười, muốn đánh một cái giăng hòa: “Ha ha, mặc dù có Ngô Quân là vết xe đổ, thế nhưng... Cảnh sát La, cậu lúc này cũng không tránh khỏi có chút quá cẩn thận rồi...”

“Tình trạng bây giờ, cẩn thận thế nào cũng không quá đáng.” Chu Lập Vĩ sau khi qua một phen nhận định, đứng ở bên cạnh La Phi, “Mọi người vẫn là nghe theo phân phó của cảnh sát La đi. Trại chủ Bạch đừng để bụng.”

Bạch Kiếm Ác cười lạnh một tiếng: “Được rồi, thì tự cầm lên bình nước của mình, mỗi người tự lấy cho mình.”

Triệu Lập Văn đem bình nước của ba người La Phi ném xuống, đi hướng về phía chỗ bãi sông, cậu ta tuy rằng chẳng nói câu nào, nhưng trong thần thái cử chỉ có vẻ rất là bất mãn.

Chu Lập Vĩ tiến lên cầm bình nước, sau đó phân phát vào trong tay hai người La Phi: “Chúng ta cũng đi thôi.” Nói xong, ông đã dẫn đầu xoay người, đi về phía trước.

La Phi cùng Nhạc Đông Bắc cũng lần lượt đứng dậy, đi theo. Đến cạnh hố nước, thấy Triệu Lập Văn trước hết đã rót đầy bình nước của cậu ta và Bạch Kiếm Ác, sau đó rất không hữu hảo liếc mắt trừng La Phi, xoay người liền đi.

Chu Lập Vĩ đợi cậu ta đi xa, hạ thấp giọng hỏi: “Cảnh sát La, cậu là cho rằng hai người bọn họ có vấn đề?”

La Phi trầm ngâm trả lời: “Tôi cũng không phải là cố ý hoài nghi ai, chẳng qua là thời điểm có điều rắc rối, mỗi người chúng ta hành sự, tốt nhất là không để lại bất kỳ sai sót nào.”

Chu Lập Vĩ im lặng gật đầu, bày tỏ biểu hiện đã hiểu ý của La Phi. Tiếp đó ông ngồi xổm xuống, đem bình nước của mình ngâm vào trong hố, lấy đầy một bình nước sạch.

Nhạc Đông Bắc nhưng khinh thường nhếch mép, nói lẩm bẩm trong miệng: “Ngô Quân chết sao lại hoài nghi đến trên đầu của hai người bọn họ chứ? Lời nói vô căn cứ, chỉ là lời nói vô căn cứ.”

Vào lúc này La Phi không có hứng thú cùng ông ta tốn nhiều lời, chỉ cười nhạt, tự mình lấy nước, cũng xoay người rời đi.

Nhạc Đông Bắc nhìn bóng lưng La Phi, tựa hồ khá bất đắc dĩ lắc đầu một cái, hầy còn ở trong miệng nói lẩm bẩm: “Quá cảnh giác, bệnh nghề nghiệp, bệnh nghề nghiệp...”

Một đoạn khúc nhạc dạo ngắn này ngấm khiến cho mối quan hệ giữa mọi người xuất hiện chút cảm giác tế nhị. Trong thời gian nghỉ ngơi kế tiếp, tất cả mọi người đều cầm đầu ăn cơm uống nước, không người nào nguyện ý ở dưới loại không khí này nói thêm điều gì.

Bạch Kiếm Ác từ đầu đến cuối luôn trầm mặc, tâm tình của anh dường như là phức tạp nhất. “Hang kinh khủng” Đã gần ngay trước mắt, nhiệm vụ là người dẫn đường của anh rất nhanh thì sẽ hoàn thành. Thế nhưng “Lực lượng ác ma” thần bí kia, sẽ vì vậy mà bỏ qua anh sao?

Chờ tất cả mọi người ăn uống xong, Bạch Kiếm Ác đứng dậy trước tiên: “Còn có một đoạn lộ trình cuối cùng, chúng ta nắm chắc thời gian lên đường, đến thôn trại người Cáp ma tộc lại nghỉ ngơi cho khỏe.”

La Phi gật đầu, đang muốn kêu mọi người xuất phát, đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ quái.

Cảm giác kia tựa như nảy sinh từ nơi sâu nhất trong đáy lòng người, lúc đầu như có như không, nhưng rất nhanh liền tràn ngập ra, nhanh chóng ngấm khắp toàn thân!

Một loại cảm giác kinh khủng!

La Phi hơi mờ mịt nhìn khắp nơi xung quanh. Lúc này, anh nghe thấy được một trận tiếng cười.

Tiếng cười dữ tợn, khàn khàn khô khốc, xuyên thẳng đến màng nhĩ của người khác. Mặc dù là tiếng cười, nhưng trong tiếng cười kia lại bao hàm quá nhiều cảm xúc khiến người ta sờn cả gai ốc: Bi thương, thù hận, tuyệt vọng, sợ hãi, dữ tợn...

Nói chung, tiếng cười kia làm cho người ta mang tới cảm giác, tuyệt đối so với bất cứ tiếng gào khóc nào đều thảm thương, đáng sợ hơn!

Tất cả mọi người đều kinh sợ mà mở to hai mắt, nhìn rừng cây cách đó không xa.

Tiếng cười, chính là từ chỗ đó truyền ra.

Triệu Lập Văn khẽ cắn môi, “Xoẹt” Một tiếng rút dao ở tay, liền muốn cất bước hướng về chỗ tiếng cười phát ra.

Bạch Kiếm Ác khẽ quát một tiếng: “Đợi một chút, chúng ta cùng đi!” Dứt lời, anh ta cũng tới rút dao ra, hai ba bước chạy tới bên cạnh Triệu Lập Văn.

Hồ hập La Phi dần dần gấp rút, anh hoảng sợ tròn to hai mắt, nhớ lại tiếng cười kia như một cái búa tạ, gõ liên tục đến trái tim của anh, anh cảm giác mình có chút không chịu đựng được.

Chu Lập Vĩ chú ý tới khác thường của La Phi, ông quan tâm mà tiến lên một bước: “Cảnh sát La, cậu làm sao vậy?”

La Phi thống khổ lắc đầu, tựa hồ đã rất khó nói nên lời. Ngay vào lúc này, bên cạnh đột nhiên có một bàn tay nặng nề siết ở trên cánh tay Chu Lập Vĩ.

Chu Lập Vĩ chợt quay đầu, suýt nữa cùng Nhạc Đông Bắc dán mặt vào nhau, khuôn mặt mập mạp kia của đối phương lúc này cũng bởi vì sợ hãi mà vắn vẹo, hai mắt tròn tròn, nhưng ánh mắt lại phiêu tán mơ màng.

“Hắn... Hắn tới,... Ác ma...” Nhạc Đông Bắc lắp bắp nói không rõ ràng, giống như là từ lưỡi cùng nơi sâu xa nặn ra những lời này.

Chu Lập Vĩ cũng cảm thấy da đầu mình có chút không ức chế được, ông ngưng tụ hai mắt lại, nhìn về phía rừng cây âm trầm u ám kia.

Ông nhìn thấy trên tay Triệu Lập Văn và Bạch Kiếm Ác đang cầm lưỡi dao sắc bén, cùng nhau xông vào trong rừng rậm.

Lúc thời điểm tiếng cười kia vừa mới vang lên, bản năng của Triệu Lập Văn cũng từng cảm thấy hơi sợ hãi, nhưng ngay sau đó, ở trong lòng cậu cảm giác phần nộ liền chiếm cứ ưu thế tuyệt đối. Hai mắt cậu nổi lên tơ máu, tay phải nắm thật chặt cán dao, gân xanh trên cổ tay gồ lên.

Đây là một loại cảm giác xen lẫn bi thương, tuyệt vọng cùng phần nộ tự tôn. Thời gian mấy ngày gần đây, cậu đã mất đi hai người đồng bạn, điều này chắc chắn sẽ khiến cho cậu sinh ra một loại cảm giác tê lương, một cơn mưa đau cả đầu gối.

Tình trạng bi thảm của Tiết Minh Phi và Ngô Quân khi chết thường xuyên xuất hiện ở trong đầu của cậu. Chính mình sẽ trở thành mục tiêu kế tiếp sao? Ở sâu trong đáy lòng của Triệu Lập Văn đây là vấn đề không có cách nào tránh.

Càng khiến Triệu Lập Văn khó có thể chịu được là, người làm điều tàn bạo đáng sợ kia đến bây giờ vẫn không có lộ ra một tia manh mối. Cậu biết, kẻ đó đang âm thầm rình đến mình, hẳn lúc nào cũng có thể ra tay, cho mình một đòn trí mạng.

Cảm giác kia giống như là một tên đồ tể nuôi dưỡng heo đang canh chừng mình vậy.

Mỗi khi nghĩ tới điểm này, Triệu Lập Văn liền phiền muộn đến gần như điên cuồng. Cậu tuy rằng thường không nói chuyện, nhưng nội tâm trong lòng là một người cực kỳ kiêu ngạo. Cậu căm ghét sự miệt thị của đối phương đối với mình, căm ghét, khiến cho cậu quên mất sợ hãi.

Mặc kệ người có sức mạnh đáng sợ cỡ nào, ta cũng muốn một lần mặt đối mặt mà liều mạng giết người! Lúc xông vào rừng cây, đây chính là ý nghĩ duy nhất trong đầu Triệu Lập Văn.

Ý nghĩ này khiến nhiệt huyết trong cậu ta dâng lên. Triệu Lập Văn phân biệt đúng hướng tiếng cười, xông thẳng đến, không làm bất cứ phòng bị nào.

Đối mặt một đối thủ hung tàn, trạng thái như thế này của Triệu Lập Văn chắc chắn là nguy hiểm. So sánh với nhau, Bạch Kiếm Ác liền tỉnh táo hơn nhiều. Nhưng anh ta cũng không có ngăn cản chỉ lỗi mắng của Triệu Lập Văn lại.

Chuyện đã xảy ra mấy ngày nay cũng làm cho Bạch Kiếm Ác phải chịu đựng áp lực cực lớn. Hai người thuộc hạ đắc lực chẳng biết tại sao lại mất đi tính mạng, mà mũi nhọn của đối thủ đúng thật là nhắm ngay vào mình. Hẳn đến tột cùng là ai? Hẳn làm sao có thể biết được bí mật tượng thần mưa? Hẳn rốt cuộc muốn làm gì? Những vấn đề này như là một đoàn sương mù, mà chính mình liền bị vây ở giữa trung tâm sương mù, không chút nào có thể nhìn thấy rõ đường thẳng phía trước.

Nhất định phải lao ra khỏi đoàn sương mù này! Mà bây giờ, cơ hội cuối cùng đã đến.

Tiếng cười đột ngột khiến cho Bạch Kiếm Ác cảm thấy trong đó có ẩn giấu nguy cơ. Thế nhưng áp lực mấy ngày tới đã làm cho anh không thể lo được quá nhiều, anh khẩn cấp muốn nhìn thấy phía sau sương mù đang che lấp điều gì. Do đó lúc thời điểm Triệu Lập Văn xông ra, sau đó anh đi theo sát, một bên chạy, một bên cảnh giác quan sát bốn phía.

Anh không tin đối phương có thể cùng lúc ra tay với hai người. Tại thời khắc phi thường như vậy, nếu như hi sinh Triệu Lập Văn có thể giúp cho mình giành được cơ hội phản kích, đó cũng là đáng giá.

Chủ tớ hai người cứ như vậy một trước một sau, từng bước tiếp cận hướng về phía nguy hiểm khó có thể báo trước kia...

Đột nhiên, tiếng cười ngừng lại, trong rừng trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Triệu Lập Văn giống như một con chó săn mất đi mục tiêu, cậu ta chột đứng lại, cầm dao nhìn bốn phía mờ mịt.

Bạch Kiếm Ác cũng dừng bước lại, thấp giọng dặn dò: “Không nên hốt hoảng, duy trì cảnh giác, thận trọng tìm kiếm.”

Ở trong rừng đây là một chỗ có vị trí địa thế hiểm ác. Không chỉ có cây cỏ rậm rạp, cành lá che trời, hơn nữa ở phía trước cách đó không xa, còn có một tảng đá lớn nhô cao đứng sừng sững, tảng đá kia ước chừng cao bảy, tám mét. Chính diện thẳng đứng cao chót vót, mặt bên thì lại cùng thể núi hòa vào nhau, thoạt nhìn cũng giống như là ông trời ở trên sườn núi đang tận lực sửa chữa nền tảng vậy.

Có mấy cây cối cao to và những tảng đá lớn vững chắc sinh trưởng, ở giữa lại có dây leo vướng mắc, bám vào ở bên trên tảng đá lớn.

Rất nhanh, ánh mắt của hai người Bạch - Triệu liền song song nhìn chăm chú tảng đá to bất động. Có điều thu hút lấy bọn họ cũng không phải là kỳ cảnh thiên nhiên, mà là hai hàng chữ to bất mất được viết trên khối đá lớn.

Từng chữ lớn nhỏ đều có nửa thước vuông vắn, màu sắc đỏ thẫm. Cộng mười sáu chữ xếp từ trên xuống dưới, hợp thành hai câu:

”Cùng ma song hành, đại hỉ không có gì lo lắng.

Lòng sinh dị chí, vào ngục kinh khủng!”

Cạnh nét chữ lại mơ hồ có cảm giác tung bay vụn vụn, thoạt nhìn giống như là ngọn lửa âm u, cổ quái dị thường.

Hai người Bạch - Triệu đều là con cháu đời sau của thuộc hạ Lý Định Quốc, tất nhiên biết lai lịch và hàm nghĩa của mười sáu chữ này, sắc mặt đều cùng một thay đổi.

Một lát sau, Triệu Lập Văn động bước chân, từ từ đi đến hướng tảng đá trước mặt.

Bạch Kiếm Ác và cậu ta vẫn duy trì khoảng cách chừng hai thước, đồng thời hơi nghiêng cơ thể, cực kỳ cảnh giác mà quan sát bốn phía, đề đề phòng xuất hiện bất kỳ dị động.

Triệu Lập Văn đi tới dưới tảng đá, khoảng cách gần đem mười sáu chữ kia nhìn thấy một cách rõ ràng. Tình hình xuất hiện trước mắt khiến cho cậu ta ngẩn người ra đó, da dẻ toàn thân đều có một loại cảm giác lạnh toát cả người. Sau khi rung động ban đầu qua đi, trên mặt của Triệu Lập Văn lộ ra vẻ hết sức căm hận cùng cảm giác chán ghét, tiếp đó cậu ta gờ dao trong tay lên, hung hăng chém tới phía những chữ kia.

Lưỡi dao chạm đến nơi, nét bút tạo thành màu đỏ thẫm của những chữ kia bỗng nổi lên, rồi rạc tứ tán, hóa ra đó chính là thân từng con rết màu đen đỏ. Những con rết này lớn nhỏ không đồng đều, tụ tập chỉ chít ở cùng một chỗ, quả thật làm cho người nhìn sợ hãi.

Triệu Lập Văn một dao lại một dao, chém liên tục tới hướng tảng đá kia, mỗi một dao chém xuống, đều có mấy con rết đầu một nơi thân một nẻo, phần chi còn lại rơi rào rào xuống phía dưới bụi cỏ. Đồng thời có dịch bắn ra tung tóe, một cỗ mùi hôi tanh lan tràn ra.

Bạch Kiếm Ác thấy cảm xúc của Triệu Lập Văn có phần điên cuồng, ở phía sau quát lên: “Được rồi, đừng chém nữa!” Nhưng Triệu Lập Văn lại không quan tâm, vẫn hết sức dùng dao chém ra, tựa hồ mấy ngày qua đè nén sợ hãi, phần nộ cùng bi thương lúc này phát tiết vào trên thân những con rết này.

Do Triệu Lập Văn chém xuống, thân dây leo trên tảng đá cũng khó tránh khỏi chịu cảnh vô tội, đều đứt lìa. Trong đó có một số rễ cây dây leo nối liền trên dưới tảng đá, lúc đang bị chém gãy, liền lập tức nhanh chóng bật ra ngoài.

Triệu Lập Văn sững sờ, đang cảm thấy có chút kỳ quái, đột nhiên trên mắt cá chân kéo căng, đã bị một cây dây leo quấn lấy thật chặt. Ngay sau đó có một luồng sức mạnh cực lớn đem cậu ta kéo dựng ngược lên. Cậu ta chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, cả người đã bay lên, đi hướng về phía chỗ cao. Đột nhiên chính mình bị mất đi không chế, Triệu Lập Văn không nhịn được lớn tiếng hô lên: “A ~”

Biến cố lần này tới cực nhanh, sau khi Bạch Kiếm Ác phát hiện dị thường, chỉ kịp kinh hô một tiếng “Cẩn thận!” Thân thể Triệu Lập Văn đã biến mất ở sâu trong cành lá mấy gốc cây đại thụ. Cành lá kia lắc lư chưa ngừng lại, tiếng kinh hô của Triệu Lập Văn bỗng chột tắt, lập tức, một màn mưa máu xuyên qua từ cành lá, rơi xuống là tả.

Hạt mưa rơi vào trên khuôn mặt đang ngược lên của Bạch Kiếm Ác, còn mang theo nhiệt độ cơ thể nóng hổi. Tâm Bạch Kiếm Ác vào lúc này cũng đã lạnh giá tới cực điểm.

....

Thời điểm nhìn hai người Bạch Kiếm Ác và Triệu Lập Văn xông vào rừng cây, Chu Lập Vĩ liền có một loại dự cảm vô cùng không tốt. Nhưng ông cũng không có ngăn cản.

Buổi tối đầu tiên bước vào rừng, con rắn bị lột da đột nhiên rơi xuống trên chỗ cắm trại của mọi người. Bắt đầu từ lúc đó, trong lòng Chu Lập Vĩ vẫn không vững vàng, giống như là đang ngồi ở trên một quả bom hẹn giờ, phiền toái lúc nào cũng có thể tới.

Về sau sự tiến triển của tình hình càng làm ông lo lắng thêm. Tuy rằng cho tới bây giờ, “Ác ma” Thần bí kia cũng không có hành động chỉ dấu hiệu về phía mình, nhưng ông biết rõ, dưới một hoàn cảnh như vậy, mình và đám người Bạch Kiếm Ác đã hoàn toàn là một loại quan hệ cùng hội cùng thuyền.

Hai loại lực lượng đối kháng tất nhiên sẽ có một kết quả. Theo quan điểm của Chu Lập Vĩ mà nói, ông chẳng những hi vọng đám người Bạch Kiếm Ác có thể ngăn con sông dữ, hơn nữa, kết quả này không thể tới quá muộn.

Hiện tại, cuối cùng đã bắt đầu va chạm mặt đối mặt. Tại nơi trong rừng cây rậm rạp, tình thế sẽ phát triển hướng về phía nào đây?

Khoảng chừng 2 3 phút sau, một tiếng người kêu khiếp sợ thảm thiết dường như đã công bố đáp án vấn đề nói trên.

Chu Lập Vĩ rung mình trong lòng, ông nhìn về phía bên cạnh mình: La Phi và Nhạc Đông Bắc đang đứng ở giữa một loại trạng thái tinh thần cực không bình thường.

Trên trán Chu Lập Vĩ đổ mồ hôi. Ông nhất định phải làm một chút gì đó! Mặc dù từ trước mắt xem ra, hoàn cảnh mình lúc này vẫn là an toàn. Nhưng lực lượng đáng sợ lại vừa thần bí trong rừng rậm kia rốt cuộc là cái gì? “Hắn” Có mục đích gì? Bản thân có đầy đủ dũng khí để đi một mình đối mặt với “Hắn” hay không?

Sau một phen cân nhắc, Chu Lập Vĩ rốt cục hạ quyết tâm, tiếp đó ông rời khỏi bãi sông, hướng đi đến phía rừng cây.

Bất quá sự lựa chọn của ông xem ra cũng không có ý nghĩa gì. Bởi vì ông vừa bước vào rừng cây, sau đó đã liền trúng một đòn nặng nề, mắt ông lập tức liền tối sầm lại, té nhào vào trong một đồng cảnh khô cằn héo.

....

Cảm giác sợ hãi đột nhiên nổi lên như thế, trong chốc lát, toàn thân La Phi đã lạnh ngắt, giống như rơi vào địa ngục vậy.

Anh bị một vùng tầng lớp sương mù màu đen dày đặc bao quanh, không thể nhìn thấy bất kỳ ánh sáng thuộc về nhân gian. Từ xưa đến nay, tại trong đầu anh từng xuất hiện qua hết thảy những điều đáng sợ, giờ khắc này đều ẩn giấu ở bên trong vùng sương mù kia, lúc ẩn lúc hiện. Chúng nó hoặc kêu quái dị, hoặc cười âm hiểm, hoặc gào khóc, phát ra đủ loại âm thanh làm người ta rợn cả tóc gáy.

Đây là một loại phát ra từ chỗ sâu nhất trong tâm hồn, rồi lại ngấm vào toàn thân mỗi một khúc xương tủy, một một mảng da thịt, thậm chí là mỗi một hang sợ hãi, cảm giác kia bao vây sát sao lấy bạn, khiến bạn căn bản không có chỗ nào có thể ẩn nấp!

Mà một tia khí tức thần bí khó có thể diễn tả thành lời còn đang bay bổng quanh đây. Có một số thứ đáng sợ bạn không cách nào tưởng tượng đang từ từ đi tới, nó đã càng lúc càng gần, bạn không nhìn thấy nó, nhưng cảm giác rõ ràng được sự tồn tại của nó!

Trương tự như vậy, sợ hãi to lớn đang đè lên trái tim của La Phi, khiến cho anh gần như nghẹt thở. Anh há miệng lớn tiếng la lên, nhưng chính mình lại không cách nào nghe thấy thanh âm của mình. Anh muốn ngưng tụ một tia lý trí sau cùng còn sót lại, chống lại cảm xúc cuộn trào mãnh liệt tới như một cơn sóng lớn đáng sợ, nhưng nỗ lực này là phí công. Dưới áp lực tinh thần nặng nề đang kéo dài không ngừng, La Phi cảm giác bên trong não của mình đang có thứ gì đó bị bẻ gãy, đồng thời trái tim của anh cũng theo đó mà đập dữ dội, dường như đã nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh cũng không còn cách nào chống đỡ được nữa, đã đạt đến bờ vực của sự sụp đổ!

Nỗi sợ hãi bay bổng ở xung quanh cuối cùng đã hiện ra hình dạng thật. Đó là một bóng đen giống như âm hồn, “Nó” Từ trong sương mù đi tới, chậm rãi tới gần đến bên cạnh La Phi.

La Phi vừa lùi về phía sau tránh né, vừa hoảng sợ muốn nhìn rõ dung mạo “Nó”. Nhưng ở trước mặt anh, chỉ có một đôi mắt bao bọc ở trong mảnh vải đen. Con mắt kia hiện ra máu đầy đỏ ngầu, tuy rằng chớp động tinh quang, nhưng lại không có mang theo bất kỳ cảm xúc thuộc về thế giới ánh sáng.

Cặp mắt kia trừng nhìn La Phi, lan truyền ra khiến người ta run sợ, bi thương, tuyệt vọng, oán hận cùng sợ hãi.

Tiếp đó tựa hồ có thứ gì đó chạm đến trên gương mặt của La Phi, lập tức có chất lỏng chảy xuống, rót vào trong miệng của anh.

Chất lỏng tanh ngọt, ngoài ra còn có một chút hơi ấm.

“Ác ma! ‘Nó’ chính là ác ma đến từ địa ngục sao?” La Phi muốn hô to, nhưng anh phát hiện đầu lưỡi của mình đã cứng ngắc.

Trên đây chính là ký ức sau cùng tồn tại ở trong đầu của La Phi.

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Tộc Nhân Cáp Ma

Như là thanh tỉnh từ trong một cơn say, đầu óc choáng váng của La Phi trở nên trường đau gay gắt. Suy nghĩ của anh cũng giống như một con điều đứt dây, thể xác và tinh thần vẫn còn trôi nổi ở ngoài phạm vi bản thân có thể kiểm soát.

Không biết qua bao lâu, những lý trí còn sót lại rốt cuộc được tụ họp lại lần nữa từng điểm từng điểm một, một đạo đĩnh công cảm thấy hệ thống công tác cũng khôi phục. La Phi có chút mờ mịt mờ to mắt nhìn thế giới sáng chói xung quanh, phảng phất giống như đã cách xa mấy đời.

Đây là nơi nào? Chuyện gì xảy ra? La Phi nỗ lực hồi tưởng. Rất nhiều mảnh vỡ ký ức nhảy lộn xộn ở trong đầu anh, loại trừ, rốt cuộc cuối cùng lý giải ra được một ít manh mối.

Xuất phát lúc sáng sớm - Đi qua Nhất Tiến Hạp - Đến cửa Thanh Phong - Cắm trại - Nghi ngơi cùng ăn - Đột nhiên xuất hiện tiếng cười, sợ hãi lan tràn - Dường như rơi vào bóng tối địa ngục, tư duy dần dần mờ hồ, ký ức cũng theo đó dừng lại giữa chừng -

Lòng của La Phi trầm xuống vang lên tiếng “Thình thịch”. Bản thân tuy rằng phòng bị chặt chẽ, rốt cục vẫn là đứa trẻ đi đường! Lúc này không kịp suy nghĩ nhiều đến chuyện khác, anh từ bên hông lấy ra một khẩu súng lục, đồng thời hai mắt chăm chú, hướng bốn phía tìm kiếm đồng bạn của mình.

Tình hình trước mắt khiến tâm tình của anh càng thêm ngưng trọng. Anh nhớ lại trước khi xảy ra chuyện, tất cả mọi người đều ở trên bãi sông, đang chuẩn bị tiếp tục lên đường. Nhưng bây giờ, cũng chỉ có một mình Nhạc Đông Bắc ngồi yên ở bên phải anh cách đó không xa.

Cái người mập này hoàn toàn không có cảm xúc hưng hăng phấn khởi giống như thường ngày, hai mắt ông ta đăm đăm, thân thể còn đang hơi run rẩy không tự chủ được.

La Phi tiến lên đỡ lấy bờ vai của Nhạc Đông Bắc, lớn tiếng hô hai câu: “Nhạc tiên sinh, Nhạc tiên sinh!” Thấy đối phương vẫn là một bộ dạng hoảng hốt, La Phi đưa khẩu súng đến tay trái, dùng sức ngắt vào người ông ta.

Một lát sau, Nhạc Đông Bắc hình như hơi khôi phục chút thần trí, ông ta nhìn La Phi, trong ánh mắt vẫn có vẻ đầy hoảng sợ: “Ác ma, ác ma... hắn đã đến!”

Ác ma? Chân mày La Phi nhíu lên, anh phảng phất lại thấy được cái bóng đen kia, như một âm hồn từ trong đoàn sương mù đi tới. Còn có cặp mắt đỏ ngầu, một màn cảnh tượng đáng sợ này, đến tột cùng là ảo giác, hay là hiện thực?

Bỗng nhiên, La Phi chú ý tới gần khoe miệng Nhạc Đông Bắc có vài đường vết máu khô, trong lòng anh khẽ động, dùng ngón tay cái chà xát ở trên gò má mình.

Trên đầu ngón tay xuất hiện thứ hình dạng bột có màu đỏ sẫm. Không sai, đúng là vết máu! Những thứ ký ức mơ hồ kia cũng không phải là ảo giác!

La Phi không có thời gian tiến hành đi sâu vào suy nghĩ, việc cấp bách trước tiên là làm rõ tình hình trước mắt.

“Những người khác đâu?” Anh hỏi Nhạc Đông Bắc.

Nhạc Đông Bắc ngẩn người một lát, rõ ràng là đang chỉnh đốn ngay ngắn suy nghĩ lộn xộn của bản thân, sau đó ông ta lắc đầu: “Tôi không biết, tôi chỉ nhớ được trong rừng kia truyền ra một trận tiếng cười, chuyện sau đó giống như ác ma vậy, một mảng mơ hồ.”

Xem ra tình trạng của mình và Nhạc Đông Bắc là giống nhau. La Phi một bên nghĩ như vậy, một bên xoay đầu lại, nhìn về phía mảnh rừng cách đó không xa.

Vào lúc này có một người vừa từ trong rừng đi ra, hắn lấy tay che sau ót mình, bước chân lao đảo, tựa hồ thần trí cũng không phải là rất tỉnh táo.

La Phi liếc mắt nhìn ra người này đúng là Chu Lập Vĩ, vội vàng tiến lên nghênh đón.

Chu Lập Vĩ cũng nhìn thấy La Phi, ông đứng lại ngay tại chỗ, kinh ngạc nhìn đúng phương hướng chính mình đi tới, trong ánh mắt một vùng mờ mịt.

“Đã xảy ra chuyện gì? Bọn người Bạch Kiếm Ác đâu?” La Phi vừa đi, vừa vội vàng hỏi.

Chu Lập Vĩ không trả lời, ánh mắt của ông có chút sững sờ, suy nghĩ không biết bay đi nơi nào. Mãi đến khi La Phi đi tới trước mặt, ông mới làm bầm hỏi ngược một câu: “Các người... Các người vừa này là thế nào?”

La Phi khoát tay áo một cái: “Vấn đề này hiện tại nói không rõ ràng được. Ông mau nói cho tôi biết, bọn người Bạch Kiếm Ác đang ở đâu?”

Chu Lập Vĩ lại dùng sức xoa xoa cái ót của mình, khả năng suy nghĩ của ông tựa hồ cũng vì vậy mà khôi phục một ít, tiếp đó ông đem chuyện hai người Bạch Kiếm Ác xông vào rừng cây ra sao, làm sao chính mình cũng đi theo qua, thì lại thế nào gặp phải tình huống đánh lén, hướng La Phi giảng thuật từ

đầu đến cuối một lần.

”Tôi đã trúng đòn kia thoáng cái liền ngất đi. Vừa mới tỉnh lại.” Cuối cùng ông nói như vậy.

La Phi kiểm tra sau ót Chu Lập Vĩ, có một vùng sưng lên rõ ràng, nhưng cũng không có ngoại thương, xem ra là bị vật cùn đánh.

Thương thế này cũng không đáng ngại, ngược lại tiếng kêu thảm thiết ở trong rừng truyền ra khiến La Phi có phần lo lắng.

”Chúng ta vào xem.” Sau một lát trầm ngâm, La Phi đưa ra quyết định này.

Lúc này Nhạc Đông Bắc cũng chạy tới. La Phi cầm súng đi phía trước, ba người cùng nhau đi vào rừng cây u ám.

Trong rừng cây cối cỏ dại mọc thành bụi, căn bản là không có đường để đi theo. Ba người La Phi đối với nơi này vốn là chưa quen thuộc, người dẫn đầu buồn bực xông loạn chẳng những mù quáng, mà còn nguy hiểm. La Phi đem tay trái giơ lên, ý bảo mọi người dừng bước lại, sau đó anh quát lên đủ để hô to hai tiếng trong không khí: “Trại chủ Bạch! Trại chủ Bạch!”

Tiếng hô này phá vỡ bầu không khí yên tĩnh. Có mấy con chim bị kinh sợ, từ trong cành lá vỗ cánh rào rào bay qua đỉnh đầu mọi người, tản đi tứ tán. Một lát sau, tiếng vang truyền đến xa xa, nhưng tiếng hô vẫn không có lời đáp lại.

La Phi cau mày suy nghĩ chốc lát, quay đầu hỏi Chu Lập Vĩ phía sau lưng: “Ông là bị tập kích ở đâu? Còn có thể tìm đến chỗ đó không?”

”Chắc là có thể.” Chu Lập Vĩ một bên gật đầu, một bên tìm nhìn bốn phía một phen. Sau đó ông động bước chân, hướng đi đến phía đông nam, hai người La Phi theo thật sát. Đi ra cách chừng mười mét, Chu Lập Vĩ ngồi xổm xuống, chỉ vào trên một mảnh đất có vết tích từng bị đè, nói: “Chính là chỗ này.”

La Phi cũng đi tới ngồi xổm, tại vùng vết tích làm trung tâm, tìm kiếm kỹ càng ra phía ngoài. Rất nhanh, ngay tại chỗ không xa anh đã tìm được mục tiêu: Một chỗ có vết máu rơi xuống.

Phương pháp này có hiệu quả! Trong lòng La Phi khẽ động, phân phó hai người đồng bạn bên cạnh: “Các người giúp tôi tìm, nhìn vết máu này là từ phương hướng nào tới.”

Chu Lập Vĩ và Nhạc Đông Bắc lập tức hiểu dụng ý của La Phi, từng người từ phương hướng khác nhau tìm kiếm xa xa. Trên phương hướng vết máu vừa này, nghiêng về phía tây khoảng chừng một mét, Chu Lập Vĩ tìm được chỗ vết máu thứ hai.

Tiếp tục tìm dọc theo phương hướng này xuống, vết máu lại xuất hiện liên tiếp, mà khoảng cự ly cách nhau càng lúc càng ngắn, kéo dài suốt tới hơn bốn, năm mét. Sau đó tựa hồ liền mất đi tung tích.

”Không cần chậm chạp tìm nữa.” Nhạc Đông Bắc đã có chút sốt ruột, đứng lên nói: “Liên theo cái phương hướng này đi về phía trước là được rồi.”

La Phi lại lắc đầu: “Không, hẳn không phải từ phương hướng này tới.”

Nhạc Đông Bắc bĩu môi: “Tại sao lại không phải? Vết máu vẫn ở trên phương hướng này mà.”

”Ở đây xuất hiện nhiều vết máu rỉ hơn một chút, chứng minh lúc hắn đi tới đây có dừng lại một hồi.” La Phi chỉ tay vào một chỗ vết máu sau cùng, ánh mắt lại nhìn về phía Chu Lập Vĩ, “Bởi vì hắn phát hiện ông, hắn lảng lạng đứng lại, chờ đợi thời cơ. Thời điểm khi ông hoàn toàn đưa lưng về phía hắn, hắn bắt đầu lặng lẽ đi tới gần ông. So sánh vết máu xung quanh đây, nói rõ là lúc ban đầu hắn bước đi rất chậm rất nhẹ, khi ông đã tiến vào sau phạm vi công kích của hắn, hắn bất thành linh xông về phía trước hai bước, cho ông một đòn nặng nề.”

La Phi dùng lời nói miêu tả tình hình lúc Chu Lập Vĩ bị tập kích, cùng toàn bộ dấu vết lưu lại ở hiện trường ăn khớp như vậy, khiến người ta phải tin phục.

Chu Lập Vĩ gật đầu trầm ngâm: “Hừm, nói như vậy. Vết máu này chỉ cho thấy lộ tuyến lúc hắn hành động công kích tôi, cũng không có nghĩa là hắn đến ngay từ hướng này.”

”Bất quá bây giờ muốn tìm thấy phía hắn hướng về chỗ này cũng không phải là việc khó.” La Phi vừa nói, một bên dùng ánh mắt sắc bén quét nhìn một vòng trên mặt đất, sau đó anh giữ nguyên tư thế ngồi xổm, duỗi ra một bước đi đến cạnh phía nam, “Xem, là ở đây.”

Quả nhiên, vết máu biến mất lại đang xuất hiện dưới chân La Phi.

Tiếp tục tìm kiếm hướng cạnh phía nam, vết máu liên tục liền nhau, lại đi ra ngoài như vậy khoảng bảy, tám mét. La Phi lúc này mới đứng dậy, ánh mắt kiên định nhìn về phía trước nói: “Bây giờ là không sai, chính là cái phương hướng này!”

Ba người vượt qua đường đi quanh co hướng về phía nam. Càng đi về phía trước, địa thế càng trở nên hiểm ác, rừng cây cũng càng dày đặc. Không lâu sau, một tảng đá lớn đột nhiên xuất hiện ở trước mắt bọn họ. Ba người không hẹn mà cùng dừng bước lại, trên mặt cùng hiện ra biểu tình kinh ngạc.

Sau khi tảng đá trải qua lần bị Triệu Lập Văn chém bỏ, mặc dù nhánh cây mây lộn xộn, nhưng mười sáu chữ viết màu đỏ thẫm này vẫn xuất hiện thình lình ở trước mắt:

”Cùng ma song hành, đại hỉ không có gì lo lắng.

Sinh lòng dị chí, vào ngục kinh khủng!”

La Phi cùng Chu Lập Vĩ đều quay đầu nhìn Nhạc Đông Bắc, bọn họ đương nhiên nhớ được, thời điểm Nhạc Đông Bắc lần đầu tiên tới phòng làm việc của La Phi, đã từng bày ra mảnh vải đeo đầu của binh lính Lý Định Quốc lúc đánh trận, vải đầu kia cũng có mười sáu chữ giống như vậy.

Nhạc Đông Bắc nhìn chằm chằm tường đá, vẻ mặt si mê, tiếp đó ông ta thấp giọng đọc mười sáu chữ kia, đi từng bước hướng đến phía tường đá.

Vô số tất cả những con rết lớn nhỏ sát chổng ở cùng một chỗ, tạo thành chữ viết. Đi tới gần, Nhạc Đông Bắc phát hiện điều bí mật này, ông ta đầu tiên là ngẩn ra ngạc nhiên, sau đó lộ ra ánh mắt thành kính, đồng thời đưa tay phải ra, nhẹ nhàng chạm vào trên những “Chữ viết”. Lập tức có hai, ba con rết bò lên theo ngón tay béo của ông ta.

La Phi và Chu Lập Vĩ ở phía sau ông ta, thấy rõ bộ tình hình này, da đầu đều có chút không cảm được.

Nhạc Đông Bắc lại tựa như không thêm để ý chút nào, ông ta gần như thành kính nhìn những con rết kia, lầm bầm nói: “Các người cũng là đi theo ‘Hắn’ đến sao?”

Một con rết đột nhiên căng cơ thể, mở rộng miệng cắn ở ngón trỏ ông ta, xem như là làm câu trả lời. Nhạc Đông Bắc bị đau, kêu “A” một tiếng, vội vàng vàng mà xua tay, đem mấy con rết giờ trỏ kia hất xuống trên đất. Con rết cắn người trùng hợp rơi vào bên cạnh Chu Lập Vĩ, người sau mặt lộ vẻ chán ghét, nhấc chân giẫm một cái, đã đem nó đập một cái nát bét.

“Những con này đều là thứ có linh tính, ông cũng dám giết chết.” Nhạc Đông Bắc vừa xoa vết thương ngón tay, còn vừa không quên lái nhai vài câu.

“Linh tính?” Chu Lập Vĩ “Xì” một tiếng cười coi thường, giễu cợt nói, “Không sai, được cắn một cái này đúng là mười phần linh tính.”

Gương mặt Nhạc Đông Bắc cũng nghiêm túc, nghiêm mặt nói: “Nếu như không phải cùng ‘Ác ma’ kia tồn tại cảm ứng nào đó, động vật chân đốt bậc thấp này làm sao biết dùng thân thể tạo thành cổ ngữ trên tường đá?”

“Ông là thật không rõ hay là giả ngây giả dại?” Chu Lập Vĩ lạnh lùng nhìn Nhạc Đông Bắc, ánh mắt sắc bén, “Loại chiêu trò nhỏ này đã từng xuất hiện hơn hai ngàn năm trước, nhưng giờ lại có người còn có ý đồ dùng tới nó để đầu độc lòng người.”

La Phi nhìn thấy cụm chữ rết, lúc đầu cũng có chút hoảng sợ, nhưng bình tĩnh lại suy nghĩ, đã có một ít manh mối, bây giờ nghe Chu Lập Vĩ nói, anh lập tức chỉ vào tường đá kia hỏi: “Thế nào, trong lịch sử đã từng thực hiện kiểu phương pháp viết cụm chữ như vậy sao?”

“Năm 202 trước công nguyên, Sở Hán tranh chấp, Lưu Bang đắc thế. Quân sư của ông ta là Trương Lương lường trước được Hạng Vũ sẽ trốn về phía hướng sông Ô, ngay sau đó liền phái người đến bờ sông Ô dùng mật ong viết xuống sáu chữ lớn ‘Bá vương tự vẫn sông Ô’. Con kiến người thấy được mùi mật ong, liền tụ qua đó liếm ăn, cuối cùng chen thành một đồng chỉ chỉt, thoát nhìn những chữ kia giống như có kiến bò ra. Hạng Vũ sau khi nhìn thấy, cho rằng ý trời như thế, càng kiên định quyết tâm hơn, rút kiếm tự vẫn.” Chu Lập Vĩ chậm rãi nói ra câu chuyện xưa này, rồi hướng Nhạc Đông Bắc nói, “Chuyện này mặc dù chỉ là dã sử, nhưng ông tự xưng là nghiên cứu lịch sử, lẽ nào lại chưa từng nghe nói đến sao?”

“Con kiến là con kiến, rết là rết.” Nhạc Đông Bắc vẫn không phục, “Con kiến có thể dùng mật ong dẫn tới, ông cũng nói một chút xem, rết thì dùng cái gì?”

“Mặc kệ dùng cái gì, biện pháp đều là giống nhau.” La Phi khoát khoát tay, miễn cho Nhạc Đông Bắc lại tiếp tục dây dưa mơ hồ, đồng thời trong lòng anh ngầm động: Dùng thứ gì có thể hấp dẫn lượng rết lớn đến như vậy? Thế này thì kiến thức người bình thường thật đúng là không biết. Lại liên tưởng đến đủ chuyện trước đây, “Ác ma” Thần bí này tựa hồ đối với địa thế rừng cây và tập tính sinh vật đều rất quen thuộc.

“Bọn người Bạch Kiếm Ác hắc là đã tới chỗ này.” Chu Lập Vĩ lúc này có phát hiện mới, chỉ vào một đồng dây leo lộn xộn nói, “Các người xem, những thứ này đều là mới vừa bị dùng vũ khí sắc bén chém đứt.”

La Phi gật đầu, biểu thị tán đồng đối với phán đoán của Chu Lập Vĩ. Sau đó anh đưa tay trái ra, muốn kéo qua một cây mây đứt. Chợt thấy trên mu bàn tay mát lạnh, cũng bắt đầu có một giọt máu rơi xuống.

La Phi bất ngờ ngừng đầu, chỉ thấy ở đỉnh tảng đá có một mảnh nho nhỏ nhô ra, giống như mái hiên. Chỗ đó loang lổ vết máu hỗn tạp, đã bị rất nhiều vết máu nhuộm đến đỏ sẫm!

“Phía trên có tình huống!” La Phi khẽ quát một tiếng, ngón trỏ phải đã cài nút chốt khóa súng, đồng thời anh rút lui về phía sau hai bước, mở rộng góc độ quan sát hướng về phía trước. Nhưng đỉnh đá bị cành lá rậm rạp xanh um che chắn, khó tìm rõ manh mối.

“Cảnh sát La, từ bên kia có thể đi đến phía trên tảng đá.” Chu Lập Vĩ quét mắt bốn phía một phen, phát hiện bên trái tảng đá có một dốc núi tựa hồ có thể leo lên, bèn lấy tay thọc La Phi, nhẹ giọng nhắc nhở một câu.

“Qua xem một chút.” La Phi lập tức đoạt trước mấy bước, nhảy lên dốc núi kia. Thấy hai người Chu - Nhạc cũng theo tới, anh lại quay đầu dặn dò một câu: “Hai người các người ở phía sau tôi. Nghìn vạn lần phải cẩn thận an toàn!”

Ba người trước sau đi cùng nhau, từ từ leo lên đỉnh của tảng đá dọc theo dốc núi cao chót vót. Khoảng chừng hai ba phút sau, La Phi động thân nhảy qua một cái, đã đi tới bên trên tảng đá trước tiên.

Tại đây tạo thành một chỗ bằng phẳng, có vẻ khoảng 10m2. Mọi người đang đứng ở chỗ bằng một mặt hướng ra bên ngoài sát vị trí ranh giới, muốn tìm hai người Bạch Kiếm Ác và Triệu Lập Văn.

Ở cạnh tảng đá có mấy cây đại thụ sinh trường, đứng tại chỗ này đã chỉ có thể nhìn thấy cành lá và tán cây dày đặc. Một phần tán cây hướng kéo dài bên trong, che phủ ở trên chỗ bằng, cũng như là bụi cây thấp bé cắm rễ ở đỉnh tảng đá. Triệu Lập Văn gục treo ở bên trong những cành lá này, hai cánh tay rũ xuống yếu ớt, vẫn không nhúc nhích, rõ ràng đã chết từ lâu.

Bạch Kiếm Ác đứng ở nơi cách hơn hai ba bước, thần thờ nhìn chăm chú vào thi thể của Triệu Lập Văn. Thoạt nhìn anh ta cũng không bị tổn thương gì, thể nhưng thần sắc ngẩn ngơ, một bộ dạng hồn bay phách lạc, đối với La Phi đến hẳn là hoàn toàn chưa phát hiện.

Lúc này hai người Chu - Nhạc cũng lần lượt leo lên chỗ bằng, mắt nhìn thấy tình hình trước mặt, bọn họ cũng hơi mơ hồ rụt rè, không tùy tiện tiến lên. Sau một lúc im lặng, La Phi thử thăm dò hô hai tiếng: “Trại chủ Bạch? Trại chủ Bạch?”

Bạch Kiếm Ác nghe hô hoán, từ từ quay đầu, nhìn về phía ba người cách đó không xa, ánh mắt lờ mờ lại sợ hãi rụt rè. Mặc dù mọi người tách ra chỉ bất quá có 20-30 phút ngắn ngủi, nhưng Bạch Kiếm Ác lúc này, đã gần giống như người thay đổi hoàn toàn.

Lần đầu gặp Bạch Kiếm Ác, đó là một trại chủ tài giỏi đầy khí phách; đột biến miếu thần mưa, thì lộ ra một Bạch Kiếm Ác khôn ngoan tung khói mù dối trá; Cho dù sau khi vào rừng liên tiếp gặp nạn, anh ta cũng vẫn không chút nào sợ hãi, khá có bản sắc kiêu hùng; thể nhưng bây giờ, ở trên mình người này, người ta lại chỉ có thể nhìn đến hai chữ: Hiu quạnh.

Trán anh ta không hề cuốn lên, sống lưng không hề thẳng tắp, thậm chí ngay cả khoe mắt cũng bỗng nhiên có vài tia nếp gấp. Anh ta đã không còn là trại chủ gì đó, lúc này chỉ là một người dân miền núi lưng đeo gánh nặng sinh tồn, bụng đầy khổ tâm túng quẫn.

Đến tốt cùng là thứ gì, có thể khiến tinh thần một người trong thời gian ngắn ngủi như thế, phát sinh biến hóa to lớn như vậy?

Mang theo nghi vấn này, La Phi chậm rãi đi đến hướng về phía giáp bệ đá.

Ánh mắt Bạch Kiếm Ác ở trên người La Phi chỉ dừng lại chốc lát, sau đó lại chuyển hướng bụi cây kia, lầm bầm nói: “... Triệu Lập Văn cũng đã chết...”

Đúng vậy, Triệu Lập Văn cũng đã chết. Mắt cá chân bên phải của cậu ta bị dây leo quấn lấy làm thành vòng dây thừng chặt chẽ, còn vì vậy mà treo ngược ở trên một nhánh cây vững chắc. Tại cổ họng cậu ta, có một vết cắt đáng sợ, miệng vết cắt kia vừa lớn vừa sâu, khí quản, thực quản, động mạch chủ ở cổ đều đồng thời bị cắt đứt, máu vẫn đang không ngừng chảy ra.

Bởi vì thi thể nằm ở tình trạng treo ngược, cho nên máu của toàn thân người chết gần như cũng nhanh chảy khô. Bề mặt đá phía dưới nổi lên vùng máu lớn lênh láng, dao của Triệu Lập Văn ngâm trong vùng máu.

Không cần Bạch Kiếm Ác phải nhiều lời, La Phi đã có thể đại khái suy đoán ra tình huống trước sau người chết bị giết hại: Cậu ta ở dưới vách đá bị trúng mưu kế, cả người bị kéo lên thật cao. “Ác ma” sớm đã ở trên đỉnh tảng đá chờ cậu ta, Triệu Lập Văn chưa kịp có phản ứng, lưỡi dao sắc bén đã xẹt qua chỗ hiểm tại cổ họng cậu ta. Thân thể cậu ta chịu lực cùng với lực quay xung quanh, trong quá trình này máu tươi từ vết thương chảy ra. Ở phía dưới tạo thành một vòng máu rất lớn, văng tung tóe trong phạm vi xung quanh.

Máu tươi nhất định là cũng văng lên khắp người “Ác ma” sao? Thậm chí vào lúc “Hắn” đi ra khỏi rừng cây, thời điểm đi tới bãi sông, những máu tươi này vẫn chưa khô cạn.

Lúc thời điểm phát sinh tất cả những chuyện này, Bạch Kiếm Ác đang làm gì chứ? Vấn đề này hiển nhiên chỉ có chính người trong cuộc mới có thể trả lời.

“Anh thấy hắn?” La Phi hỏi Bạch Kiếm Ác.

Ai cũng hiểu “Hắn” trong miệng La Phi là chỉ cái gì, lúc này Chu Lập Vĩ và Nhạc Đông Bắc cũng tiến lên hai bước, về mặt quan tâm

“Hắn? Đúng vậy... ‘Ác ma’ kia, tôi đã gặp được hắn...” Bạch Kiếm Ác dường như chỉ là theo bản năng mà đang trả lời câu hỏi của La Phi, ánh mắt của anh ta di động, suy nghĩ không biết đã trôi dạt đến nơi nào.

“Thật sao? Anh nhìn thấy hắn?!” Nhạc Đông Bắc lập tức hưng phấn, ông ta có chút mất khống chế mà nắm lấy hai bên cánh tay của Bạch Kiếm Ác, thanh âm run run hỏi: “Hắn... Hắn là dạng người gì?”

“Hình dáng gì sao?” Hai cánh tay Bạch Kiếm Ác bị Nhạc Đông Bắc siết chặt, đau buốt hình như khiến cho suy nghĩ của anh ta vận động một lần nữa, anh ta có chút mờ mịt lắc đầu một cái, “Tôi không nhìn thấy ‘Hắn’ có bộ dạng gì hết. ‘Hắn’ mặc một bộ áo dài màu đen, trên y phục mang theo chụp mũ, trên mặt cũng phủ miếng vải đen, chỉ lộ ra một đôi mắt.”

“Ánh mắt kia đỏ như máu tươi, có đúng không? Không sai, chính là hắn!” Nhạc Đông Bắc vừa nói, vừa kích động liếc mắt nhìn La Phi. La Phi hiểu ý tứ của ông ta, như vậy đúng là có một “Người” trước đây không lâu đã từng xuất hiện ở trong “Áo giáp” của bọn họ.

Tâm tình lúc này của Chu Lập Vĩ tuyệt nhiên lại cùng Nhạc Đông Bắc không giống nhau, ông trừng mắt nhìn Bạch Kiếm Ác, nét mặt nghiêm túc chất vấn: “Anh đều cẩn thận nhìn được như vậy, tại sao còn có thể để cho hắn chạy thoát?”

Bạch Kiếm Ác nhếch miệng, tựa hồ muốn cười, nhưng cũng không phát ra được âm thanh nào. Đó là một loại vẻ mặt cực kỳ bất đắc dĩ, sau đó anh ta

nói: “'Hắn' muốn đi, tôi căn bản là không có biện pháp nào ngăn cản được hắn.”

“Vì sao?” La Phi cũng cảm giác được ở khúc này hơi kỳ quái, nhú mày truy vấn.

“Ba người thủ hạ của tôi đều chết hết. Triệu Lập Văn, là chiến sĩ xuất sắc nhất trại Ni Hoàn.” Bạch Kiếm Ác dùng tay chỉ vào bên cạnh cổ thi thể kia, thanh âm thay đổi có chút khàn khàn, “Ở trước mặt 'Hắn' Ngay cả chút cơ hội cũng không có. Các người còn muốn tôi phải làm như thế nào? Lẽ nào cũng muốn tôi chết tại rừng rậm này sao? Tôi chỉ đáp ứng làm người dẫn đường của các người, không phải là tôi bán mạng cho các người.”

“Nhưng anh căn bản là không có làm bất cứ nỗ lực gì!” Chu Lập Vĩ hình như có chút căm tức, ông nâng tay phải lên, trong tay có cầm một con dao, “Thứ này là vũ khí của anh, anh lại đem nó nhét vào trên dốc núi! Lúc thời điểm hắn xuất hiện ở trước mặt anh, anh liền lập tức đầu hàng, có đúng không? Tôi thật không nghĩ tới, Bạch Kiếm Ác, anh hóa ra là một kẻ hèn nhất.”

Ban đêm hai ngày trước, lần đầu tiên đối mặt “Ác ma” Phát ra uy hiếp kinh người, Bạch Kiếm Ác đã từng giương cây dao kia, đối mặt với rừng cây hắc ám cười lớn ầm ỉ. Nhưng bây giờ, phần hào khí lúc đó tại trên người anh ta đã không còn sót lại chút gì. Anh ta đối với lời nói trách mắng chế giễu của Chu Lập Vĩ tựa hồ không thêm đề ý chút nào, chỉ là dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn đối phương, sau đó từ tốn nói: “Ông không hiểu, tôi không có bất kỳ biện pháp nào có thể phản kháng sức mạnh của 'Hắn'.”

“Phải không?” Chu Lập Vĩ hết sức thất vọng, trái lại nở nụ cười, “Ha ha, có sức mạnh đáng sợ như thế, tại sao 'Hắn' còn phải trốn tránh chúng tôi, vẫn làm chút thủ đoạn lén lả lén lút? Anh để hắn đi, có khả năng, cũng đem chúng tôi làm tế phẩm cho 'Ác ma' Hay lắm.”

Chu Lập Vĩ lời còn chưa dứt, chợt nghe được tiếng bước chân vang trên dốc núi, lại thật sự có người đi tới.

Mọi người lập tức xoay người hướng mặt lối vào đỉnh đá, La Phi giờ sững, Chu Lập Vĩ đặt ngang dao, không hẹn mà cùng bày ra tư thế phòng ngự đề phòng.

Một chàng trai vươ mình mà nhảy lên chỗ bằng phẳng, xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người. Cậu ta khoảng chừng hai mươi tuổi, thân hình trắng kiện, màu da ngăm đen. Nhìn thấy đám người La Phi, cậu ta hiển nhiên cũng có chút giật mình, vung tay phải lên, đã thấy một thanh loan đao sáng loáng kẻ sát ở phía trước chỗ ngực, đồng thời lớn tiếng nói ra một chuỗi ngôn ngữ kỳ quái.

“Đừng hiểu lầm. Đây là người Cáp ma tộc!” Bạch Kiếm Ác đang lúc bên cạnh mọi người giải thích một câu, tiếp đó tự mình đi tiến lên, tiếp cận chàng trai kia lại nói huyền thoại một phen. La Phi âm thầm gật đầu: Không sai, ngữ cảm* giọng điệu này đều rất quen thuộc, đúng là ngôn ngữ Cáp ma tộc mình đã từng nghe qua tại bệnh viện tâm thần Côn Minh.

Chàng trai một mặt nghe Bạch Kiếm Ác nói ra, một mặt dùng ánh mắt nhảy bén nhìn đám người La Phi, địch ý đã tản đi rất nhiều. Sau cùng cậu ta gật đầu, xoay người lại đi tới cạnh rìa chỗ bằng, hướng về phía dưới tảng đá lớn tiếng hô câu gì đó. Phía dưới tảng đá lập tức có người đáp lại, thì ra cậu ta còn có đồng bạn. Một lát sau, lại có bốn gã đàn ông leo lên tường đá. Cũng cùng một dạng giống như chàng trai vừa rồi, bọn họ đều có một thân cường tráng, mặc áo gai ngắn màu đen, trên trán cũng quấn khăn màu đen. Chỉ có một người đứng trước, ở tóc mai và bên thất lưng đều có ánh sáng trắng lấp lánh, cũng đeo không ít trang sức bạc tinh xảo.

Chàng trai vừa rồi lúc này đã thu đao lùi ở một bên, nhưng ánh mắt lại vẫn luôn theo sát người đàn ông đeo trang sức bạc, vẻ mặt thậm chí là cung kính.

Bạch Kiếm Ác tiến lên một bước, tay phải đặt ở phía trước ngực, gật đầu thi lễ, sau đó kêu một tiếng: “Đại nhân An Mật.”

Người đàn ông kia nhận ra Bạch Kiếm Ác, nét mặt có vẻ khá là kinh ngạc, sau khi đặt tay lên ngực trả lại một lễ, hỏi: “Trại chủ Bạch, anh tại sao lại ở chỗ này?” Anh ta nói tiếng Hán tuy rằng giọng nói cứng nhắc thiếu chuẩn, nhưng cũng coi như là lưu loát.

Bạch Kiếm Ác biểu hiện ngưng trọng, giờ tay lên hướng chỗ đám người La Phi chỉ chỉ, trả lời nói: “Chúng tôi cũng là vì ác ma 'Hang kinh khủng' mà đến.”

Người đàn ông chợt đổi sắc mặt, tiếp đó anh ta thay đổi ngôn ngữ Cáp ma tộc, đối Bạch Kiếm Ác truy hỏi đến chuyện gì đó. Bạch Kiếm Ác cũng dùng ngôn ngữ Cáp ma tộc đáp lại, lúc đầu hai người vẫn đang một hỏi một đáp, về sau dần dần trở thành Bạch Kiếm Ác là người đang giải thích, mà người đàn ông thì ở một bên tập trung lắng nghe, chỉ thỉnh thoảng mới chen vào hỏi một đôi lời.

Lần đối thoại này gần liền với thời gian rất dài, chắc là Bạch Kiếm Ác đang đem nguyên nhân hậu quả khiến bọn họ đi đến hang kinh khủng nói cặn kẽ một lần. Người đàn ông Cáp ma cau mày, càng nghe về mặt càng lo âu, trong thời gian đó cũng không thường ngẩng đầu nhìn đám người La Phi một chút, chú ý trong ánh mắt rất nhiều ý tứ hàm xúc dò xét.

Bốn người đàn ông Cáp ma khác tựa hồ cũng là thuộc hạ, bọn họ phân công đứng ở hai bên, cùng giống ba người La Phi kiên trì chờ đợi, cũng không nói nhiều.

Cuối cùng, hai người hoàn thành cuộc nói chuyện, tiếp đó Bạch Kiếm Ác dẫn trước, đám người Cáp ma tộc hướng đi tới chỗ vị trí La Phi đang chờ. Đến gần, Bạch Kiếm Ác chỉ vào người đàn ông đeo trang sức bạc đứng ở đầu tiên, giới thiệu: “Đây là thủ lĩnh Cáp ma tộc, đại nhân An Mật.”

La Phi ít nhiều đã đoán ra được thân phận của người đàn ông này, lúc này bắt chước động tác của Bạch Kiếm Ác lúc trước, mỉm cười hướng người này chào một cái, đồng thời đánh giá tỉ mỉ anh ta.

Đã thấy người thủ lĩnh Cáp ma tộc tên là An Mật, tuổi tác khoảng chừng trên dưới ba mươi tuổi, vóc dáng so với La Phi hơi cao một chút, thân hình to lớn nhưng không béo tốt, màu da hơi đen, mắt kiếm lông mày rậm, trong thần sắc rất tự nhiên lộ ra một luồng khí khái hào hùng.

Nhìn thấy La Phi chủ động chào hỏi, khỏe miệng An Mật hơi nhếch lên trên, lộ ra biểu tình vui vẻ. Nhưng anh ta cũng không có lập tức hướng La Phi chào lại, mà là trước tiên đi tới trước thi thể của Triệu Lập Văn, quỳ một chân trên đất, cúi xuống thật sâu.

Bốn người tùy tùng cũng theo thủ lĩnh làm ra động tác đồng dạng. Bạch Kiếm Ác thấp giọng hướng đám người La Phi giải thích: “Cáp ma tộc kính trọng người chết, nhất là dùng sĩ chết trận.”

La Phi gật đầu, tỏ ra là đã hiểu. Chu Lập Vĩ lại lạnh lùng quảng cho Bạch Kiếm Ác một cái liếc mắt, tựa hồ đối với biểu hiện hèn nhát lúc trước của anh ta vẫn canh cánh trong lòng.

Lúc này bọn người Cáp ma tộc huyền thuyên trong miệng không biết nói những gì, sau đó từng người đưa ngón trỏ tay phải ra, nhưng một ít máu dưới vùng máu ở trong thi thể, đặt vào trong miệng.

“Bọn họ cho rằng linh hồn của con người bám vào ở trong máu. Uống máu của người chết trận, liền có thể có được dũng khí và sức mạnh của hắn.”

Nghe được lời nói này của Bạch Kiếm Ác, La Phi không khỏi nhớ lại cái bình máu kia, xem ra Cáp ma tộc quả thực đối với máu người, phò thác tôn kính không giống như bình thường.

Sau khi cảm thấy an ủi được người chết, An Mật đứng dậy, ánh mắt lần lượt đảo qua từ trên thân của ba người La Phi, tiếp đó dùng Hán ngữ cứng nhắc nói: “Ác ma là kẻ địch của chúng tôi. Tất cả mọi người đều là bằng hữu, bây giờ, xin mời theo tôi đi 'Hang kinh khủng'.”

Chú thích: +Ngữ cảm: Trong giao lưu ngôn ngữ chỉ sự phản ánh thói quen sử dụng, giải thích sự biểu đạt của ngôn ngữ

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Đêm Tiệc

Một mạch hướng về phía đông nam dòng sông dâng trào đến từ trại Ni Hoành, sau khi ra khỏi phạm vi, tại biên giới Lào hội tụ vào sông Lan Thương, sau cùng quy về Nam Hải. Đoạn đường đi này quanh co ngoằn ngoèo, không biết đi qua bao nhiêu rãnh sâu khe cạn, nước sông thấm vào ruộng đất hai bờ sông, mang theo vô số sinh linh.

Cách chỗ không xa cửa Thanh Phong, có một vùng núi thung lũng rộng lớn, dòng sông vừa lúc sát qua ven thung lũng phía Bắc, nước sông chảy vào trong hang, tạo thành một hồ núi sâu rộng yên ả. Nơi này non xanh nước biếc, cây rừng phong phú, thể hệ đời đời Cáp ma tộc liền dựa vào hồ nước này mà sống.

Bất quá muốn so sánh với cùng cả vùng thung lũng, hồ núi chiếm đoạt diện tích cũng không tính là lớn. Phần lớn khu vực phía nam bởi vì thiếu hụt nguồn nước ngầm vào, trăm ngàn năm qua chưa bao giờ có người sinh sống định cư lâu dài.

Hướng lên trên phía tây nam khu dân cư Cáp ma tộc có một tòa núi nhỏ, vượt qua phía sau tòa núi nhỏ này, lại liền có thể thấy được một khe núi. Độ cao khe núi này so với mặt biển nhỏ lên tương đối hơi cao, nhưng rừng cây rậm rạp, địa thế hiểm ác đáng sợ, sờ đi khoảng cách mặc dù không tính là xa, nhưng dấu chân của người Cáp ma tộc lại rất ít liên quan đến tận đây.

Hơn 300 năm trước, Lý Định Quốc dẫn đầu tàn quân cuối cùng, tại trong khe núi này trú đóng gần ba năm. Trong thời gian đó, quân Thanh cùng đến đây truy kích và tiêu diệt, trải qua hơn trăm chặn triển lớn nhỏ. Trong núi xanh chồng chất, chẳng biết chôn giấu bao nhiêu thi thể tướng sĩ hai quân.

Cái khe núi này cũng bởi vì vậy sinh ra một cái tên làm người ta nghe thấy sợ hãi: Hang kinh khủng.

Lúc đám người La Phi theo An Mật đi tới thôn trại Cáp ma tộc, chính đang lúc chạng vạng. Lúc này bầu trời trong suốt, gió nhẹ thổi chậm chậm, hồ núi trong vắt hiện lên vậy cả phát sáng, bên cạnh hồ xây dựng nhà gỗ gác trúc nằm rải rác, cảnh quỳen tuyệt đẹp, Cứ như là một chốn bồng lai tiên cảnh.

Có lẽ ngay từ đầu bởi vì nguyên do hiểm cảnh, dù cho tới trong một thôn trại yên bình như vậy, trong lòng La Phi cũng vẫn còn có chút thấp thỏm. Anh ngẩng đầu nhìn xung quanh bốn phía, luôn cảm thấy bên trong vùng yên tĩnh này giấu diếm một ít bầu không khí kỳ dị.

Dọc theo đường đi, Bạch Kiếm Ác đã hướng La Phi giới thiệu tình huống cơ bản của Cáp ma tộc. Vị trí nơi này tuy rằng hẻo lánh, nhưng mấy đời Cáp ma tộc sinh sôi, nhân số đạt mấy nghìn. So với trại Ni Hoành thì quy mô lớn hơn rất nhiều. Đàn ông trong tộc sẵn thủ đánh cá, phụ nữ chăn nuôi gia súc kéo cày, về cơ bản là cuộc sống tự cung tự cấp. Thinh thoảng bọn họ cũng sẽ qua lại với thế giới bên ngoài để làm một số trao đổi hàng hóa đơn giản, trong quá trình này, cùng với bọn họ qua lại mật thiết nhất chính là trại Ni Hoành. Người trong tộc đến nay vẫn thông dụng thổ ngữ Cáp ma, nhưng có một số người cũng nắm vững ngôn ngữ cơ bản của dân tộc Hán.

Trong tộc người, thủ lĩnh thừa kế có quyền uy tuyệt đối. Ngoài ra trong tộc người còn rất kính trọng Thánh nữ và Đại Tế Ti, địa vị vì thế cũng không cho phép bị lay chuyển. Đầu tiên ở trong thôn trại này, tế ti là một đoàn thể đặc biệt. Chức vị này chỉ có người có kiến thức được người trong tộc công nhận mới có thể có khả năng đảm nhiệm, ngoại trừ chủ trì hoạt động ngày lễ ở bên ngoài, bọn họ còn gánh vác truyền bá văn hóa bản tộc và trách nhiệm hành y chữa bệnh.

Trong đó tế ti đức cao vọng trọng nhất được tôn là Đại Tế Ti, ngoại trừ thủ lĩnh bên ngoài có quyền lực cao nhất. Chức vị Đại Tế Ti cũng không phải là do thừa kế cha truyền con nối, mà là sau khi người tiền nhiệm qua đời, do nhiều tế ti đề cử, thủ lĩnh tán thành và xuất hiện người kế nhiệm mới.

Địa vị thánh nữ tương đối đặc biệt, nàng là do mỗi một Thánh nữ đảm nhiệm tự mình chọn lựa ra người kế nhiệm mình. Trên thực tế thánh nữ không có quyền lực gì, chức trách duy nhất của nàng chính là thủ hộ thánh vật đời đời tương truyền trong tộc: Bình máu.

La Phi dĩ nhiên đã biết rõ, bên trong bình máu kia kỳ thực là chứa đựng máu của Lý Định Quốc. Mà tộc người Cáp ma thì cho rằng: Bao bọc bên trong bình máu chính là ác ma kinh khủng mấy trăm năm trước bị dùng sĩ bốn tộc hàng phục. Bộ học thuật kia của Nhạc Đông Bắc cũng chính là từ cơ sở này mà khai triển.

Thánh nữ khi còn sống không cho phép được lập gia đình. Thời điểm khi các nàng bước vào tuổi trung niên, thì sẽ chọn ra thiếu nữ có trí tuệ khôn khéo trong tộc, làm người kế nhiệm mình.

Đây là một lựa chọn hai chiều, thiếu nữ được chọn trúng có quyền từ chối. Trước khi thiếu nữ làm ra quyết định, Thánh nữ sẽ trình trọng hướng nàng cùng với người nhà của nàng nhấn mạnh: Nếu như nàng tiếp nhận lựa chọn này, thì nàng sẽ gánh vác lên toàn bộ cực khổ mấy trăm năm mà bộ tộc tích góp!

Ngay cả như vậy, từ trước đến nay vẫn chưa từng có người cự tuyệt qua lựa chọn này. Trên thực tế, trở thành Thánh nữ là chuyện tình vinh dự nhất ở trong lòng của toàn bộ thiếu nữ Cáp ma, dù cho loại vinh quang này là kèm theo gian khổ to lớn mà đến.

La Phi đối với những chuyện này có vẻ cảm thấy rất hứng thú, anh tiến tới hướng về phía Bạch Kiếm Ác truy hỏi cái gọi là cực khổ cụ thể là chỉ ra điều gì. Nhưng Bạch Kiếm Ác đối với điều này cũng không biết rõ. La Phi đành phải trước đem nghi hoặc này bỏ xuống, chờ đợi cơ hội thích hợp lại hướng tộc người Cáp ma dò la.

An Mật trực tiếp đem đám người La Phi dẫn hướng về phía chỗ ở của mình. Dọc theo đường đi tộc người Cáp ma nhìn thấy bọn họ đến, tất cả đều một mực cung kính lui qua hai bên đường, nhìn về phía thủ lĩnh trẻ tuổi khom lưng vắn an. An Mật đối với bọn họ đa số chỉ là khẽ thoáng nhìn, chỉ khi gặp trưởng bối đã có tuổi, anh ta mới dừng bước lại, vội vàng bắt chuyện nói mấy câu.

La Phi tuy rằng nghe không hiểu ngôn ngữ Cáp ma, nhưng từ ánh mắt và thần thái của người đối thoại có thể đoán được trọng tâm câu chuyện căn bản là triển khai quay quanh mấy người khách không mời bọn anh họ đến. Sau khi giới thiệu một phen ngắn gọn, tộc người khắp nơi liền lộ ra vẻ mặt kính nể, đối với bọn họ hợp ngực hành lễ.

Sau khi hai ba lần như thế, La Phi rốt cục không kiềm nén được, rảnh rỗi hướng Bạch Kiếm Ác thấp giọng hỏi: “Tất cả bọn họ đang nói chuyện gì thế?”

“Đại nhân An Mật nói, anh là dùng sĩ người Hán có chuyên môn đối kháng bóng tối.” Bạch Kiếm Ác nói xong câu này, lại chỉ chỉ Chu Lập Vĩ và Nhạc Đông Bắc, “Hai người bọn họ, còn lại là tế ti trong người Hán.”

La Phi không nín được cảm thấy buồn cười, có điều vừa suy nghĩ lại một chút, cảnh sát, học giả, thầy thuốc, ở trong cơ cấu xã hội Cáp ma tộc, dùng sĩ và tế ti cũng thực sự là miêu tả gần đúng nhất.

Nơi ở của An Mật ở tại vị trí trung tâm thôn trại, tổng cộng có ba gian phòng ốc, mặc dù chỉ là từ đất sét, thành quả từ gỗ thô cùng chăn vải bố che phủ, nhưng cửa rộng rãi tường cao, bên ngoài phòng còn dùng gạch vuông xây ra một cái nhà, ở trong nơi thâm sơn như vậy, cũng xem như là “Xa hoa”.

Sau khi vào sân, An Mật cũng không đem dẫn mọi người đến phòng trong, mà là liền ngay tại chỗ hướng bốn người tùy tùng kia phân phó một phen. Các tùy tùng lập tức bắt đầu bận tụi bụi, đầu tiên bọn họ từ trong nhà mang ra bàn ghế, bày xong ở giữa sân. Lúc này sắc trời đã tối, bọn họ lại đốt lên hơn mười cây đuốc, cắm ở giữa bên trên tường đất, ánh lửa nhỏ bé trong sân thuận lóe ra, tăng thêm rất nhiều màu sắc.

“Các bạn từ nơi xa tới, hôm nay, tôi liền ở trong nhà chiêu đãi mọi người. Mời ngồi!” An Mật chỉ vào cái bàn kia nói, giọng nói anh ta tuy rằng gượng gạo, nhưng nét mặt lại có chút chân thành.

Thường ngày trại Ni Hoành cùng Cáp ma tộc thường có qua lại, thời điểm An Mật ba năm trước tiếp nhận chức vụ thủ lĩnh, chính Bạch Kiếm Ác còn từng tự mình tới đây ngồi vào chỗ tham gia buổi lễ, cho nên hai người này vốn là liền biết nhau. Lúc này Bạch Kiếm Ác dẫn đầu tiến lên một bước, ngồi ở bên cạnh bàn, sau đó lại gọi đám người La Phi nói: “Đến đây, nếu đại nhân An Mật tiếp đãi nồng hậu như vậy, chúng ta cũng không cần phải khách khí nữa.”

La Phi hướng về phía An Mật cười một tiếng hữu hảo, tiếp đó cùng hai người Chu Nhạc ngồi xuống. Sau đó An Mật cũng ngồi. Cái bàn tròn kia có đường kính ước chừng gần hai thước, lúc này vẫn rộng lớn dư sức, cái ghế cũng có rất nhiều. La Phi chỉ chỉ bốn người tùy tùng ở một bên, hướng An Mật nói: “Để cho bọn họ cũng tới đây ngồi đi?”

An Mật kinh ngạc liếc mắt nhìn La Phi: “Bọn họ làm sao có thể cùng khách mời ngồi chung một chỗ?” Tiếp đó anh ta quay đầu, nói một phen ngôn ngữ Cáp ma, các tùy tùng đồng thời đáp một tiếng, hướng về phía ngoài sân tản đi.

La Phi âm thầm lắc đầu, bất quá suy nghĩ lại một chút, ở trong bộ tộc nguyên thủy có kết cấu xã hội như vậy, nếu như thủ lĩnh không duy trì chế độ tôn ti trật tự nghiêm khắc, đúng là rất khó để mà thống lĩnh mọi người.

Nhạc Đông Bắc sung sướng tự đắc nhìn tình hình trước mắt, tựa hồ cảm thấy khá là thú vị. Chu Lập Vĩ thì nghiêm mặt, trong đầu không biết đang nghĩ đến điều gì.

Trước đây mọi người vội vàng lên đường, chưa có cơ hội trò chuyện kỹ càng. Hiện tại đều đang ngồi vào chỗ của mình, Bạch Kiếm Ác mở miệng trước tiên, hướng An Mật hỏi: “Hôm nay sao lại trùng hợp như vậy, đại nhân An Mật cũng đi tới cửa Thanh Phong?”

“Anh cũng đã biết. Thánh vật của tộc chúng tôi bị đánh mất.” Sắc mặt An Mật nặng nề, “Nửa năm qua, tôi thường xuyên phải mang người đi ra ngoài tìm kiếm. Hôm nay đang tìm kiếm tại gần vùng phụ cận cửa Thanh Phong, bỗng nhiên nghe có người hò hét, chúng tôi liền đến.”

“Chính là cái bình máu kia sao?” Bạch Kiếm Ác nhếch miệng, tỏ vẻ đồng tình, “Có một đoạn thời gian có người trong tộc các người từ trong núi chạy ra, chuyện tình thánh vật mất tích, tôi cũng nghe đồn được một ít. Các người tìm kiếm ở trong rừng, là do có đầu mối gì sao?”

Trong mắt An Mật lóe lên một chút ánh sáng tức giận, ở anh ta tựa hồ có một ngọn lửa đang cháy lên hùng hục, sau đó anh ta hít một hơi thật sâu, đã không chê được một chút cảm giác, mới cắn răng nói: “Thánh vật là do bị một người trẻ tuổi của dân tộc Hán trộm đi. Hơn nửa năm trước, có người thấy hân còn đang sinh hoạt ở trong rừng.”

Ba người La Phi đưa mắt nhìn nhau, trong đầu đồng thời nghĩ tới người bệnh mắc chứng sợ hãi ở bệnh viện tâm thần Côn Minh. La Phi lập tức lấy ra tấm hình kia, đưa tới trước mặt An Mật: “Anh xem một chút, có phải người này hay không?”

An Mật đoạt lấy bức ảnh, chỉ nhìn lướt qua, vẻ mặt đã có biến hóa lớn, anh ta “Rầm” một tiếng đem ảnh chụp vỗ vào trên bàn, lớn tiếng quát hỏi: “Các người và hân ta quen nhau sao? Hân đang ở nơi nào? !”

“Không, không biết.” La Phi thấy đối phương tâm tình kích động, vội vàng giải thích nói, “Sự thực là, chúng tôi chính là vì điều tra tình huống của cậu ta mà tới đây. Cậu ta đã thành một người điên, đúng là nói nhận được trừng phạt nghiêm khắc.”

“Bị hù dọa điên.” Chu Lập Vĩ trịnh trọng kỳ sự bổ sung một câu.

“Hù dọa đến điên rồi?” Trên mặt An Mật lộ ra biểu tình phức tạp, anh ta lại cầm lấy tấm hình kia, cảm hận trừng mắt nhìn, sau một lúc lâu, mới khàn giọng nói: “Vậy thì đúng là tiện nghi cho hân!”

Trong giọng nói anh ta mang theo một cổ ón lạnh thấu xương, như hận không thể đem người trong ảnh chụp ăn sống nuốt tươi vậy. Nhạc Đông Bắc nghĩ đến người trẻ tuổi kia chính là do dựa vào mình chỉ điểm mà một mạch tìm tới được đây, lúc đầu còn có chút đắc ý, bây giờ thấy An Mật biểu hiện vẻ mặt cắn răng nghiền lợi, chột dạ đưa ánh mắt xê dịch về nơi khác, lộ vẻ rất không tự nhiên.

“Các người nếu tìm được hân rồi, nhất định là biết thánh vật đang ở đâu! ?” Lúc này An Mật ngẩng đầu, bắt đầu truy hỏi một cái đề tài trọng yếu khác.

“Hiện tại bình máu đang ở Long Châu, nhưng mà...” La Phi bất đắc dĩ dừng lại chốc lát, “Nó đã bị đánh vỡ.”

“Cái gì! ?” An Mật hét to một tiếng, thoáng từ chỗ ngồi “Nhảy” đứng lên, vung tay phải lên, không biết từ đâu mà lấy ra một thanh loan đao, hung hãn cắm ở trên bàn!

Mấy người tùy tùng ban nãy lúc này đứng lúc trở về, nhìn thấy dáng vẻ ấy của thủ lĩnh, tất cả đều sững sờ đứng ở cửa sân, một cử động cũng không dám. Đám người La Phi cũng là cảm như hên, trong sân một mảng yên lặng, không khí tựa như muốn đọng lại vậy.

Ngực An Mật phập phồng kịch liệt, rõ ràng cảm giác đang đứng ở trong chấn động cực độ. Sau một lát, anh ta mới chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm loan đao trên bàn, mặt trầm như nước.

Bạch Kiếm Ác thấy mấy người tùy tùng kia tiến cũng không được, thối cũng không xong, tình cảnh thật là lúng túng, không nhận được nhẹ nhàng đụng An Mật một cái, hướng anh ta nhát mắt. An Mật sừng sốt, giống như là vừa mới thấy mấy người kia, anh ta lập tức vẫy vẫy tay, nói câu thô ngữ Cấp ma.

Các tùy tùng như trút được gánh nặng, cẩn thận dè dặt đi tới trước bàn. Trong tay bọn họ hoặc ôm vò rượu, hoặc bung chậu đất, hoặc bê chén to, thì ra là đi chuẩn bị rượu và thức ăn.

Trong chậu đất đựng thức ăn nóng hổi, vừa nhìn sơ sơ, phần nhiều là loại thịt khối lớn, chắc hẳn là món ăn dân dã vùng núi. Những người khác đã cầm chén to lần lượt sắp xếp, tiếp đó cho rót đầy rượu vào mỗi một chén. Trong lúc nhất thời mùi rượu trong sân, lượn lờ không dứt.

Phen này phục vụ xong xuôi, không đợi An Mật phân phó, mấy người tùy tùng lại tự giác lui xuống. Chờ bọn họ đều ra khỏi sân, An Mật quay đầu nhìn La Phi, hung tợn hỏi: “Là do hân đem thánh vật phá vỡ?”

Anh ta vừa nói, vừa dùng tay chỉ tấm hình trên bàn, La Phi lúc này mới phát hiện mũi loan đao cắm ngay giữa, đâm vào chính giữa khuôn mặt cậu thanh niên trong tấm hình kia, người trong hình cũng bởi vì vậy mà có hình dạng vặn vẹo, thoát nhìn cực kỳ quỷ dị.

La Phi nghĩ đến bình máu kia chính là bị mình đánh vỡ, trong lòng không khỏi rung mình. Đang trong lúc giật mình, chợt thấy có người đá vào ở mũi chân mình. Đưa mắt quét nhìn, chỉ thấy Nhạc Đông Bắc đang hung hãn nháy mắt ra hiệu.

La Phi đương nhiên hiểu ý của đối phương, chỉ có điều anh trầm ngâm một hồi, vẫn là thần nhiên nói ra chân tướng: “Không, cái bình máu kia, là do tôi đánh vỡ.”

Sắc mặt An Mật đột biến, sau một tiếng hô quát, bốn người tùy tùng đang chờ ở bên ngoài sân lập tức vọt vào. Chợt nhìn bọn họ mới vừa rồi khi mang thức ăn lên có dáng vẻ khúm núm, bây giờ lại giống như lang như hổ vậy. Chỉ thấy bọn họ cầm trong tay loan đao, bước đi mau lẹ, trong thời gian ngắn

đã ở phía sau đám người La Phi tạo thành tư thế công kích, chỉ còn chờ thủ lĩnh hạ lệnh lên tiếng.

An Mật đưa tay nắm chặt cổ áo của La Phi: “Người đến tốt cùng là ai! ? Tại sao phải làm như vậy? !”

Đám người Chu Lập Vĩ cũng đều khẩn trương nhìn La Phi, biết một câu nói của anh nếu như giải thích không ổn, lập tức sẽ đưa tới đại họa cho mọi người.

Về mặt La Phi lại trấn định, anh không chút nào sợ hãi cùng An Mật nhìn nhau, đồng thời chậm rãi nói: “Đây là một sự hiểu lầm, tôi lúc đó cũng không biết bình máu là vật gì, hành vi của tôi chỉ là thực thi chức trách ngăn cản tội ác.”

“Ngăn cản tội ác? Người thả ác ma ra! Người biết thứ này mang đến cho người trong tộc của ta bao nhiêu tai họa không? !” An Mật đã cấp bách đỏ cả hai mắt.

“Tôi rất xin lỗi.” La Phi thành khẩn nói một câu, tiếp đó ánh mắt của anh lóe lên, nét mặt biến hóa vùng lên kiên nghị, “‘Ác ma’ Cũng làm thương tổn tộc người của tôi, cho nên tôi mới có thể đi tới nơi này. Mặc kệ trước đây phát sinh qua chuyện gì, hiện tại, chế phục ‘Ác ma’, là mục đích chung của cộng đồng chúng ta.

An Mật vẫn như cũ đe dọa nhìn La Phi, trầm mặc không nói, nhưng sắc mặt lại đang từ từ hòa hoãn. Đúng lúc này, chợt nghe được một thanh âm già nua ở cách đó không xa nói: “‘Ác ma’ bị giải trừ cầm cố, đó là thần linh an bài. Dùng sĩ Cáp ma tộc sẽ không sợ hãi bất luận hiểm cảnh khó khăn gì. Bằng hữu ngoại tộc tôi giúp đỡ chúng ta, đại nhân An Mật hẳn là chiếu theo thân nhân mà đối đãi.”

Mọi người quay đầu, chỉ thấy một lão già gầy gò chẳng biết từ lúc nào đã đi tới trong sân. Ông ta mặc một bộ trường bào màu đen, y phục tay áo thoải nhẹ, tuy rằng giữa hai hàng lông mày khuôn mặt mang phần u sầu, nhưng không che giấu được một cỗ khí chất cơ trí thoát tục.

An Mật buông La Phi ra, nhìn lão già kia nói: “Đại tể ti Sách Đồ Lan, ông đã đến rồi.” Tuy rằng anh ta là thủ lĩnh cao quý của tộc người, nhưng thời điểm cùng lão già này chào hỏi, giọng nói cũng có phần tôn kính.

Sách Đồ Lan chỉ chỉ những tùy tùng grooms tuốt vỏ kia: “Để cho bọn họ lui ra đi.”

An Mật phát phát tay, mọi người thu hồi loan đao, ngay ngắn xếp theo thứ tự mà lui ra ngoài. Đám người Chu Lập Vĩ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Bạch Kiếm Ác lúc này đứng lên, hướng về phía lão già chào một cái: “Đại tể ti, may mà có ông đi tới đúng lúc, loại trừ hiểu lầm đôi bên.”

Sách Đồ Lan khom người chào đáp lễ: “Cáp ma tộc và trại Nî Hoành mấy đời giao hảo, tình bằng hữu thắm thiết đã truyền thừa mấy trăm năm, trại chủ Bạch không cần phải quá khách khí.” Ông ta nói tiếng Hán không chỉ rõ ràng, hơn nữa khiến từ dùng câu cũng vô cùng lão luyện.

Lúc các tùy tùng bày biện cái bàn, đã để lại ở bên cạnh An Mật chỗ ngồi trống, chắc hẳn chính là vì lão già này mà chuẩn bị. Sách Đồ Lan lúc này đã ngồi xuống ở chỗ trống kia, nhìn đám người La Phi nói: “Các người đều là bằng hữu mà trại chủ Bạch mang tới sao?”

Bạch Kiếm Ác gật đầu: “Bọn họ đến từ địa phương xa xôi ngoài núi, là vì bí mật ‘Ác ma’ kia.”

Ánh mắt Sách Đồ Lan lần lượt đảo qua ba người, sau cùng dừng lại ở trên người của La Phi, tiếp đó ông ta dùng giọng điệu tán dương nói: “Cậu là một người dũng cảm thành thực.”

“Nhưng hẳn phạm vào một sai lầm lớn.” Dường như An Mật vẫn chưa yên tâm buông bỏ toàn bộ nghi ngờ, lại mang theo hàm xúc ý tứ trào phúng nói, “Hon nữa, dùng sĩ chân chính, là sẽ không để cho người khác đem mặt gác ở trên đầu cây đao.”

La Phi nhưng cũng không thêm để ý, chỉ là nói câu: “Đao một khi ra khỏi vỏ, uy lực liền yếu đi rất nhiều.”

An Mật nhíu mày, không hiểu rõ ý tứ của La Phi. Đúng lúc này, chợt nghe một tiếng “Phanh” vang trầm thấp, thanh loan đao của anh ta lúc nãy cắm vào ở trên bàn đột nhiên vọt lên, bay thẳng ra hướng về phía trước hai ba thước cao, tiếp đó lật ngửa, rơi vào trên mặt đất trong sân.

An Mật biến sắc, lúc nhìn lại mặt bàn kia, đã có nhiều hơn một cái lỗ thủng vòng tròn, cái bàn đang có hơi rung động, kéo theo rượu trong chén của mọi người cũng nổi lên sóng lằng tăn.

La Phi lúc này cười nhạt, lại nói thêm “Đao thật sự nguy hiểm, là khi anh không thấy được lưỡi đao của nó.”

Thì ra là lúc các tùy tùng cầm đao xông vào, La Phi đã liền lấy ra súng và nạp đạn ở dưới bàn, để phòng biến hóa cấp bách. Hiện tại tình thế tuy rằng hòa hoãn, nhưng anh nhìn ra được cái người thủ lĩnh Cáp ma tộc trẻ tuổi ở trước mắt này là chuyên quyền độc đoán, hi vọng thất thường, nếu như anh không thể làm cho hắn ta kính sợ, chỉ sợ sau này hợp tác sẽ dâng lên phiền phức không ngừng. Anh bèn vì vậy mà liền nổ súng đánh bay loan đao của hắn, để tỏ rõ tuyên bố.

An Mật ngưng mắt nhìn La Phi, sau một lát sững sờ, cuối cùng nghiêm nghị nói: “Tốt, tốt! Quả nhiên là một người có dũng có mưu.”

“Thôi, mọi người vẫn là nên đem đao thương thu hồi, mau nói chuyện chính sự đi.” Bạch Kiếm Ác đi lên giảng hòa.

“Ừ.” An Mật gật đầu, thuận thế bước xuống bậc cấp, hướng La Phi nói, “Anh nói Long Châu là ở đâu? Thánh vật tại sao lại bị phá vỡ, mời giải thích tỉ mỉ một chút.”

La Phi liền đem tình huống mình phá được về vụ án buôn lậu văn vật, bao gồm cả việc phát sinh chứng bệnh sợ hãi ra sao, cùng với người tuổi trẻ kia làm sao lại từ trong rừng rậm đến bệnh viện tâm thần Côn Minh, vân...vân, đều miêu tả lại hết một lần. Hai người Cáp ma tộc đang ngồi, mặc dù đối với các từ ngữ “Cảnh sát”, “Buôn lậu” vô cùng xa lạ, nhưng chuyện tổng thể cơ bản cũng đã có thể nghe được rõ ràng.

“Hóa ra là người Miến Điện muốn lấy được thánh vật của tộc chúng tôi, thời điểm cậu đang ngăn cản, không cẩn thận đã phá hủy nó.” Sách Đồ Lan lắc đầu, lộ vẻ khá là bất đắc dĩ, “Haizz, thật ra thì nếu như thánh vật rơi vào trong tay người Miến Điện, tình hình cũng không tính là quá xấu.”

“Nói như vậy là sao?” La Phi không buông tha bất kỳ chi tiết có nghi vấn nhỏ nào.

“Chỉ ít người Miến Điện sẽ giữ thánh vật hoàn hảo. Bọn họ đối với ‘Ác ma’ So với Cáp ma tộc chúng tôi càng sợ hãi hơn. Chỉ là, người Miến Điện làm sao sẽ biết thánh vật ở Long Châu?”

“Là kẻ trộm thánh vật chủ động tìm tới người Miến Điện. Thật đáng tiếc, chúng tôi cũng không có tìm được người ban đầu đem bình máu mang tới Long Châu. Tôi còn có một vấn đề, người Miến Điện tại sao phải bỏ ra giá tiền lớn đến như vậy để mua cái bình máu này?”

“Năm đó khi chúng tôi hàng phục ‘Ác ma’, người Miến Điện hướng tây nam cũng tham gia. Tất cả mọi người kinh sợ sức mạnh đáng sợ của ‘Ác ma’, cho nên sau khi Lý Định Quốc chết, do Đại Tế Ti Cáp ma chúng tôi làm phép, đem ‘Ác ma’ niêm phong vào trong bình máu. Cáp ma tộc gánh vác trọng trách trông coi ‘Ác ma’, cũng bởi vậy mà giành được sự kính nể và tôn trọng của người Miến Điện. Con cháu đời sau của người Miến Điện, hiện tại hơn phân nửa là làm buôn bán đặc thù, bọn họ tích lũy rất nhiều tiền tài, nhưng đối với ‘Ác ma’ đáng sợ, vẫn tiếp tục truyền lại đời đời.”

Sách Đồ Lan mặc dù không nói rõ, nhưng trong lòng La Phi đã hiểu rõ, cái gọi là “Buôn bán đặc thù” Thật chất chính là buôn lậu thuốc phiện. Theo như chuyện này thì, sự tình cũng đúng là có thể nói thông: Miến Điện buôn lậu thuốc phiện, do làm nhiều việc ác, trái lại thì sẽ cầu thần bái phật, đối với sức mạnh vượt xa tự nhiên đặc biệt vô cùng kính sợ, biết được thánh vật Cáp ma tộc bị lưu lạc, bọn họ không ngừng đánh đổi cũng phải tìm về, có thể là cầu an lòng, thậm chí là tạo được uy tín của mình trong người cùng tộc ở địa phương, đều là việc có khả năng.

Người phía sau màn đem bình máu kia bán lại cho lão Hắc, xem ra đối với những tình huống này đều hiểu rõ vô cùng, cho nên mới có thể chỉ điểm lão Hắc cùng liên hệ với người Miến Điện. Người này, thật ra là ai đây?

Những người khác dường như cũng đang suy tư vấn đề này, lại thấy An Mật dùng ngón tay chỉ tấm hình chụp bị hủy hoại trên bàn kia nói: “Là hán trộm đi thánh vật của chúng tôi, nếu hán không rời khỏi rừng, thánh vật kia làm sao lại có thể chạy đến địa phương xa như vậy? Người nào đem hán mang ra khỏi rừng cây vậy?”

La Phi lắc đầu: “Không, không có liên quan gì đến bọn họ.” La Phi từng liên hệ với nhóm làm phim đã phát hiện ra người trẻ tuổi kia, mấy người thành viên đều chứng thật, lúc đó người trẻ tuổi tinh thần thất thường, quần áo rách rưới, hầu như toàn thân, cũng không có mang theo bất cứ vật gì.

“Cho nên nói, trước khi người trẻ tuổi này được phát hiện, đã có một kẻ khác lấy đi thánh vật, đồng thời đem cậu ta vứt bỏ lại ở trong rừng.” La Phi dựa vào sự thực kể trên rồi tiến hành suy đoán, “Kẻ này sẽ là ai chứ? Người trẻ tuổi bị hù dọa điên, có thể là cùng kẻ đó có quan hệ gì hay không?”

“Có ít nhất hai điểm là có thể khẳng định: Người này biết rõ bí mật bình máu, nắm giữ hành tung của cậu thanh niên đó.” Hồi lâu không mở miệng, Chu Lập Vĩ đột nhiên nói một câu. La Phi lập tức nghe hiểu ý ở ngoài lời của ông, ngưng mắt nhìn về phía Nhạc Đông Bắc bên cạnh.

Nhạc Đông Bắc bắt an xê dịch thân thể, đồng thời rất tức giận liếc mắt trừng Chu Lập Vĩ, do sợ đám người An Mật biết mình cùng người thanh niên kia có liên quan, ông ta lại không dám công khai bác bỏ đối phương, chỉ có thể đem một ngụm phần nộ nuốt xuống vào bụng.

Cũng may An Mật vẫn chưa phát giác ra nét mặt ba người này thay đổi tế nhị, anh ta “Hừ” một tiếng, nói: “Mặc kệ hán là ai, khinh thường thánh vật, lại trêu chọc tới ác ma có sức mạnh kinh khủng. Kẻ trộm đáng xấu hổ kia, kết cục của hán, đã chứng minh điểm này rồi.”

La Phi trầm mặc không nói. Đúng là bình máu đến chỗ nào, giở lóc kinh khủng liền đi theo tới đó. Mà mấy ngày gần đây liên tiếp phát sinh chuyện kỳ quái, càng làm cho mọi người rõ ràng nghe thấy được tiếng bước chân đầy khí thế hung hãn của “Ác ma!”

Một lát sau, Sách Đồ Lan phá vỡ không khí yên lặng: “Được rồi, thảo luận quá nhiều chuyện đã xảy ra, có lẽ cũng không có ý nghĩa quá lớn. Nếu ác ma đã thoát khỏi cầm cố, việc cấp bách, là ứng đối cục diện trước mắt như thế nào. Trại chủ Bạch, tôi nghe nói ba người thủ hạ thân tín nhất của cậu đều đã bị ác ma hạ độc thủ?”

Sắc mặt của Bạch Kiếm Ác cũng trở nên âm trầm, buồn bã một lát, anh ta mới thờ dãi một tiếng, thì thảo nói: “Đúng vậy. ‘Ác ma’ kia một mạch đi theo chúng tôi mà đến.”

“Nói như vậy, ‘Hán’ Đang ở gần đây? Chịu nguyên rủa mấy trăm năm, ở trong địa ngục gãy dựa, khó có thể siêu thoát. ‘Hán’ Nếu như phải tìm đối tượng báo thù, vậy Cáp ma tộc chúng tôi đây là đứng mũi chịu sào.” Sách Đồ Lan nhìn lên không trung tối đen, ý nghĩa lời nói vô cùng bi thương.

La Phi mặc dù đối với cách nói mê tín này cũng không tán đồng, nhưng người chết mờ yên mà đẹp, ở trong lòng của người Trung Quốc từ lâu đã là ý nghĩ ăn sâu bén rễ. Từ góc độ này đi lên mà nói, lời nguyện bình máu kia thật là có chút ác độc. Hiện tại lời nguyện này bị phá vỡ, người làm ra lời nguyện đối với việc sợ hãi sự báo thù cũng có thể tưởng tượng được.

Trong lúc nhất thời, bên trong nhà nhỏ không người nói chuyện, duy chỉ nghe thấy hương núi gió bắc gào thét, như ô như tổ, dường như đang phụ họa cho chính lời nói mới vừa rồi của Sách Đồ Lan.

Ánh lửa chập chờn, chiếu vào trên gương mặt hơi đen của An Mật, lúc sáng lúc tối, bầu không khí thật là cổ quái. Chỉ thấy mặt anh ta cứng lại như đá,

ánh mắt sâu xa, nhưng lại không có nhìn về phía bất kỳ vật gì, hiển nhiên suy nghĩ của anh ta đã phiêu tới trong một thời không khác rồi.

La Phi biết rõ An Mật lúc này đang nhận đầy áp lực cực lớn. Tất cả ân oán của bộ tộc được ầm ứ mấy trăm năm, nhưng lại một lần nữa dẫn phát lên ở trên vai anh ta, đối với thủ lĩnh Cấp ma trẻ tuổi này mà nói, này có phải là một loại bi ai không?

Sau một lúc lâu, An Mật thu hồi ánh mắt, lần lượt đảo qua mọi người đang ngồi, sau đó anh ta bung lên chén rượu trước mặt mình, ngửa cổ một cái, uống ừng ực sạch sẽ. Thời điểm chén rượu kia thấy đáy, hai mắt của anh ta trợn tròn, đồng tử đen kịt trong mắt đã lộ ra không một tia mê man cùng sợ hãi.

Đó là một đôi mắt của dũng sĩ, tràn đầy mãnh liệt chiến đấu muốn cùng kiêu hãnh coi rẻ hết thảy. La Phi bị ánh mắt này kích động, cảm giác nhiệt huyết của mình cũng theo đó sôi trào.

An Mật vung tay, nâng chén hưng hăng quăng xuống đất. “Choang” một tiếng, mảnh vỡ văng khắp nơi. Tiếp đó anh ta ngửa đầu hướng về phía trời, cười một trận ha hả ầm ĩ, lại hô lên liên tiếp thô ngữ Cấp ma tộc.

”Anh ta đang nói cái gì?” La Phi hướng Bạch Kiếm Ác dò hỏi.

”Anh ta đang cảm tạ các vị thần Cấp ma tộc, cảm tạ bọn họ đem trọng trách trăm năm giao cho anh ta, cảm tạ bọn họ cho mình cơ hội trở thành anh hùng truyền đời!” Bạch Kiếm Ác một bên phiên dịch, một bên vừa nhìn An Mật, trong ánh mắt rất có ý tứ hàm xúc hâm mộ và tôn kính.

Phen này la lên An Mật gần như đã sử dụng hết khí lực của toàn thân, đến sau cùng thanh âm của anh ta đã có chút khàn khàn. Sau khi xong, anh ta nhìn mọi người một lần nữa, tràn ngập hào khí nói: “Đến đây đi! Chúng ta hãy mặc sức ăn thịt, uống rượu! Bồi dưỡng khí lực, chờ đợi 'Ác ma' !”

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Cổ Họa

Thịt khối lớn, chén rượu lớn. Không có dụng cụ dùng để ăn, liền dùng mười ngón tay để giải quyết toàn bộ trở ngại.

Thịt hoặc luộc hoặc nướng, phương pháp nấu ăn mặc dù đơn giản, nhưng nguyên liệu đều là món ăn dân dã mới vừa bắt giết, mới mẻ ngon miệng; còn rượu thì là dùng trái cây chín trong núi ủ thành, màu sắc hơi đỏ, mùi vị thơm và tinh khiết xông vào nức mũi. Mọi người hưởng thụ ăn uống nguyên thủy nhất của con người, rất nhiều sầu lo phiền não tạm thời đều được để qua sau đầu.

Chất lượng của rượu giống như chất lượng của người, lời nói này mặc dù hơi có phần tuyệt đối, nhưng trạng thái một người lúc uống rượu cùng tính cách của hắn và tâm tình trong lòng ít nhiều đều cũng có liên quan.

Có lẽ là bởi vì tuổi tác đã cao, Sách Đồ Lan là người ngồi uống rượu ít nhất. Trên thực tế, ông ta gần như không uống giọt rượu nào, chỉ có đang lúc mọi người không khí nhiệt liệt, thời điểm cùng nhau nâng chén, ông ta mới dùng miệng đụng vào rượu coi như là tượng trưng, mùi vị rượu kia chỉ sợ ngay cả đầu lưỡi cũng không từng nếm được.

Tần suất Nhạc Đông Bắc bung chén lên rất nhiều, nhưng hơn phân nửa là thuộc về cái miệng nhỏ tự rót tự uống, cũng không để ý tới người khác. Người khác tới mời rượu, lúc muốn cùng ông ta cạn chén, ông ta chung quy vẫn là từ chối một phen đủ kiểu, có thể tránh thì tránh, khá khó chịu.

Chu Lập Vĩ thì lại vừa vặn cùng ông ta trái ngược. Bản thân uống rất ít rượu, nhưng người khác nếu như muốn nâng chén, ông lại không chút nào hàm hồ, nhất định sẽ uống cạn đến đáy chén.

Từ lượng Bạch Kiếm Ác vô cùng cao, liền tiếp bung chén lên mời người mời anh ta, mỗi lần mời là nhất định phải uống, đối với người khác cũng đốc thúc rất chặt, ngay cả Nhạc Đông Bắc cũng từng bị anh ta ép uống được cả hai chén lớn.

La Phi thì có vẻ tương đối tùy tính. Minh cũng uống, người khác mời cũng uống. Người khác uống, anh liền uống xong, người khác không uống, anh liền thoáng nhấp một ngụm, nói chung là không làm thất bại bầu không khí trên bàn rượu.

Uống được nhiều nhất, không thể nghi ngờ chính là chủ tọa An Mật. Anh ta một chén tiếp một chén, cơ hồ là uống không ngừng, lúc cùng người khác cạn chén, mặc kệ đối phương uống bao nhiêu, bản thân luôn luôn uống một hơi cạn sạch. Cách uống này trái lại khá hợp khẩu vị của Nhạc Đông Bắc, mấy lần chủ động mời rượu hiếm thấy của ông ta, đều là nhắm vào An Mật mà tới.

Sau khi qua ba lần rượu, bóng đêm âm u, gió núi lớn dần, mọi người ngồi ở trong sân, đã mơ hồ cảm thấy có chút cảm giác lạnh lẽo. Khoảnh khắc Bạch Kiếm Ác ngẩng đầu hướng về nhìn lên không trung, bỗng nhiên nói: “Trời lại sắp mưa.”

Vừa nghe anh ta nói như vậy, những người khác cũng đều ngẩng đầu, đúng là thấy bầu trời trên đỉnh đầu bao quanh một vùng tối, càng không lộ ra một tia sáng nào. Ngay lúc đó dường như cũng có ý thuận theo Bạch Kiếm Ác nói, trong chớp nhoáng, đã có giọt mưa nhỏ nhẹ rơi xuống.

An Mật và Sách Đồ Lan liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt đồng thời biến đổi. An Mật vốn là có một chén rượu đang uống một nửa, lúc này đem chén rượu trong tay bỏ xuống, khẽ vuốt đến gò má của mình, tựa hồ đang tập trung thân thể cảm nhận cảm giác lạnh lẽo giọt mưa kia mang tới.

Đến xem tình hình thời tiết từ mấy ngày nay, trời mưa cũng không tính là việc ngoài ý muốn. La Phi nhìn thấy biểu hiện của hai người Cáp ma tộc khác thường, cảm thấy có chút kỳ lạ, đang lúc muốn hỏi, An Mật đã từ chỗ ngồi đứng lên, sau khi đi ra hai bước, đem loan đao ban nãy bị La Phi đánh bay lấy lại ở trong tay.

Đám người La Phi không biết An Mật muốn làm gì, tất cả đều ngừng ăn uống, cẩn thận nhìn chăm chú vào anh ta. Đã thấy anh ta trợn trừng hai mắt nhìn lên trời, đột nhiên vung cánh tay phải, hướng một đao chém ra trên đỉnh đầu.

Lưỡi đao từ trong giọt mưa lác đác xẹt qua, nhấp nháy ra một mảng ánh sáng trắng, hơn nữa vẫn chưa ngừng lại, thân hình An Mật chuyển động, lại tiếp tục chém ra một đao, một đao này tuy rằng thế đi nghiêng, nhưng vẫn là chỉ phương hướng không trung.

Tiếp đó là đao thứ ba, thứ tư... Mỗi một đao liên tục, khiến người ta không kịp nhìn. Tuy rằng tốc độ đao không nhanh, nhưng động tác chém ra rất có lực, và lại tư thế mỗi một đao đều không giống nhau, đều nối liền, cũng rất có một phen khí thế khiếp người.

”Anh ta... Anh ta đang làm gì?” Nhạc Đông Bắc gãi đầu, mờ mịt không hiểu hỏi.

La Phi cũng không rõ cho nên quay đầu nhìn về phía Sách Đồ Lan ở đối diện, chỉ thấy nét mặt Sách Đồ Lan trang nghiêm, hai tay khoanh chấp ở trước ngực, môi nhúc nhích, tựa hồ đang nói thầm cái gì đó.

Bên kia loan đao của An Mật múa tới chỗ say mê, bỗng nhiên mở miệng, dùng thổ ngữ Cáp ma tộc hát lên khúc ca. Lúc này dáng đi dưới chân anh ta lay động, mang theo ra mấy phần say, nhưng khí lại vẫn như cũ trầm mạnh kéo dài, tiếng ca xuyên thấu màn đêm, bay thẳng vào trong quần núi tối mịt phía xa xa.

Gió lạnh vù vù, mưa phùn rả rích, tiếng ca thê lương, điệu khúc bi thương. Người ngâm xướng dường như phải đối mặt với nguy cơ chông chất, nhưng hào khí trong lòng rồi vẫn lại hiện ra tràn trề. La Phi tuy rằng không hiểu ca từ, nhưng tâm tình lại cùng người ca tương thông. Trong lúc nhất thời, anh chỉ cảm thấy rượu đã được hấp thu, giữa mắt mũi nóng hằm hập, hận không thể đứng dậy rồi chỗ ngồi, cùng nhau ca giọng hát một khúc.

Một lát sau, tiếng hát kết thúc, An Mật thu hồi thế đao, chấp tay phóng tầm mắt tới hướng phía hang kinh khủng xa xa. Lúc này tiếng vang chưa dừng lại, tiếng vang lượn lờ ở giữa núi, dường như có thiên quân vạn mã phụ họa cho anh ta vậy.

La Phi để cho tâm tư lay động, tinh thần vui vẻ, lúc này thấy Sách Đồ Lan buông hai tay, về mặt dần về bình tĩnh, lập tức dò hỏi: “Ca khúc đại nhân An Mật hát là gì?”

Sách Đồ Lan trịnh trọng trả lời: “Đây là múa đao và hành khúc của Cáp ma tộc chúng tôi. Nội dung ca khúc là trước khi các dũng sĩ xuất chinh, hướng về người nhà bộc lộ hết lời ly biệt, đồng thời hướng trời đất tỏ rõ chí nguyện tử chiến.”

”Ca khúc thật hay.” La Phi từ đáy lòng tán thán, “Trong tình cảnh ở đây, bởi do đại nhân An Mật hát ra, thật là làm cho người rung động đến tâm can.”

”Đây là ca khúc anh hùng, do Hách Lạp Y, nữ anh hùng vĩ đại nhất của Cáp ma tộc sáng tác.” An Mật lúc này đã trở lại bên cạnh bàn, tiếp nhận câu nói của La Phi, “Năm đó các dũng sĩ chính là nhờ bài hát này, Thánh chiến giành được thắng lợi.”

”Thánh chiến?” La Phi đối với từ ngữ sang trọng chột xuất hiện, nảy sinh hứng thú rất lớn.

”Đúng vậy, Thánh chiến!” An Mật ưỡn ngực, trên mặt mang theo một loại biểu tình nghiêm nghị kiêu ngạo không thể xâm phạm, anh ta hướng về phía Sách Đồ Lan nói, “Đó là lịch sử vẻ vang nhất của tộc chúng tôi. Đại Tế Tĩ, liền do ông giảng giải một chút cho các băng hữu phương xa đi.”

Sách Đồ Lan gật đầu, ánh mắt thay đổi sâu xa tịch mịch, hiển nhiên là lâm vào trong hồi ức lịch sử. Sau đó ông ta dùng tôn kính, giọng nói gần như thành kính bắt đầu giảng thuật: “Thánh chiến cách hôm nay đã hơn ba trăm năm. Đó là một trận chiến liên quan đến sinh tử tồn vong của Cáp ma tộc, chính là tại trong cuộc chiến kia, dũng sĩ vĩ đại A Lực Á cùng nữ anh hùng Hách Lạp Y hàng phục ác ma kinh khủng, cứu vãn tất cả bộ tộc.”

”Hàng phục ác ma? Ông chỉ chính là chuyện giết chết Lý Định Quốc à?” La Phi từng nghe Nhạc Đông Bắc đề cập tới “Thành quả nghiên cứu” Tương ứng, lúc này lập tức liên tưởng nghĩ đến.

”Đúng vậy.” Sách Đồ Lan tán đồng suy đoán của La Phi, đồng thời ánh mắt phức tạp mà liếc nhìn Bạch Kiếm Ác, “Trại chủ Bạch, đời đời trại Ni Hoành tôn thờ Lý Định Quốc là thần mưa, nhưng ở trong mắt người Cáp ma tộc chúng tôi, Lý Định Quốc là ác ma kinh khủng muốn diệt tận toàn bộ tộc chúng tôi.”

Khóe miệng Bạch Kiếm Ác thoáng lúng túng, tựa hồ muốn cười lại cười không nổi, biểu tình rất là khó coi.

”Diệt tận toàn tộc?” Nhạc Đông Bắc nghe đến mấy điều này, chưa từng thấy sách sử đề cập tới, tinh thần lập tức tỉnh táo, thần thái sáng láng hỏi tới: “Giữa các người có nhiều thâm cừu đại hận gì, khiến cho ông ta muốn hạ độc thủ hung tàn như vậy chứ?”

”Không những có thâm cừu đại hận. Trước đó, Cáp ma tộc đối với Lý Định Quốc thậm chí còn có ân tình. Chính là bởi vì như vậy, Lý Định Quốc về sau lấy oán báo ân, mới càng lộ ra hung ác ghê tởm.” An Mật cắn răng, oán hận nói.

”Có ân?” La Phi cũng càng nghe càng hồ đồ, anh bắt đầu lắc đầu, “Xin lỗi, tôi đối với hiểu biết lịch sử không nhiều lắm, bên trong tình huống này, còn

làm phiền các người kẻ lại tí mĩ một chút.”

”Lý Định Quốc là đại tướng Nam Minh. Cáp ma tộc chúng tôi tuy rằng là chỗ hẻo lánh, nhưng năm đó cũng là thần dân thuộc về đế quốc Đại Minh.” Sách Đồ Lan kiên nhẫn giải thích, “Về sau quân đội Nam Minh cùng người Mãn Thanh chiến đấu, thủ lĩnh Cáp ma tộc đặc biệt phái ra một trăm người dũng sĩ, bố trí trong quân Lý Định Quốc, tham gia đại chiến tiến hành ở phía đông.”

Nhạc Đông Bắc cười ha hả: “Một trăm dũng sĩ? Đây là ân tình của Cáp ma tộc đối với Lý Định Quốc?”

”Ông không nên coi thường một trăm người dũng sĩ này!” An Mật ngoay ngoắt mắt nhìn Nhạc Đông Bắc, “Bọn họ tuy rằng không có nhiều người, nhưng đều là kỵ binh mang theo Thần Thú, trên chiến trường phóng tới, hơn vạn binh mã cũng không ngăn được bước tiến của bọn họ!”

”Thần thú? Anh là nói...”

”Chính là voi!” La Phi câu hỏi còn chưa nói hết, Sách Đồ Lan đã cho ra đáp án, “Trong vùng núi này có nhiều voi thường lui tới, lực lượng dũng sĩ Cáp ma tộc có thể đem voi cường hãn thuần phục, biến nó trở thành bằng hữu và tôi tớ của mình.”

”Binh voi!” Hai mắt Nhạc Đông Bắc phóng xuất hào quang hưng phấn, “Ý của ông là, trong quân đội Lý Định Quốc năm đó, lại trộn lẫn binh voi sao? !”

”Đúng vậy. Binh voi này đều là đến từ dũng sĩ bộ tộc chúng tôi, trong cuộc đại chiến ở phía nam, bọn họ là ác mộng của quân đội Mãn Thanh.”

”Ha ha, rất thú vị! Rất thú vị! Người Mãn Thanh đến từ thảo nguyên phương bắc, quân đội kỵ mã là lính cường đại nhất của bọn họ, thế nhưng chiến mã gặp phải voi, sớm bị hù dọa tè ra quần, ngay cả chạy cũng không chạy nổi, còn dựa vào đánh cái gì?” Nhạc Đông Bắc cao hứng nói, lấy tay gõ lên bàn, liên tục cảm khái, “Đây chính là một khám phá lớn, xem ra trong cuộc quyết chiến của Lý Định Quốc cùng quân Thanh, ông ta đều thu được đại thắng. Cáp ma tộc các người đích thật là không thể không kể công đây!”

Nghe Sách Đồ Lan nói ra bí mật binh voi, La Phi vẫn cúi đầu trầm tư. Chính là lời Nhạc Đông Bắc vừa nói dường như đã thông suy tư của anh, anh đột nhiên vỗ tay kêu một tiếng: “Tôi hiểu rồi!”

”Hiểu cái gì?” Nhạc Đông Bắc tò mò đem đầu bu lại, những người khác cũng đều quay đầu nhìn về phía La Phi.

”Lực lượng thần bí chính là binh voi!” La Phi dùng ngón tay chỉ Nhạc Đông Bắc, “Trong phần văn chương kia của ông từng đề cập tới: 'Quân Thanh đồn đại, trong chiến dịch Nghiêm Quan tại Quảng Tây, quân đội Lý Định Quốc sử dụng lực lượng thần bí kinh khủng làm người ta kinh sợ, lực lượng này khởi nguồn ở biên cảnh Vân Nam.' Bây giờ nhìn lại, lực lượng này chính là đến từ binh voi của Cáp ma tộc. Ông suy nghĩ một chút, đại chiến Nghiêm Quan là lúc thời tiết đan xen sấm sét, bầu không khí vốn kinh khủng, lúc này đội binh voi đột nhiên từ trong quân Lý Định Quốc tuôn ra, sao không khiến cho quân Thanh sợ hãi chứ? Rất nhiều người phương bắc từ trước đến nay chưa từng thấy qua voi, sau đó truyền tới truyền lui, tự nhiên sẽ mang theo một ít sắc thái thần bí.”

”Không sai, không sai...” Nhạc Đông Bắc thoáng gật đầu làm như có thật, “Đại chiến phía đông - Nghiêm Quan Quảng Tây; binh voi - lực lượng kinh khủng; Cáp ma tộc - Biên cảnh Vân Nam, điều này cũng quả thật có thể giải thích được thông suốt.”

Chu Lập Vĩ “A” mà cười một tiếng: “Thế nào? Ông dễ dàng như vậy liền đem bộ lý luận 'Ác ma' kia bỏ qua sao?”

Nhạc Đông Bắc không chút nào yếu kém, lập tức trừng mắt lên: “Ai nói tôi bỏ qua? Cách nói binh voi kia chỉ có thể giải thích về phần đồn đại ở đại chiến Nghiêm Quan, đối với đồn đại 'Ác ma' sau đó căn bản là nói không thông. Đầu tiên, người Cáp ma tộc làm sao lại đem chiến sĩ của mình coi như ác ma? Thứ nhì, binh voi tuy rằng cường hãn, nhưng hành động kém thông minh, trên vùng đồng bằng tiến hành đại chiến có thể phát huy ra ưu thế, nhưng ở trong rừng lại không có chỗ dụng võ gì. Cho nên đội quân của Lý Định Quốc có thể ở trong biên cảnh rừng rậm chống đỡ ba năm, quyết không phải là dựa vào binh voi của Cáp ma tộc.”

Lần này Nhạc Đông Bắc phân tích khá có đạo lý, La Phi nhin không được gật đầu không ngừng tỏ vẻ tán thành. Sách Đồ Lan càng bất mãn liếc nhìn Chu Lập Vĩ: “‘Ác ma' chính là 'Ác ma', làm sao có thể cùng các dũng sĩ bộ tộc chúng tôi nói nhập làm một chứ?”

”‘Ác ma' kia trong miệng các người đến tột cùng là cái gì chứ?” Chu Lập Vĩ hỏi ngược lại.

”Đó là lực lượng kinh khủng tràn ngập tà ác.” Thanh âm của Sách Đồ Lan thay đổi âm trầm, “Căn cứ vào truyền thuyết của tộc chúng tôi, vậy rất có thể là một loại 'Cổ' thuật.”

”Cổ thuật?” Nhạc Đông Bắc trợn to hai mắt kêu một tiếng, tựa hồ rất hiểu được. Chu Lập Vĩ nhũn mày, từ chối cho ý kiến. La Phi thì lộ vẻ có chút mê hoặc, hỏi một câu: “Đó là cái gì?”

”Theo trên khoa học nghề thuốc mà nói, cổ là chỉ ký sinh trùng của con người, đồng thời cũng dùng để biểu thị bệnh mê hoặc thần trí.” Chu Lập Vĩ thấy La Phi đối với vấn đề này không hiểu rõ, liền giải thích cặn kẽ nói, “Ở trong truyền thuyết nước ta, cổ là một loại độc trùng do con người tạo ra, chủ nhân của cổ có thể thông qua loại độc trùng này thực hiện một số các loại Vu thuật tà ác như là nguyên rửa, do đó đạt được mục đích không chế tinh thần người bị hại.”

Đây cũng là những cách nói phong kiến mê tín! La Phi trong lòng thầm nghĩ, ngoài mặt lại không biến sắc, anh gật đầu, lại hỏi Sách Đồ Lan: “Trong truyền thuyết của tộc các người, liên quan tới những thứ này nói cụ thể là như thế nào?”

Nhạc Đông Bắc chia một ngón tay mập của mình gõ lên bàn, đi theo phía sau La Phi phụ họa: “Đúng rồi, ông nói cặn kẽ một chút. Bất kỳ kết luận nào

đều phải căn cứ vào hành động của việc có thực, điểm này rất quan trọng.”

Sách Đồ Lan nheo mắt lại, nếp nhăn trên mặt lại nhiều hơn. Tiếp đó ông ta dùng lưỡi làm ẩm đôi môi khô, bắt đầu giảng thuật lần nữa: “Năm đó quân đội Lý Định Quốc liên tiếp tháo chạy, trải qua trảng đại chiến núi Ma Bàn kia, binh lực đã không đủ vạn người. Một trăm người dừng sĩ Cáp ma tộc kia cũng đã chết hơn phân nửa, chỉ còn mười ba chàng trai cường tráng nhất còn sống. Do mười ba người dừng sĩ Cáp ma này dẫn đường, Lý Định Quốc mang theo tàn quân sau cùng, an toàn tiến vào trong hang kinh khủng. Lúc thời điểm tiến vào hang núi, tiền quân bắt được mấy người có bộ dạng khả nghi. Lý Định Quốc lúc đầu cho họ chính là gian tế của quân Thanh, ngay sau đó nghiêm hình khảo tra, kết quả phát hiện mấy người này thì ra đều là Cổ sư đến từ Miêu tộc.”

Chu Lập Vi hướng La Phi thì thầm, khẽ nói: “Cổ sư chính là người chuyên môn chế ra cổ độc, có người nói ở Miêu tộc Vân Nam, loại pháp thuật hại người này rất phổ biến.”

La Phi “Ừ” một tiếng, lại tiếp tục nghe Sách Đồ Lan ở đối diện giảng thuật: “Dựa theo lệ cũ, lúc tác chiến quân đội nếu như vô tình gặp phải Cổ sư hay các loại yêu nhân, hết thảy là phải giết chết tể cò, để tránh vận đen. Nhưng Lý Định Quốc cũng không có làm như vậy, ông ta chỉ là cắt mất đầu lưỡi mấy người Cổ sư kia, lại đem bọn họ tiếp tục lưu lại ở trong quân. Từ trước đến nay các dừng sĩ Cáp ma tộc đối với người gian tà đặc biệt căm ghét, rất không hiểu cách làm của Lý Định Quốc. Cho nên bọn họ liền đề cử ra một đại biểu, muốn gặp mặt Lý Định Quốc, xin ông ta xử tử Cổ sư này.”

Mọi người đều biết tính tình Lý Định Quốc, càng là ở trước mặt mọi người, ông ta càng phải giữ vững uy nghiêm của mình, nói một là một. Vì lẽ đó người đại biểu kia liền thừa dịp lúc đêm tối vắng người, lặng lẽ đi đến quân trường của Lý Định Quốc, đơn độc gặp mặt như vậy, tỷ lệ khuyên giải thành công sẽ lớn hơn một chút.

Dừng sĩ đi tới trước quân trường, thấy bên trong trường vẫn có tia sáng, biết Lý Định Quốc ở bên trong. Bởi vì không muốn kinh động những người khác, cho nên người đó không có lên tiếng, trực tiếp khẽ đi tới cửa màn vải. Kết quả người đó thấy được một màn làm người ta kinh ngạc: Lý Định Quốc tóc tai bù xù, quần mạp ở trước một loạt hương án. Hai vai ông ta không ngừng run lên, trong miệng phát ra thanh âm ô ô, đứng là ở một mình gào khóc. Dừng sĩ thoáng ngay ngắn cả người, đang lúc tiến thoái lưỡng nan, chợt nghe Lý Định Quốc cất tiếng đau buồn nói một đoạn. Đoạn kia đại khái có ý nghĩa là: Ta bị tình thế bất buộc, bất đắc dĩ, đem linh hồn giao cho ác ma, mà đổi lấy được sức mạnh vô cùng kinh khủng. Từ nay về sau tam quân tướng sĩ đều bị ác ma khống chế, ta nghiệp chướng nặng nề, sau khi chết tình nguyện gặp nghiêm phạt vạn kiếp bất phục.”

Nói đến đây, Sách Đồ Lan ngừng lại, tựa hồ là cấp cho mọi người không gian suy tính. Sau khi La Phi trầm ngâm một lát, dẫn đầu suy đoán nói: “Nói như vậy, là Lý Định Quốc cố ý đem mấy người Cổ sư lưu lại ở trong quân, khiến bọn họ thi triển Cổ thuật, do đó đạt được một loại ‘Sức mạnh’ thần bí?”

Nhạc Đông Bắc vỗ tay phụ họa: “Hợp lý! Suy đoán này vô cùng hợp lý!” Chu Lập Vi cùng Bạch Kiếm Ác mặc dù không nói lời nào, nhưng xem ra cũng không có dị nghị quá lớn.

Sách Đồ Lan lúc này lại gật đầu nói: “Lúc đó dừng sĩ chúng tôi cũng nghĩ như vậy. Người đó vừa kinh ngạc vừa tức khí, ngờ ngác sững sờ ở màn cửa quân trường. Lý Định Quốc khóc thảm xong, bỗng nhiên nhận ra được bất thường, quay đầu quát hỏi một tiếng: ‘Kẻ nào?’ Dừng sĩ vội vàng lui ra ngoài, người đó không dám dừng lại, chạy nhanh một đường về tới trong doanh địa của người Cáp ma tộc.”

Chư vị huynh đệ còn đang chờ người đó mang về tin tức tốt, thấy người đó dáng vẻ vội vội vàng vàng, đều có chút kỳ quái. Dừng sĩ không kịp nói tí mĩ, chỉ là gọi mọi người lập tức rời khỏi. Chờ thời điểm Lý Định Quốc mang theo người hầu cận chạy tới, mọi người đã chạy ra khỏi doanh địa, đi vào rừng rậm. Bởi vì không quen địa hình, lúc đó lại là đêm khuya. Lý Định Quốc không dám đuổi theo, chỉ có thể trở mắt nhìn mười ba người dừng sĩ càng chạy càng xa, hướng đi về phía thôn trại Cáp ma tộc. Quan hệ giữa Cáp ma tộc chúng tôi và Lý Định Quốc, chắc hẳn chính là ở sau đêm đó, bắt đầu xuất hiện vết rạn.”

“A.” La Phi tựa hồ bị cổ sự này hấp dẫn, theo sát mà truy vấn, “Vậy các người chiến tranh hai bên, cũng là bởi vì việc này mà có sao?”

“Cậu là nói Thánh chiến?” Sách Đồ Lan lắc đầu, “Không, lúc đó còn chưa tới mức đến nước này. Sau khi các dừng sĩ trở lại thôn trại, đem chuyện trước sau trải qua nói cho thủ lĩnh biết. Thủ lĩnh biết Lý Định Quốc sử dụng sức mạnh tà ác, thuận tiện dừng sĩ liền minh cùng quân đội Lý Định Quốc. Trong thời gian ở đó đến gần ba năm, hai bên trên cơ bản không có liên hệ gì. Lý Định Quốc từng nhiều lần thỉnh cầu cùng Cáp ma tộc liên thủ lần thứ hai, nhưng đều bị thủ lĩnh cự tuyệt. Đối với Lý Định Quốc cùng quân Thanh, chiến tranh giữa các lực lượng của Miến Điện, Cáp ma tộc chúng tôi hai bên không giúp bên nào, trước sau bảo trì thái độ trung lập.”

“Năm đó Lý Định Quốc một mình chiến đấu anh dũng, nhưng có người nói trong vòng ba năm, chiến đấu lớn nhỏ tất cả không dưới trăm lần, ông ta lại có thể chưa từng bị bại?” La Phi nghĩ tới lời nói Nhạc Đông Bắc đã từng nói, đem cái nghi vấn này ném ra ngoài.

“Việc này nghe có hơi khoa trương, nhưng sự thật đúng là như vậy.” Sách Đồ Lan có chút cảm khái nói, “Linh hồn Lý Định Quốc tuy rằng lâm vào trong bóng tối, nhưng phải thừa nhận, ông ta là một chiến sĩ vĩ đại. Sau khi ông ta thu được sức mạnh tà ác kia, quân đội của ông ta gần như là bất khả chiến bại.”

“Sức mạnh tà ác...” La Phi nhíu chặt lông mày, “Nó đến tột cùng là cái gì?”

“Căn cứ vào thuyết pháp lão nhân lưu truyền xuống trong tộc, ác ma đã khống chế quân đội Lý Định Quốc, khiến cho binh lính của ông ta có sức mạnh không thể tưởng tượng được, dũng khí cùng chiến đấu. Ở trên chiến trường, mỗi người bọn họ đều giống như là con cọp phát điên, bộc phát ra sức chiến đấu kinh người. Hơn nữa bọn họ không chút nào sợ hãi cái chết, trên mặt binh lính chết trận đều mang theo nụ cười khoái trá.”

“Cùng Ma đồng hành, đại hỉ không có gì lo lắng. Sinh lòng dị chí, vào ngục kinh khủng!” La Phi đột nhiên nghĩ đến mười sáu chữ này, lầm bầm nói ra.

Ánh mắt Sách Đồ Lan sáng lên: “Các người cũng biết những lời này? Đây là miêu tả quân đội Lý Định Quốc lúc đó. Bọn họ đã hoàn toàn quy phục ác ma, số ít người không thuận theo, sau cùng đều bị ác ma hù dọa đến điên. Mười ba người dũng sĩ Cáp ma may mà thoát thân sớm, bằng không chỉ sợ cũng khó trốn vận rủi.”

“Không!” An Mật nghe đến đó, trịnh trọng kỳ sự cắt đứt lời của Sách Đồ Lan, “Dũng sĩ Cáp ma tộc làm sao lại khuất phục với sức mạnh của ác ma? Lý Định Quốc cuối cùng không phải là chết ở dưới đao người Cáp ma chúng ta sao!”

“Đại nhân, ngài nói đúng, là ta sợ sót.” Sách Đồ Lan lấy tay phải hợp ngực, cung cung kính kính cúi mình vái chào, tỏ vẻ áy náy: “Ồ trước mặt Cáp ma tộc vĩ đại, mặc kệ sức mạnh tà ác có cường đại cỡ nào, đều chắc chắn bị phá hủy.”

Sau khi La Phi trầm mặc một lát, lại đưa ra một vấn đề có tính then chốt: “Nếu các người một mực giữ vững trung lập, một trận ‘Thánh chiến’ sau cùng kia, tại vì sao lại phát sinh chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Truyền Thuyết Thánh Chiến

“Có thể nói đó là một câu chuyện dài.” Sách Đồ Lan sau một lát trầm mặc, nói sâu xa. Đi theo tự thuật kế tiếp của ông ta, suy nghĩ mọi người trở nên mờ mịt, tiến vào trong một thời không xa xôi khác...

Đây là một câu chuyện cũ tương truyền mấy đời trong tộc Cáp ma. Trước khi nghe câu chuyện này, chúng ta cần phải nhận thức trước vài nhân vật không mấy quen thuộc.

A Lực Á, lúc đó là dũng sĩ cường hãn nhất trong tộc Cáp ma, ở trong quân đội Lý Định Quốc chinh chiến nhiều năm, cũng chính là đại biểu trong mười ba người dũng sĩ Sách Đồ Lan đề cập tới.

Hách Lạp Y, cô gái xinh đẹp nhất Cáp ma tộc, con gái của thủ lĩnh bộ tộc.

Bạch Văn Tuyền, tâm phúc bên người đại tướng Lý Định Quốc. Năm đó một trăm người điều khiển binh voi của Cáp ma tộc liền nghe theo sự điều động của ông ta. Trong cuộc ác chiến Nghiêm Quan ở Quảng Tây, A Lực Á đã từng cứu tính mạng của ông ta, ông ta cũng bởi vậy cùng các dũng sĩ Cáp ma có cảm tình không giống như bình thường.

Trừ điều đó ra, chúng ta còn cần tìm hiểu căn kẽ hơn một chút về “Hang kinh khủng.”

“Hang kinh khủng” ở trong vùng núi thung lũng cùng chỗ với thôn trại của người Cáp ma tộc, nhưng địa lý hai nơi lại có hình dạng khác nhau rất lớn. Thôn trại Cáp ma tộc nằm ở trong chỗ trũng thấp thung lũng núi, diện tích lãnh thổ bằng phẳng, lại gần sát nguồn nước, vô cùng thích hợp cư trú. “Hang kinh khủng” ở một ngọn núi thấp phía ngoài, so ra, nơi này có độ cao so với mặt nước biển cao hơn rất nhiều, đồng thời rừng cây rậm rạp, địa thế hiểm trở.

Trong lúc đó giữa hai nơi có ngọn núi thấp dọc theo hướng đông nam, hơn ba mươi bốn dặm, thế núi đột nhiên bật gốc, hình thành một vách núi, vách núi này hình dạng có chút đặc biệt, toàn thể đều là dốc đứng thẳng vách, nhưng hai đoạn vách thẳng này cũng không cùng nằm ở trên mặt phẳng, mà là trước dưới sau trên xen vào nhau, chính giữa do một đoạn vách núi phẳng lì hình vòng cung chuyển tiếp nối liền.

Sau vùng vách núi này chính là quần núi liền nhau, bất quá phía trên cạnh chỗ vách núi, ông trời lại ở chỗ này tạo ra một ao hồ trũng thấp, luồng nước chảy bốn phía núi đều hội tụ vào trong ao trũng này, tạo thành một ao “Huyền hồ” đọng ở chỗ sườn núi.

Tùy theo mùa mưa khô hạn khác nhau, nước trong huyền hồ lúc đầy lúc thiếu. Nếu như gặp phải mưa to mấy ngày liền, huyền hồ sẽ gặp nước từ trong đỉnh vách núi tràn ra, dọc đường, theo thế núi hình thành “Song bộc điệp”*, cuối cùng hội tụ vào trong hồ núi của thôn trại Cáp ma tộc.

Sau khi đã biết những tình hình này, hãy quay ngược thời gian, trở lại hơn ba trăm năm trước. Để chúng ta nhìn lại truyền thuyết của Cáp ma tộc, mùa hạ kia đến cùng đã xảy ra những gì.

Thật nhiều năm chưa từng có mưa to như vậy, đỉnh núi huyền hồ sớm đã tràn đầy, mực nước trong hồ núi thôn trại Cáp ma tộc cũng theo đó dâng lên không ít. Vốn là rất nhiều trại dân cư ngụ ở bên cạnh hồ phải dời đến chỗ địa thế khá cao, cũng may ở bọn họ sớm đã hình thành thói quen sinh hoạt bơi sấn, dời nhà ngược lại cũng không phải là việc khó gì.

Lúc này, càng làm cho Cáp ma tộc lo lắng vẫn là ngọn lửa chiến tranh liên miên cách đó không xa.

Chiến tranh giữa Lý Định Quốc cùng quân Thanh và Miến Điện đã giằng co trong ba năm. Lý Định Quốc nhờ vào thế núi hiểm ác đáng sợ cùng “Sức mạnh ác ma” thần bí, mà nhiều lần đại chiến bất bại. Nhưng binh lực quân Thanh liên tục bổ sung, trú đóng ở ngoài hang kinh khủng, hai quân giằng co nhau, chiến tranh không ngừng, hai bên trước sau đều là giữa thế cuộc tiến thoái lưỡng nan.

Trong một tình huống như vậy, vị trí chiến lược quan trọng là Cáp ma tộc, không thể nghi ngờ liền trở thành thế lực mà hai bên đều muốn cực lực mượn

sức.

Cáp ma tộc từng cùng quân đội Nam Minh giao hảo rất nhiều năm, bởi trong quân đội Lý Định Quốc sử dụng thuật Vu Cổ tà ác, khiến cho mười ba người dừng sĩ rời đi, quan hệ hai bên cũng xuất hiện rạn nứt. Từ đó Cáp ma tộc tại trong chiến sự luôn bảo trì thế trung lập. Lý Định Quốc cùng quân Thanh đều từng nhiều lần phái người tới thuyết phục, nhưng thủ lĩnh trước sau không hề bị lay động. Hai phe thế lực có lẽ đều đối với điều này mà mang trong lòng bất mãn, nhưng cũng không ai dám tùy tiện đắc tội tộc thiện chiến dũng mãnh, đồng thời lại chiếm cứ thiên thời địa lợi của tộc Cáp ma.

Thủ lĩnh Cáp ma tuổi đã hơn năm mươi, tính tình chính trực mà lại tràn đầy sáng suốt. Ông tuy rằng không tham chiến, nhưng đối với phát triển thế cục lại cực kỳ quan tâm. Thời điểm mỗi khi có chiến sự phát sinh, ông đều biết mang theo hai người hầu cận, vượt qua núi thấp, quan sát tình hình chiến đấu.

Mấy ngày này, quân đội Lý Định Quốc tựa hồ có chút dị động. Quân doanh bọn họ đang không ngừng chuyển hướng phía tây bắc, điều này khiến cho Cáp ma tộc chú ý. Lão thủ lĩnh ý thức được quân Lý Định Quốc sẽ có hành động trọng đại, mỗi ngày đều phải tới vùng núi đối diện tiến hành nghe ngóng. Ông thông thường là xuất phát từ lúc sáng sớm, thời gian sau giờ Ngọ sẽ trở lại trong thôn trại. Nhưng có một ngày, đến tận khi sắc trời đã tối đen, thủ lĩnh lại vẫn chưa trở về.

Các người trong tộc mơ hồ có dự cảm chẳng lành, con gái của thủ lĩnh là Hách Lạp Y càng lo âu, một đêm không hề chợp mắt. Đến sáng sớm ngày thứ hai, Lý Định Quốc đột nhiên sai người đến gặp thôn trại, sứ giả này không ai khác, chính là người cùng dừng sĩ Cáp ma tộc có gắn bó chặt chẽ, Bạch Văn Tuyền.

A Lực Á cùng Hách Lạp Y đại diện Cáp ma tộc, cùng Bạch Văn Tuyền tiến hành gặp mặt. Gặp lại cố nhân, A Lực Á và Bạch Văn Tuyền trong lúc đó tự nhiên rất có vài phần cảm xúc. Sau khi hàn huyên, Bạch Văn Tuyền mang đến tin tức có liên quan đến lão thủ lĩnh.

Theo như Bạch Văn Tuyền nói: Ngày hôm qua lão thủ lĩnh đang lúc ở núi quan sát, bị một tiểu đội tham dò quân Thanh phát hiện. Quân Thanh muốn đem thủ lĩnh bắt đi, hai bên xảy ra ác đấu. Bởi người ít không đánh lại đông, hai người tùy tùng Cáp ma tộc lần lượt chết trận, lão thủ lĩnh cũng bị trọng thương. Đang ở thời điểm nguy cơ, Lý Định Quốc mang theo thủ hạ chạy tới, đánh đuổi quân Thanh, đồng thời đem lão thủ lĩnh cứu trở về trong quân. Trải qua cứu trị, tính mệnh thủ lĩnh đã không còn đáng ngại, nhưng hành động bất tiện, cần phải tĩnh dưỡng nhiều ngày. Bạch Văn Tuyền lần này đến đây, là giúp lão thủ lĩnh truyền lời, mời cô nương Hách Lạp Y đi đến quân doanh thăm viếng, đồng thời có chuyện quan trọng cùng nhau bàn bạc.

Bạch Văn Tuyền cùng đám người A Lực Á vốn có quan hệ cá nhân rất tốt, lần này lại mang đến loan đao thủ lĩnh mang theo người làm tín vật. Mọi người Cáp ma tộc dưới tình cảm này, đối với tình huống ông ta nói cũng không hoài nghi thêm. Biết được cha mình biến nguy thành an, Hách Lạp Y vừa vui mừng vừa cảm kích, lập tức phân phó chuẩn bị tiệc rượu tốt nhất, chiêu đãi người khách đến từ “Hang kinh khủng.”

Vào buổi trưa, chủ và khách ngồi xuống, mọi người vui vẻ chèn chén, không khí vô cùng hòa hợp, quan hệ hai bên đang đóng băng ba năm dường như bởi vậy mà giống như tuyết tan. Mười ba người dừng sĩ kia gặp chủ cũ, dĩ nhiên là dón dập tiến lên, luân phiên mời rượu, uống không cần biết trời đất ở đâu. Tính cách Bạch Văn Tuyền hào sảng, ai đến cũng không cự tuyệt, không lâu sau đã có men say.

Sau khi trải qua nhiều tuần rượu, người tạp vụ dần dần tản đi, cuối cùng chỉ còn Hách Lạp Y, Bạch Văn Tuyền cùng với mười ba người dừng sĩ ở bữa tiệc, Hách Lạp Y tự trọng thân phận, gần như chỉ ở tiếp đón chủ tọa, cũng không uống rượu, lời nói cũng không nhiều. Đám người Bạch Văn Tuyền lại càng trò chuyện thoải mái, nhớ lại hồi ức ngày xưa cùng nhau chiến đấu hào hùng, trong đó nói tới chuyện A Lực Á cứu tính mạng Bạch Văn Tuyền, mọi người càng thổn thức không ngớt.

Nói tới chỗ sáng khoái, A Lực Á bỗng nhiên ầm ỹ hát hành khúc lúc Bạch Văn Tuyền chỉ huy xuất chinh năm đó, những người dừng sĩ Cáp ma tộc khác cũng lập tức hát theo. Bạch Văn Tuyền nghe được tiếng ca quen thuộc, mắt say lờ mờ mờ lung, nét mặt chợt tỉnh, đợi mọi người hát khắp nơi, ông ta lại thất thanh khóc rống lên.

Các dừng sĩ dừng tiếng ca lại, hỏi Bạch Văn Tuyền vì sao lại khóc. Bạch Văn Tuyền nhưng cũng không trả lời, chỉ là đắm ngực giậm chân, có vẻ cực kỳ bi thương. Mọi người bên dưới vô cùng kinh ngạc, truy hỏi lần nữa. A Lực Á càng giận dữ mà đứng, công bố nếu như Bạch đại ca có chuyện khó khăn gì, các huynh đệ xông pha khói lửa cũng không chối từ.

Ở dưới loại tình thế này, Bạch Văn Tuyền tựa hồ không kềm nén tình cảm trong lòng được nữa. Ông ta đột nhiên nghiêng người, quỳ rạp xuống trước mặt mọi người Cáp ma tộc, thật lâu không đứng dậy. Các dừng sĩ kinh hãi, vội vã quỳ xuống hoàn lễ, ngay cả Hách Lạp Y lúc này cũng đứng lên, gương mặt biểu tình kinh ngạc.

“Bạch tướng quân, ông là hảo bằng hữu của Cáp ma tộc. Nếu như ông có chuyện gì trở ngại, mời thẳng thắn nói thẳng, toàn bộ tộc người chúng tôi đều sẽ đem hết toàn lực giúp đỡ ông.” Hách Lạp Y tuy rằng chưa từng ra khỏi thôn trại, nhưng từ nhỏ đã được tế ti giáo dục tỉ mỉ, tiếng Hán hoàn toàn dễ nghe lại lưu loát, nàng vừa nói, vừa chân thành đi tới bên cạnh Bạch Văn Tuyền, đưa tay muốn đỡ ông ta lên.

Bạch Văn Tuyền ngẩng đầu, nhìn lên nữ tử trước mắt, người được cho là xinh đẹp nhất trong truyền thuyết Cáp ma tộc. Chỉ thấy thân hình nàng thon thả, đáng vẻ rất đẹp, mặc y phục màu trắng, lại giống như tiên nữ vậy.

Hách Lạp Y mở to hai mắt vừa đen vừa sáng nhìn Bạch Văn Tuyền, ánh mắt kia trong suốt thuần khiết, không chứa bất kỳ tạp chất thế gian nào. Bạch Văn Tuyền không dám cùng nàng đối mặt, rất nhanh lại nằm bái lạy, thống khổ nói: “Mọi người đối với ta như thần nhân, nhưng ta xin lỗi Cáp ma tộc, xin lỗi chư vị huynh đệ, xin lỗi cô nương Hách Lạp Y thuần khiết vô tội.”

Hách Lạp Y hơi nhíu đôi mi thanh tú, lo âu hỏi: “Bạch tướng quân vì sao lại nói như vậy chứ?”

“Cáp ma tộc đã đại họa lâm đầu, rất nhanh thì sẽ bị tai ương ngập đầu!” Bạch Văn Tuyền rốt cục lấy hết dũng khí, nói ra chính là lời nói ẩn giấu hồi lâu ở trong lòng.

”Tai ương ngập đầu! ?” A Lực Á bỗng nhiên giật mình, dồn ép Bạch Văn Tuyền trước mặt truy vấn, “Ngài có ý gì?”

Đến mức này, Bạch Văn Tuyền che che giấu giấu nữa cũng không còn ý nghĩa, ông ta quyết tâm, nói thẳng: “Lão thủ lĩnh cũng không phải là do bị quân Thanh gây thương tích, mà là bị Lý Định Quốc mai phục, hai người tùy tùng, cũng chính là bị thân thủ Lý Định Quốc chém giết. Hiện tại, Lý Định Quốc đang nổi lên một âm mưu kinh thiên, muốn tiêu diệt tận toàn tộc Cáp ma!”

”Cái gì?” Hách Lạp Y kinh sợ rút lui một bước, thì thầm nói: “Cáp ma tộc chúng tôi cho tới bây giờ không mạo phạm qua Lý Định Quốc, ông ta... ông ta tại sao lại muốn làm như vậy?”

”Lý Định Quốc đối xử với người phản bội mình xưa nay thủ đoạn hung ác.” Bạch Văn Tuyền nhìn đám người A Lực Á nói, “Các người lúc đầu âm thầm ra đi, cũng đã phạm vào điều kị của ông ta. Ba năm này, chúng ta cùng quân Thanh và Miến Điện rơi vào khổ chiến, mà Cáp ma tộc lại chậm chạp không chịu viện trợ, càng làm cho ông ta cực kỳ bất mãn.”

”Dừng sĩ Cáp ma chúng tôi đi theo quân đội Nam Minh chinh chiến nhiều năm, tắm máu nơi chiến trường, cho tới bây giờ không oán giận qua cái gì.” A Lực Á giận dữ phản bác, “Là bản thân Lý Định Quốc tin yêu tà thuật, chúng tôi mới phải rời đi, lẽ nào điều này cũng muốn trách ở trên đầu chúng tôi sao?”

”Không, tuyệt đối không phải chỉ là bởi vì điều này. Bạch tướng quân, chuyện liên quan trọng đại, xin ông cố gắng nói thẳng thắn!” Hách Lạp Y lúc này tỉnh táo lại, nghiêm mặt nhìn Bạch Văn Tuyền.

Bạch Văn Tuyền thờ dài một tiếng: “Cô nương chẳng những vô cùng xinh đẹp, mà còn có tư chất thông minh. Không sai, Lý Định Quốc làm như vậy, còn có nguyên nhân trọng yếu hơn.”

”Cái gì?” Mọi người Cáp ma tộc đồng loạt nhìn về phía Bạch Văn Tuyền, chờ đợi ông ta bên dưới.

”Huyết chiến ba năm, quân đội Lý Định Quốc tuy rằng bảo trì không bại, nhưng lương thực vật tư đã sớm kiệt quệ. Hang kinh khủng sơn thủy hiểm ác, không cách nào cung cấp tiếp tế cần thiết cho đại quân. So sánh với nhau, sơn trại Cáp ma tộc thì dồi dào hơn rất nhiều...”

Bạch Văn Tuyền mặc dù không có nói hết lời, nhưng ý tứ đã hết sức rõ ràng: Lý Định Quốc là nhìn trúng vùng thổ địa phì nhiêu này, muốn chiếm cứ để bản thân sử dụng. Trong lòng mọi người Cáp ma đều là trầm xuống, liên quan đến kế hoạch sinh tử tồn vong lâu dài của hai bên, đã không thể có khả năng thối nhượng hòa giải!

Sau khi phút chốc yên lặng, lại nghe A Lực Á căn vặn nói: “Đời đời Cáp ma tộc đều sống ở nơi này, Lý Định Quốc nếu muốn cướp giật đất đai của chúng ta, trước phải hỏi loan đao trong tay các dũng sĩ có đáp ứng hay không!”

”Ta biết dũng sĩ các người đều có thể lấy một chọi mười, nhưng không có ích lợi gì.” Bạch Văn Tuyền buồn bã cười khổ một cái, “Lý Định Quốc đã đặt thuốc nổ ở trên vách núi đá trước huyền hồ, chỉ chờ ông ta ra lệnh một tiếng, sẽ nổ núi dẫn hồng thủy, nước sẽ nhấn chìm thôn trại Cáp ma!”

Nghe nói như thế, toàn bộ đám người A Lực Á đều đổi sắc mặt. Bọn họ đều là người lớn lên trong núi, đương nhiên biết lũ bất ngờ rất lợi hại. Thôn trại Cáp ma tộc nằm ở chỗ trũng thấp, lại gần ao hồ, nếu như huyền hồ thực sự bị nổ tung, nước lũ đầy hồ trong nháy mắt ầm ầm hạ xuống, ngay lập tức là có thể đem toàn bộ thôn trại phá hủy sạch sẽ!

Sau một lát, Hách Lạp Y mới hơi chút phục hồi lại tinh thần, giọng cười đau khổ nói: “Thủ đoạn thật là độc ác... Nếu như vậy, Lý Định Quốc vì sao còn muốn sai Bạch tướng quân đến đây chứ?”

”Việc này...” Bạch Văn Tuyền đáp ứng, tựa hồ khá không tiện mở miệng.

”Bạch tướng quân, ông là người có lòng tốt, thẳng thắn vô tư.” Hách Lạp Y chớp động mắt to đen nháy, “Xin nói thẳng đừng ngại.”

Bạch Văn Tuyền lại do dự một chút, lúc này mới thấp giọng nói: “Trong quân đồn đãi, Hách Lạp Y cô nương không chỉ là người đẹp nhất Cáp ma tộc, còn là cô nương xinh đẹp nhất trên đời. Lý Định Quốc không nỡ khiến cô nương chết đuối, cho nên phái ta tới dụ dỗ cô nương đến 'Hang kinh khủng', xong đem cô nương... lưu lại... giữ trong quân đội...”

Không chờ Bạch Văn Tuyền nói hết lời, A Lực Á sớm đã tức giận trừng mắt nhếch mày, râu tóc đứng chống ngược. Anh ta quát lên một tiếng lớn, rút đao nơi tay: “Lý Định Quốc! Ngươi là ác ma vô sỉ! Ta liều mạng với ngươi!”

Những dũng sĩ khác cũng dồn dập nhảy lên, theo A Lực Á xông ra ngoài. Hách Lạp Y lo lắng vạn phần, vội vã phát ra một tiếng lanh lảnh hô quát: “Đứng lại, các người không thể đi!”

Thanh âm kia tựa hồ mang theo ma lực làm kẻ khác không thể kháng cự, hơn mười tiểu tử tất cả đều đồng loạt dừng bước. Hách Lạp Y thở phào nhẹ nhõm, nói tiếp: “Lý Định Quốc chẳng những ác độc, mà còn có dũng mãnh vạn người khó địch, huống chi thủ hạ của ông ta còn có nhiều chiến sĩ như vậy, các người xông vào như thế, không phải là chịu chết uống phí sao?”

”Vậy làm sao bây giờ?” A Lực Á trợn trừng hai mắt phẫn nộ, hai mắt đỏ bừng tựa hồ muốn chảy ra, “Lẽ nào chúng ta liền ngồi ở chỗ này, chờ lũ lụt đem người toàn tộc nhấn chìm sao?”

Hách Lạp Y không trả lời A Lực Á, nàng xoay người, dùng tay vịn hai cánh tay của Bạch Văn Tuyền, thành khẩn nói: “Bạch tướng quân, xin ông hãy

đứng lên.”

Bạch Văn Tuyền vô tri vô giác đứng lên, Hách Lạp Y lại dẫn ông ta đi tới chỗ ngồi sang trọng bên cạnh chủ tọa, hạ thấp người hơi làm một lễ: “Bạch tướng quân, mời ngồi ở chỗ này.”

Bạch Văn Tuyền một bộ dáng vẻ không rõ nguyên do, mặc cho bài bố, ngồi ở chính giữa chủ tọa. Hách Lạp Y lui về phía sau hai bước, mặt ngó về phía ông ta nói: “Bạch tướng quân, mấy nghìn sinh mệnh già trẻ lớn bé Cáp ma tộc, hiện tại liền nắm giữ ở trong tay của ngài. Ngài tâm địa nhân hậu, nhất định sẽ giúp đỡ chúng tôi tránh được kiếp nạn này.”

A Lực Á lúc này tỉnh táo lại, trong lòng khẽ động: “Không sai. Bạch Văn Tuyền là người tâm phúc nhất bên cạnh Lý Định Quốc, nếu như ngài có thể đứng ở bên cạnh Cáp ma tộc, vậy còn có thể có khả năng thu hồi sống to.”

Về mặt Bạch Văn Tuyền lúng túng, trầm mặc một lát, mới thì thảo mở miệng: “Ta hôm nay uống nhiều rượu rồi, nhớ tư tình cá nhân, tiết lộ việc quân cơ, với Lý tướng quân, với đại Minh triều, đã thuộc người bất trung bất nghĩa. Lời Hách Lạp Y cô nương mới vừa nói, lại là đem ta đẩy lên hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.”

“Lý Định Quốc sớm đã không phải là Lý tướng quân trước kia!” A Lực Á nhin không được, xông về phía trước một bước nói, “Hắn đã đem linh hồn bán cho ác ma. Bây giờ, trong lòng của hắn tràn ngập tà ác, ma quỷ không chế quân đội của hắn. Bạch tướng quân nếu như lại một mực khẳng khái, theo hắn cùng nhau làm ác, kia thật là vạn kiếp bất phục!”

Thân thể Bạch Văn Tuyền hơi rung động, nét mặt buồn rầu, dường như bị nói trúng nỗi khổ riêng ở đáy lòng. Hách Lạp Y lúc này cũng buồn bã lộ vẻ xúc động: “Cáp ma tộc tôi quanh năm ở núi rừng, cùng đời không tranh. Lý Định Quốc ác độc như vậy, muốn tiêu diệt toàn tộc tôi, đã cùng ma quỷ không khác biệt chút nào, ông ta chắc chắn sẽ bị trời cao nghiêm phạt. Tướng quân làm trái ông ta, vậy là, làm sao có thể nói là bất trung bất nghĩa chứ? Tôi hiện tại đại diện cho mấy nghìn già trẻ Cáp ma tộc, tướng quân, xin nhận một xá của tôi!”

Nói tới chỗ này, Hách Lạp Y lại thực sự dùng hai đầu gối quỳ xuống đất, lạy xuống thật lâu. A Lực Á cũng nghiêm túc, xoay người quỳ bên cạnh Hách Lạp Y, đồng thời cất cao giọng nói: Xin tướng quân thuận lòng trời mà đi!”

“Xin tướng quân thuận lòng trời mà đi!” Mười hai người đứng sĩ còn lại cùng kêu lên thuật lại, “Xôn xao” đều quỳ xuống.

Bạch Văn Tuyền nhắm mắt ngửa mặt, sau một lúc lâu, ông ta rốt cục bị thương mà gất đầu, hai hàng nước mắt đục ngầu cũng theo đó rơi xuống lã chã.

Sau đó, Hách Lạp Y đương nhiên đem Đại Tế Ti Cáp ma tộc mời tới, mọi người thương nghị chỉnh lại một buổi chiều. Tới gần khi trời tối, Bạch Văn Tuyền mới rời khỏi thôn trại, trở về quán doanh hàng kinh khủng, phục lệnh cho Lý Định Quốc. Cáp ma tộc thì chọn lựa ra hai người đứng sĩ có đôi chân nhanh nhẹn vượt trội, xuất phát suốt đêm, cùng quân Thanh và Miến Điện bắt liên lạc.

Sáng sớm ngày thứ hai, tất cả nam tử trai tráng Cáp ma tộc đều được triệu tập. Hách Lạp Y hướng mọi người giảng thuật âm mưu của Lý Định Quốc, tinh thần quân chúng xúc động phẫn nộ, áp ủ chí hướng chiến đấu một mất một còn.

Hách Lạp Y mang theo mười ba dũng sĩ xuất phát đi trước. Bọn họ chuẩn bị bốn hòm rương gỗ mây, đến khi gần hang kinh khủng, A Lực Á cùng ba người dũng sĩ dũng mãnh nhất chui vào trong rương, các dũng sĩ còn lại thì khiêng cái rương, đi theo Hách Lạp Y tiến vào binh doanh Lý Định Quốc.

Bạch Văn Tuyền đã ở trong doanh trại chờ đợi, ông ta dẫn một nhóm người đi tới bên ngoài trường của Lý Định Quốc, người hầu cận của Lý Định Quốc ngăn ở cửa, sẽ đối mọi người và cái rương tiến hành kiểm tra.

“Bọn họ cũng không có mang theo vũ khí. Trong rương là lễ vật Cáp ma tộc hiến tặng cho Lý tướng quân, ta đã tra xét, không có vấn đề.” Bạch Văn Tuyền ở một bên nói. Ông ta ở trong quân đội là dưới một người, địa vị trên vạn người, những người hầu cận kia lập tức liền tránh ở một bên, để cho đám người Hách Lạp Y tiến nhập quân trường.

Lý Định Quốc ở trong trường đang ngồi ngay ngắn trước đề án, nghiên cứu tỉ mỉ văn kiện, hé ra bản đồ da dê, phía sau thì có hai vệ binh cầm kiếm đang đứng. ‘Ác ma’ Cường hân vô địch trong truyền thuyết có một thân áo giáp, râu dài mặt chữ điền, lông mày rậm kiếm mục, thần thái mười phần uy nghiêm. Bạch Văn Tuyền đầu tiên cung cung kính kính đi đến hành lễ: “Tướng quân, nữ nhi của thủ lĩnh Cáp ma tộc, Hách Lạp Y đến rồi.”

Lý Định Quốc ngẩng đầu, thấy Hách Lạp Y chân thành đi lên trước, tay phải hợp ngực, bái một cái thật sâu: “Hách Lạp Y tiếp kiến tướng quân anh dũng đại Minh triều Lý Định Quốc.” Các dũng sĩ sau lưng nàng lúc này cũng đều buông cái rương xuống, đồng thời quỳ lạy trên mặt đất: “Tham kiến Lý tướng quân.”

Lý Định Quốc nhìn Hách Lạp Y, dường như có chút hài lòng, ông ta nói câu: “Tốt!” Sau đó từ trên ghế đứng lên. Vóc người của ông ta to lớn đồ sộ, vừa đứng lên, lập tức mang theo một cỗ khí thế vô cùng áp bức.

Lý Định Quốc nhìn Hách Lạp Y xong, lại nhìn mọi người quỳ trên mặt đất, lạnh lạnh nói: “Các người lúc đầu đi không từ giả, đúng là trái với quân kỷ của ta!” Ánh mắt của ông ta như điện, lực xuyên thấu tràn ngập làm người ta sợ hãi. Các dũng sĩ từ lâu đã đem sinh tử coi nhẹ, nhưng ở dưới ánh mắt bức ép như vậy, đều từ chỗ sâu nhất đáy lòng sản sinh một loại cảm giác sợ hãi khó có thể kháng cự, dồn dập cúi đầu, cảm như hén.

Sau khi yên lặng chốc lát, Lý Định Quốc đột nhiên quát to một tiếng: “Người đâu!” Lập tức có một gã người hầu cận nhanh chóng vào trong: “Tướng quân!”

“Người đem Hách Lạp Y cô nương đưa tới trường phía Tây, để cho nàng gặp phụ thân bị trọng thương.”

”Tuân lệnh!” Người hầu cận đáp ứng một tiếng, hướng Hách Lạp Y thủ thế làm lễ mời, “Mời cô nương đi theo tôi.”

Hách Lạp Y gật đầu, trấn định bình tĩnh đi theo sát người hầu cận kia. Các dũng sĩ nhưng trong lòng đều là căng thẳng: Căn cứ vào tin tức Bạch Văn Tuyên tiết lộ, nếu như Lý Định Quốc muốn giữ Hách Lạp Y, vậy nói rõ ông ta tức khắc liền muốn động thủ, tính mạng của bản thân, thậm chí tồn vong của toàn bộ tộc, tại thời điểm này là giây phút quan trọng nhất! Mọi người nín thở ngưng khí, chú ý cận kề nhất cử nhất động của Lý Định Quốc, không dám có chút buông lỏng.

Lý Định Quốc chấp hai tay, tại trong quân đi qua đi lại, ông ta bước đi mạnh mẽ, mỗi một bước chân đều tựa như nặng nề giẫm ở trong lòng mọi người. Bầu không khí trong trường gần như làm người ta hít thở không thông. Bạch Văn Tuyên đứng ở một bên, vẻ ngoài tuy mạnh mẽ bộ trấn định, lòng bàn tay cũng lại không tự chủ được chảy ra rất nhiều mồ hôi.

Rốt cục, Lý Định Quốc dừng bước, chỉ vào mấy cái rương kia hỏi: “Những thứ này là cái gì?”

”Đây là lễ vật Cáp ma tộc chúng tôi hiến tặng cho Lý tướng quân.” Các dũng sĩ vội vàng trả lời, “Để báo đáp ân cứu mạng của tướng quân đối với thủ lĩnh.”

”Ừ.” Lý Định Quốc quay đầu nhìn về phía Bạch Văn Tuyên, “Người mở ra để ta xem một chút.”

Bạch Văn Tuyên đáp ứng một tiếng, đi tới trước một cái rương, sau khi mở rương ra, rút lui thân né qua một bên: “Tướng quân, mời!”

Lý Định Quốc hơi liếc mắt một cái, chỉ thấy cái rương hình như chất đầy các loại dược liệu đông trùng hạ thảo quý báu. Ông ta gật đầu: “Ừ, được, đóng lại đi.”

Bạch Văn Tuyên cũng không có động tác, ông ta sừng sờ một chút, nói: “Tướng quân, phía dưới những dược liệu này còn có đồ vật, chính là bảo vật quý giá nhất của Cáp ma tộc, thuộc hạ không dám tự ý chuyển động, mời tướng quân nhìn kỹ!”

”Ồ?” Lý Định Quốc không nghi ngờ gì, tiến lên hai bước, xoay người lại chuyển động những dược liệu kia. Tay phải vừa chạm, ông ta liền cảm giác được có chút bất thường, kinh ngạc nhíu mày. Trong nháy mắt ở nơi này, phía dưới dược liệu đột nhiên có thân người nổi lên, tay trái gắt gao kéo cánh tay phải của Lý Định Quốc, trong tay phải chớp động hàn quang sắc bén, một thanh loan đao hướng về nơi cổ ông ta chém tới.

Lý Định Quốc phản ứng cực nhanh, nghiêng đầu chột lóe, lưỡi đao trật phía đầu, chém ở tại chỗ vai ông, da thịt liền té ra, máu tươi chảy dài. Lý Định Quốc quát lên một tiếng lớn, vung tay phải lên, dùng sức mạnh áp đảo, đem hất kẻ tập kích cả người lẫn đao văng ra ngoài xa xa.

Người trốn ở phía dưới dược liệu này chính là A Lực Á. Anh ta thấy một đòn này không thể trí mạng, mượn lực thuận thế khê đao, đã phóng người lên, lại vung đao hướng Lý Định Quốc vọt tới. Hai tên vệ binh trong trường sớm đã rút kiếm trong tay, ngăn ở trước mặt Lý Định Quốc, đồng thời cao giọng hô quát: “Người đâu! Có thích khách!”

Chờ ở ngoài trường hơn mười người hầu cận ào ào tràn vào, các dũng sĩ Cáp ma tộc khác lúc này cũng đều nhảy lên, từ trong rương lấy ra binh khí. Hai bên chia thành một nhóm, quân trưởng nhỏ hỗn loạn kinh khủng, trong khoảnh khắc một vùng hỗn loạn.

Lý Định Quốc xem ra bị thương không nhẹ, máu tươi đã nhiễm đỏ áo giáp. Các người hầu cận liều mạng lẫn nhau, đem ông ta vây ở trung tâm. Lý Định Quốc lại chỉ hơi thờ dốc, liền rút ra bội kiếm bên hông, đánh giết phạm vi phía ngoài.

Một dũng sĩ Cáp ma thấy thế, lập tức vung loan đao hướng ông ta bức tới, ông ta không lùi một phân, mạnh mẽ múa kiếm đón lấy. Đao kiếm giao nhau, dũng sĩ Cáp ma chỉ cảm thấy cổ tay đau xót, loan đao bị hất ra xa, không chờ hắn có phản ứng, ánh kiếm lại lóe, vạch ra một đường vết thương đáng sợ ở bên hông hắn.

Lý Định Quốc chiếm được thượng phong, nhưng cũng không truy kích, mà là hướng về đi đến phía Bạch Văn Tuyên đứng ở cửa, giọng bình tĩnh gầm nhẹ nói: “Là người phản bội ta? !”

Sắc mặt Bạch Văn Tuyên tái nhợt, thối lui từng bước một đến phía ngoài quân trưởng, Lý Định Quốc cũng theo sát. Vừa vặn có một tên binh sĩ chạy như bay đến, nhìn thấy dạng tình hình này, không khỏi ngậm ngẫn cả người: “Tướng quân? ! Ngài làm sao vậy?”

Lý Định Quốc thấy hấn nón giáp không ngay ngắn, thần tình hoảng loạn, ý thức được điều gì đó, quát lên: “Trước tiên báo quân tình!”

Binh sĩ quỳ một chân trên đất: “Bẩm tướng quân. Quân Thanh, quân Miến Điện cùng Cáp ma tộc, phân ba đường vây đánh bộ quân doanh của chúng ta!”

Lý Định Quốc lúc này tâm đã như gương sáng, ông ta ngẩng đầu lên, phát ra một trận cười điên cuồng mà tuyệt vọng, tiếp đó hung tợn nói: “Truyền quân lệnh của ta, các bộ binh sĩ phản thủ khu vực phòng thủ, tự ý trốn chạy, chém!”

”Tuân mệnh!” Binh sĩ đáp ứng một tiếng, cũng không rời đi, chỉ dùng ánh mắt nghi hoặc và lo âu nhìn qua lại hai người Lý - Bạch.

”Nhanh đi! Ở đây không cần người quan tâm!” Lý Định Quốc lớn tiếng quát mắng, binh sĩ dập đầu một cái, cuối cùng đứng dậy, bước nhanh đến các binh doanh truyền lệnh đi.

”Người vì sao như vậy? !” Lý Định Quốc trợn hai mắt, trừng mắt nhìn Bạch Văn Tuyên cách đó không xa.

Bạch Văn Tuyền lúc này cũng rút kiếm nơi tay, nét mặt ông ta cực kỳ phức tạp, sau một lúc, mới thì thào nói: “Tướng quân, là tôi Bạch Văn Tuyền có lỗi với ngài...”

”Xin lỗi? Tốt! Tốt!” Trong mắt Lý Định Quốc gần như phát hỏa, ông ta giương cao lợi kiếm trong tay, đi từng bước một hướng về phía Bạch Văn Tuyền bức tới.

...

Bên trong trường, do A Lực Á cầm đầu mười ba dũng sĩ Cáp ma cùng người hầu cận vệ binh Lý Định Quốc triển khai khổ chiến. Hai nhóm người này mỗi người đều là kinh nghiệm sa trường, từ trong đồng người chết bỏ ra, giao thủ với nhau lý lẽ sắc bén. Sau một phen ác đấu chấn động lòng người, nhưng chỉ có một người còn sống đó chính là A Lực Á, hơn nữa còn chống chọi vết thương, sức cùng lực kiệt. Anh ta không có thời gian thờ dốt, mạnh mẽ chống thân thể đi tới ngoài trường, tìm kiếm Lý Định Quốc bị thương chưa chết.

Lúc này xung quanh hàng kinh khủng tiếng chém giết rung trời, quân đội Lý Định Quốc đang cùng quân địch ba đường liều mạng đánh huyết chiến. Ở gần quân trưởng chủ tướng, vị trí trọng yếu của quân doanh trái lại yên tĩnh, mùi chết chóc tràn ngập bốn phía.

Một vết máu từ màn trường cạnh hướng tây kéo dài ra, mãi đến tận hơn hai mươi, ba mươi bước. Tại cuối vết máu kia, một thân ảnh cao lớn đứng sừng sững, tuy rằng không nhìn thấy chính diện của người đó, nhưng A Lực Á vẫn liếc mắt liền nhận ra: Người này chính là Lý Định Quốc.

A Lực Á cầm loan đao, rón rén đi tới. Sau khi đi ra hơn mười bước, anh ta mới phát hiện, ở trước người của Lý Định Quốc, còn có một người: Bạch Văn Tuyền.

Tại gần nơi hai người đứng, vết máu lộn xộn, thoát nhìn đã từng có một hồi giao thủ. Kết quả trận giao thủ này đang đọng lại trong gió núi xào xạc, làm người ta vừa xem đã hiểu ngay.

Trường kiếm Bạch Văn Tuyền đã rời tay, nằm xa xa ở một bên, mũi kiếm cũng cong. Bản thân của ông ta thì quỳ thẳng ở trước mặt Lý Định Quốc, đầu chầm đất, tư thế nằm sấp kia cũng đã có sự khác biệt rất lớn rồi.

Trường kiếm Lý Định Quốc đặt lên cổ Bạch Văn Tuyền, ông ta chỉ cần nhẹ nhàng vung tay lên, lập tức là lấy được tính mạng của đối phương. Nhưng ông ta lại không làm như vậy, hai người đều không nhúc nhích, giống như là tượng đá. Chỉ có máu tươi còn đang từ vết thương đầu vai Lý Định Quốc không ngừng tuôn ra, tích tách nhỏ xuống ở trên cỏ.

A Lực Á đã có thể nghe nhịp tim khẩn trương của mình. Rất cực, anh ta lén lút đi tới phía sau Lý Định Quốc, mà đối phương hình như vẫn chưa phát giác. A Lực Á ngừng thở, hai tay cầm đao, hướng bên hông chỗ hiểm Lý Định Quốc hung hăng đâm qua, “Phụt” một tiếng vang nhỏ, lưỡi đao xuyên vào cơ thể, thẳng không thấy chuôi!

A Lực Á vốn là một trận mừng rỡ, nhưng lập tức liền cảm thấy vô cùng kinh ngạc: Lý Định Quốc kia trúng một đao, nhưng lại không có chút phản ứng nào. Ông ta ra sức đem loan đao rút ra, thân hình đối phương thoát một cái, tiếp đó ngã xuống thẳng đờ. Chỉ thấy hai mắt trợn trừng hướng phía trời, hai hàng huyết lệ chảy ở trên gương mặt, hóa ra sớm đã chết từ lâu.

Bạch Văn Tuyền nằm sấp trên mặt đất, thân thể hắn còn khẽ run, trên người ông ta tuy rằng không có thương thế, nhưng cũng lấy dính rất nhiều máu tươi. A Lực Á đi tới bên cạnh ông ta, khẽ đẩy nhẹ Bạch Văn Tuyền: “Bạch tướng quân?”

Bạch Văn Tuyền bỗng nhiên ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, lại không có tia huyết sắc. Sau một lúc lâu, mới thì thào nói: “A... A Lực Á?”

”Bạch tướng quân xin đứng lên, ác ma kia đã chết.” A Lực Á vừa nói, vừa đưa tay nâng Bạch Văn Tuyền. Bạch Văn Tuyền thông thả đứng lên, nhìn thì thể Lý Định Quốc cách đó không xa, nét mặt phảng phất giống như đã cách một đời.

Ông ta mới vừa đi một vòng bên ngoài từ quý môn quan, ông ta đã cảm nhận được lưỡi kiếm lạnh lẽo nơi cổ kia. Nhưng một kiếm cuối cùng kia lại không chém xuống.

Tại sao lại như vậy?

Có hay không ở thời khắc sống còn, Lý Định Quốc đã lực kiệt bỏ mình?

Hoặc là, mặt khác còn có một ít nguyên nhân không muốn người biết?

A Lực Á không có công phu đi nghĩ mấy vấn đề này, bởi vì anh ta thấy Hách Lạp Y đang chạy như bay đến hướng về phía chính mình. Anh ta vội vàng nghênh đón, dùng ngôn ngữ bốn tộc hỏi: “Thủ lĩnh sao rồi?”

Hách Lạp Y thở hồng hộc, nước mắt trong mắt, bị thương nói: “Phụ thân. . . Đã bị quân đội Lý Định Quốc giết chết.”

A Lực Á phát ra một tiếng kêu gào thống khổ, anh ta xoay người chạy vội tới trước thi thể Lý Định Quốc, vung đao cắt lấy đầu người chết, nguyên rủa nói: “Lý Định Quốc! Người là ác ma, người sẽ ở dưới địa ngục!”

Hách Lạp Y tựa hồ bị màn máu tanh này dọa sợ, nằng lui về sau một bước, hỏi A Lực Á: “Là anh. . . Giết ông ta?”

“Đúng vậy!” Dững sĩ kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên, “Hách Lạp Y tôn kính, mời ở tại chỗ này, bây giờ ở chỗ này là an toàn nhất. Mà với ta mà nói, chiến đấu còn chưa kết thúc.”

Nói xong câu đó, A Lực Á liền hướng về phía chiến trường tiếng giết rung trời chạy đi.

...

Quân đội Lý Định Quốc tuy rằng bị ba mặt vây công, nhưng mỗi người lính đều có sức mạnh cùng dũng khí kinh người, khổ chiến một thời gian dài, hạ phong vẫn cứ không rơi xuống, mãi đến khi A Lực Á xuất hiện ở trước mắt bọn họ. Tiểu tử Cáp ma tộc có vết máu khắp người, mặt mũi không thể tả, tựa hồ dùng một đầu ngón tay là có thể đem anh ta đẩy ngã, nhưng là vật trong tay anh ta lại có lực uy hiếp kinh người.

“Lý Định Quốc đã chết!” A Lực Á leo đến chỗ cao, dùng hết khí lực toàn thân sau cùng lạc giọng gào thét, sau đó anh ta đem đầu Lý Định Quốc ném tới trong đám chiến đấu.

Như là rút đi nguồn sức mạnh, ý chí chiến đấu của quân đội Lý Định Quốc ở trong nháy mắt liền sụp đổ. Bọn họ có người bị chém giết lúc đang kinh ngạc, có người lựa chọn đầu hàng, cũng có người tan tác lưu lạc đến rừng cây, một nguồn sức mạnh quân kháng chiến Nam Minh sau cùng, liền như vậy biến mất từ trong lịch sử Trung Quốc.

Quân Thanh, Miến Điện đang ăn mừng thắng lợi của bọn họ. Bất quá hưng phấn nhất vẫn là các dũng sĩ các Cáp ma tộc kia, bọn họ đánh thắng một hồi “Thánh chiến”, bọn họ cứu vãn số phận bộ tộc này. A Lực Á được các tộc nhân nâng lên, ném lên trời thật cao, anh ta trở thành anh hùng vĩ đại nhất trong lịch sử Cáp ma tộc.

Thuốc nổ ở huyền hồ bị loại bỏ, quân đội Lý Định Quốc mấy ngày hôm trước điều động bất thường cũng chứng minh âm mưu đáng sợ này chỉ cách một bước không xa! Mọi người Cáp ma đều âm thầm cảm thấy may mắn, đồng thời, đều đối với Lý Định Quốc hung tàn và ác độc, căm thù đến tận xương tủy.

Về phương diện khác, Lý Định Quốc tuy rằng đã chết, uy thế còn đọng lại vẫn khiến mọi người hoảng sợ. Trong đôi mắt đỏ trợn trừng của ông ta tràn ngập phần nộ cùng oán hận, lại không có người dám cùng đối diện.

Hách Lạp Y nhiều lần muốn hai mắt người chết khép lại, nhưng cho dù lấy tay che hai mắt của ông ta lại, sau khi nhấc ra, nó vẫn lại tự mình mở ra. Lão tế ti chạy tới nhìn thấy tình hình này, lo âu nói: “Hắn chính là oán khí sâu nặng, khó có thể nhắm mắt, người mặc dù đã chết, nhưng ma tính còn tồn tại, sau này chỉ sợ sẽ còn làm hại một phương.”

Nghe ông ta vừa nói như vậy, quân Thanh cũng vẫn không có vấn đề gì, người Miến Điện và Cáp ma tộc còn phải đời đời sống ở đây, khó tránh đều có chút thấp thòm. Bạch Văn Tuyên thẹn trong lòng, cũng là sắc mặt đại biến.

“Vậy phải làm thế nào? Dù sao vẫn phải có phương pháp giải quyết mới tốt.” Bản thân Hách Lạp Y không có chủ ý, chỉ có thể hướng lão tế ti xin giúp đỡ.

“Ta thấy phương pháp tốt nhất, chính là đối với hắn phong tụy tại trong bình máu.” Sau một lúc lâu suy nghĩ, lão tế ti rốt cục nói, “Khiến đời đời tộc nhân nguyên rửa hắn, để cho linh hồn của hắn vĩnh viễn phiêu đảng ở trong địa ngục, không có chỗ nương thân, hắn cũng không có biện pháp hại người nữa.”

Thân thể Hách Lạp Y run lên bần bật: “Nguyên rửa bình máu? Việc này... Việc này có hung ác quá hay không?”

“Đôi đũa ác ma chính là phải dùng thủ đoạn hung ác này.” A Lực Á ở một bên nói, “Hách Lạp Y tôn kính, cô không nên nhẹ dạ như vậy, bảo đảm đời đời tộc nhân của chúng ta bình an mới là trọng yếu nhất! Hơn nữa, đây cũng là báo thù cho thủ lĩnh đã chết.”

Nhắc đến cha mình, Hách Lạp Y sửng sốt một lát, trong hốc mắt nổi lên nước mắt lưng tròng, nàng không có ý kiến phản đối gì nữa, coi như là ngầm cho phép.

Lão tế ti lấy máu Lý Định Quốc, dùng phương pháp đặc biệt chế tạo bình máu. “Bình máu” này là bằng chứng thắng lợi vĩ đại của Cáp ma tộc chống lại ác ma, thành “Thánh vật” Quý báu nhất trong tộc.

Dựa theo truyền thống thừa kế của Cáp ma tộc, Hách Lạp Y vốn nên đảm nhiệm thủ lĩnh bộ lạc mới, nhưng nàng cự tuyệt: “Để anh hùng A Lực Á trở thành thủ lĩnh của mọi người đi. Mà tôi, còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.”

“Chuyện quan trọng” Hách Lạp Y nói chính là bảo quản thánh vật bộ tộc: Bình máu. Nàng tự xưng là “Thánh nữ”, mặc dù không có quyền lực thống lĩnh tộc nhân, nhưng duy nhất một mình, không bị bất luận kẻ nào khống chế.

Ngày giết chết Lý Định Quốc, được định là ngày “Thánh chiến” của bộ tộc. Hàng năm đến ngày này, tế ti đều sẽ triệu tập toàn bộ mọi người tiến hành hoạt động tế bái, chúc mừng “Thánh chiến” thắng lợi.

Trong tế bái phần đoạn quan trọng nhất chính là đối với linh hồn Lý Định Quốc tăng thêm nguyên rửa. Lúc này Thánh nữ cuối cùng đem bình máu mang ở trước ngực, tiếp đó đưa lưng về phía tộc dân mà đứng.

“Cơ thể của ta là thuần khiết. Các ngươi nếu muốn nguyên rửa độc ác, trước hết ta phải trải qua quá trình tẩy rửa thân thể, mới có thể thay mặt, biểu hiện lực lượng chính nghĩa.” Nàng giải thích hành động này của mình như vậy.

Chuyện xưa liên quan đến “Thánh chiến” cùng “Bình máu” Cứ như vậy tương truyền đời đời trong tộc Cáp ma, mấy trăm năm qua đi, ý nghĩa của nó sớm đã vượt qua khỏi phạm vi của chiến tranh, đoạn lịch sử thơ ca anh hùng đã thành tín ngưỡng thần thánh nhất trong lòng người toàn tộc, trở thành trụ cột tinh thần vững chắc nhất không bị đốn ngã khi bọn họ đối mặt với bất kỳ trắc trở cùng tuyệt cảnh nào.

Chú thích: Song bộc điệp: Hai thác nước trùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hang Động Kinh Khủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.